

„O poveste
de o pasiune arzătoare“
Entertainment Weekly

*Totul e permis
în dragoste*

KERRIGAN
BYRNE

Prolog

Școala din Chardonne

Mont Pèlerin, lacul Geneva, Elveția, 1880

– Știi de ce te-am chemat în biroul meu atât de târziu, Lady Alexandra?

Mâna directorului Maurice de Marchand dispăru sub biroul lui impunător când aceasta se apropie, dar Alexandra nu îndrăzni să-și coboare privirea pentru a o observa. Nu voia să-și imagineze ce făceau mâinile lui acolo, ascunse vederii.

În plus, mincinoșii priveau în pământ. Iar ea avea să mintă.

Urâse întotdeauna această încăpere. Opulența exagerată. Damasc peste tot. Un amestec țipător de roșu, portocaliu și galben canar. Chiar și la această oră, orice om ar fi simțit nevoia să-și ferească privirea de acest asalt vizual.

– Nu, domnule, nu știu.

Încerca să-și amintească lecțiile de amăgire și de cutezanță pe care le învățase timp de patru ani de la contesa de Mont Claire și întâlni privirea vicleană a directorului cu ceea ce spera să fie expresia nevinovăției. Obiectiv vorbind, înțelesese de ce atât de multe fete de la Chardonne îl găseau atrăgător. Cu niște obraji de patrician și un maxilar dreptunghiular, portretiza genul acela de eleganță regăsit în romanele preferate de doamne. Alexandra credea că avea gâtul prea lung pe umerii puternici, un efect exacerbat de bărbia micuță.

Prietena ei Julia tânjise cândva la ochii lui negri, visători, a căror culoare o comparase cu berea neagră croată. Înțelesese cu mult timp în urmă că Julia era ridicolă. Dacă Alexandra i-ar fi comparat ochii cu ceva, ar fi fost cu chestia aia cu care Jean-Yves, grădinarul, fertiliza orhideele de seră.

Era evident că Julia uitase de plăcerea cu care acesta bătea fetele la palmă atunci când se comportau necuviincios. În acele momente, în ochii lui nu era urmă de bunătate. Era altceva. Ceva mai întunecat.

Voia să le facă să plângă. La vederea lacrimilor lor, își umezea buzele.

Mâna lui reapăru de sub birou; își împreună degetele în față, atingându-și buzele cu vârful degetului arătător. Mâncile hainei lui negre de director erau ridicate până la coate, coate pe care și le sprijinea de biroul impunător. Era un birou la care stătuseră mulți bărbați asemenea lui, transmis precum sceptrul și coroana fiecărui nou lord al castelului lor.

Lordul cui, mai exact? Alexandra abia se abținu să nu-și dea ochii peste cap. Lordul domnișoarelor? Ce patetic!

— Vino, spuse el ironic, în timp ce accentul lui franțuzesc îi îngreuna cuvintele cu o tentă mieroasă. Probabil ești cea mai deșteaptă fată care și-a primit educația aici, la Chardonne.

Alexandra își imaginează generații de fete inteligente mult mai bine pregătite – sau mult mai dornice – să-și ascundă intelectul.

— Mă flatați, domnule! Îmi mărturisesc însă cea mai sinceră ignoranță în ceea ce privește motivul pentru care m-ați chemat în biroul dumneavoastră la o oră atât de târzie.

Pleoapele lui coborâră atunci când îi aruncă o privire adormită, dar ochii lui se întunecară în fața unei brunete mai degrabă ostile.

— Mereu atât de politicoasă, șopti el, aranjând obiectele de pe birou, departe de el. Luă un teanc de hârtii captive sub un prespapier de marmură și-l repuse în mapa de piele. Atât de cuviincioasă și de prudentă. Așeză stiloul fără capac mai departe, în stânga lui. Note maxime. Un comportament ireproșabil. Mai departe, în dreapta sa, așeză deschizătorul de plicuri, la o distanță egală de stilou. Eleva perfectă... Femeia perfectă.

— Nu sunt încă femeie. I se păru necesar să-i amintească asta. Deși peste câteva zile urma să fie absolventa școlii Chardonne, la vârsta de șaptesprezece ani era cea mai tânără din generația ei și abia peste câteva luni avea să devină majoră. Sunt pe deplin conștientă de defectele mele, domnule!

Uneori, nici nu își putea lua gândul de la ele.

De Marchand nu spuse nimic. De la biroul lui, o privi pe Alexandra până când aceasta deveni atât de neliniștită, încât începu să simtă un gol în stomac.

— Era un sentiment stânjenitor. O așteptare necuviincioasă de care ar fi trebuit să se teamă.

— În schimb, își fixă privirea asupra părului lui, de o culoare lucioasă asemănătoare nisipului umed la reflux. Era mai închis la culoare decât aurul, mai deschis decât șatenul. Era o culoare modestă pentru un bărbat atât de insolent și de puternic.

— Crezi, Lady Alexandra, că, dacă ești perfectă pe timpul zilei, nimeni nu va observa ce faci pe timpul nopții?

Alexandra își strânse faldurile fustei în pumni, respirația accelerându-i-se. Se luptă vitejește cu instinctul de a o lua la fugă.

— Vă asigur, domnule, că nu știu la ce vă referiți.

Așezându-și palmele pe birou, se ridică și o privi ținând un moment îndelung. Pe chipul lui dansa sentimentul unei victorii răuvoitoare. Se îndreptă spre bufetul de lângă fereastra care dădea spre lacul Geneva. Luna de ceară împodobește munții cu argintiu, iar orașul de la poalele lor concura cu lumina lui de un auriu metalic.

— Oamenii inteligenți au cea mai exasperantă înclinație. Își petrec atât de mult timp supraapreciindu-se, încât îi subestimează pe toți ceilalți.

Alexandra se încruntă, iar acest lucru se observă în grimasa din jurul gurii și în încrețiturile de sub sprâncene.

— Domnule, dacă am făcut ceva care a jignit pe cineva, eu...

— Vrei niște vin de Porto? De Marchand se întoarse de la bufet aducând o carafă de cristal în formă de diamant și două pahare asortate.

La vederea lor, Alexandra simți că i se strepezesc dinții.

Băuse din acea carafă în urmă cu mai puțin de doi ani, precum și dintr-o sticlă de vin de Porto din colecția lui scumpă de vinuri.

Asta însemna că... știa.

Descoperise pivnița.

Școala din Chardonne pentru fete fusese inițial construită lângă Mont Pèlerin ca un castel-fortăreață, de către un aristocrat franc, în secolul al XI-lea. În adâncuri, cazanul fierbea și fremăta, și, în timpul unei expediții pe timp de noapte, în urmă cu patru ani, Alexandra dăduse peste un pasaj, care, atunci când îl urmăse curajoasă, se transformase din culoar într-o pivniță ce se termina brusc într-un zid de iederă și tufe țepoase.

Aici, ea și prietenele ei bune, Francesca Cavendish și Cecelia Teague, creaseră un rai pentru Haimanalele Roșii. Roșii pentru că toate aveau

părul în diferite nuanțe roșietice. Haimanale, deoarece își petreceau fiecare clipă departe de așa-zisa lor educație pentru domnișoare încercând să învețe lucruri care nu le erau permise femeilor. Citeau Poe și Dumas, rapoarte de război și poezii lascive. Învățaseră singure latină și algebră. Își dăduseră chiar porecle masculine pe care le foloseau în timpul întâlnirilor societății sau în corespondențe. Frank, Cecil și Alexander.

În timp ce privea la carafa cu vin de Porto din mâna directorului, Alexandra își dădu seama că, de-a lungul anilor, deveniseră prea îndrăznețe. Din dorința de a descoperi și de a se bucura de plăceri masculine și de distracții interzise domnișoarelor, șterpeleră ocazional anumite lucruri de la puținii rezidenți și angajați de gen masculin de la Chardonne. Lucruri inofensive, se gândiseră ele. Lucruri a căror lipsă nu ar fi simțită.

Precum una dintre zecile de carafe pe care le deținea directorul.

– Vinul de porto nu este una dintre băuturile care se oferă unei domnișoare, începu el. Cred însă că ai dezvoltat un gust pentru lucrurile interzise, nu? Atunci când îi oferi un pahar, de Marchand simți o satisfacție aproape năucitoare. O poftă pentru plăcerile permise numai bărbaților.

Ca lovită de trăsnet, Alexandra nu găsi nimic de spus sau de făcut decât să accepte vinul cu degetele albe, tremurânde. Nu îndrăzni să ia o gură. Nici dacă ar fi încercat, nu l-ar fi putut înghiți.

– Ați presupus că nimeni nu știa despre mica voastră societate în toți anii aceștia? pufni el cu blândețe. Trioul roșcatelor. Grasa bogată, dar fără titlu. Contesa sfrijită și impertinentă.

Această catalogare a colegelor ei o indignă suficient încât să-i dezlege limba.

– Nu consider că este o evaluare corectă a...

– Și tu, spuse el cu o înflăcărare stângace, aproape acuzatoare. Balanța lipsită de defecte a celorlalte două. Slabă, dar suplă. Delicată și dezirabilă.

Alexandra simți cum îi forfotea cina în stomac.

De Marchand se ridică de la birou și deschise un sertar.

– Nu se cuvine să spuneți astfel de lucruri, domnule. Tatăl meu nu ar aprecia...

La vederea briciului cu mâner de fildeș, i se opri răsufierea și, în timp ce Marchand începu să scoată toate obiectele pe care ea și prietenele ei le șterpeleră de-a lungul anilor, fu paralizată de o senzație de sufocare.

— Totul e permis în dragoste —

O pereche de bretele, o pălărie, butoni, cămăși și alte câteva obiecte. Nu îi aparținuseră toate, și multe altele fuseseră aruncate.

Chiar și așa.

Ura faptul că el fusese în cazemata lor, că le profanase sanctuarul cu prezența lui odioasă. Îl detesta pentru că atinsese lucruri care, chiar dacă nu îi aparțineau ei, deveniseră comori.

Comori pe care Haimanalele Roșii intenționau, fără îndoială, să le returneze după absolvire.

— Patru ani. Numărul păru să-l impresioneze în timp ce așeza obiectele într-o grămadă pe marginea biroului, cu mișcări atente, studiate. Ați furat de la mine când credeți că nimeni nu vă vede. Ați umblat prin lucrurile mele intime. Lucruri interzise.

Simți înlăuntrul său un dezgust onctuos care se încolăcea în jurul măruntaielor ei, strângându-le cu putere.

El clătină din cap cu mișcări abia perceptibile.

— Semănăm mai mult decât îți imaginezi, Lady Alexandra. Și eu am o slăbiciune pentru lucrurile interzise.

Interzise.

La fel de interzis precum ceea ce se furișă în privirea lui întunecoasă îndreptată spre ea.

Privirea lui o făcea să simtă un fior rece pe șira spinării, de care nu mai putea scăpa. Acel fior o făcea să rămână dreaptă în fața lui. Membrele ei se pregăteau de retragere.

— Atât de isteță, repetă el. Dar nu suficient de isteță pentru a ști că te urmăream.

— Știu că mă urmărești, domnule. Fusese conștientă de asta de când era încă prea tânără pentru a recunoaște ceea ce scânteia în ochii lui. O dorință nu numai interzisă, ci și criminală. Mai mult decât se cuvine. Mai mult decât se cade.

— Hai să nu discutăm despre ceea ce este bine sau rău. Se îndreptă spre obiectele furate. Te-am urmărit suficient încât să observ că și ochii tăi mă caută.

Nu-i venea să creadă.

— Doar așa cum caută iepurele vulturul pe cer.

— Atunci, mă crezi un prădător?

Indignarea o cuprinse. El voia ca ea să se teamă de el.

— Nu mă gândesc deloc la dumneavoastră, domnule.

În lumina focului, frumusețea lui se recompuse în ceva hidos. Dădu vinul pe gât și așeză paharul lângă lucrurile pe care le reclama.

Alexandra își recunoscuse vina. Fusese descoperită că furase. Și totuși, păcatele lui le întreceau pe ale ei — știa asta în sinea ei, cu toată ființa sa.

— Ce mă fac cu voi trei? O privi speculativ. Dacă m-aș simți nedrept de aspru, aș contacta poliția. Dacă m-aș simți crud, v-aș exmatricula.

— Nu! suspină Alexandra. Ca femeie, îi era deja destul de greu să fie acceptată la universitate. Dacă nu ar fi putut prezenta recomandarea pe care se baza de la Chardonne, nu ar mai avea nici o șansă. Vă rog, domnule! A fost numai o distracție nevinovată. Vă cer scuze că v-am luat lucrurile. Am intenționat numai să le împrumutăm. Promit să mă revanșez dacă veți...

El se întinse pentru a lua ceva dintr-un alt sertar al biroului, de unde scoase un băț lung, subțire, de care fiecare fată de la Chardonne ajunsese să se teamă și pe care ajunsese să-l disprețuiască. Vederea acestuia o făcu încă o dată să-i rămână vorbele în gât.

— După seara aceasta, sunt convins că îți vei aminti de mine de fiecare dată când intenționezi să nu te comporți corespunzător.

Alexandra puse paharul jos, căci degetele ei reci, rigide, nu mai puteau să-l țină în timp ce el ocolea biroul, îndreptându-se spre ea.

Nările ei se umflară de furie, dar se lăsă pradă fricii și își întinse palmele. Nu mai fusese lovită vreodată, căci nu făcuse niciodată nimic pentru care să merite asta. Văzuse însă cum fuseseră lovite în clasă fetele neascultătoare. Le observase mișcările rigide săptămâni la rând.

— Este vina mea, *monsieur* de Marchand. Pedepsiți-mă, dar, vă rog, lăsați-le în pace pe Francesca și pe Cecelia. Eu sunt instigatoarea. Numai eu merit asta.

— Cum spui tu.

Se holbă la palmele ei întinse, fără culoare și tremurând precum aripile unei privighetori. Ridică bățul, iar ea își întoarse capul într-o tresărire involuntară, pregătită să fie lovită.

Lovitura nu urmă.

Răsuflând ușurată, îndrăzni să-l privească, dar regretă imediat. Ceva îi înnegri chipul în timp ce-și cobora brațul.

— Nu! Arată cu bățul spre birou. Nu, pentru tine, pedeapsa va fi pe măsura infracțiunii.

Ea aruncă o privire suprafeței delicate a biroului, fără să înțeleagă.

— Ce vreți să spuneți?

— În ultimii patru ani, ți-ai dorit să fii tratată precum băieții de la Radon? O prinse de cot, trăgând-o spre birou. Atunci, vei fi pedepsită ca ei.

— Eu... eu nu înțeleg.

Dinții lui albi străluceau, chiar și în lumina slabă.

— Apleacă-te!

Alexandra făcu ochii mari și un pas în spate, desprinzându-se din strânsoarea lui. Știa exact unde dorea el să o lovească.

— Nu, șopti ea, căutând în gând o cale de scăpare.

Francesca ar ști ce să facă. Cel puțin, și-ar folosi influența pe care o are în calitate de contesă pentru a-l înșenunchea pe director. Chiar și Cecelia și-ar putea folosi averea drept avantaj. Nimeni nu ar îndrăzni să piardă venitul pe care îl aducea ea școlii.

Ce atu avea Alexandra?

— Tatăl meu, contele de Bentham, nu va accepta niciodată una ca asta. Își înfipse tocurile în covor, dar degeaba. Când va auzi cum m-ați tratat, vă va distruge.

De Marchand își apropie fața de a ei alarmant de mult.

— Toți știu că tatăl tău nu ar putea distruge nici măcar o femeie ușoară, cu atât mai puțin un bărbat cu influența mea.

Nu-i dădu Alexandrei timp să se gândească la spusele lui, căci o și trânti pe birou. Cu o mână puternică așezată între omoplații ei, îi apăsă pieptul de suprafața acestuia.

Ea gemu de durere atunci când marginea ascuțită îi intră în oasele șoldului.

— Depărtează-ți brațele, îi ordonă el.

Atât de uluită de durere, atât de neobișnuită cu brutalitatea, Alexandra se supuse, întinzându-și degetele pe mahonul rece. Închizând ochii, se bază pe indispensabilii pe care-i purta pe sub fusta grea.

Cel puțin, aveau să mai amortizeze lovitura bățului.

Inspirând adânc, se pregăti pentru prima lovitură.

În schimb, simți aerul rece al unei șoaapte în spatetele genunchilor ei acoperiți de ciorapi.

— Nu!

Împotrivirea răbufni în timp ce se retrase, încercând să se întoarcă.

Mâna lui o cuprinse de gât, împingând-o înapoi pe birou cu atâta forță, încât obrazul ei rămase lipit de blat.

Teroarea o străpungea mai mult decât durerea. Nu era o simplă pedeapsă. Nu era o furie răzbunătoare.

În atmosfera din jurul lor plana ceva mai furios, mai hidos. Ce făcuse pentru a stârni o astfel de reacție răuvoitoare din partea lui? Cum putea să se revanșeze?

— Vă rog! Străduindu-se să-și păstreze calmul, se chinui să-și ridice gâtul. Dați-mi drumul! Mă răniți!

— Crezi că băieții se vaită și se milogesc atât de frumos?

Întrebarea lui era apăsată, ca și cum ar fi vorbit printre dinți. Dacă ar privi în lături, ar putea numai să-i vadă umbra peste ea.

— Crezi?

— Eu... eu...

Descurajarea o lăsă fără cuvinte. O lăsă fără rațiune.

— Nu, Lady Alexandra, ei își acceptă pedeapsa.

Căldura nedorită a respirației lui pe obrazul ei ar fi trebuit să o prevină. Dar, nefiind inițiată în relațiile cu bărbații, nu își imaginase nici o clipă că avea să-i simtă limba.

Urma umedă pe care i-o lăsă pe obraz îi provocă o asemenea repulsie, că nu avu timp să reacționeze înainte ca mâinile ei să se încurce în straturile fustei și ale jupei pe care i le aruncă peste talie.

Uluită, încercă disperată să își dea seama ce să facă. Oare ar trebui să i se împotrivească? Oare ar trebui să strige, sperând să o scoale din pat pe vreuna dintre profesoare? Oare aveau să o protejeze? Sau aveau să o exmatriculeze? Oare ar trebui să-i implore îndurarea? Sau ar trebui să se lase pradă lacrimilor care îi înțepau ochii și nasul și să spere că aveau să-i îmblânzească mânia? Oare trebuia să se supună biciuirii și să termine odată?

— Suficient de subtil pentru a vedea comorile de dedesubt, șopti el, zăpăcind-o total. Cred că îi voi păstra.

Gândurile ei panicate nu reușiră decât să deslușească faptul că se referea la ciorapii ei albi din lână merinos când prima lovitură îi plesni fesele delicate.

Dacă ar fi folosit biciul, s-ar fi supus. Pentru o pedeapsă binemeritată. Pentru protejarea planurilor ei de viitor și ale prietenelor ei.

Ar fi îndurat loviturile ca un bărbat.

Dar vânătăile pe care degetele lui le imprimară pe fesele ei — sunetul pe care îl produsese lovindu-i pielea, durerea, degradarea absolută — îi provocară un răspuns violent de care nu se considerase capabilă.

Mai putu s-o lovească de încă trei ori înainte ca agitația ei să devină prea violentă pentru ca el să o poată supune cu o singură mână.

Atunci, își folosi trupul pentru a o țintui de birou. Trupul lui peste al ei Trunchi lângă trunchi, coapsă lângă coapsă.

— Nu te mișca! găfâi el, vocea lui diabolică fiind acum mai groasă. Altfel, nu voi fi responsabil de ceea ce mă vei determina să fac.

— Veți fi responsabil, spuse ea. Mă voi asigura să fiți tras la răspundere în fața legii!

Râsul lui groaznic umplu încăperea.

— Pe cine crezi că vor crede, Lady Alexandra? Pe respectabilul director a cărui familie a educat regi sau pe o hoată mică răsfățată care face acuzații bizare pentru a-și salva reputația?

Întrebarea lui o lăsă puțin pe gânduri.

„Pe cine, într-adevăr?“ În Anglia, făcea parte din clasa nobiliară. Dar aici, atât de departe de casă... ce putere avea?

— Lăsați-mă să mă ridic! Voise să pară un ordin, dar, în schimb, sunase ca o rugămintă. Lăsați-mă sau vă voi distruge!

— Nu și dacă te distrug eu primul! îi spuse el la ureche, împingând-o cu trupul lui de birou, provocându-i durere.

Forma pe care o simțise pe spate îi injectă în vene o nouă doză de teroare. O și mai mare forță. Și mai multă convingere.

Deveni sălbatică, zvârcolindu-se și zbătându-se sub strânsoarea lui fermă. Zgomotele nebunești pe care încercase să le stăpânească izbucniră. Voise să-i ordone să se oprească. Apoi, încercase să-l implore. Spre neliniștea ei care părea să nu se mai termine, sunetele care-i ieșeau nu erau decât diferite versiuni ale cuvântului „nu“.

Îl spusese în fiecare limbă pe care o cunoștea.

Țipa în timp ce el își lăsă mâna să alunece între ei pentru a se lupta cu pantalonii lui.

— N-ai decât să mi te împotrivești cât vrei, șopti el la urechea ei, în timp ce descoperi în indispensabilii ei o deschizătură potrivită. Nu va dura mult.

Și nu dură.

Alexandra privi cum respirațiile ei sacadate se împrăstiau pe masa din lemn lăcuit într-un abur trecător.

Dispăreau cu fiecare inspirație dureroasă.

Poate ar fi trebuit să înceteze să mai respire.

„Nu va dura mult.“

Nu trebuia.

Timpul, se gândi ea, avea o foarte mică importanță. Nu era nevoie decât de un moment pentru a pierde totul. Virginitatea. Demnitatea. Capacitatea de a avea încredere. De a se simți din nou în siguranță.

Sănătatea mintală.

Propria persoană.

Ochii ei cercetau spațiul dinaintea ei, observând nepotrivirile – textura lemnului, cărțile de pe etajeră, draperia de culoarea sângelui, sclipirea luminii lunii din fața ei. Îi veni în minte imaginea Francescăi scoțând un obiect din buzunar.

Un mâner de sidef.

Primul obiect pe care-l luaseră de la el.

Motivul pentru care acum el îi fura inocența.

Briciul era rece și fin în palma ei, dar când se întinsese după el?

„L-ar putea face să se oprească”, se gândi ea. „Trebuie să-l facă să se oprească.”

Se întoarse deodată, creștând cu lama ascuțită gâtul acestuia.

Sunetele pe care le scotea acum nu mai semănau cu gemetele și suspinele de dinainte. Erau mai umede. Mai derutante.

Se împiedică, îndepărtându-se de ea. Din ea. În umbră. Își apucă gâtul cu mâinile, ca și cum ar fi încercat să-l țină acolo. Gura lui forma cuvinte cărora traheea lui nu le mai putea da voce.

Sângele dispărea în gulerul robei lui negre de director.

Fusta ei căzu pe podea în timp ce se îndepărta, încă ținând briciul în pumnul care începuse să o doară. El se întinse spre ea, se îndreptă clătinat în direcția ei, apoi căzu cu fața pe podea.

În liniște, Alexandra închise ușa în urma ei. Pluti ca un spectru prin holurile umbroase care erau întrerupte numai de crucea lungă, distorsionată, formată acolo unde luna strălucea prin vitralii. Urcă scările spre turnul unde ea și Haimanalele Roșii împărțeau o încăpere magnifică.

Sunetele pe care el le scosese încă răsunau înăuntrul ei, eclipsând orice alt sunet, inclusiv sunetul vocii ei în timp ce mărturisise în șoaptă.

– L-am omorât.

Haimanalele Roșii stăteau gâfâind de epuizare sub cerul nopții argintiu în timp ce-l priveau pe Jean-Yves, grădinarul de la Char-donne, plantând o multitudine impresionantă de maci. Era târziu în noapte, mai era până în zori, dar, chiar și la această oră, florile

erau toate în tonurile apusului. Nu le așeza în rânduri precise, ci în grămezi artistice de boboci, aranjate cu echilibrul perfect al haosului natural și al sincronizării controlate.

— De Marchand a fost mereu un rahat, spuse el cu convingere, într-o franceză guturală. Acum, măcar, este un rahat folositor. Îngrășământ pentru grădină. Își scoase pălăria și-și șterse creștetul capului care începuse să chelească în timp ce o privea pe Alexandra cu o expresie de regret atât de clară, că ea aproape se pierdu cu firea. Cearcănele lui erau mai mari ca niciodată. Alexandra privi smocurile de păr rebele de deasupra urechilor fluturând în briza blândă a lacului. Comportamentul lui escaladase de prea mult timp, fără vreo consecință. De mult am zis că de Marchand își va pierde controlul și... și nimeni nu m-a ascultat.

Alexandra închise ochii. Încă nu vărsase nici o lacrimă.

Nu ca Francesca, cea care, în rochia ei albastră lungă și cu cosițele ei aranjate, portocalii, îndesase briciul în buzunarul lui Marchand. Nici ca voinica Cecelia, care, cu hotărâre pe chipul ei în formă de inimă, rostogolise trupul în covorul pătat de sânge și-l ajutase pe Jean-Yves să-l transporte în grădină.

Nu vărsase vreo lacrimă nici când toate trei începuseră să-i acopere pielea gri cu pământul negru.

Haimanalele îi permiseseă Alexandrei numai să țină felinarul, ceea ce făcuse destul de bine, se gândi ea. Stătea ca o statuie, oferind lumina chiar și atunci când umărul ei începu să tremure de oboseală. Chiar și atunci când începu să o doară. Să o ardă.

Chiar și atunci când ceva vâscos și de neimaginat începu să i se prelingă pe picior.

Nu se mișcă.

O parte din ea se temu că devenise atât de rece. De goală. Atât de dură, încât se transformase în piatră. Se temea că nu aveau să mai poată să-i ia felinarul dintre degete și că, atunci când aveau să vină autoritățile, așa cum avea negreșit să se întâmple, ea nu avea să facă decât să le arate unde ascunseseă trupul.

I-ar condamna pe toți.

— Voi termina eu aici și apoi mă voi asigura că biroul este curat. Jean-Yves se apropie de Alexandra, deși i se adresă Ceceliei. Luați-o și aveți grijă de ea, așa cum am discutat. *Comprenez-vous?*

Cecelia încuviință, așezându-și mâna pe umărul bărbatului.

– Vom vorbi despre asta mâine. O sărută pe tâmplă cu afecțiune, apoi se întoarce la treabă, ignorându-le pe fete.

Alexandra nu dădu drumul felinarului până când Francesca nu-i desprinsese degetele de pe el și-l luă de la ea.

Nu simți nimic.

Nu simți nimic în afară de senzația de sub picioare în timp ce o duceau înapoi. În primul rând, roua rece a ierbii. Apoi, pardoseala alunecoasă a bucătăriei din spate. Covoarele groase de pe holurile școlii erau ca niște perne bine-venite pentru tălpile ei agresate.

Sufletul ei hărțuit.

Stătea acum în turn, holbându-se la cărbunii din foc în timp ce prietenele ei veniră în liniște lângă ea, fără să își dea seama că era goală până când senzația de apă caldută pe picior o readuse în prezent.

Francesca mai puse un buștean sau doi în timp ce Cecelia o băgă pe Alexandra în cadă și o spală cu blândețe.

Alexandra își privea lenjeria devastată.

De Marchand nici măcar nu i-o dăduse jos. Deschizăturile făcute pentru nevoile feminine le erau de folos și bărbaților. Niciodată nu se gândise la asta. Oare se gândise cineva vreodată? Brusc, simți nevoia să avertizeze toate femeile.

– Sunteți sigure că putem avea încredere în Jean-Yves? Francesca rupse în cele din urmă tăcerea din locul în care stătea în fața dulapului, complet dezbrăcată, căutând cămăși de noapte și halate groase, călduroase. Nu-mi place faptul că știe.

Alexandra analiză clinic trupul subțire al prietenei ei. De Marchand se înșelase. Francesca era impertinentă, dar nu era sfrijită. Avea o constituție zveltă, lungă, ca a cailor pursânge pe care îi călărea cu atâta plăcere. Avea mușchi subțiri, folosiți pentru viteză și agilitate.

Avea o inteligență la fel de ascuțită ca limba, iar instinctele îi erau ireproșabile.

Cât de mult o invidia Alexandra pentru asta! Poate ar fi fost capabilă să scape înainte...

– Jean-Yves este singurul bărbat în care am avut vreodată încredere, insistă Cecelia, folosindu-și dosul încheieturii pentru a-și împinge ochelarii înapoi pe nas. Ne va păstra secretul, nu am nici o îndoială în această privință.

Francesca se opri, ținând în mâini perechi noi de indispensabili albi. Ochii ei verzi ca de pisică sclipeau cu un gând sarcastic, dar și cu o curiozitate sinceră.

— Tatăl tău este încă în viață, nu? Nu este vicar?

— Da.

Trăsăturile pline, placide ale Ceceliei se întunecară.

— Și Jean-Yves este singurul bărbat în care ai încredere?

— Asta am spus.

Ochii ei de safir o scânteiară pe Francesca în timp ce aceasta din urmă își trase peste cap o cămașă de noapte șifonată.

— Știu că este foarte important pentru tine, Cecil, dar trebuie să ne gândim...

— Eu și Jean-Yves avem o înțelegere de mult timp, o întrerupse Cecil, luând un urciore și dându-i pe spate capul Alexandrei, pentru a-i spăla părul. Când voi pleca, îl voi lua cu mine, să facă parte din personalul meu.

— Dar...

— Vom vorbi despre asta *mâine*.

Cecelia repetă cuvintele lui Jean-Yves cu o vehemență pe care Alexandra nu o remarcase niciodată la ea. Pentru prima dată în viețile lor scurte, tonul ei nu lăsa loc de proteste. Nici măcar din partea Francescăi.

„Este vina mea.“

Lacrimile dureroase și arzătoare urcară în cele din urmă, înfieriând-o pe Alexandra cu aceeași căldură usturătoare ca fierul încins. Prietenele ei se ciondăneau — și totul din cauza ei. Îl pusese pe dragul de Jean-Yves în pericol — alături de Cecelia și de Francesca.

„Vina mea. Vina mea. Vina mea.“

Aceste cuvinte îi răsunau repetitiv în minte ca împușcăturile, într-un ritm teribil, teribil de accelerat. Precum sunetul plesnirii. Nu putea spune cât timp Cecelia și Francesca îi făcuseră baie sau cum se debarasaseră de apă. Nu și le amintea îmbrăcând-o. Cum îi împlețiseră părul. Nici nu putea spune cum ajunsese în pat.

În cele din urmă însă, vocea autoritară a Francescăi penetra ceața gri în care plutise toată noaptea.

— Alexandra!

— Este vina mea! Gândurile ei interioare se manifestară într-un strigăt sălbatic pe care nici ea nu-l recunoscuse. Este numai vina mea!

— Dumnezeule mare, nu! Francesca se așează lângă ea, sub baldachinul lat, și-și sprijini capul pe umărul Alexandrei. Nimic din ce s-a întâmplat în seara asta nu este responsabilitatea ta.

— Acum, sunteți complicele mele, agoniză ea, privindu-și degetele. Nu ar fi trebuit să vă amestec în asta. V-aș putea distruge viețile. Nu ar trebui să fie un secret pe care să fiți obligate să-l purtați.

Cecelia se întinse pe partea cealaltă, ridicând plapuma, împărțându-și căldura și catifelarea voluptoasă. Toți avem secrete, Alexander. Unele care ne-ar putea distruge.

Alexandra clătină din cap, privind la baldachinul alb, urând culoarea purității aproape la fel de mult precum se ura pe sine.

— Nu ca acesta. Eu... eu am omorât un om.

— Pe violatorul tău. Francesca aranjă pătura sub bărbia Alexandrei. Noi toate probabil am fi făcut la fel dacă... Nu-și termină propoziția, dând dovadă de o sensibilitate rară ce nu o caracteriza.

— Toți avem secrete? Alexandra își întoarse capul spre Cecelia, căci cuvintele acesteia de mai devreme abia acum străpunseseră prin amorțeala ei. Te știi deja de patru ani... Nu ai menționat niciodată vreun secret care te-ar putea distruge.

Cecelia se trezi, părând brusc mult mai tânără decât cei optsprezece ani ai ei.

— Nu vreau să vă împărtășesc asta încă. Ezită. Nu vreau să te simți singură...

Francesca schimbă priviri cu Alexandra, fața ei ca de elf prezentând o paloare pe care Alexandra nu crezuse că o poate vedea decât la un cadavru.

— Ar trebui să spună fiecare. Astfel, vom avea ceva de purtat care va crea o legătură de încredere de nedesfăcut.

Gestul o impresionează mult pe Alexandra.

— Spune-mi, șopti ea.

Orice pentru a o distrage de la oroarea pe care avea să o simtă în fiecare zi, pentru tot restul vieții.

Cecelia inspiră adânc un moment lung, până când, în cele din urmă, adună curajul de a vorbi cu o voce devenită și mai aspră din cauza emoției.

— Sunt o bastardă. Mama a avut un amant. A murit născându-mă, vedeți voi, și tatăl meu... bărbatul care m-a crescut... mi-a spus că nu există nici o posibilitate, din punct de vedere fizic, ca el să fie tatăl

meu. Și-a petrecut toată viața insistând că mama a murit din cauza infidelității ei.

Francesca încuviință, respirând greoi, conștientă de greutatea unei astfel de suferințe.

— O, draga mea, este crud cu tine?

— De nedescris, șopti Cecelia, clipind ca pentru a îndepărta o amintire nedorită.

— Îți cunoști tatăl adevărat? întrebă Alexandra, ghemuindu-se mai aproape de Cecelia. El este acest misterios binefăcător care îți finanțează educația?

Cecelia clătină din cap și ridică din umeri, rușinea colorându-i obrajii deja roșii.

— Mi-aș dori să știu. Uneori, sunt sigură că așa este. Mi-am petrecut atât de mulți ani singură la Chardonne. Înainte să mă împrietenesc cu voi, Jean-Yves a fost singurul meu tovarăș. Și asta pentru că, fetiță fiind, mă ascundeam atât de des în grădinile lui și îl băteam la cap, până când, în cele din urmă, a început să mă placă.

— Acum, mă simt ca o nemernică, se lamentă Francesca. Dacă tu ai încredere în el, și noi vom avea.

— Cu cât știu mai mulți oameni un secret, cu atât mai mare este pericolul. Este bine că suntem prudente. Cecelia își îndepărtă câteva lacrimi rătăcite de pe pielea de culoarea piersicii. Dar tu, Frank? Tu ai vreun secret?

Francesca schimbă iar priviri cu Alexandra.

— Sunt o impoastore. Numele meu nu este Francesca Cavendish. Este Pippa. Pippa Hargrave.

Rămaseră toate cu gura căscată, aproape descumpănite din cauza șocului.

Ochii de smarald ai Francescăi străluceau în lumina focului, dar din ea emana un adevăr întunecat care o distrase pe Alexandra de la durerea ei, chiar dacă numai pentru o clipă.

— Părinții mei sunt Charles și Hattie Hargrave din Yorkshire, acolo unde au lucrat ca bucătar și ajutor de majordom în casa lui William și a Theresei Cavendish, conte și contesă de Mont Claire. Am crescut în paradis alături de copiii lor, Fernand și Francesca.

Cecelia se încruntă.

— Am crezut că toți membrii familiei Cavendish au murit în incendiu, dar...

— Nimeni nu a murit în incendiu.

Alexandra tresări, întrebându-se dacă nu cumva stresul îi afecta se mintea.

– Ce? Ce vrei să spui?

Privirea strălucitoare a Francescăi se întunecă în timp ce contempla un trecut atât de tulburător, care părea să o facă din ce în ce mai mică, de parcă ar fi putut-o transforma în pulbere.

– Ați mai auzit vreodată ca un incendiu să izbucnească într-o casă cu aproape o sută de oameni, în mijlocul zilei, fără ca măcar un suflet să scape cu viață?

– Pare, într-adevăr, imposibil, doar dacă... În timp ce Cecelia lăsa firul să se piardă cu un tremur, ea și Alexandra schimbau priviri gânditoare.

Vorbele Francescăi ce urmau le confirmau temerile.

– Numai dacă toți cei dinăuntru nu ar fi fost deja morți. Prinse un fir rebel al rochiei în timp ce privea în gol, într-o parte. Nu morți, se corectă ea. Măcelăriți. Bărbați călare au sosit la ora ceaiului. La vârsta de opt ani, mi s-a părut că erau cât o armată, dar sunt convinsă că nu puteau fi mai mult de doisprezece sau cam așa. I-au măcelărit pe toți. Pe conte și pe contesă, pe menajeră, majordom, servitori, cameriste, copii... pe părinții mei. Se opri o clipă pentru a-și trage sufletul și a-și veni în fire. Am fugit cu Francesca, dar au prins-o. Mi-au smuls-o din prinsoare. I-am văzut în timp ce ei... ei... Nici măcar nu a avut timp să strige.

Își duse mâna la gât, și fu ușor de ghicit cum murise Francesca.

Alexandra ura faptul că găsea consolare în acea poveste. Nu vorbea de bine despre ea faptul că-și găsea liniștea în secretele lor. În suferința lor.

Asta însemna că nu era singură. Că nu era singura fată din această încăpere care avea să trăiască purtând o rușine secretă.

– Oh, Frank! Cecelia acoperi mâinile lor cu mâna ei caldă, catifelată. Cum ai reușit să supraviețuiești?

O clipă, trăsăturile Francescăi se mai împlânziră.

M-a găsit Declan Chandler, și ne-am ascuns într-o crevasă din șemineu. Am crezut că eram în siguranță, până când a izbucnit focul. Am așteptat cât de mult am putut, până când am crezut că bărbații plecaseră, până când fumul devenise prea gros, astfel că am fost nevoiți să fugim. Declan m-a scos din casă, și am alergat în pădure, să ne protejăm, dar am fost zăriți de un bărbat care rămăsese în urmă pentru a se asigura că urmele le fuseseră șterse de incendiu.

Că numai scrumul rămăsese din cei morți. Din casa maiestoașă și fericită care dăinuia de când trandafirul alb de York plana deasupra tronului Angliei. Francesca acceptă batista pe care i-o dădu Cecelia, își șterse ochii și își suflă nasul într-un mod deloc delicat. Acel bărbat ne-a urmărit prin pădure, și Declan, curajos ca întotdeauna, a creat o diversiune.

— A... supraviețuit?

Francesca clătină din cap vreme îndelungată, bărbia tremurându-i din cauza suspinelor pline de suferință pe care părea hotărâtă să le țină în frâu.

— L-am căutat peste tot, dar nu am găsit nici măcar vreo dovadă că Declan Chandler s-a născut vreodată. La urma urmelor, era un orfan, și, dacă mama lui nu i-a înregistrat niciodată nașterea, atunci... nu avea să lipsească nimănui. Dacă trupul lui mic a fost lăsat undeva în pădure sau poate într-un lac ori în vreo mlaștină? Am acest coșmar cum că sunt singura în viață care-și amintește de existența lui. Prin gâtul zvult izbucniră suspinele, sunete groase, suficient de dure încât să reflecte durerea din inima Alexandrei.

— L-ai iubit, constată Alexandra.

— Pippa l-a iubit, izbucni ea. Iar el o iubea pe Francesca. Și Ferdinand o iubea pe Pippa. Când nu era o adunătură de inimi frânte, era cea mai minunată copilărie pe care și-ar putea-o imagina cineva.

Rămaseră în tăcere, înlăcrimate, un moment, încercând să înțeleagă scopul tragediei, până când Alexandra întrebă în cele din urmă inevitabilul:

— Când ai devenit Francesca? Sau presupun că ar trebui să întreb de ce ai devenit ea...

— Titlul Mont Claire nu era dedicat celui dintâi născut. Asta însemna că oricare dintre copiii familiei Cavendish ar fi supraviețuit, fată sau băiat, ar fi moștenit întreaga avere. Astfel, țișanii cărora li s-a permis să locuiască pe moșie m-au primit, mi-au vopsit părul roșu cu Henna și, în momentul în care toate documentele au fost în ordine, administratorii și funcționarii au fost mituiți și „nașii” mei au fost stabiliți prin documente, am devenit Francesca Cavendish. După ce am fost prezentată curții, s-a decis să fiu trimisă la un internat în afara țării.

— De ce s-au deranjat țișanii atât de mult? întrebă Cecelia. Pentru banii familiei Mont Claire?

— Nu, insistă Francesca. Nu, pentru țigani, banii nu înseamnă nimic. Au făcut-o din același motiv pentru care eu am rămas în farsa asta până în ziua de azi...

Își întoarse din nou capul spre Alexandra, iar în ochii ei se reaprinsese din nou focul.

Alexandra încuviință, cu gâtul strâns de emoție.

— Răzbunare.

— Exact. Francesca o sărută pe Alexandra pe obraz, în privire având un amestec de ferocitate și bunătate dureroasă. Alexander. Mereu voi păstra secretul acestei crime din trecutul nostru dacă și tu vei păstra secretul crimei din viitorul meu. Căci atunci când voi afla cine este vinovat pentru moartea familiei mele...

Nu își duse gândul la bun sfârșit. Nu era nevoie.

Alexandra o sărută și ea, simțind gustul sărat al lacrimilor lor. Francesca privi spre Cecelia, care-și ștergea umezeala de pe obraji.

— Îmi pare rău pentru voi.

Sughiță în timp ce suspina discret. Alexandra își trecu mâinile peste umerii lor.

— Voi sunteți familia mea, jură ea. Nu voi avea soț sau copii. Nici un bărbat nu mă va avea... și nici eu nu voi vrea unul. Niciodată. Nu vreau să mai fiu vreodată atinsă.

— Nici eu, izbucni Francesca. Bărbații sunt diabolici, autoritari, niște cretini violenți. Ne este mai bine fără ei.

— Sunt de acord, șopti Cecelia. Nu am văzut niciodată căsătoria ca pe o instituție fericită. Viețile noastre ne vor duce în atât de multe locuri, dar mereu ne vom putea întoarce una la cealaltă. Vom putea petrece timp împreună. Ne vom putea baza una pe alta. Acum, suntem legate prin sânge, la fel de strâns ca oricare familie.

Alexandra se lăsă pe spate, ducându-și mâna în dreptul inimii. Așeză palma Francescăi peste a ei, apoi pe a Ceceliei.

— Suntem legate pe vecie, repetă ea. De secrete, de sânge, de suferință.

— Și de încredere, pasiune și răzbunare, adăugă sumbru Francesca.

— Și de prietenie, dragoste și... Cecelia inspiră adânc, apăsând mâinile de sub palma ei, ca și cum ar fi putut atinge inima de sub ele. Și de speranță. Căci, fără ea, ce motiv avem pentru a îndura totul?

Greutatea nopții o strivi pe Alexandra cu toată puterea unui val distrugător, amenințând-o să o înece în disperare. Atunci când prietenele ei vrură să se îndepărteze, ea le reținu. Fără vreun alt

cuvânt, se ghemuiră lângă ea, creând cu trupurile lor și cu întunericul un cuib.

În acel moment, erau singurele din întreaga lume.

Dar nu erau. Dimineața avea să vină și toți aveau să afle. Sau poate nu. Aveau să constate că directorul dispăruse. Arsura usturătoare dintre picioarele ei avea să devină și mai mistuitoare. Deja se simțea din nou murdară. Își dorea încă o baie.

Trebuia să învețe să ascundă cine era. Cine devenise din cauza lui.

O criminală.

Dumnezeule! Dacă nu avea să poată ascunde un secret atât de sumbru?

Angoasa o copleși până când Cecelia se ghemui mai aproape, buzele ei atingând urechea Alexandrei în întuneric.

– Vei fi mereu bântuită de această noapte, îi șopti ea, întinată de o agonie pe care nimeni de vârsta ei nu ar trebui să o cunoască. Vei simți mereu lipsa a ceea ce ți s-a furat. Dar trupul se va vindeca, Alexander, și vei deveni mai puternică.

Francesca își lipi fruntea de tâmpla ei, sărutându-i o lacrimă.

– Inima ta va învăța să bată iar. Până când se va întâmpla asta, te voi proteja. Îți promit!

Se vor proteja reciproc, jură Alexandra cu fervoare.

Cu orice preț!

Capitolul 1

Maynemouth, Devonshire, 1890

Zece ani mai târziu

Alexander,

Acceptă invitația la castelul Redmayne.

Sunt în pericol. Am nevoie de tine.

Frank

Alexandra Lane își petrecu toată călătoria cu trenul de la Londra la Devonshire analizând meticolos cele câteva cuvinte, din două motive diferite.

În primul rând, nu putu să nu se impacienteze din cauza Francescăi, care avea tendința de a da mai multe detalii. Biletul scurt, vag pe care îl ținea Alexandra acum era el însuși un avertisment mai clar decât mesajul pe care îl conținea.

În al doilea rând, nu-și mai putea permite locuri la clasa întâi, așa că, în ultimele câteva ore, fusese nevoită să împartă compartimentul cu un bărbat cu trăsături dure, scund și gras, cu umeri făcuți pentru muncă.

Singură.

La început, acesta încercase o conversație politicoasă, pe care ea o refuzase cu aceeași politețe, prefăcându-se interesată de corespondență. Acum însă, amândoi erau conștienți că nu avea nevoie de patru stații pentru a citi două bilete.

Știa că era teribil de nepoliticoasă. Tot timpul strânsese în pumn poșeta, cu excepția momentelor în care palma ei băjbăise pe fundul acesteia pentru a atinge pistolul mic pe care îl purta cu ea mereu. Zgomotul produs de ceilalți pasageri în compartimentele alăturate nu o făcea să se simtă mai în siguranță.

Știa însă că aceștia aveau să-i audă țipetele, iar asta o mai liniștea oarecum.

Pentru o femeie care-și petrecuse mare parte din ultimii zece ani în compania bărbaților, ar fi zis că aceste momente dureroase o părăsiseră.

Dar, vai, devenise expertă în manipularea situațiilor, așa că, deși fu nevoită să îndure compania bărbaților fără însoțitoare de gen feminin, nu era vorba numai despre bărbați. În cercurile pe care tindea să le frecventeze, oamenii se comportau cuviincios atunci când aveau companie.

Până acum, funcționase.

Alexandra se pregăti în momentul când trenul încetini, îngânând ușurată o rugăciune atunci când, în cele din urmă, ajunseră. Fusesse îngrozită că, dacă avea să îl privească măcar o dată pe însoțitorul ei nedorit, avea să fie obligată să converseze cu el.

Ploaia se prelingea pe geamul trăsurii, iar umbrele lacrimilor pictau șerpișori macabri pe documentele confuze din mâinile ei. Unul, o invitație la nuntă. Al doilea, biletul alarmant al Francescăi.

În urmă cu o lună, ar fi pus la bătaie toată averea ei că Francesca Cavendish avea să fie prima dintre Haimanalele Roșii care să capituleze în fața căsătoriei.

În urmă cu o lună, presupusese că avea o avere pe care să o pună la bătaie.

Micuțul lor grup păruse a fi destinat să păstreze promisiunea pe care și-o făcuseră ca tinere deziluzionate – aceea că nu se vor căsători niciodată.

Asta până când invitația la o farsă de logodnă – organizată de ducele de Redmayne – ajunsese în aceeași zi cu biletul criptic și îngrijorător al prietenei ei.

Invitația fusese la fel de ambiguă, menționând că viitoarea ducesă de Redmayne urma a fi anunțată la bal. În plicul primit de Alexandra se afla și o cerere de a participa în calitate de domnișoară de onoare.

Rugămintea care urmase din partea Francescăi – Frank – ajunsese într-un plic micuț cu pecetea Haimanalelor Roșii, pe care o comandaseră în urmă cu câțiva ani.

Alexandra nici nu știuse că Francesca se întorsese din călătoriile ei pe continent. Ultima oară când auzise despre ea, contesa se afla în Maroc, într-un soi de recunoaștere. Nicăieri în scrisorile ei nu vorbea despre vreun pețitor. Cel puțin, nu despre unul cu intenții serioase. Cu atât mai puțin un duce.

Francesca avea o înclinație pentru trăsnași și tendința de a interpreta pericolul ca pe o simplă aventură.

Așadar, ce anume ar fi putut-o speria pe prietena ei neînfricată?

„Căsătoria, desigur.“ Alexandra se gândi la asta cu un zâmbet afectat. O aventură riscantă, fără îndoială.

Și periculoasă.

Alexandra își aranjă hainele de călătorie, a căror stofă de lână devenea de la an la an mai uzată și mai ponosită.

Ar fi trebuit să aibă grijă de ea. Nu ar fi trebuit să ia de bun faptul că tatăl ei avea să îi poată cumpăra mereu haine noi.

Trenul se opri pe peronul Maynemouth cu o serie de zdruncinături, făcând valiza bărbatului să cadă de pe scaunul de lângă el. Aterizase la picioarele ei înainte să alunece jumătate sub fusta ei.

— Vă cer scuze, doamnă, spuse el într-o engleză continentală cu accent puternic, în timp ce se aplecă spre poala ei, pentru a ridica valiza de sub ea. Eu doar voi...

Alexandra se ridică, îndreptându-se spre ușa compartimentului. Dădu buzna în holul îngust, sprijinindu-se de lemnul negru al lambrului în timp ce trecea pe lângă călătorii mai prudenți care așteptau ca trenul să se oprească de tot înainte să coboare.

Oare s-ar fi putut comporta mai absurd de atât?

Da. Și o făcuse, de foarte multe ori.

Se prinse de o bară de lângă ușă până când trenul se opri și, de îndată ce hamalul deschise ușa, sări imediat în furtuna din Devon.

În timp ce căuta adăpost sub o streășină cât aștepta bagajele, își reaminti că avea să uite această interacțiune. Mereu uita. Stânjeneala nu era nimic comparativ cu siguranța.

O jumătate de oră mai târziu, Alexandra își mușca nervoasă buza în timp ce stătea pe peron, pierdută într-un nor de abur și în pâcla mării, gata să se îndrepte spre respingătorul castel Redmayne.

Dacă Cecelia ar fi ajuns...

Vizitiul ar fi trebuit să o întâlnească un sfert de oră mai târziu, dar Alexandra știa că draga și dezorientata ei prietenă avea să întârzie. Deși femeia se descurca foarte bine cu numerele, un concept atât de simplu precum timpul o descumpănea. Astfel, Cecelia funcționa mereu cu o jumătate de oră în urma restului lumii.

— Aveți o însoțitoare, domnișoară? Hamalul șarmant și noduros, cu o mustață subțire, o privea impertinent. Smythe, asta scria pe ecusonul lui lucios. Ar trebui să îmi văd de treabă, știți, dar nu îmi

place să vă las singură. Alergăm ca șobolanii cu toți ștabii care vin la nunta cea mare. Și... nu vreau să jignesc, domnișoară, dar mama mea este bolnavă, și aș prefera să nu pierd câștigul stând degeaba.

Stând lângă o fată bătrână sărăcită, dar nu spuse asta.

Nu trebuia.

– Desigur! Alexandra nu se mai obosi să-i explice că era una dintre domnișoarele de onoare la nunta cea mare despre care vorbise. Nici nu îl informă că era una dintre „ștabii” la care se referise el. Ar fi fost dreptul ei, ca fiică de conte, să-i ceară să i se adreseze cu „lady” în loc de „domnișoară”.

În schimb, scoase o jumătate prețioasă de penny din poșeta pe care o cumpăraseră din Cairo și o puse în palma înmănușată a tânărului.

– Va veni cineva după mine în scurt timp. Mulțumesc!

Se simți ușurată când hamalul plecă în căutarea unor nobili. Într-adevăr, avea să găsească mulți coborând din tren.

Era sigură de asta, căci ea îi evitase cât de mult putuse.

În caz că o văzuseră la clasa a doua.

În caz că aflaseră despre recente circumstanțe strâmtorate ale familiei ei și simțeau nevoia să comenteze la adresa fiicei necăsătorite care acum era prea bătrână și prea deșteaptă pentru a pune mâna pe un soț.

Dacă ar ști adevărul. Ce-ar mai spune atunci?

Fusese foarte greu să poarte cu ea timp de o decadă o rușine zdrobitoare. Subestimase efectul pe care un al doilea scandal l-ar avea asupra ei.

Presupunea însă că totul avea să se termine în curând. Veștile despre ruinarea financiară a familiei ei nu aveau să rămână mult timp un secret. Și, după ce aveau să se termine și ultimii bănuți, scăparea ei din trecut avea să iasă la iveală drept consecință.

Dacă nu mai putea plăti facturile, cu atât mai puțin putea plăti un șantajist.

Era mai bine ca Francesca să se mărite acum și să devină ducă înaintea scandalului să izbucnească.

Iar Cecelia, draga și blândă Cecelia, nu avea responsabilitatea unui titlu, dar nici protecția asigurată de acesta. Pentru ea, reputația nu era foarte importantă, în mare parte pentru că era o femeie mai degrabă necunoscută, cu excepția cercului ei academic apropiat.

Reputația nu avea însă nimic de-a face cu spânzurătoarea... și ele toate ar putea fi în acest pericol.

Apăsându-și mâna pe stomacul în care simți un ghem de groază, Alexandra se ascunse după grămada insuficientă de bagaje. O grămadă, deoarece, prin comparație, stivele de valize, de cutii cu pălării, pachetele cu rochii care erau date jos din tren formau adevărați munți care se ridicau din ceață.

Contele și contesa Bevelstoke trecură în grabă, ghemuiți în blănurile și pelerinele lor, în timp ce o armată de servitori și de hamali – inclusiv Smythe – le căra lucrurile în direcția în care se afla trăsura lor opulentă.

Lord și Lady Bevelstoke se aflaseră cândva în cercul apropiat al părinților ei.

Până de curând.

Din fericire, trenul emană un alt nor de abur, ascunzând-o privirii lor.

– Alexandra? Lady Alexandra Lane? Oare este posibil?

Alexandra tresări auzindu-și numele, dar zâmbi sincer văzând cine se afla în spatele ei.

– Julia? Julia Throckmorton?

Se îmbrățișară cu entuziasmul unor prietene care nu se mai văzuseră de mult și se îndepărtară pentru a analiza cum trecuseră anii peste ele. Cu Julia fuseseră mai blânzi decât cu ea, având în vedere că vechea ei colegă era împodobită cu mai multe perle și safire decât se aflau într-o trusă de călătorie.

– Cât de mult a trecut? întrebă Alexandra.

Julia își îndesă un cârlionț auriu rebel sub boneta la modă, țuguindu-și buzele.

– Șase ani, cel puțin, își aminti ea. Am băut ultima cafea în Boston în vara în care soțul meu ne-a dus într-un tur prin New England. Înainte de asta a fost la Chardonne. Îți vine să crezi că au trecut zece ani?

– Nu, răspunse ea sincer. Mi se pare că a fost ieri, dar, în același timp, acum o viață. Unde este Lord Throckmorton? Presupun că ați venit amândoi la nuntă, nu?

Ochii scânteietori ai Juliei se mai stinseră, la fel ca zâmbetul ei.

– Desigur, nu ai auzit. Acum doi ani, când soțul meu a decedat, erai în Grecia.

Alexandra îi strânse mâna.

– O, Julia! Îmi pare atât de rău! Nu am auzit, și, când sunt pe teren, niciodată nu citesc ziarele. Sunt un caz pierdut în ale corespondenței. Iartă-mă că nu ți-am scris.

– Nu te gândești la asta. Zâmbetul Juliei fu mai reținut acum. Știu că ai și așa multe pe cap, biata de tine!

O bătu pe Alexandra pe mână aproape condescendent, ca și cum i-ar fi amintit de situația ei dificilă fără să fie atât de stângace încât să o exprime.

O, da, de aceea Julia, în mod normal considerată prietenă, nu fusese niciodată inclusă în Haimanalele Roșii. Nu era vorba despre lipsa nuanței roșiatice a părului, ci despre tendința ei de a fi cam înfumurată. Nu avea nici un motiv să se simtă superioară, căci se măritase cu Lord Walther Throckmorton, viconte de Leighton – un bărbat cu douăzeci de ani mai mare și aproape de două ori mai gras din cauza consumului excesiv de alcool.

– Îți vine să crezi, văduvă la vârsta mea? Deși Lord Throckmorton mi-a lăsat o avere indecentă, șopti Julia, nuanțând vulgaritatea doar menționând-o. Acum, mă bucur să călătoresc prin toată lumea creștină în trăsură alături de Lord și Lady Bevelstoke.

– Ce drăguț!

Alexandra speră să fi părut sinceră.

Dacă Julia observase, nu făcu nici o remarcă.

– Ce misterios este acest duce de Redmayne. Am auzit că este groaznic. Ai idee cu cine s-a logodit?

– Nu aș putea spune. Alexandra oftă, deja sătulă de bârfe. Deși trebuia să recunoască faptul că avea să savureze uluirea Juliei când aceasta avea să descopere că Francesca era mireasa.

Nu se înțeleseseră niciodată bine.

– Lady Throckmorton, strigă Lady Bevelstoke din trăsură, prin furtuna care se întetă. Chiar ar trebui să plecăm. Sosirea noastră este așteptată de persoane foarte importante.

Alexandra nu rată emfaza discretă cu care aceasta rostise ultimul cuvânt.

– Hai să ne întâlnim! Julia o sărută pe ambii obraji și se înfofoli în blană în timp ce un valet îi ținu umbrela în drum spre trăsură. *Au revoir!*

Lovirea biciului trimise trăsura familiei Bevelstoke spre una dintre cele mai vechi și, poate, cele mai impozante fortărețe care existau pe pământul britanic.

Castelul Redmayne.

Alexandra analiză furtuna întrebându-se dacă marea sau castelul erau vizibile de aici în timpul unei zile senine. Vremea era ciudată și nefavorabilă. Întunericul serii se lăsa mai devreme decât de obicei. Norii aspri erau atât de grei, încât pe alocuri păreau negri. Furtuna era însuflețită de fulgere, și, totuși, ceața eterică plana la sol, refuzând să se lase risipită de ploaie. Era întreruptă numai de picioarele grăbite ale călătorilor, care se învârtteau și se agitau, dând o oarecare eleganță forfotei.

Sătucul Maynemouth se afla în apropiere. La mică distanță de șine se aflau străzi cochete, flancate de clădiri administrative. Grădinile atractive, vilele tradiționale și conacele sclipeau pe deal în sus, astfel încât zarva trenului și forfota industrială nu deranjau liniștea indecentă sudică.

O rafală bruscă trimitea picături ascuțite de ploaie. În timp ce Alexandra și lucrurile ei fuseseră abandonate pe marginea marchizei, furtuna și scurgerea își combinau eforturile cu vântul pentru a-i uda learcă trusa de călătorie uzată.

„Grăbește-te, Cecelia!“ îndemna ea, deschizându-și umbrela pentru a se apăra de asaltul ploii, care încetă la fel de repede precum se pornise.

Fulgerule despărteau norii de deasupra, coborând spre tren cu un pocnet strălucitor, haotic.

Ca prin farmec, preț de o clipă, toate persoanele din stație părură înghețate în timp, așteptând respectuoase trăsnetul înainte de a-și relua activitățile.

Obligatoriu, tunetul precedă bubuitura atât de iute, încât Alexandra fu convinsă că, dacă marchiza nu avea să susțină cerul, toți aveau să fie martorii unei coliziuni de nori suficient de violente pentru a provoca un astfel de vuiet.

Acum, că cei mai mulți pasageri se îndreptau deja spre destinațiile lor, un grup de comercianți uzi learcă și muncitorii lor se îndreptau spre tren ca un val la reflux. Ușile vagonului de marfă se deschisera pe șinele ruginite și voci necivilizate dădeau ordine și înjurau în același ritm cu dansul mărfii urcate și coborâte pe podea, sub peronul pasagerilor.

O rampă fusese ridicată pe un vehicul cu animale vii și un grup de muncitori împinseră patru cai pursânge de căpăstru pe planul înclinat, până la trăsura care aștepta.

Prin tumult se auzi o voce, ordonând aceeași atenție fascinantă bărbaților neciopliți precum o făcuse trăsnetul.

Alexandra aruncă o privire pe peron, admirând caii și sperând să identifice cărui bărbat aparținea vocea aceea masculină distinctivă. Era un soi aparte de rezonanță în ea. Ceva sonor și autoritar. Produ-se în ea aceeași vibrație precum clopotele vechii catedrale.

– Este prea neliniștit, strigă vocea din interiorul mărfarului în timp ce două frâie fură aruncate din întuneric. Voi doi, de acolo, țineți frânghia întinsă până când reușesc să-l înham.

Odată mica nobilime plecată – cu excepția Alexandrei –, Smythe se strecură printre călătorii rămași, îndreptându-se spre vehiculul cu animale ca și cum înăuntrul acestuia s-ar fi aflat vreo comoară.

Ce îi provoca o astfel de curiozitate? Bestia sau bărbatul?

Smythe luă frânghia și o înfășură cu grijă până când se termină. În ciuda staturii lui mici, părea destul de hotărât în timp ce înfășura frânghia de mai multe ori în jurul brațului și al încheieturii, înainte să o strângă în mână.

Alexandra stătea prea departe pentru a-l putea preveni de nebunia acțiunii sale și spera din inimă să fie careva suficient de perspicace încât să o facă.

Nu avu noroc.

Un valet robust se aplecă pentru a apuca frânghia din partea opusă a platformei, dar, înainte să o poată prinde, un alt fulger îi orbi.

Un strigăt inuman răsună în furtună înainte ca un armăsar mai mare decât oricare pe care îl văzuse Alexandra vreodată să sară din vehicul, peste rampă, cu un salt grațios.

În momentul în care copitele lui întâlniră solul, sări și lovi cu o viteză și o grație îngrijorătoare. Se iscă haosul în timp ce murgul negru se cabra, lovind pe oricine era suficient de ghinionist încât să-i iasă în cale.

Mai mulți bărbați coborâră. Totul se întâmplă atât de repede, încât nu își dădu seama dacă aceștia căzuseră, fuseseră împinși sau pur și simplu coborâseră.

În ușa mărfarului apăru o altă siluetă, un bărbat înalt care se po-trivea cu vocea asurzitoare care le ordona tuturor să se întoarcă.

La auzul strigătului bărbatului, armăsarul încetă să mai dea din picioare, pironindu-se pur și simplu. Nu spre depou sau spre drum, ci spre peronul încă lipsit de pasageri care se afla la câțiva pași

distanță. Smythe strigă în timp ce fu aruncat în aer, și probabil că se auzi trosnitura umărului său dislocat.

Asta dacă era norocos.

Alexandra privi în urma ei pentru a se asigura că mai rămăseseră pasageri, trăgând cu ochiul la cuplul în vârstă care se îndrepta cu fervoare spre garderobă. Lângă ei, o mamă cu privirea încețoșată se chinuia să ridice o valiză și să împingă cu cărucior. O fată de vreo cinci ani se ținea de fusta ei, arătând spre armăsarul care se apropia cu un nechezat. Mama se întoarse pentru a-și dojeni fiica, dar cuvintele ei dispărură atunci când dădu cu ochii de armăsar. Înlemni un moment prețios, înainte de a da drumul bagajului și a face ceea ce putea pentru a lua din calea lui cei doi copii.

Întorcându-se, Alexandra observă cu uimire cât de mult înaintase armăsarul în câteva secunde.

Bietul Smythe! Prins în frânghia pe care și-o înfășurase pe braț, fu târât ca un sac cu grăunțe prin mocirlă. Capul lui evită cu greu copitele agitate ale calului. Se străduia din răspuțuri să se desprindă, dar ea nu putu să-și dea seama dacă reușise.

Alexandra privi în jurul ei pentru ajutor, înnebunită. Pe peron nu fu găsit nici un bărbat, fie el conductor, polițist, muncitor sau orice altceva.

De ce se mai obosea să caute? Când îi venise vreodată vreun bărbat în ajutor?

Cuplul septuagenar aproape că se târî în siguranța aproximativă a garderobei, dar mama nu avu nici o șansă.

În timp ce bubuitul unui tunet dădu pînteni creaturii, Alexandrei îi veni o idee.

Măinile îi transpiraseră în mănuși.

Timpul încetini când armăsarul își încordă mușchii pentru saltul mic de pe sol pe peron.

Metalul potcoavelor se auzi precum ciocanul pe scândură. Trecu în grabă pe lângă Alexandra și-și îndreptă trupul spre mama îngrozită și spre cei câțiva pasageri panicați de lângă ea.

Alexandra aruncă umbrela și sări spre una dintre funiile lungi care atârnavă în spatele animalului.

Prinzând-o cu mâinile înmănușate, se propti și se aplecă, folosindu-și propria greutate pentru a smuci calul și a-l determina să se întoarcă.

Armăsarul își întoarse capul și, cu un nechezat recalcitrant, trupul lui monstruos îl urmă.

Nu era timp de gândire.

Trebuia să-l stăpânească până când furia din ochii armăsarului avea să dispară. Se îndreptă spre el, apropiindu-și trupul de mijlocul lui lung în timp ce strângea frâiele cu forță, obligându-l să se învârtă.

Observă cu întârziere că celălalt căpăstru era liber. Cumva, în salt, armăsarul îl aruncase pe Smythe.

Aruncând o privire fugară, îl zări pe tânărul hamal în mocirlă, nemișcat.

Bestia găfâi și își lăsă capul pe spate, dar, după câteva cercuri, se opri din tropăit, ceea ce ea luă drept o victorie.

Își dădu seama, simțind panica încolțind, că nu avea nici cea mai mică idee ce să facă mai departe. Bărbatul cu vocea baritonăla menționase ceva despre niște ochelari pentru cal. Când se învârti iar, ea înșfăcă și deschise umbrela ei neagră, reușind cumva să acopere capul ei și pe cel al animalului, reducând întregul sens al lumii la existența lor.

Alexandra nu-și luă ochii de la creatura care te lăsa fără aer, aburii respirației ei păstrând ritmul cu găfăitul adânc al nărilor lui umflate.

— Așa, fredonă ea, continuând să se învârtă, dar mai lent. Nici mie nu îmi plac furtunile. Sau mulțimile zgomotoase. Nu e de mirare că te-ai comportat necuviincios.

Bestia pufni nemulțumită.

— Sunt de acord. Ai tot dreptul să fii nemulțumit, spuse ea cu compasiune. Nu tu ai vrut să fii adus cu forța într-un tren rece și aglomerat. Ai nevoie de un padoc uscat, de fân proaspăt și de un terci cald cât aștepți să treacă furtuna. Nu-i așa că sună bine?

Oricât părea de mulțumită de conversația ei unilaterală, Alexandra își dorea să vină cineva, oricine, să o elibereze de animal. Acum, că mama și copiii erau în siguranță, simți brusc o slăbiciune în genunchi care prevestea un colaps iminent. Dacă s-ar fi oprit, sigur s-ar fi topit într-o baltă de nervi tremurânzi.

Atât ea, cât și creatura se încordată când în jurul lor străluci o străfulgerare de lumină, dar umbrela îl ținu pe loc în timp ce continuau acel du-te-vino aleatoriu.

Răsufală și continuă să îi șoptească armăsarului politețuri fără sens. Micul și ciudatul lor univers fu penetrat de sunete slabe

de afară. Haosul provocat de bărbații de sub peron. Plânsetul bebelușului. Loviturile din ce în ce mai puternice ale ploii pe acoperișul de țiglă. Bocanci care păseau cu măsură pe scările platformei.

– Tânără domnișoară, puteți urma sunetul vocii mele?

Simți pe șira spinării un fior rece care nu avea nimic de-a face cu hainele îmbibate cu apă sau cu ploaia de lângă ea. Nu era frică. Vigilență. Fiecare fir de păr de pe trupul ei se îndreptă în direcția vocii.

Tânără domnișoară? Nu mai era nici tânără, nici domnișoară.

Oare îl putea urma? Dacă Sfântul Patrick ar fi avut o voce ca aceea, nu ar mai fi trebuit să alunge șerpii din Irlanda. Aceștia l-ar fi urmat de bunăvoie.

L-ar fi urma spre pieire.

Era evident că nu era vocea unui sfânt sau a cuiva din ceruri. Timbrul cavernos conținea prea multe umbre. Dar nu erau genul sinistru, respingător.

Erau genul care ademenea. Care tenta. Acele umbre care ascundeau fapte criminale și tănuiau dorințe.

Cele mai periculoase umbre dintre toate.

Genul de umbre pe care învățase să le evite în cel mai violent mod posibil.

Își dădu seama că nu răspunsese întrebării lui.

– Eu... eu nu pot.

– Este în regulă. Voi veni la tine și voi prelua frâiele. Va trebui să-mi dai umbrela.

El presupuse că ezitarea ei era cauzată de calul imprevizibil, și adevărul e că ar fi trebuit să fie. Dacă ar fi fost o altă femeie, cu orice alt fel de trecut, un cal de nouă sute de kilograme ar fi fost, într-adevăr, mai îngrozitor decât un bărbat de nouăzeci de kilograme.

Adevărul era că prefera să-și asume riscul cu o bestie cabalină neascultătoare decât să se apropie de un bărbat care aparținea furiei trădate de profunzimile vocii lui.

O furie imperceptibilă altora, dar nu și ei.

Nu avea să mai fie niciodată luată pe nepregătite. Timp de zece ani, învățase să asculte. Să găsească amenințarea vibrațiilor ascunse de politețuri și de platitudini convenționale.

Sub indicațiile lui blajine se ascundeau o întunecime de neimaginat... și o ferocitate înmagazinată care i-ar părli hainele ude și i-ar arde pielea.

Era pe cale să răspundă, când trenul şuiera pentru ultima oară, eliminând totodată un nor de abur.

Armăsarul sări în lături, departe de norii albi care se ridicau deasupra ceții. Umărul lui o lovi pe Alexandra, dezechilibrând-o.

Greutatea animalului se ridică imediat în timp ce el luă frâiele și, odată cu ele, răsuflarea ei.

Se prăbuși în abur și ceață, cu gura deschisă într-un strigăt mut. Plămânii ei țipau, iar coastele ei refuzau să cedeze, în timp ce ea încerca să inspire.

Se așeză pe o parte, doborâtă de durere, de panică și de un întuneric invaziv. Își dorea, se lupta și se ruga pentru o gură de aer. Se simțea pierdută în ceață, temându-se că avea să se afunde în ea pentru totdeauna, dispărând pur și simplu.

În privirea ei dansau pete negre. Sau poate erau ghetе și copite negre?

Printre nechezăturile înspăimântătoare se auzeau înjurături nădușite.

Creatură asmuțită împotriva altei creaturi. Bestie împotriva bestiei.

În cele din urmă, bărbatul câștigă. Sigur că o făcuse.

Bărbatul este întotdeauna cea mai puternică bestie.

Capitolul 2

Alexandra nu mai respira. Copitele se îndepărtaseră. Dispăruseră. Cu un mers apăsător, ghetele provocau propriul tunet pe podea, aproape de urechea ei.

Prin ceață pătrundeau fragmente vagi ale unei conversații fugare, nervoase.

— Găsește-mi iarba... leagă-l bine în vagon... o execuție dureroasă. Acea voce.

— Imposibil... îndurare... s-a întors la Londra...

Altă voce. Necăjită. Speriată.

— Ce imbecil nenorocit... să fluiere în toiul unei astfel de crize...

— ... Răcitorul mecanicului... nu a putut să o vadă... furtuna... teribil... îndurare.

Imposibilă îndurare. Îndurare teribilă. Încercând să înțeleagă frânturile de conversație, Alexandra părea să-și recapete cunoștința.

Îndurarea era adesea deopotrivă imposibilă și teribilă.

Dar nu așa trebuia să fie, nu?

Îndurarea era salvare. Iertare divină. Oare avea să o primească și ea?

Probabil că nu.

– Cineva va fi spânzurat pentru asta! strigă vocea deja familiară, mult mai aproape decât înainte.

– D-da, aveți...

– Unde este?

Furia ardea fiecare cuvânt cu o căldură sulfurică.

„Sunt aici, jos“, se gândi ea. „Sau m-am pierdut?“

Era mai bine să treacă neobservată de furia lui. Era mai bine pentru toată lumea. Poate, dacă s-ar lăsa pradă ceții, dacă ar dispărea, tot scandalul și toată suferința ar urma-o în întuneric. Nu le-ar atinge pe prietenele ei loiale și nici nu ar întina ce mai rămăsese din numele familiei ei.

Poate aceasta era soluția pe care o căutase.

O moarte eroică.

Cât timp se agăța de acest gând groaznic, din ceață apărură niște ghete negre, chiar înainte ca niște genunchi strașnici să coboare lângă ea.

Fu greutatea a două mâini puternice, grijului, care o cercetau, cea care în cele din urmă făcu să-i pătrundă aerul în plămâni.

– Nu! strigă ea.

Sau, mai degrabă, scânci imperceptibil.

– Nu vă mișcați! Palme aspre scuturau umerii și corsajul hainelor ei de călătorie din lână împletită în timp ce ea trăgea neajutorată, dar lacomă aer în piept. Nu până nu îmi dau seama dacă s-a rupt ceva. Apăsă cu blândețe pe coastele ei, și, deși zona era rigidă, ea nu simți nici o durere la atingere.

Numai groază.

Și... altceva.

Alexandra nu se putea zbate. Membrele ei păreau să nu-și mai înțeleagă rostul.

Coșmarul ei devenise realitate.

De câte ori nu se luptase cu întinericul? Un bărbat fără chip o ținea ținută, mâinile lui rătăcindu-i pe trup în timp ce membrele ei refuzau să o mai asculte.

Prin nervii săi neascultători simți impulsuri electrice, redobândindu-și forța la fel de surprinzător precum fulgerul. Încercă să se îndepărteze de el, să se răsucească și să arunce injurii în stân-ga și-n dreapta. Spasmul ce rezultă semănă mai mult cu un atac decât cu o retragere.

— Cineva să cheme un doctor! strigă el, bombănind printre dinți. Și un nenorocit de cioclu!

— Nu este nevoie. Rosti cuvintele acum cu mai multă ușurin-ță, vorbele devenind sonore odată cu redobândirea respirației. Voi supraviețui.

Își trase glezna din strânsoarea lui, dar el o prinse și o ținui de pământ.

— Ciocul este pentru mecanic, după ce-l omor... Parcă v-am spus să nu vă mișcați.

— Nu mi-am rupt nimic. Ea își mișcă piciorul de parcă mâna lui era un gândac pe care voia să-l dea jos de pe fustă. Nu am nevoie de doctor. Vă rog să dați drumul gleznei mele.

Spre surprinderea ei, el se supuse, aplecându-se deasupra ei. Pla-na, mai bine zis, iar ea fu șocată de bărbatul oacheș, sinistru, care se ridica din ceață.

Ploaia îi udase cămașa — care probabil cândva fusese albă —, fă-când-o transparentă, ba chiar inutilă.

Avea construcția unui erou grec sculptat în marmură și trăsătu-riile unei tragedii grecești. Umerii și brațele l-ar fi impresionat și pe Atlas. Trunchiul său ar fi rivalizat cu statuia lui Ares, pe care cândva o admirase în Vila lui Hadrian.

Avea, totodată, toată răutatea neascunsă de care era capabil Hades.

Și ce cicatrici!

Ar fi fost ușor să-ți imaginezi zeii, mereu aspri pe nedrept cu muritorul care ar fi îndrăznit să le conteste puterea sau frumusețea, trimițând vreo creatură pentru a-și trece ghearele demonice peste trăsăturile fără cusur.

— Puteți respira normal? întrebă el. Cum vă simțiți? Întrebările ar fi putut părea amabile dacă ar fi ieșit dintr-un piept cu o profunzime mai puțin iritantă.

— Mă simt... hmm... Cum se simțea? Ce simțea? Mă simt de parcă aș fi fost strivită de un cal. Încercă să pară mai liniștită. Dar pot respira bine și sunt mai mult vânătăi decât fracturi.

— Sunteți norocoasă, zise, apoi o prinse de mână. Cred că în douăzeci de secunde am îmbătrânit douăzeci de ani.

— Ce credeți că faceți?

Încercă să-și tragă mâna, dar el o strânse repede, scoțându-i mânușile.

— Caut arsuri de la frânghie. Îi îndepărtă degetele cu degetele lui aspre, analizându-i dosul mâinii. Mânușile alea sunt inutile!

— Nu sunt rănită, protestă ea, încercând să ignore cât de calde erau mâinile lui, în ciuda ploii.

Cât de mici și de albe păreau mâinile ei când el i le cuprinse în mâinile lui aspre, late. Cât de draconic de puternice erau degetele lui! Cât de neajutorată se simțea în fața acelei forțe!

Se desprinsese din strânsoarea lui cu o violență deloc necesară, strângându-și pumnii pe care și-i ascunse în faldurile fustei.

— Așa... cum am declarat mai devreme, voi supraviețui.

— Așa se pare. Căldura pe care mâinile lui i-o transmiteau fu înlocuită de un fior rece, care se potrivea cu tonul glacial al vocii lui.

Alexandra se forță să privească în ochii de un albastru electric asemenea fulgerului, cu un iris limpede aproape lipsit de culoare, și la trăsăturile nu mai puțin sinistre care îi însoțeau. Fără îndoială, cicatricile aveau ceva de-a face cu asta.

Cea mai mică dintre răni cobora de la linia părului său brunet până la tâmplă, întrerupându-i sprânceana. Dacă părul lui negru, netezit de ploaie, nu ar fi dezvăluit rana, ar fi pariat că aceasta se continua până sus, pe scalp. Cea mai lungă fisură traversa unul din pomeții ascuțiți până la barba bine întreținută, apărând ca o spintecătură nemiloasă prin buzele voluptuoase.

Voluptuoase? Pe marșele Caesar și gloria lui, se lovise la cap?

Alexandra clipi o dată. Și încă o dată. Încerca zadarnic să-și ia ochii de la gura lui. Niște buze atât de catifelate pur și simplu nu se potriveau cu o față atât de aspră ca a lui. Nepotrivirea o dezorienta și o constrângea în același timp.

— Vă puteți ridica?

Tonul lui deveni la fel de rece ca furtuna. O prinsese holbându-se.

Alexandra își feri privirea, jenată. Probabil presupusese că îl privea depreciativ, nu admirativ.

Oricum nu-l admira.

Nu făcea... nu era... nu ar visa să...

Măinile lui o prinseră de brațe, dar, înainte să poată respira sau protesta, erau amândoi în picioare. De îndată ce se ridicară, îi dădu drumul.

Alexandra se clătină, lumea din jur învârtindu-se atât din cauza scurtului contact fizic, cât și din cauza schimbării bruște a poziției corpului. Se întinse spre bară pentru a se sprijini, dar, în schimb, dădu peste un disc cald de mușchi încordat sub pânza udă, rece. Sub palma ei, pieptul lui vibră, ca și când atingerea l-ar fi surprins la fel de mult cum o surprinsese pe ea.

Își trase mâna, cuibărindu-și-o la piept. Căldura pielii lui persista, constată ea alarmată.

— Ier-iertați-mă, sunt puțin amețită.

— Sunteți sigură că nu aveți nevoie de un doctor?

Înainte, cicatricile lui trădând îngrijorarea în timp ce întinse brațele pentru a o sprijini în cazul în care avea să cadă.

Alexandra se dădu în spate, fără pic de grație.

— Nu am! Întinse mâna, ca pentru a-l opri, conștientă pe deplin că era inutil să încerce. În nici un univers forța ei plâpândă nu putea izbândi în fața lui. Nu, eu... eu chiar nu sunt rănită. Vedeți? Nu trebuie să vă mai faceți griji.

Dumnezeule, nici nu-l mai putea privi. Era pur și simplu prea mare. Prea... masculin. În ciuda accentului său educat, nu părea deloc civilizat. Într-adevăr, ar fi putut fi unul dintre bărbații vânjoși și needucați din rândul cărora profesorii ei angajaseră oameni să-i protejeze în țări necunoscute.

Bărbați pe care încercase din răspuțeri să-i evite timp de o decadă.

O privire tăcută și solemnă îi stânjenea de obicei pe cei mai mulți, făcându-i să evite prezența ei. Funcționase cu prădătorii din deșert, dar și cu matroanele hotărâte, care visau la un mariaj oportun pentru fiii lor. O folosea cu pricepere de ani întregi.

Așadar, de ce nu reușea să-și ridice ochii din negură? De ce căldura pielii lui persista într-un mod atât de bizar? De ce refuzau plămâniile ei să respire pe deplin?

Poate chiar avea nevoie de un doctor.

— Încerc să-mi dau seama dacă sunteți incredibil de curajoasă sau îngrozitor de proastă.

— Totul e permis în dragoste —

Tonul lui arogant o smulse din starea de apatie. Îl țintui cu privirea, fricile fiindu-i alungate de indignare.

— Poftim?

— La ce v-a stat capul când ați încercat să controlați un animal de dimensiunile lui Mercury? Ați văzut ce i-a făcut acelui hamal idiot, iar băiatul e de două ori cât dumneata!

Încruntarea îi accentuă cicatricea de la buză.

— M-am gândit că bietul Smythe avea să fie omorât dacă nimeni nu făcea nimic. Amintindu-și de băiat, se întoarse spre locul unde câțiva bărbați îl ajutau să se deplaseze. Fața sfrijită a lui Smythe exprima o suferință care ar fi frânt inima oricui, în timp ce-și cuibărea mâna la piept. Jumătate din mustața lui subțire era mânjită de noroi, expunându-i tinerețea fragedă.

— Va fi bine?

Făcu, involuntar, un pas spre procesiune.

— E un chirurg la o aruncătură de băț de depou. Va fixa umărul băiatului și-l va trimite acasă pe morfină. Îl cunoști?

Clătină din cap, uimită să descopere atenția pe care ea și însoțitorul ei o atrăseseră din partea pasagerilor care încă se aflau acolo, a muncitorilor și a angajaților gării.

— Ne-am întâlnit când mi-a cărat bagajele, dar ce importanță are? Tot nu voiam să-l văd rănit sau... mai rău.

Bărbatul se întoarse cu spatele la ea, aplecându-se pentru a lua de jos mănușile ei și pe ale lui. Alexandra își luă intenționat privirea de la pantalonii care i se mulau pe fese. Oare mai observase vreodată în viață așa ceva? Fortându-se să înghită, profită de ocazie să analizeze starea propriilor haine. Noroiul și murdăria lucioasă închisă la culoare îi pătau acum, iremediabil, bluza de un alb imaculat și jacheta bej. Fusta era ceva mai bine.

— Mai bine el decât dumneata.

Vorbele lui șoptite îi înghețară mâna în aer, lăsându-i coafura nearanjată.

— Poftim?

Nu spuse nimic, întinzând mâna pentru a-i oferi mănușile murdare. O zvâcnire apăru pe maxilarul dur, făcând ca o a treia cicatrice, în mare parte ascunsă de barba neagră, să se evidențieze la mână.

— Mulțumesc, domnule!

Raze albăstrui întrebătoare o analizau de sub sprâncenele ironice.

—Deși acțiunile dumneavoastră au fost nespuse de imprudente, v-ați descurcat bine. Unde ați învățat să manevrați caii?

Admirația care îi încălzea cuvintele o făcu să simtă o sensibilitate enervantă.

—Un proprietar de cămile din Peninsula Arabă mi-a arătat acest șiretlic pe propriul lui animal. Până astăzi, nu am știut că funcționează și la cai.

El clipi de câteva ori înainte să repete...

—Un proprietar de cămile...

Ea încuviință, însuflețită de acea amintire.

—Tribul lui putea să împacheteze toate bunurile și să le așeze pe spatulele unei cămile. Imaginați-vă cât de devastatoare ar fi fost în acel caz manifestarea acestui temperament animalic.

—Devastatoare.

De data asta, repetă mai încet, privind-o cu subînțeleș un lung moment.

—Desigur, animalele lui erau mult mai bine îmblânzite. Privi cu subînțeleș spre căruță, acolo unde animalul, Mercury, era acum orbit și priponit între patru iepe.

Buzele bărbatului — de ce nu-și putea lua ochii de la ele? — făcură opusul a ceea ce se așteptase ea. Nu zâmbeau. Dar nici nu se împotriveau zâmbetului.

Buzele acelea se depărtară ca pentru a spune ceva, dar se opriră.

Și ea ezită, simțind o prudență încă neidentificată planând în jurul lor ca o albină curioasă. Zumzetul tăcerii devenea cu atât mai asurzitor cu cât rămăneau mai mult nemișcați.

Oare ar trebui să facă vreo prezentare? Deja încălcaseră normele de politețe schimbând atât de multe cuvinte fără să fi fost prezentați de o a treia persoană. Totuși, judecând după pantalonii lui din postav negru subțire și după cămașa pătată de noroi, nu era genul de bărbat care să trăiască după norme sociale. Nici după cele ale nobilimii. Într-adevăr, nu părea să se sinchisească de haine. Ca și cum nu l-ar fi interesat să se îmbrace potrivit pentru a merge în oraș.

În cele din urmă, el rupse tăcerea:

—Este... un noroc că sunteți teafără, domnișoară...

—Lane. Alexandra Lane. Primul ei impuls fu să facă o reverență, dar decise să procedeze așa cum făcea cu majoritatea bărbaților cu poziția lui socială, de la studenți și de la muncitorii din fabrici din America până la pietrarii și profesorii din Cairo. Îi întinse mâna

murdară pentru un salut prietenos. În prezent, clasa muncitoare părea să agreeze un astfel de salut.

El o privi ca și cum i-ar fi pus un pește putred sub nas.

Alexandra ezită. Cine era el să facă nazuri? Fără îndoială, nu era un domn. Ce domn ar purta părul mai lung de guler? Sau ar lucra în public fără vestă? Sau ar lăsa să-i crească dezordonat mustața, cu sau fără cicatrici?

Chiar când se hotărî să-și retragă mâna pe care i-o întinsese, și-o simți, încă o dată, acoperită de oțelul solid și cald.

Scutură de două ori, bătăturile din palmă zgârâindu-i pielea, în timp ce-și desprindea mâna din strânsoare. Simți fiori, ca și cum fiecare încrețitură nejustificată de pe vârful degetelor era electrizată.

— Pot să vă întreb încotro vă îndreptați, domnișoară Lane? Sau doamnă?

Ceva împlânzi asprimea vocii lui, ca și cum ar fi turnat miere.

— D-doctor, bolborosi ea.

Mușchii din jurul gâtului lui se încordară, iar el deveni brusc vigilent.

— Parcă ziceați că nu aveți nevoie de doctor.

— Nu. Sunt doctor Lane.

El își înălță bărbia.

— Femeile nu au voie să profeseze ca doctori în Anglia.

Ca și cum ea nu ar fi știut asta.

— Mi-am obținut diploma la Sorbona cu ceva timp în urmă, dacă chiar vreți să știți.

— Cu ceva timp în urmă? Cuvintele păreau să-l amuze. Câtă vreme a trecut, mă întreb.

— Asta nu este important, spuse ea glacial, conștientă că pistrii și nasul ei nostim încă o făceau să pară cu câțiva ani mai tânără decât cei douăzeci și opt de ani pe care îi avea. Dar, dacă trebuie să știți, sunt doctor în istorie. Mai degrabă, arheolog, aria mea de expertiză fiind civilizațiile antice.

— De aici... cămilele. Se apropie de ea, trecându-și un deget peste gulerul costumului ei de călătorie. Și stofa.

Ea se trase înapoi.

— Domnule, sunteți prea familiar.

Mâna îi rămase suspendată în aer o clipită, înainte să și-o retragă.

— Vă cer scuze!

Nu părea nici impresionată, nici deranjată. Nici scuzele lui nu conțineau prea multe remușcări. Simțea însă că-l surprinsese la fel de mult cât o șocase el.

— Drept recompensă pentru chinurile dumneavoastră față de animalul meu, aș fi încântat să vă conduc la destinație în trăsura mea cu patru locuri. Sau așteptați pe cineva, *doctor Lane*?

Emfaza nepotrivită a titlului o încântă. Privi încă o dată spre trăsura prăfuită la care patru cai nou-sosiți fuseseră înhămați. Construcția ieftină, dar solidă era atât de nepotrivită prin comparație cu trásurile elegante și grandioase care îi așteptau sau îi conduceau pe invitații de viță nobilă de la nuntă.

„Trásură pentru patru? Asta-i bună! Dintre toate, asta mai lipsea!“
Îl privi cu aroganță.

— Cecil întârzie, dar vom pleca în scurt timp.

„Așa este“, se gândi ea. „Mai bine te-ai căra.“ Ultimul lucru de care avea nevoie era să rămână singură cu un bărbat care era atât de ud din cauza ploii, încât ar fi fost totuna să fie pe jumătate dezbrăcat și din care virilitatea se prelingea în aceeași măsură ca picăturile de ploaie.

Avea sentimentul că nici micul pistol pe care îl ținea în poșetă nu avea să oprească un bărbat de mărimea lui, dacă i-ar fi trecut prin minte să...

— Foarte bine. Își trase din nou mânușile pe mâini, ferindu-și de ea partea cicatrizată a feței. Trebuie să duc animalul la castelul Redmayne, unde va învăța să se comporte ca un domn.

Sigur nu de la bădăranul ăsta!

— Castelul Redmayne? Aveți grijă de animalele de acolo?

Buza îi zvâcni încă o dată, iar Alexandra avu bănuiala că sub barba lui se ascundea o gropiță.

— Fac și asta. Am foarte multe responsabilități acolo.

— Ei bine, atunci, nu mă lăsați să vă rețin.

Alexandra se întoarse spre drum, prefăcându-se că-și caută mijlocul de transport. Cu toate acestea, privirea ei se tot întorcea spre el, doar ca să se asigure că nu se apropiase discret de ea.

La refuzul ei, el își plecă privirea, iar ea se gândi că se pregătea să-i răspundă necuviincios – înainte ca un trup firav să se strecoare printre ei.

Alexandra se trezi prizoniera recunoștinței exuberante a unui copil de cinci ani.

Totul e permis în dragoste

– Mama mi-a zis să vă mulțumesc, strigă ea, prinzându-se de genunchii Alexandrei peste fusta murdară. Ne-ați salvat!

– O, da, domnișoară! spuse femeia în timp ce se grăbea spre ea, cu bebelușul strâns la piept. Nu am mai văzut așa ceva în viața mea! Sunteți atât de curajoasă, domnișoară! Nu știu cum să vă mulțumesc. Copilul fu împins pe neașteptate în brațele Alexandrei. Laolaltă cu micul ghemotoc, în pieptul Alexandrei se instalează o durere familiară, imediat sub locul unde se odihnea copilul.

După intervenția mamei, mai mulți pasageri și agenți feroviari se apropiară grăbiți exclamând entuziaști, asaltând-o cu laude și manifestări ale îngrijorării lor.

Alexandra zări umerii *lui* în timp ce se îndrepta spre trăsură. Ca și cum i-ar fi simțit ochii asupra lui, el se opri și-o privi peste umăr.

Chiar și de la distanță, ochii lui albaștri erau tulburători. Supernaturali chiar. De la o asemenea distanță, ai fi zis că sunt albi.

El o salută, iar ea îi răspunse la salut, dându-și seama că încă nu-i știa numele.

– Ați fost salvată de diavol, domnișoară. Mama îl privi din spate cu o privire prudentă. Teroarea din Torcliff.

– De cine?

– O, da. Femeia se apropie, cu un aer conspirativ. Se zice că a fost sfâșiat de vârcolac.

Alexandra se strădui să nu strâmbe din nas.

– Pare mai degrabă... „Ridicol. Absurd. De necrezut.“ Puțin probabil, nu?

Femeia ridică din umeri, mângâind obrazul bebelușului care se afla în brațele Alexandrei. Cât de bine se potrivea acolo. Cât de micuț și de drăguț era.

– Tot ce știu este că, de când s-a întors la castelul Redmayne, ceața a devenit ciudată.

Asta distrase atenția Alexandrei de la copilul care gângurea.

– Ciudată în ce fel?

– Ca aceasta! Întinse mâinile ca pentru a cuprinde gara, care dădea semne să-și revină după greaua încercare. Bunul meu zicea mereu că un animal recunoaște întotdeauna diavolul. Nu este de mirare că animalul s-a speriat. În aburiiăștia dăinuie pericolul. Dracii, demonii și alții asemenea.

– Doar nu crezi că este un demon!

Alexandra nu era o femeie superstițioasă, dar simți un fior pe șira spinării, făcându-i fiecare fir de păr să se ridice.

Femeia ridică din umeri.

– Ghinionul vânează fiecare suflet negru care trăiește în castelul Redmayne. Le provoacă tot felul de nebunii. Arată cu capul în direcția în care salvatorul Alexandrei dispăruse. Iar Teroarea din Torcliff știe mai multe decât spune. Se zice că diavolul a pus mâna pe el de două ori.

Alexandra se gândi la atingerea mâinilor lui. La senzațiile ciudate pe care i le provocase.

– Teroarea din Torcliff, șopti ea.

Un diavol cu care e mai bine să nu ai de-a face.

Capitolul 3

Piers își șterse părul și partea cicatrizată a feței cu un prosop, înălăturând șiroaiele reci de ploaie, în timp ce se sprijinea de ușa grajdului. Brusc, gândurile lui rătăceau la curbele feminine pe care numai cu aproximativ o oră în urmă mâinile lui le exploraseră. Gândurile îi zburau la chipul răpitor al unei femei extraordinare.

Lăsase blestematul de armăsar în grajd și se asigurase ca animalul să primească terci cald și o pătură uscată.

Nu că pacostea ar fi meritat!

Alexandra Lane. În timp ce examina silabele în minte, așa cum o făcuse de o sută de ori în ultima oră și jumătate, răsuflarea lui emana un nor de abur.

Alexandra Lane. Suna mai degrabă ca o adresă decât ca o femeie care-l dăduse peste cap.

Ai zice, cercetând vreun os rupt sau vreo rană, că lungimea unei coapse sau curba unui sold pe sub toate fustele acelea nu ar impresiona pe nimeni. Cu atât mai puțin pe un bărbat familiarizat cu formele feminine, așa cum era el.

Și totuși.

Mâna lui zvâcnea de fiecare dată când își amintea de greutatea palmei ei în mâna lui. Își putea aminti cu precizie formele taliei ei.

— Totul e permis în dragoste —

Particularitatea buzei ei. Construcția ei delicată, fără să fie modelată de corset.

Avea numai o stofă practică și pielea feminină.

Alexandra Lane. O dihotomie confuză între păcat și inocență.

Conversase cu proprietarii de cămile și obținuse cu succes diploma de doctor la Sorbona.

Totuși, fusese nevoie de o singură atingere a lui pentru ca acea lady să fie pe punctul de a face un atac de panică.

Nu lady, se corectă el. Doctor.

Femeia aia blestemată se pusese cu noul lui armăsar și câștigase. Probabil salvase astfel câteva vieți și fusese cât pe ce să fie strivită mortal. În momentul în care își recăpătase suflul, uitase să se înfurie din acest motiv.

Era neînfricată.

Dar își trăsese mâna din *a lui* ca și cum ar fi ars-o. Nici nu putuse să-l privească până când nu o enervase.

Pentru că el o înspăimântase.

Adevărul este că el îi speria și-i dezgusta pe toți cei pe care îi întâlnea, mai ales până când aceștia se obișnuiau cu noua lui înfățișare neașteptată de înspăimântătoare. Și totuși, ceva din interacțiunea lui cu acea femeie avea o notă ciudată de familiară. O notă care răsună în mintea lui ca un cântec ce, odată încheiat, avea pur și simplu să reînceapă până când avea să-l înnebunească.

O înspăimânta. Dar...

Se retrăgea de lângă el, evident. Evita atingerea lui. Privirea lui. Atunci când fusese provocată, îl privise cu dârzenie și cu reproș. Mersese atât de departe încât îl angajase în conversație.

El îi adresase mai multe cuvinte Alexandrei Lane decât adresase cuiva în ultimul an.

În timpul petrecut împreună, nu detectase din partea ei dezgust. Frică, poate, dar nu repulsie.

De fapt, o clipă își imagină că citise în ochii ei căprui admirația. Genul acela de apreciere feminină pe care înfățișarea lui dinaintea *incidentului* o atrăsese toată viața lui.

Asta nu avea însă nici un sens.

Din experiența lui, aflase că, adesea, oamenii îi ocărăsc pe cei de care se tem, sau invers. Așadar, dacă nu era dezgustată de el, de ce se temea?

Oare greșea? Oare citise admirație acolo unde nu exista?

Poate reacția lui fizică la ea interferase cumva cu spiritul lui de observație, iar presupunerea lui nu era decât o prostie fantezistă?

Dorința latentă din partea unei femei fascinante care să răspundă dorinței lui.

Trecuseră secole. Cel puțin, așa i se păruse.

Privind spre turlele castelului Redmayne cu o ură sinceră, aruncă prosopul cu o violență exagerată.

Aveau să mai treacă secole. Poate nu avea să se întâmple niciodată.

Scoțându-și cămașa udă din pantaloni, o trecu peste umeri, dezvelind pielea de găină care i se formase din cauza frigului. Pentru Dumnezeu, ce frig era! Era rece ca stânca gri și ca marea nemiloasă.

Locul acesta. Castelul ăsta blestemat fusese mereu astfel, își imagina el. Rece. Gol. Mizer. Din momentul în care vikingul Magnus Redmayne revendicase fără milă Torcliff și pământurile din împrejurimi, nimic nu păruse să facă acest loc primitiv.

Piers privi la furtuna neînduplecată de deasupra întinderii vaste a castelului și până la stâncile de un roșu înșelător. Maynemouth Moor, acolo unde flautiștii și pescarii trăiseră cândva, fusese recent renovat în vile cochete, ba chiar fusese construită o stațiune la malul mării.

„Oare unde își odihnește capul doctorul Lane în noaptea asta?” se întrebă el absent. Într-o căsuță din piatră primitive alături de un bărbat la fel de erudit, fără îndoială. Cecil, oare nu menționase ea acest nume?

Nemernic norocos!

Probabil că acum cercetau împreună hărțile, vorbind entuziasmați despre situri arheologice bizare și despre morminte blestimate.

Cecil. Scurpă. Ce nume! Probabil purta ochelari și o mustață fistichie. Probabil avea cocoșă, căci stătuse aplecat asupra cărților, mâini delicate, de învățat, și – Piers își mângâie barba – o bărbie subțire. Cel puțin, spera ca nemernicul să fi fost dotat cu o bărbie subțire. Sau măcar cu brațe firave.

Piers și-i imagina într-una dintre căsuțele din mlăștiniș, ghemuiți la un birou uzat folosind niște blestimate de – nu știa ce – lupe și instrumente de cartografiat sau altele asemenea.

Cecil ar face un joc de cuvinte teribil. Și-ar ridica bărbia delicată și ar râde cu tot corpul, cu ochii sclipind înlăcrimați de la atâta amuzament. Ar lua cina. Ar bea. Vin de Xeres sau coniac.

Gândul acesta făcu buzele lui Piers să zvâcnească, accentuându-i cicatricea. O amintire dureroasă a motivului pentru care femeile ar prefera un om de știință precum Cecil decât un vânător cu inima de piatră ca el.

El ținea toate bestiile la blestematul castel Redmayne.

Așadar, ce anume din această furtună îl făcea să-și imagineze un alt destin? Dacă s-ar fi născut un alt bărbat?

Brusc, casa de pe stânci deveni altceva. Bărbatul de la masă nu era bătrânul și bunul Cecil.

În schimb, doamna doctor Lane îl întâmpina pe Piers cu sărutări entuziaste și cu o poveste energică despre un cal năbădăios. Înainte să strângă hărțile și lupele, el ar fi aprins felinarele cu lumină aurie și ar fi cercetat cu atenție posibilele vânătaii. I-ar fi înlăturat hainele murdare și frigul din oase. Ar fi întins-o pe un pat șubred care scotea sunete groaznice și ar fi continuat să-i ureze bun venit acasă așa cum se cuvine.

Apoi, ar fi hrănit-o și i-ar fi privit chipul strălucind cu entuziasm în timp ce discuta despre... blestematul de Borneo sau oricare era locul din care se întorsese ea.

Poate, în această ficțiune plăcută, și-ar fi determinat spiritele neobosite să găsească un sens și o împlinire descifrând oasele morților.

Și de ce nu? Să aibă grijă Cecil de bestiile de la castelul Redmayne!

O pătură de lumină strălucitoare acoperi cerul, reflectându-se în oceanul tulbure de sub stânci și scaldând totodată imaginea unei vieți pe care nu avea să o poată avea vreodată, pe care o invocase în zadar.

Dumnezeule! Când dezvoltase o înclinație față de un așa sentimentalism revoltător?

Piers se holbă la furtuna întunecoasă suficient de mult pentru ca spatele să-i amortască, privind cum, una câte una, căsuțele din Maynemouth Moor se pierdeau în noapte.

Ar fi mai bine să nu o mai vadă niciodată pe Alexandra Lane. Dorințele ciudate pe care i le stârnea erau neliniștitoare și al dracului de demoralizatoare. Avea de îndurat o pedeapsă lungă și îngrozitoare, și trebuia să se mai gândească și la animale.

Atât la cele din castel, cât și la cele din afara lui.

Și totuși, poate avea să o țină în căsuța de pe stâncă, prizonieră a minții lui.

Când urma să aibă un moment pentru sine, avea să o viziteze acolo.

Alexandra își trecu degetele prin păr pentru ultima oară, decidând că focul i-l uscaseră suficient.

Aruncă o privire prin camera Ceceliei, decorată cu auriu și verde și cu cristale discrete, și se gândi la povestea care bântuia aceste ziduri de piatră. Francesca ar fi norocoasă să facă parte din povestea pe care temnița asta avea să o spună, dar ei nu-i păsa. Contesa – în curând ducesa – ar fi mai interesată de dimensiunea grajdurilor decât de starea tapiseriei.

O fi fost castelul Redmayne o temniță veche și rece, dar se afla într-o stare excelentă și se fălea cu focuri de șemineu suficient de mari încât să ardă vreun eretic sau doi, la nevoie.

Apăsându-și obrații fierbinți cu palmele, Alexandra se gândi să-și dea jos halatul, pentru a se mai răcori. Atenția îi fu atrasă de obloanele vechi și mari ferecate de niște balamale de fier care țineau furtuna la distanță. Sau or fi făcut-o cândva, înainte ca vreun nou duce isteț să pună ferestre trainice în vechile tocuri.

Ar fi fost astfel mai răcoare înăuntru și ar fi putut să-și păstreze straturile de haine pe ea.

Mereu se simțise mai confortabil purtând mai multe haine.

– Voi deschide o fereastră pentru a lăsa să intre puțin aer proaspăt, strigă Alexandra către Cecelia, care își termina abluțiunea de seară în lavabou.

– Grozavă idee! strigă aceasta, fiind evident din sunetul distorsionat al cuvintelor ei că se spăla pe dinți.

Alexandra zâmbi în timp ce păși spre fereastră și trase zăvorul. Odată ce panourile de lemn masiv fuseră fixate de zid, întoarse mânerul delicat al geamului și îl deschise.

Biata Cecelia fusese chinuită de vină din cauza întârzierii, astfel că se scuzase de mii de ori, conștientă că, dacă ar fi ajuns la timp cu trăsura, era posibil ca Alexandra să nu fi întâmpinat dificultăți cu armăsarul.

Nici cu...

Alexandra rămase cu gura căscată.

Nici cu responsabilul de grajduri.

Același care stătea pe terenul ușor înclinat, învăluit în lumina felinarului pe care îl ținea în fața ușilor larg deschise ale grajdului, cu o expresie cât se poate de îngândurată.

Teroarea din Torcliff.

Instinctiv, se feri de privirea lui, dar își dădu seama că el nu se concentra asupra castelului, ci asupra satului de dincolo de mlaștini sau asupra mării întinse, întunecate.

Sigur că încă se afla la grajduri. Noii cai trebuiau pregătiți pentru înnoptat, și armăsarul maiestuos verificat de rănile care ar fi putut rezulta în urma incidentului.

Trăsăturile bărbatului erau ascunse de distanță, de întunerice și de furtună, dar Alexandra știu imediat că era *el*. În toate călătoriile ei, nu-și amintea să fi întâlnit un bărbat de statura lui.

Poate în picturi sau immortalizat în piatră ori marmură, dar nu și în realitate.

Când îl întâlnise în acea după-amiază, părul lui negru fusese dat pe spate din cauza ploii, dar acum îi cădea pe ochi în smocuri neglijente, ca și când l-ar fi ciufulit în încercarea de a-l păstra uscat pe o astfel de vreme.

Ce căuta în depărtare? Alexandra privi spre sătucul fermecător și spre marginile mlaștinii, strălucirea aurie a orașului sfârșindu-se abrupt la orizontul stâncilor. Era o priveliște de neegalat, dar ochii ei reveniră asupra siluetei bărbatului. Oare se mișcase? Oare o putea vedea?

Probabil că nu. Lumina din camera Ceceliei era slabă, iar ferestrele turnului circular în care fuseseră cazate dădeau mai mult spre mare decât spre grajduri. Dacă nu s-ar fi aplecat pentru a deschide fereastra, poate că nici nu l-ar fi observat.

Cu câteva mișcări grăbite și nerăbdătoare, bărbatul își scoase cămașa din pantaloni și își dezveli umerii și brațele înainte să o înlăture de tot.

Alexandra își acoperi gura cu mâna. Apoi ochii. Apoi, din nou, gura.

Chiar și de dincolo de peluză, lumina îl contura atât de clar, încât ea putu distinge mușchiul marele dorsal umflându-se cu forță. Umerii lui – mușchii deltoizi – se rotunjeau și se înclinau de la gât într-o linie lată, minunată.

Prizonieră a acestei priveliști, Alexandra nu clipi până când ochii nu începură să o ardă.

„De ce s-ar dezbrăca? Poate pentru a se transforma?”

Gândul ciudat și vinovat o făcu să se rușineze și să se enerveze. Serios, ce idee ridicolă! Într-adevăr, un vârcolac. Își petrecuse o bucată bună din viața ei în compania blestemelor mumiilor, a demonilor și a diavolilor, a superstițiilor și a zeilor. Înțelegea explicația științifică din spatele lor.

Sau lipsa acesteia.

Faptul că o astfel de concepție greșită putea exista în imperiul ei luminat o făcu să compătimească umanitatea.

Văzuse mai mult decât trebuia în materie de trunchiuri masculine. Muncitorii din Cairo. Membrii triburilor din Africa sub-sahariană. Odată chiar și un american nativ.

Niciodată nu le acordase atenție. De fapt, evitase să observe orice la fizicul masculin, în afară de schelete.

Morții nu puteau răni.

Morții... nu aveau nimic din ceea ce îi făcea pe bărbați periculoși. Lucrurile care îi însuflețeau se transformaseră în pulbere. Forța, sângele, mușchii, carnea.

Sexul.

Totul se dezintegrase, lăsând numai o poveste.

Dar... un bărbat ca acela care stătea în fața ei îi acaparase privirea împotriva voinței sale. Împotriva fricii și a rațiunii ei.

Fusese construit să sfideze zeii. Părea imposibil ca într-o zi să devină nimic mai mult decât o grămadă de oase.

Serios, cine avea nevoie de toți mușchii aceștia inutili?

Un bărbat care călărea și îmblânzea animale de trei ori mai mari decât el.

Un vânător.

Alexandra închise ochii strâns, îndepărtând toate gândurile speculative din mintea ei necuviincioasă. Poate că bărbatul acela idiot se luase la trântă cu un urs sau ceva la fel de ridicol. Era genul atras mai degrabă de haos și predispus la un comportament depravat.

Era mai bine să nu privească. Era mai bine să nu se bucure de ceea ce vedea. El era genul de bărbat care îi putea fura cu ușurință ceea ce ea se chinuise mulți ani să recâștige.

Demnitatea. Sănătatea mintală.

Propriul trup.

— Ce priveliște încântătoare!

Vocea neașteptată a Ceceliei atât de aproape de urechea ei ar fi făcut-o să strige dacă respirația nu i s-ar fi oprit deodată.

— Da, îngăimă Alexandra, revenindu-și. Da, priveliștea asupra mării este inegalabilă, nu crezi?

— Nu mă refeream deloc la peisaj. Cecelia își șterse ochelarii de cămașa de noapte și și-i așează iar pe nas, privind în direcția grajdurilor. Este evident că, prin locurile astea, în sudul bucolic, crește un alt gen de bărbat, nu?

— Sincer, nu am observat.

Alexandra se întoarce cu spatele.

Se uită înapoi spre Cecelia la timp încât să surprindă privirea compătimitoare a prietenei ei. Aceasta o ascunse repede sub un zâmbet cu gropițe puțin cam prea larg pentru situația de față.

Pentru o femeie atât de sculpturală, Cecelia plutea atunci când mergea, rochia ei de noapte dintr-o mătase stacojie sclipicioasă foșnind printre picioarele ei.

— Ce crezi că o reține pe Frank? Ard de nerăbdare să o vad!

Alexandra privi spre ușă. Nici nu vreau să îmi imaginez. Poate logodnicul ei?

— Logodnic... Expresia îngrijorată a Ceceliei se accentuă. Nu ți se pare ciudat că Frank nu a menționat niciodată, în tot timpul acesta, că s-a logodit cu un duce?

Alexandra se gândise la asta de nenumărate ori.

— Poate că nu știa.

— Poate... Cecelia se așează pe marginea unui scaun, în fața focului, părul ei preluând culoarea flăcărilor care dansau. Nu aș vrea să o vorbesc de rău, dar crezi că... pur și simplu nu ne-a zis? Din cauza jurământului pe care l-am făcut, acela că nu ne vom căsători niciodată?

Alexandra se gândi la asta, apoi clătină din cap.

— Nu pare să-i stea în fire lui Frank. Dintre noi trei, ea este cel mai puțin înclinată să-și țină gura.

— Adevărat, dar am devenit toate destul de pricepute la a păstra secrete.

„Vina mea.” Presiunea sub care Alexandra trăia constant se accentuă din cauza sentimentului de vină. O făcu să i se înmoaie genunchii, căzând pe scaunul din fața Ceceliei.

Secretul lor era în pericol să fie deconspirat, iar curând trebuia să le mărturisească asta complicelor ei. Timp de zece ani, ținuse lupii la distanță, și acum...

Cecelia continuă fericită, căci nu îi cunoștea gândurile:

– Dacă Francesca nu vrea să se mărite cu acest Redmayne, de ce nu anulează pur și simplu logodna în loc să organizeze un bal mascat și abia apoi să ne ceară ajutorul? Este captivă cumva. Simt asta.

Vina o împunse pe Alexandra încă o dată. În ultima vreme, fusese prea prinsă de propriile greutăți. Se agăță de mâna Ceceliei ca și cum ar fi fost o frânghie în marea involburată.

– Dacă este în pericol, vom face tot ce este nevoie pentru a o salva, nu? spuse ea cu o încredere forțată, pe care nu o simțea cu adevărat.

– Mereu! Am învins demoni mai mari decât acest duce de Redmayne. Cercetătoare iscusită, Cecelia o privi din spatele ochelarilor săi. Alexander, ești bine?

Ești bine?

Era o întrebare pe care oamenii o adresau femeilor care supraviețuiseră, asemenea ei. Chiar și după atâția ani. *Ești bine?*

Răspunsul era categoric... nu.

De mai mult de un deceniu, nu se mai simțise bine. Încercase să-și revină. Să se recompună. Fusese mulțumită, dar nu fericită. Împlinită, dar nu bine.

Adevărul era că cei zece ani mai îmblânziseră suferința. Îi permisese să doarmă mai mult și să aibă mai puține coșmaruri. Mai reduseseră din tremur și din rușine și măriseră numărul de zile dintre frânturile de amintiri care o făceau să suspine și îi scăldau pielea în sudoare. Alături de milioanele de alte permisiuni, distracții și eforturi pe care le făcuse pentru a-și crea o viață cu un scop și cu pasiune, încă își trata singurătatea cu ajutorul prieteniei celor două femei extraordinare pe care le iubea cel mai mult pe lume.

Singurătatea era mai sigură decât dragostea.

Una peste alta, cei zece ani o făcuseră mai puțin mincinoasă de fiecare dată când zâmbea și răspundea la întrebare cu: „Da, sunt foarte bine“.

În seara asta, nu putea oferi acel răspuns. Nu era nici pe departe bine. Când prietenele ei aveau să audă ce avea de mărturisit, nici ele nu aveau să mai fie. Poate că acum era timpul să-i spună.

– Cecelia, sunt...

Ușa se deschise, și șuvițe întunecate și roșcate fluturară înainte ca ușa să se închidă iar.

Francesca nu obișnuia niciodată să bată la ușă.

– Dumnezeuule, mă bucur să vă văd!

Gâfâia de parcă alergase la curse.

Valul de energie le ridică pe Alexandra și pe Cecelia, care se grăbiră să o îmbrățișeze în timp ce ea își deschise brațele, rugându-le în tăcere să o sprijine.

— Ce s-a întâmplat, Frank? întrebare ele în tandem.

Ochii de smarald ai Francescâi sclipiră cu o solemnitate care nu-i era deloc caracteristică.

— Am nevoie să mă ajutați să demonstrez că familia ducelui de Redmayne mi-a asasinat familia, mărturisi ea într-o șoaptă conspirativă. Deoarece, dacă vreunul dintre ei află cine sunt cu adevărat, eu urmez.

Capitolul 4

Alexandra o privi stupefiată pe Francesca, în tăcere.

Contesei de Mont Claire nu-i fusese niciodată caracteristică solemnitatea, iar acum era îngrijorător să-i vadă chipul de porțelan atât de tensionat. Încă din adolescență, avusese o construcție uscățivă, dar obrajii ei puternici păreau acum și mai proeminenți, la fel și gropița din bărbie. Alexandra se temea că aceasta nu mânca.

Prinzându-se de gulerul rochiei ei negre de mătase, fața Francescâi deveni din albă, translucidă, făcându-i părul roșiatic să pară în flăcări.

— Nu știu ce să fac.

— Ar trebui să ne așezăm și să discutăm. Cecelia o prinse de o mână, iar Alexandra de cealaltă, trăgând-o pe femeia abătută spre canapeaua din catifea aurie care se afla în fața șemineului. Vrei niște ceai?

— Eu vă spun că viața mi-ar putea fi în pericol, iar voi îmi oferiți un ceai?

Francesca le privea ca și cum acestea își pierduseră mințile.

Neimpresionată, Cecelia se asigură că stătea confortabil, apoi se întoarse spre bufet, unde pregăti trei cești.

— Să înțeleg că refuzi? Turnă cu delicatețe lichidul peste strecurătoria de ceai, înainte să ia cuburile de zahăr.

Francesca pufni, apoi bolborosi:

— Trei cuburi.

Cecelia deja pusese trei în prima ceașcă, două în a Alexandrei și unul în a sa. De aproape cincisprezece ani pregătea ceaiul în felul acesta.

Se întoarse să le ofere ceștile cu farfurioară înainte să se așeze și ea cu grație, aranjându-și ochelarii.

— Foarte bine. Acum, spune-ne ce nenorocire a dat peste tine.

Odată ce Francesca se găsi pe canapea în compania prietenelor ei de încredere, aceasta se mai liniști. Se ghemui apoi cu ceașca de ceai, așa cum un om al străzii s-ar fi ghemuit în jurul focului într-o noapte de iarnă.

— Nici nu știu de unde să încep. Răsuflă obosită. De trei zile, de când am ajuns la castelul Redmayne, nu mi-am permis o clipă de somn.

— De ce suntem aici, Frank? o întrebă Alexandra luând cu gri-jă o înghițitură din lichidul de culoarea chihlimbarului. Cum este posibil ca tu să te măriți? Și mai ales cu cineva pe care-l bănuiești de crimă...

Măinile Francescăi începură să tremure, așa că așeză ceașca jos, neatinsă.

— Nu am știut despre contractul de logodnă până când Redmayne nu m-a convocat.

— Te-a convocat? Alexandra nu-și putea imagina că încăpățânata Francesca ar fi putut răspunde unei convocări.

— Aș fi refuzat, recunosc eu. Aveam însă nevoie de un motiv pentru a pătrunde în castel. Cum altfel să fiu sigură că familia lui a fost responsabilă?

— Ce te face să crezi că ea a fost?

Cecelia sorbi ultima picătură din ceașca de ceai și și-o umplu iar.

— Faptul că, atunci când am citit contractul de logodnă, am găsit ceva ce nu am putut ignora..

— Și anume?

Alexandra își ghemui picioarele sub ea și-și mușcă îngrijorată interiorul buzei.

— Data în care contractul a fost semnat a fost chiar data anterioară masacrului de la Mont Claire, mărturisi Francesca.

Ca de fiecare dată sceptică, Alexandra întrebă:

— Mai ai și altă dovadă împotriva lor? Cronologia ridică semne de întrebare, dar nu ar fi suficientă în instanță.

— Totul e permis în dragoste —

Francesca clătină din cap și răsuflă din greu, epuizată.

— În fiecare noapte am cotrobăit prin castel, analizând diverse documente și texte istorice, chiar și jurnalele și registrele răposatului duce de Redmayne, dar nu am găsit mare lucru. Apoi, mi-am dat seama că îl investigam pe membrul nepotrivit al familiei Redmayne.

— Te referi la logodnicul tău? Cecelia rămase uluită, făcând niște calcule rapide în minte. Ar fi avut... vreo doisprezece ani atunci când familia ta a fost asasinată.

Francesca deveni mai energică și, aplecându-se în față, mărturisi:

— Mama lui, Gwyneth. Are un fiu dintr-o căsătorie anterioare, unul care a fost adoptat de Redmayne, dar care nu ar fi putut fi niciodată moștenitorul ducelui. Primul soț al lui Gwyneth a fost un scoțian, și, după cum am aflat, se afla pe lista moștenitorilor domeniului Mont Claire. Acum, nu trebuie să aflui numai cât de sus pe lista acestora se afla, dar va trebui și să mă asigur de intențiile ei răuvoitoare.

— Sau ale fiului ei. Alexandra așeză o piesă înfrigorantă în acest puzzle. Unde se află el acum? Și cine este? Brusc, mi-aș fi dorit să acord mai multă atenție înaltei societăți.

Francesca se apropie, vorbind pe un ton conspiraționist:

— Este parte din Queen's Bench, ca judecător al Curții Supreme.

— Vrei să spui...! exclamă Cecelia.

— Da! Se zvonește la Curtea Supremă că acesta va fi următorul Lord Cancelar. Sir Cassius Ramsay.

— Am auzit de domnia sa. Cecelia făcu o grimasă și așeză ceaiul jos, ca și cum s-ar fi săturat de el. Se zice că este foc și pucioasă. Groaznic, neiertător și foarte principal.

Francesca ridică din umeri.

— Pare înspăimântător!

Cecelia încuviință.

— Vicarul Teague plănuiește să-l voteze, dacă asta îți spune ceva.

Asta mai lipseal!

— Dacă ar moșteni titlul de conte, fără îndoială că sprijinul tradiționaliștilor ar spori șansele lui Ramsay la funcția de cancelar, se aventură Alexandra.

— Fără îndoială.

Ochii Francescăi scânteiau cu dușmănie.

— Ceea ce-i oferă un motiv suficient, spuse Cecelia.

Alexandra se îndreaptă spre bufet și turnă pentru toate niște coniac, gândindu-se că veștile primite în această seară necesitau ceva mai tare decât ceaiul.

Și încă nu auziseră partea cea mai rea. Ea încă nu le spusese despre șantajist.

Francesca părea deopotrivă neîncrezătoare și nehotărâtă în timp ce rumega problema.

— La momentul masacrului, Ramsay ar fi avut șaptesprezece ani. Aproape optsprezece. Suficient de mare pentru a comite o crimă, dar nu aș îndrăzni să spun că suficient pentru a instiga la un efort atât de concentrat.

— Întrebarea care rămâne este de ce, după atât timp, ai fost convocată pentru a te căsători cu fratele lui mai mic. Redmayne chiar vrea să se însoare cu tine? Sau Ramsay a orchestrat totul pentru a te ademeni aici, astfel încât să elimine ultima ramură din arborele genealogic al familiei Cavendish?

— Până nu vom găsi dovezi, nu avem cum să știm, spuse Cecelia în timp ce termina de împletit o cosiță. Ai făcut bine că ne-ai chemat.

— Și le vom găsi! Alexandra le oferi domnișoarelor coniacul, și ciocniră. Nu trebuie să rămâi singură până când nu vom desluși misterul și nu vom descoperi vinovatul.

— Ai eliminat complet teoria conform căreia ducele de Redmayne pur și simplu te place și își dorește să-i fii ducesa? Întrebă Cecelia.

Alexandra o privi binevoitoare. Logica Ceceliei intra adesea în conflict cu bunătatea și naivitatea ei romantică intrinseci. Îi era imposibil să fie altfel decât candidă și sinceră, astfel încât îi era greu să înțeleagă faptul că alții puteau fi capabili de brutalitate.

Francesca își dădu ochii peste cap și făcu o grimasă.

— Bărbatul ăla este la fel de atras de mine ca de o erupție cutanată, iar acesta este un alt motiv pentru care mă îndoiesc de motivele lui de a se însura. De ce așteaptă să fie sigur că sunt fată mare înainte să mă ceară?

Era o întrebare excelentă, Alexandra trebuia să recunoască asta.

— El cum arată?

Francesca prinse curaj.

— Nu arată deloc așa cum un domn cu statutul lui ar trebui să arate. Este mai interesat de vânatoare, de cai și de câini decât de statutul lui de duce.

— Aș fi crezut că o să apreciezi asta, spuse Cecelia. Și tu iubești caii și vânătoarea. Și... probabil câinii. Cine nu iubește câinii? Este atrăgător?

Francesca ridică din umeri, luând o gură zdravănă de coniac.

— Probabil cândva a fost, dar acum este un țăranoi sălbatic. Mare, brunet și păros. Abia îl văd, dar se îmbracă precum un barbar, sărind de la o aventură la alta. Francesca se strâmbă. Îl veți întâlni mâine și veți vedea cu ochii voștri cât de nepotriviti suntem. Dacă ne vom căsători, viața noastră va fi o înșiruire de lupte, el încercând să mă pună la locul meu, iar eu încercând să-l omor în somn. Vă spun că nu o voi face!

— Nu va trebui, o consolă Alexandra. Te vom scoate din încurcătura asta într-un fel sau altul.

— Prima noastră sarcină va fi să găsim o cale de a pătrunde în apartamentul încuiat al ducesei, spuse Cecelia. Să sperăm că vom reuși înainte de balul mascat de peste două zile. Este mai bine ca totul să se rezolve înainte ca logodna ta cu Redmayne să devină publică.

— Sunt de acord! Alexandra răsuflă cu îngrijorare. Dar cum?

— Mâine-dimineață, eu și Redmayne ne vom întâlni la el în birou cu avocații, spuse Francesca. Am tras cu ochiul și am văzut că Redmayne ține cheia acolo, într-o cutie. Pot să o șterpelesc și apoi să ne strecurăm în timpul balului mascat în aripa casei destinată familiei.

— Mi se pare riscant să o iei chiar de sub nasul lui, protestă Alexandra.

— Uiți că am fost și țigancă, nu doar lady. Mi-am perfecționat arta de a fura mai repede decât mi-am perfecționat franceza.

Francesca le arată brățara Alexandrei cu un zâmbet victorios.

— Nu știam că ești atât de pricepută!

Cecelia aplaudă în timp ce Alexandra așeză ceașca de ceai jos, astfel încât Francesca să îi poată prinde la loc lanțul mic din aur.

Cecelia căscă, întinzându-și trupul voluptuos cu o mișcare mlădiaoasă. Alexandra era sigură că toți bărbații alături de care Cecelia studia se chinuiau să-și păstreze concentrarea asupra chestiunilor matematice atunci când o vedeau.

— Aproape că sperasem să te fi îndrăgostit. În ciuda jurământului nostru, mărturisi Cecelia. Am descoperit că mi-ar fi plăcut să fiu mătușa Cecelia. Zâmbi discret. Sau unchiul Cecil.

—Nu dacă era vorba despre un nemernic de Redmayne, pufni Francesca. Sunt toți vikingi brutali lipsiți de eleganță, cu mai multă forță decât minte.

—Da, dar i-am putea învăța pe micuții sălbatici cum să fie cuviincioși, nu?

Ochii Ceceliei sclipeau ștrengărește.

—Vă puteți imagina? Eu cu un pui de om? Francesca simți un fior pe șira spinării. Aș prefera să rămân fată bătrână până la moarte, v-aș fi recunoscătoare dacă v-ați aminti asta.

Râsul prietenelor ei transmiseră căldură în sufletul neliniștit al Alexandrei, efectul fiind asemănător unei băi revigorante.

„Măine“, își promise ea. Puteau face față numai unei singure crize copleșitoare. Măine avea să le dezvăluie propriul secret perfid, și spera ca femeile să-și amintească de acest moment, deoarece „până la moarte“ s-ar putea să fie mai devreme decât preconizaseră ele.

Pentru a-și potoli neliniștea persistentă, Piers fugi de hoarda de invitați în dimineața următoare și-l dezlănțui pe Mercury pe Maynemouth Moor. Plecă la pas de la grajduri, încălzind mușchii lui Merc pentru un drum greu. Dacă vira la dreapta, avea să urmărească drumul jos care ducea spre sat. Astfel, mână armăsarul în stânga, urcând și coborând versanții domoli aflați de-a lungul stâncilor, spre ruinele vechii fortărețe Redmayne, aflată pe vârful Torcliff. Era numai un kilometru și jumătate de dealuri joase, iar de acolo îl putea mână pe Mercury în goana mare spre Dawlish Moor.

Dacă ar fi străbătut pădurea, ar fi ocolit grupul de vânători pe care-l părăsise înainte să se crape de ziuă, mulți dintre ei fiind încă ușor amețiți din noaptea de dinainte.

Mercury mână prin roua de pe trifoiul vibrant și des, ridicând în urma lui bucăți din patul de mușchi de sub el, întinzându-și gâtul puternic în timp ce galopa mai sus, de-a lungul falezei, spre vârful Torcliff. Ruinele cetății medievale Redmayne de pe stânca neagră se pierdeau treptat în marea învolburată.

Erau ruinele unei epoci în care aceste maluri fuseseră invadate de armate de oameni puternici și lacomi.

Asta până când o familie a fost suficient de puternică pentru a-i opri și valuri de prădători și inamici au fost supuse de puterea familiei Redmayne.

În timp ce Piers galopa mai aproape, observă mișcare printre stâncile albe și gri. Curios, descălecă pentru a investiga, urcând treptele vechi spre turnul fortăreței care nu mai avea alt acoperiș decât cerul.

Cine ar cutreiera atât de departe și atât de devreme? Cu siguranță, nu vânătorii. Aceștia rămăseseră aproape de fortăreață, de cealaltă parte a falezei Tormund, de partea opusă mării.

Umbre enigmatice ale unor fuste colorate se învârstau prin curtea veche în timp ce un trio de domnișoare, cu capetele ridicate spre cer, zburdau ca un grup de școlărițe exuberante.

O exclamație feminină îl făcu pe Piers să recunoască entuziasmat sunetul care-l traversă până în vintre.

— Uitați-vă la locul ăsta! Are o mie de ani! Abia aștept să sap în ziduri, să văd ce secrete sunt ascunse acolo.

Alexandra Lane.

Vederea ei îl făcu să încetinească, și aproape că se împiedică de o piatră sub formă de scoică.

Sunetul râsului ei natural îi tăie răsuflarea.

Atunci când ea îi observă prezența, ceva fierbinte și vinovat din ochii ei îi făcu inima să tresalte.

Ce hoată se dovedise a fi!

Vigilența plutea prin aerul sărat dintre ei.

Ea se cufundă în siguranța oferită de prietenele ei, deranjându-le din procesul de cercetare a unui cuib aflat într-un gol din zidul sfârâmișos.

Nu o recunosc pe Lady Francesca Cavendish până când nu se alătură lor în vechea curte, care acum nu era mai mult decât o pașiște.

— Excelență! îl salută contesa surprinsă. Credeam că întâlnirea noastră are loc abia peste o oră.

— Domnișoarelor!

Făcu o reverență.

Sprâncenele roșietice ale Alexandrei trădau deopotrivă mirare și neliniște.

— Excelență?

Privirile lor se întâlniră. Amândoi observară luciul de metal de după hersa veche. Mișcarea unui braț. Sunetul inconfundabil al unui ciocan.

— La pământ! strigă el.

Alexandra se îndreptă spre celelalte două femei, trântindu-le la pământ chiar când în depărtare se auzi zgomotul puștilor de vânatoare.

Mulți dintre oaspeții treji la ora asta împușcau fazani în pădurea din apropiere.

Era un moment foarte potrivit pentru crimă.

Toate cele trei femei părură să fi scăpat tefere. Se ridicară și alergă după ceea ce părea să fi fost o armură medievală, care astăzi era un zid putrezit acoperit de iederă.

Piers se aruncă asupra pistolarului, rupându-i mâna cu care trăse-se înainte ca ecoul salvei să dispară printre stânci.

Violența care urmă fu, la drept vorbind, deloc necesară, dar Piers părea că nu-și putea opri pumnii care-l loveau neîncetat în față pe atacator.

Iar și iar.

În timp ce pielea articulațiilor se sfâșiască tot lovind maxilarul străinului, Piers încercă să se gândească la o senzație mai satisfăcătoare decât impactul cu pielea și trosnetul oaselor sub pumnii lui.

Nu-i veni nimic în minte.

Desigur, s-ar fi putut gândi la un act sexual. Nu își putu aminti de nici o iubită, amantă sau tărfa care să-i ofere eliberarea pură așa cum o făcea o bătaie bună, aplicată pe merit.

Cel puțin, nu acum.

Puterea. În această arenă, cea fizică, el o exercita. O analiza. El devenise puterea. Nu mai trebuia să fie ceva alături de care dansa. Ceva de care era înlănțuit. Ceva de care, pentru a scăpa, trebuia să fugă în cele mai îndepărtate colțuri din Blinghty.

Forța se aduna în mușchii săi și erupea cu fiecare mișcare a lui. Se umfla în fâșiile de mușchi pe care și-i construise în timp ce străbătea țări unde împrejurimile erau la fel de letale precum localnicii și leii.

Aproape la fel de letali ca el.

Aproape.

Sub grandoarea de piatră a castelului Redmayne, fusese ușor pentru el să uite că această putere îi era și lui la îndemână.

Asta până când nenorocitul ăsta de bărbat cât un mistreț care se afla sub ploaia de pumni îi oferise scuza perfectă pentru a se dezlănțui.

—Mai este unul pe deal! avertiză cineva.

Piers răsuci bărbatul pentru a-l folosi ca pe un scut uman, aplecându-se pentru a ridica pistolul pe care victima lui îl scăpase în patul de mușchi. Observă silueta de pe deal, ochi și trase.

Bărbatul căzu, încasând încă două gloanțe în spate înainte să atingă pământul.

Piers aruncă sacul de sânge și gunoi pe pietrele ruinei și apăsă țeava încă fierbinte a pistolului la capul agresorului, ignorând strigătul lui de durere.

— Spune-mi ce faci aici înainte să te trimit în iad, ordonă el printre dinți.

O furie nefirească îi zvâcnea prin piele, arzându-l.

Câteva sunete aspre răsunară printre sângele și saliva care se scurgeau din gura răufăcătorului.

— Se pare că i-ați rupt maxilarul, astfel că îi este imposibil să mărturisească acum. Vocea clară, netulburată a lui Lady Francesca îl făcu să se întoarcă. Deși suntem norocoase că ați dat peste noi, dacă într-adevăr asta ați făcut.

La început, Piers crezu că era marea sângeroasă ce de obicei însoțea violența cea care le atinsese pe cele trei femeie din fața lui cu o strălucire de neegalat.

Verifică pentru a fi sigur. Da, pietrele de sub cizmele lui erau gri, patul de mușchi de sub ei alterna în nuanțe de ocră, oliv și roșu. În depărtare, vânturile oceanului ondula valuri de iarbă verde, iar cerul se întindea albastru deasupra lor.

Nu, tenta stacojie de furie sângeroasă pălise. Aceste femei erau pur și simplu... vibrante.

Toate, niște roșcate vibrante.

Piers își îndreptă privirea de la Lady Francesca spre Alexandra. Privirea lui alunecă asupra trupului ei mlădios, amintindu-și fiecare loc atins de mâinile lui cu numai o zi înainte.

Își strânsese pumnii în talia rochiei ei de un albastru-închis și se holba la el cu niște ochi atât de mari, încât putea vedea albul din jurul pupilelor. Purta niște haine încântătoare, versiunea feminină a unui costum tipic bărbătesc, completat de o lavalieră din mătase brodată, o bluză cu guler lung și o vestă asortată.

În mod inexplicabil, ardea de dorința de a smulge straturile apretate, aranjate. Și asta numai pentru a se asigura că nu era rănită.

Sânii ei săreau în evidență și păreau de două ori mai mari decât ai prietenelor ei, iar, în lumina colorată a soarelui, ochii ei aveau o scânteiere aurie.

Piers își spuse că mădularul i se întărise deoarece uneori violența provoca o astfel de reacție, la fel ca viciul.

Își spuse asta de două ori, înainte să încerce să vorbească.

— Ești rănită? întrebă el.

Trăsăturile ei erau cadaverice, buzele — lipsite de culoarea excitantă pe care i-o admirase înainte.

Francesca îi oferă zâmbetul ei forțat, caracteristic.

— Sunt numai tulburată, Excelență, vă asigur!

El fu nevoit să-și reamintească faptul că întrebarea lui ar fi trebuit adresată tuturor.

Contesei Mont Claire în mod special.

— Francesca? Alexandra șopti întrebarea lăsată neterminată lui Lady Francesca, dar ochii ei nu părăsiră încheieturile lui sângerânde, care începuseră să semene cu diavolul însuși.

— O, da! Francesca se apropie, examinând silueta călcată în picioare care agoniza pe pământ, înainte să-i arunce o privire enigmatică. Permiteți-mi să vi-l prezint pe Excelența Sa, Piers Gedrick Atherton, duce de Redmayne și logodnicul meu.

Capitolul 5

Piers miji ochii, ca și cum între cele trei femei se întâmpla ceva important, ceva ce el nu înțelegea și care nu-i plăcea.

— Excelență! Francesca reluă prezentările ca și cum nu vorbeau peste un bărbat pe care el aproape îl omorâse în bătaie. Acestea sunt domnișoarele mele de onoare, domnișoara Cecelia Teague, din Londra, și Lady Alexandra Lane, fata contelui de Bentham.

— Încântată să vă cunosc, Excelență!

Domnișoara Teague își prinse fusta de culoarea lavandei și făcu o reverență elegantă. Ochelarii ei ascundeau probabil cei mai strălucitori ochi albaștri pe care el îi văzuse. Strălucirea, remarcă el, avea de-a face nu numai cu nuanța acestora, ci și cu ceea ce scânteia în spatele privirii ei.

Atât Lady Alexandra, cât și Cecelia se holbară la pistolar, dădură din cap dezaprobator, apoi se întoarseră spre prietena lor, care era albă ca varul.

– Nu l-am văzut niciodată în viața mea, declară ea, cu o inocență aproape exagerată. Totuși, probabil ar trebui să aruncăm o privire și la bărbatul de pe deal, pentru a fi sigure.

– Bine gândit, draga mea, admise Cecelia. Oare să luăm calea mai lungă, de-a lungul lizierei, apoi să o urmăm până când vom fi siguri că nu mai este nimeni? Astfel, nu vom mai fi în bătaia puștii, nu-i așa?

– Într-adevăr! Francesca își ridică fusta și păși cu atâta nonșalanță peste bărbatul care gemea de parcă ar fi pășit peste o grămadă de gunoi. Excelentă sugestie!

Piers își strânse pumnii, echivalentul masculin al ciupitului. Nu, nu visa, deci...

Cine erau aceste *domnișoare*? Unde erau lacrimile și crizele? Oare nu puteau măcar să afișeze puțin din atitudinea feminină pentru – nu era deloc modest – comportamentul lui mai degrabă eroic?

Cecelia merse pe urmele logodnicei lui, sărind cu eleganță peste bărbatul căzut, saltul punându-și amprenta asupra sânilor ei enormi – ar fi trebuit să fie complet orb să nu observe.

– Credeți că ar trebui să contactăm autoritățile înainte sau după ce ambu...

– Nu știam că este un duce! bolborosi Alexandra.

Se opriră toate, întorcându-se spre ea.

Rămase încremenită în exact același loc în care se aflase de când ieșiseră din spatele zidului de piatră. Clipiri rapide și ochi întrebători dezvăluiau o femeie încă prea șocată pentru a le urma.

– Eu... dacă aș fi știut, v-aș fi spus. *El* este stăpânul grajdurilor despre care v-am pomenit când v-am vorbit despre armăsarul scăpat din frâu. Acela. Arată spre Merc, care păștea docil în apropiere. Acela de acolo.

Cecelia lăsă să-i scape un sunet ce îi trăda interesul.

– El este cel pe care l-am spionat aseară? Desigur! Ar fi trebuit să-l recunosc după umeri!

Piers își ciuli urechile. *Cel pe care ce?*

Gândul că Alexandra îl privise în timp ce el își dădea cămașa jos nu-l ajută prea mult să-și tempereze pulsul.

Oare îi plăcuse ce văzuse la el?

— Da! afirmă ea.

Da?

— Da, el este acela! A spus... Alexandra se întoarce spre el, cu o privire acuzatoare. Ați spus că aveți grijă de animalele de la castelul Redmayne.

— Și asta fac. Îl înghionti cu gheata pe bărbatul căzut. Nu a spus Alexandru cel Mare că „fiecare bărbat ascunde în el o bestie“?

— A fost Frederick cel Mare, îl corectă Lady Alexandra, fără a conștientiza ceea ce făcuse. Cât privește citatul, tot nu...

— Vorbim despre drac..., îi întrerupse Francesca. Nu vă întoarceți acum, dar „bestiile“ se întorc, și sunt cât pe ce să dea de o pradă nouă.

— O mulțime de petrecăreți în haine de lână și cizme de călărie, cu arme prinse de brațe, înainta prin iarbă la o distanță de nici o sută de metri de locul unde Piers îl împușcase pe pistolar.

— Ce dracu' fac atât de departe în partea de est? bombăni Piers, ascunzându-se în spatele unui zid. Nu trebuie să ne vadă împreună.

— O, Doamne, se îngrijoră Cecelia. Poate ar trebui să-i îndepărtăm și să-i redirectionăm pe un alt drum spre castel?

Piers încuviință, privindu-și hainele răvășite. Vesta era pătată de sângele bărbatului, iar articulațiile lui sângerânde începuseră să se umfle.

— E o cărare care trece pe lângă un iaz cu lebede și prin grădini. Vor trebui să facă imediat stânga și să se întoarcă spre marginea pădurii pentru a o găsi.

— Dacă ar fi pe aici și alți asasini, ar fi nebuni să tragă într-un grup de vânători, zise Cecelia. Nu ar scăpa niciodată fără să fie ciuruiți.

— Corect. Sunt prea mulți martori cu arme. Să mergem!

Francesca își ridică fusta și se grăbi spre deal cu agilitatea unei gazele. Cecelia făcu alarmată un pas spre prietena ei.

— Nu vrei să te alături Francescăi, Alex? Aș putea să rămân *singură* aici cu ducele și să-l ajut pe Excelența Sa să-l urce pe tâlhar pe cal.

— Nu veți face una ca *asta*, bombăni el.

„Să ridicăm bărbatul pe cal? Ce prostie!“

— O, nu mă deranjează! Nu o să fiu niciodată o femeie delicată. Își ridică brațele armonioase și-i arătă umerii lați. Iar atunci când este nevoie, pot ajuta la căratul unei persoane.

Lady Alexandra scoase un sunet ce îi trăda nemulțumirea.

— Prefer să-mi distrug și partea frumoasă a chipului meu înainte să permit unei domnișoare să asiste la o treabă atât de odioasă. Piers își mută privirea de la contesa care urca hotărâtă dealul la Lady Alexandra, care împietrise în spatele lui, apoi la walkiria care se oferea să-l ajute cu munca grea. Întâlnise multe femei ciudate, dar acest trio le întrecea pe toate.

Iar el avea să se însoare cu una dintre ele.

Cele două femei se priviră reciproc încă un moment.

— Nu pot face față acelor oameni, spuse Alexandra în cele din urmă. Mergi tu! Dacă nu ne întoarcem *direct*, trimite pe cineva să ne găsească.

Cu încă o privire ezitantă, Cecelia porni în urma Francescăi, care parcursese deja mai bine de jumătate din distanța până în vârful dealului.

Piers și Alexandra rămaseră în tăcere păziți de ruine până când fură siguri că ieșiseră din raza lor vizuală, pierzându-se după marginea falezei Tormund.

— Sunteți bine?

Se aplecă pentru a-i îndepărta un cărlionț care i se desprinsese din coc și care îi intrase în gură.

Ea își trase obrazul, pentru a-i evita atingerea, îndesând şuvița de păr după ureche cu degete tremurânde.

— Sunt foarte bine, având în vedere circumstanțele. Mergem?

Piers își lăsă mâna să cadă. Sigur că era supărată. O făcuse să se simtă prost nerecunoscând ginerele de la nunta prietenei ei.

Oh, și să nu uităm partea în care îi trecuse glonțul pe la ureche.

Pistolarul își pierdu cunoștința, iar Piers se întrebă tardiv dacă nu cumva îl omorâse pe bărbat în bătaie.

Spera că nu. Cel puțin, nu înainte de a putea obține niște informații. Măinile lui tânjeau să-l lovească din nou.

De data asta, chiar mai rău.

— Stai ascunsă până când îl imobilizez, îi ordonă el.

Așezând pistolul pe ceea ce mai rămăsese din zidul înalt până la sold, îl dezlegă pe Merc și conduse armăsarul spre tâlharul inconștient. Individul era mai scund decât el, ca majoritatea bărbaților, de altfel, dar era corpolent și plinuț. Piers se aplecă și verifică dacă pistolarul mai respira, înainte să-i cotrobăie prin buzunare. Nu găsi nimic în afară de o bucată de hârtie, pe care o desfăcu.

Falt Ruadh

Suspiciunea îi înghionti stomacul. Acesta nu fusese un act violent întâmplător. Nu fusese un furt sau o răpire.

Aceasta fusese o lovitură.

Biletul fusese scrijelit cu iușeală într-o limbă pe care o cunoștea numai datorită fratelui său, care era pe jumătate scoțian.

Falt Ruadh.

În scoțiana galică însemna „roșcată“.

Roșcată. În mod ciudat, toate cele trei femei aveau o nuanță roșiatică a părului. Părul lui Lady Francesca era de un roșu aprins, strălucitor. Al Ceceliei era arămiu. Iar părul Alexandrei era de un mahon roșiatic ce căpăta culorile apusului atunci când lumina zilei bătea în el, așa cum o făcea acum.

Culoarea ei era cel mai puțin vibrantă, dar, cu toate acestea, cea mai captivantă.

Dumnezeule! Se dojeni în timp ce ridica mâna tâlharului peste umărul său și-l luă apoi în spate.

Ce fel de bărbat tânjea după domnișoara de onoare a logodnicei lui?

Îl aruncă pe nemernic pe șaua lui Merc și fu nevoit să susțină animalul atunci când se clătină.

Mai bine să nu răspundă la asta acum, își spuse în timp ce scotea funia din cobur. Se folosi de ea și de frâu pentru a-l prinde pe pistolar de șa cu ambele picioare și cu brațul care nu fusese rupt. Nodurile nu erau strașnice, dar aveau să țină.

Alexandra recuperează pistolul de pe zid și verifică dacă mai erau gloanțe în cilindru.

Rămăseseră două focuri, dacă număra el bine.

Piers se apropie cu palma întinsă, așteptând ca ea să lase de bună-voie arma în seama unor mâini mai pricepute.

Ar fi trebuit să se aștepte la asta!

Ea închise camera cartușului și lăsă pistolul în jos, deși degetul îi rămase pe trăgaci.

— Dacă nu vă deranjează, îl voi ține eu.

— Mă deranjează. Indică spre gunoiul pe care-l așezase pe șa. Este imobilizat. Nu mai reprezintă un pericol.

— Îl voi ține eu oricum, spuse ea cu hotărâre.

El se încruntă.

– Măcar spuneți-mi că știți cum să folosiți nenorocirea asta, la nevoie.

Ea nu reacționează la tonul lui tăfnos, ci doar îi făcu semn să continue.

– Foarte bine. Am exersat pe șerpi, în Alexandria.

„Șerpi în Alexandria.“ Pufni și-i întoarse spatele, apoi îl conduse pe Mercury pe cărare, ținându-l de-un frâu. „Sigur că da.“

Merseră de-a lungul stâncilor în tăcere un lung moment, în timp ce în apropiere valurile loveau pietrele.

Ea păstră o distanță mai mare decât dictau normele, ținând pistolul aproape de șold, pe partea opusă lui.

Ca să nu poată ajunge la el.

Ea îi aruncă o privire nervoasă.

– Ce scria pe bucata de hârtie pe care ați găsit-o?

Piers băgă mâna în buzunar și-i întinse biletul. Ea îl analiză repede înainte de a i-l înapoia, trăsăturile ei palide rămânând impasibile.

– Nu știu ce înseamnă.

El observă că o deranja să recunoască asta.

– În galică, înseamnă „roșcată“.

Urmări reacția ei. Expresia ei rămase imperturbabilă, chiar liniștită. Dar el fusese un bărbat care se aflase aproape toată viața lui în prezența animalelor.

Deși comportamentul ei nu trăda frica, el o văzu în linia rigidă a corpului ei. În distanța pe care ea o impusese. În tendința ei de a tresări. În ritmul accelerat al respirației și al tremurului grav cu greu ascuns de vocea ei modulată cu grijă.

– Cunoașteți vreun motiv pentru care cineva ar vrea să facă rău vruneia dintre voi? întrebă el.

La întrebarea lui, ea îi răspunse cu o privire întrebătoare, neliniștită.

– Dar dumneavoastră?

– Fără îndoială, intenționez să aflu, bombăni el.

Mâna ei liberă strânse lavaliera de la gât. Trase de ea ca și cum s-ar fi luptat nervoasă pentru câteva guri de aer. Nu păru să o ajute, așa că își duse mâna la obraz, apoi la frunte, după care o lăsă să cadă și o ascunse în fustă.

În ciuda brizei reci care încă păstra mirosul furtunii de noaptea trecută, o dâră de transpirație îi apărură la tâmplă. Trecuse peste neliniște, depășise teama, iar acum se îndrepta spre o adevărată teroare.

El simți o dorință ciudată și nemaîntâlnită, care-l tulbură aproape la fel de mult precum vederea pistolului.

Dorința era absurdă – nu-și dorea nimic mai mult decât s-o ia de mână și să-i tempereze tremurul. Voia... să o strângă în brațe, să-i ofere consolarea pe care el nu o primise niciodată.

Îndepărtă ideea, rămânând la o abordare mai constructivă.

Să-i distragă atenția.

– Ce fel de șerpi ați împușcat? întrebă el. Probabil cobre, fără îndoială.

– Șerpi? Avu nevoie de câteva secunde pentru a îndepărta ceața confuză din mintea ei înainte de a-i răspunde. N-nu. Nu erau atât de multe cobre în Egipt, precum se crede. Acolo unde compania noastră a campat, lângă farul din Alexandria, am fost cotropiți în mare parte de vipere cu corn. E-ele, hm... Inspiră adânc, ridicând mâna în care ținea pistolul pentru a se juca prin păr, dar descoperi că încă îl avea în mână. Vinovată, îl îndreptă spre pământ.

Piers răsufală ușurat, folosindu-se de tot autocontrolul pentru a nu i-l înșfăca.

– Erau multe, nenorocitele alea de vipere? insistă el, simțind că ea se pierduse în conversație.

– Da. Refuză să-și ridice privirea. Da, și se pierdeau în albul strălucitor al nisipului, încât era aproape imposibil să le vezi la timp.

– Îmi imaginez că, în timpul petrecut acolo, ai devenit o țintașă bună.

Spusese asta atât pentru binele lui, cât și pentru al ei, căci ea părea din nou să uite de arma pe care o avea în mână.

– De fapt, nu. După ce l-am adoptat pe Anubis, nu prea mi-am mai folosit arma.

– Un câine?

– Pișică.

Se opri brusc, făcându-l pe Merc să dea capul pe spate.

– Recunosc că, în copilărie, nu am fost cel mai bun elev, dar Anubis nu era zeul cu cap de câine?

– Da. Dar, cumva, Anubis semăna cu statuile acestuia... și se comporta ca un câine.

– Cum așa?

Un spasm la colțul gurii compromise privirea încruntată.

– Le ataca brusc, apucând șerpilor de cap. Știu că pisicile sunt prădători. Jur însă că nu am mai văzut ceva asemănător.

– Ea? repetă Piers. Unde este pisica minune acum? Mi-ar plăcea să merg într-o vacanță să o vizitez.

Buzele îi fură împlânzite de un zâmbet discret, deși vocea ei trăda o notă melancolică atunci când spuse:

– I-am lăsat-o unei fete orfane pe nume Akasha, în Egipt.

– Pentru ce? Avem mulți șerpi și în Anglia, pe care ar fi fost fericită să-i ucidă.

– M-am gândit că lui Anubis i-ar fi frig aici.

Piers gesticulă spre iarba verii leneșe, în căldura unei amiezi temperate de briza mării.

– În ciuda climei noastre, multe feline par să se descurce.

– Ei bine, desigur, dar sunt pisici engleze, nu? Anubis nu avea blană.

Piers oftă melancolic.

– O pisică fără blană? Nu am auzit niciodată despre așa ceva.

Auzise, desigur, dar încerca să o îndepărteze de teama cavernoasă ce o cuprinsese în urmă cu numai câteva clipe.

– Sunt numite pisici sfinx, spuse ea cu vocea unei profesoare care i se adresa unui elev. Sunt extrem de rare și considerate sfinte.

El scoase un sunet nepolitic.

– Râdeți de mine?

– Departe de mine gândul ăsta, Excelență!

În cele din urmă îl privi, oferindu-i un zâmbet timid și tremurând.

Cumva, soarele strălucea mai puternic pe luciul apei, iar pielea mângâiată de vânt devenise mai sensibilă și mai fierbinte într-o clipită.

Putea un zâmbet să aibă acest efect?

– V-ați ascuns identitatea când erați în gară.

Tonul ei era prea moale pentru un reproș, iar Piers se întreba dacă ea nu pornea o conversație pentru a-și distra atenția de la faptul că era însoțită de un duce mânjit de sânge... de un asasin.

– Oare, *doctor* Lane?

Impregună răspunsul său cu o frivolitate deloc caracteristică.

– Dar eu *sunt* doctor.

– Dar, de asemenea, se pare că sunteți și fiica unui conte.

Făcu un gest lipsit de regret.

– Nu voiam să-mi flutur titlul în fața unui grăjdar care-mi sărise în ajutor.

Totul e permis în dragoste

— Și să înțeleg că domnișoara Cecelia Teague era elegantul însoțitor Cecil?

Ceva din tristețea de pe chipul ei îl făcu să realizeze că îi înțelesese aluzia.

— Eram o femeie care călătorea fără însoțitor și care nu dorea să dea informații unui străin. Dumneavoastră ce scuză aveți pentru comportamentul necuviincios?

Ceea ce el nu-i spusese fusese faptul că nu-și dorise ca ea să-l trateze ca pe un duce. Se bucurase de discuția lor. Fusese impresionat de... ei bine... felul ei aparte de a fi.

Apreciase faptul că îl tratase pe el, un grăjdar amărât, cu mai multă stimă decât o făcea acum, când știa că era un bărbat puternic, bogat și influent.

Piers nu zise nimic din toate astea, ci pur și simplu ridică din umeri.

— La început, am crezut că știți.

— Cum aș fi putut ști?

— Toți din imperiu au auzit de Teroarea din Torcliff.

— Da... I-am auzit numindu-vă astfel. Pufni. De ce ar face asta?

— Este o poreclă recentă. Indică spre cicatricea care-i întrerupea buza. Conform mitului local, am fost sfâșiat de un vârcolac — sau de un demon, depinde pe cine întrebi — și am devenit ducele monstruos și însemnat care bântuie culoarele blestematului castel Redmayne, mâncând bebeluși la prânz și virgine la cină. Sunt destul de faimos.

El încercase să fie amuzant, dar ea se îndepărtă și mai mult, zâmbetul dispărându-i și, odată cu el, și lumina soarelui.

— Poate nu sunteți atât de cunoscut precum credeți. Înainte de ziua de ieri, nu am auzit vreodată despre dumneavoastră.

— Sincer să fiu, îmi pare că ați petrecut mult timp în afara țării și departe de înalta societate.

— Așa este. Aprobă argumentul lui încuviințând din cap și se aplecă să rupă un fir înalt de mohor, smulgându-l cu degetele de la o mână. Nu am fost niciodată la curent cu bârfele din înalta societate.

Nu, nu ar fi putut fi, nu ? Piers o privi mai mult decât s-ar fi cuvenit, putând face asta deoarece ea fusese absorbită pe deplin încercând să facă un nod firului de mohor cu o singură mână.

Deși era educată și plimbată, avea aparența unei naivități inocente ce nu se găsea des la femeile de vârsta ei. Ochii ei aveau culoarea mierii și erau sperioși ca ai unei căprioare. Umerii ei erau ușor lăsați

în față, dar nu într-un mod gârbov nepotrivit unei femei, ci suficient cât pentru a proteja o inimă sensibilă.

Restul... ei bine, picioarele îi erau încordate ca ale unui iepure gata să fugă la adăpostul celei mai apropiate tufe, la nevoie.

Cum supraviețuise un miel atât de neputincios pericolelor din Cairo sau Alexandria?

— Nu?

Avu nevoie de o clipă să își dea seama că ea i se adresase lui, nu firului de iarbă.

— Nu ce?

— Nu mâncați fecioare la cină?

Scoase un sunet nepolitic.

— Dumnezeule mare, nu, fecioarele sunt o mâncare groaznică la masa de seară... Deși recunosc că am ciugulit din una sau două la desert. Sătenii le tot aruncă spre mine, și face bine să te desfeți din când în când.

Îi oferi cel mai adorabil zâmbet al său, gata să o atragă în amuzamentul frivolității lui.

Ea însă se strâmbă, întorcându-și gâtul pentru a privi inconfortabil spre mare.

Zâmbetul lui avu o moarte lentă și dureroasă.

— Veți fi surprinsă să aflați că, pe vremuri, femeile mă găseau atrăgător.

La vorbele lui, capul ei e întoarse iar, ca al unei bufnițe, întâlnindu-i privirea melancolică.

— Asta se întâmpla, desigur, înainte să devin teroarea păgână. Indică spre cicatrici. Poate că eram atât de atrăgător, încât s-au gândit să mă învețe minte. Acum, când trebuie să mă bizui pe un nedezvoltat simț al umorului și pe o istețime, se pare, inexistentă, Dumnezeu să ne apere pe toți!

— Oh! Ea dădu să-l atingă, cu chipul marcat de vină, scăpând firul de iarbă înnodat.

El se pregăti pentru plăcerea pe care avea să i-o provoace atingerea ei, dar mâna ei se opri chiar înainte de a intra în contact cu el.

— O, nu, Excelență, vă rog, nu! Vă rog să nu credeți că lipsa mea de... reacție are ceva de-a face cu... cu a dumneavoastră... Indică spre barba lui. Eu numai... eu nu... hmm...

Cuvintele ei păreau să-i blocheze gâtul în timp ce căuta un mod de a-și mai îndulci ofensa.

— Totul e permis în dragoste —

El savură faptul că obraji ei își recăpătară culoarea atunci când jena înlocui frica de moarte.

– Ba deloc, Excelență, mă amuz chiar foarte ușor... credeți-mă...

– Atunci, și mai rău pentru mine, căci, deși ar fi fost atât de ușor, eu am eșuat lamentabil.

Ea se apropie, vizibil rușinată.

– Vă rog. Nu este vina dumneavoastră. Vă jur că cicatricile dumneavoastră nu sunt nici groaznice, nici înspăimântătoare. Sunt mai degrabă temerare... fermecătoare. Sunteți fermecător, adică vreau să spun... eu... eu nu sunt...

– Nu sunteți în apele dumneavoastră! Ceva îi spusese că merse-se prea departe, iar stinghereala ei o ducea înapoi spre tulburare și teamă. Ați tras o sperietură de moarte, Lady Alexandra. Eu încercam numai să vă mai distrag atenția de la ea.

Îngrijorarea dispăru de pe chipul ei în timp ce se încruntă, ca și cum nu se putea hotărî dacă să se simtă ușurată sau furioasă pe el.

– Mi-am petrecut mare parte din viață în compania bărbaților, explică el. Și recunosc că nu am prea exersat conversația cu sexul opus. Și am mințit cu nerușinare atunci când am afirmat că doamnele mă găseau atrăgător.

– Nu o făceau? Aș fi zis că vă găseau cel puțin eligibil... adică... sunt sigură că vă găseau...

Înghiți zgomotos.

Poate cândva avea să reușească să termine vreo propoziție în prezența lui.

– Mă găseau rușinos de bogat, cu cel mai mare titlu pe care-l poate avea cineva care nu face parte din familia regală și – așa cum cele mai pline de aspirații soții de nobili vă vor spune că este o trăsătură extrem de dezirabilă la un soț – eram, în mare, plecat.

– Cu siguranță, nu veți mai fi acum... acum când urmează să vă însurați.

În loc să îi răspundă, îl verifică cu o grijă exagerată pe prizonierul infirm și mângâie grumazul lui Mercury. Cărarea ducea aproape de stânci înainte să se bifurce spre sat sau înapoi spre castelul Redmayne, iar el își dori să se poată gândi la un motiv pentru a evita întrebarea până la întoarcerea lor.

– Nu știu. După ce eu și Francesca ne vom achita de îndatoriri în calitate de duce și ducesă de Redmayne, iar descendența familiei

Atherton va fi asigurată, m-aș putea aventura iar în lume. Momen-tan, se pare că trebuie să am grijă de moștenirea mea.

Fu rândul ei să se holbeze îndelung.

– Nu semănați cu nici unul dintre ducii pe care i-am întâlnit până acum.

Piers începea să se obișnuiască cu modul în care ea verbaliza gân-duri nepotrivite înainte să se reflecteze asupra semnificației lor.

– Iar dumneavoastră nu semănați cu nici una dintre domnișoare-le pe care le-am întâlnit, replică el.

– Nu... nu am vrut sub nici o formă să spun asta.

– Iar eu vă făceam cel mai mare compliment.

Ignoră asta, privind în lături.

– Voiam să spun numai că vă simțiți mai bine în șa sau la graj-duri decât în oricare salon. Cel puțin, veți avea asta în comun cu Francesca.

„A, da, Francesca!“ Scoase un sunet neutru, sperând să încheie discuția despre viitoarea lui mireasă.

– O iubiți?

El se încruntă. De-ar fi avut un astfel de noroc!

– Nu este nevoie ca eu și Lady Francesca să avem în comun altceva decât numele și copiii.

– Este... o perspectivă mai degrabă mercenară asupra căsătoriei.

– Iar eu sunt mai degrabă tipul de individ mercenar.

Ea își mușcă buza.

– Măcar o plăceți?

El tuși, pentru a ascunde faptul că izbucnise în râs. Francesca Cavendish era un rubin strălucitor într-un lac de perle. Era îndrăz-neată, inteligentă și frumoasă.

El abia putea face față energiei exuberante debordate de prezența ei mai mult de o oră înainte să-și dorească să o lege de ceva, pentru a nu se mai mișca. Nu o plăcea. Cu toate astea, nici nu o dis plăcea. Dacă stăteai să te gândești, care era părerea lui despre această feme-ie? O întâlnise numai de două ori.

– Îi admir... spiritul tenace.

– Vreți să spuneți că nici măcar nu o plăceți? îl acuză implacabil. Atunci, de ce vă însurați cu ea?

– De ce nu? Ridică din umeri. Eram promiși, în cele din urmă. Rar persoanele din clasa noastră socială își plac soții. Nu trebuie să-mi

plac soția pentru a-mi face datoria față de ea. Lady Francesca este o femeie frumoasă, îmi va oferi fii puternici și fice frumoase.

Sau ar putea – asta dacă reușea să îi incite mădularul.

Până acum... nici măcar nu zvâcnise în direcția Francescăi.

– Legătura este bună pentru familiile noastre. Tatăl meu...

Mercury necheză, galopând înainte și lovindu-se de Piers, care se ciocni de Alexandra, dezechilibrând-o.

Piers abia putu să o susțină și să o tragă peste el, răsucindu-se înainte de a cădea la pământ. Gemu atunci când umerii și spatele lui luară contact cu solul, apoi se relaxară într-o rostogolire care să mai atenueze căderea.

El își așează mâinile pe umerii ei, oprindu-se înainte să lovească stâncile. O ținut prizonieră într-o încurcătură de membre și respirații gâfâite, lăsându-se mai jos pentru a o proteja în cazul în care Merc s-ar fi apropiat.

Zări armăsarul la câțiva metri depărtare, tropăind lângă un bon-dar asasin.

Piers se gândi că era un lucru bun că Lady Alexandra nu-i dăduse pistolul, altfel ar fi împușcat animalul între ochi pe loc și l-ar fi târât chiar el acasă pe pistolar.

Gândurile i se întrerupseră când simți apăsarea intimă a sânilor ei neîncorsetați pe pieptul lui. Coapsele ei erau peste ale lui, puternice pe sub fusta modestă.

Se încordă când își simți trupul excitat cu puterea copleșitoare a fulgerelor de cu o seară în urmă. Îi clocotea sângele în vene, nepregătit pentru asaltul visceral care-i inunda mădularul cu o dorință dureroasă. Înghiți un geamăt de durere încântătoare.

Fusese făcută pentru a se afla sub el.

Trupul lui îi striga să se miște. Să își poziționeze șoldurile în leagănul format de coapsele ei și să își apese bucata de carne intimă peste a ei. Buzele ei erau depărtate în mod ademenitor, iar răsuflarea ei întretăiată se simțea ca o briză dulceagă pe barba lui.

Limba lui găsi creștătura cicatricii de la buză. Nu mai sărutase o femeie de când...

Sunetul metalic al pistolului întrerupse acel moment.

– Dă-te. Jos.

Piers încremeni. Scânteia din privirea ei, linia maxilarului. Mai văzuse disperarea înainte. În ochii prăzii încolțite, chiar înaintea atacului.

În acel moment, fu sigur că, dacă făcea o mișcare greșită, ea avea să îl împuște în piept, să îi arunce trupul în ocean și să ajungă acasă înainte de ora ceaiului.

Ea se ridică în momentul în care el se rostogoli pe o parte, și nu își imagină faptul că ea ținea încă pistolul îndreptat spre el în timp ce se îndepărta.

– De aici, voi găsi singură drumul spre castelul Redmayne.

– Prefer să vă văd în siguranță...

– Nu fiți absurd, izbucni ea. Trăsăturile ei încântătoare se transformară într-o mască a neîncrederii. Ce ar spune oamenii dacă m-aș apropia de castelul Redmayne cu dumneavoastră, fără însoțitoare, iar mâine vă veți anunța logodna cu altcineva? Voi fi distrusă – și nunta la fel.

Într-o zi normală, ar fi crezut-o puțin melodramatică, dar apoi își dădu seama că un asasin era leșinat – spera el – la numai câțiva pași în spate, pe un cal năruș. Ei îi trecuse glonțul pe la ureche. Căzuse de pe o stâncă.

Și, dacă era sincer, fusese sărutată de logodnicul prietenei ei.

Ce nenorocit era!

– Foarte bine, Lady Alexandra, vă voi însoți spre casă de la o distanță decentă și vă voi urma păstrând limitele.

Ea răspunse acordului său tacit, binevoitor, cu acreală.

– Vă rog să-mi spuneți doctor Lane, insistă ea, scuturând pistolul spre el așa cum flutura degetul o guvernantă care muștra pe cineva.

Piers ridică mâinile, în semn că se predă.

– Și... și... mulțumesc! Aceste cuvinte fură rostite mai degrabă cu vehemență decât cu politețe, în timp ce se răsuci pe călcăie și o porni în marș, ceea ce ar fi făcut mândru un general de brigadă.

Piers se consolă cu întâlnirea trupurilor lor pe iarba moale. Nu îi ajută cu nimic mădularul faptul că o văzuse plecând. Fără îndoială, nu s-ar fi convenit să se întoarcă la grajd cu un tâlhar sângerând și cu o asemenea erecție.

Alexandra Lane.

Numele ei avea să îl urmărească pentru tot restul vieții lui mizerabile.

Capitolul 6

— Dacă te mai miști mult, o să te înțep! o avertiză Alexandra, ținând deasupra capului ei mâna în care se aflau drept arme ace de păr cu rubine.

— Aproape am terminat! o asigură Francesca.

Își ridică genunchiul și-l sprijini în poala Ceceliei, făcând-o pe aceasta să scape un țipăt discret de mirare.

Francesca strânse pentru ultima oară corsetul Ceceliei, înșfăcând cu zelul unui marinăr care acostă nava la docuri.

Așa cum le era obiceiul, scăpară de cameriste în acea seară, pentru a putea da frâu liber unei conversații nestrunite.

— Este atât de strâns, încât va trebui să vorbesc în șoaptă toată seara!

— Vrei să-l mai slăbim puțin? sugeră Alexandra.

Nu! Cecelia zâmbi triumfătoare. Vreau să zic că este perfect.

— În plus, nu putem distruge toate eforturile mele. Francesca ar fi ignorat spusele dacă Alexandra nu ar fi lovit-o cu umărul și nu ar fi împins acele de păr rubinii, completând coafura magnifică.

— Serios, Cecil, ești atât de frumoasă! În loc de corset, Alexandra își înfășură sânii în fâșiile late de mătase, presându-i de coaste. Nu cred că trebuie să accentuezi într-un mod atât de dramatic faptul că te-ai simțit groaznic toată seara.

Alexandrei nu-i scăpară privirile pe care prietenele ei le aruncară înfășuratului ei atunci când credeau că nu le putea vedea. Se abținură de la comentarii, căci înțelesesă că acesta era un obicei al ei de ani întregi, unul prin care urmărea să scape de privirile bărbaților cât mai des cu putință.

— Dacă nu voi putea respira, va trebui să evit barul. Cecelia își aranjă crinolina pe șoldurile generoase și se privi în oglindă înainte să așeze fustele. În plus, pentru această ocazie, îmi doresc să arăt foarte bine.

— Nu văd de ce. Francesca acceptă ajutorul Alexandrei de a-și trage peste cap fusta stacojie, astfel încât să nu-și deranjeze coafura. Dacă totul merge conform planului, aceasta nu va fi balul mascat al unei logodne, ci demascarea unui complot criminal.

— Dacă vom găsi ceva compromițător în apartamentul ducei, plănuiești să faci totul public imediat? întrebă Alexandra. În seara asta?

— Fără îndoială!

Vehemența răspunsului Francescăi o întristă pe Alexandra.

— Ești sigură că e înțelept așa? Își imaginează chipul ducelui, cicatrizat, bătut de vânturi și foarte furios în timp ce familia lui era dezonorată și demascată în vechea lui fortăreață.

Ceva din acest scenariu îi mângâia și-i îngrozea inima în aceeași măsură.

Nu ar fi trebuit să o deranjeze atât de mult, mai ales dacă Redmayne fusese complice la crimă. Dar dacă nu fusese? Oare ar fi trebuit un bărbat crucificat pentru păcatele familiei lui?

Se gândea la bărbatul fermecător, modest care o însoțise de-a lungul stâncilor. Inteligența lui contrasta cu înfățișarea sa. Dacă îl priveai, îți puteai imagina Teroarea din Torcliff. Nu numai din cauza cicatricilor, ci și din cauza violenței de care era capabil. Din cauza modului prădalnic în care se mișca. Ca și cum ar fi stăpânit pământul pe care călca.

Ceea ce, adevărul fie spus, chiar așa era.

— Cu cât mai repede este scoasă la iveală implicarea vreunui membru al familiei Redmayne sau a lui Ramsay, cu atât mai puțin riscăm să se repete ziua de ieri, spuse Francesca în timp ce întoarse spatele Ceceliei, care îi abandonase părul pentru a prinde corsajul stacojiu al Francescăi. Dacă vom dezvălui adevărul, vom fi mai în siguranță decât dacă vom vrea să punem la cale propria noastră răzbunare.

— În lumina evenimentelor recente, tind să fiu de acord. Cecelia încuviință, iar buclele ei voluminoase, prinse în funde violet și în agrafe cu perle, amenințau să se desprindă în orice moment. Efectul era minunat, căci oricine s-ar fi putut surprinde dorindu-și să scoată o agrafă sau un ac tocmai pentru asta. Dacă după destăinuire ni se va întâmpla ceva, vina va cădea automat pe Redmayne sau pe Ramsay.

— Întocmai! La rândul ei, Francesca prinse cu putere rochia admirabilă a Ceceliei, lăsând să cadă trena peste crinolină în valuri de mătase strălucitoare. Având în vedere că s-a confirmat faptul că pistolarul mă viza pe mine, este mai necesar decât oricând să acționăm imediat.

Cu o dimineată înainte, după ce ajunsese cu răsuflarea tăiată la fortăreață, Alexandra mersese să-și găsească prietenele. Le informase

despre biletul pe care ducele îl găsisese în buzunarul pistolarului, precum și despre interacțiunea ei cu Redmayne.

Fusese atentă să nu menționeze partea fizică a interacțiunii lor, deși nu voia să se gândească la motivul pentru care o făcuse. Fusese numai o căzătură, nu? Atunci, de ce nu putea vorbi despre asta?

Fiindcă el se aflase peste ea? Fiindcă, pentru o clipă, îi privise chipul îndrăzneț ars de soarele altor țări și cicatricile intimidante și văzuse ceva ce recunoștea.

Dezgustul. Nu. *Prudența*.

Ceva cunoscut reflectat de niște ochi la fel de albaștri precum cerul și neînfrigați ca marea. Ceva obosit și rănit.

Când vârful limbii lui atinsese cicatricea care-i întrerupea buza, nesiguranța mișcării trezise ceva tandru în ea. O emoție mai caldă decât mila, mai blândă decât curiozitatea. O acaparase, și, pentru un moment miraculos, uitase să-i fie frică.

O vigilență ciudată o invadase. Un simț șocant față de ceva ce identifică cu rezervă drept... adăpost? Siguranță? Deasupra ei, trupul lui era tare și greu. Nu ar fi fost absurd să-ți imaginezi că era invulnerabil, un paravan în fața a tot ceea ce ar putea-o răni.

O clipă, se simțise de parcă ar fi putut rămâne sub acel templu al forței lui pentru totdeauna. Teafără. Protejată.

Asta până când ochii lui observară buzele ei depărtate. Până când mușchiul cald, plin de dorință de deasupra ei, devenise tare ca fierul, iar nesiguranța înfierbântase...

Nu voia să se gândească la acel cuvânt. Bărbații nu o mai doreau. Se asigurase de asta. Nu, Redmayne reacționase ca orice bărbat care ar fi avut o femeie sub el.

Orice femeie.

De fiecare dată când se gândea la reacția ei, se rușina. Îl amenințase cu un pistol. Dacă nu se înșela, un astfel de gest la adresa unui duce era considerat un act criminal.

Nu-i păsase. Teroarea neputincioasă o lovise cu atâta violență, încât singurele opțiuni fuseseră să scape sau să se arunce de pe stâncă.

Ar fi murit... nu... l-ar fi omorât înainte să se gândească la o alternativă.

Alexandra își trase pe șolduri rochia argintie sobră, apoi trase mânecile lungi, din voal, pe brațe. Evitase crinolina sau corsetul sau orice ar fi putut atrage atenția bărbaților spre ea.

Pentru a evita atenția nedorită din partea femeilor, se complăcuse modei prin achiziționarea cu măiestrie a materialului pentru trenă și a mătăsii ce îi strângea bustul și care, pe trupul ei subțire, imita un corset fără să îi accentueze curbele. Chiar dacă ar fi strălucit cu diamante și ar fi sclipit din cauza muselinei, tot s-ar fi acoperit din cap până în picioare.

– Nu vi se pare cam ciudat că ducele de Redmayne s-a aflat ieri-dimineață la ruine chiar în momentul în care noi am decis să ne facem exercițiile? întrebă ea.

– Mi se pare extrem de ciudat. Francesca își ridică fustele deasupra coapselor, dezvăluind niște picioare surprinzător de musculoase, în timp ce aranja fundele care îi fixau ciorapii.

– I-ați văzut chipul în timp ce-l bătea pe agresor? Alexandra nu putea uita masca de furie demonică în timp ce ducele împărțea pumni care aveau efectul devastator al unui ciocan.

Nu era obișnuită cu manifestarea unei forțe atât de brute.

– Este evident că nu îi este străină violența, conchise Cecelia. Este ceva ce nu trebuie să uităm. De asemenea, mânia lui a fost dezlănțuită pentru a ne proteja, sau... cel puțin pe logodnica lui.

– Când mă gândesc că una dintre voi ar fi putut fi împușcată ieri! Vocea Francescăi tremura de un sentimentalism ciudat. Este o tragedie dincolo de orice închipuire. Una pentru evitarea căreia voi face tot ce este posibil.

Adunându-și curajul, Alexandra aranjă pomponul împodobit al rochiei sclipitoare a prietenei ei.

– Toate trei exploram ruinele, Frank, nu putem fi absolut sigure că atentatul era numai împotriva ta.

Francesca își lăsă capul pe spate și pufni neelegant.

– Cine altcineva?

– *Așfipututfiu*. Cuvintele zburară dintr-o suflare, înăbușite zile la rând și arzând de nerăbdare să se elibereze.

Prietenele ei o priviră cu aceeași expresie – dacă ar fi fost drăguță –, mascată de o uimire sinceră.

– Cum este posibil? strigă Cecelia.

– Despre ce vorbești? întrebă Francesca.

Alexandra înghiți cu greu, brusc reticentă la gândul de a mai împovăra umerii și așa îngreunați de probleme ai prietenelor ei. Atenatul de ieri la viețile lor ilustra gravitatea situației în care se aflau.

Nu mai era timp pentru secrete. Acum, știa asta.

— Cineva știe, șopti ea.

Nici una nu se mișcă. Nici una nu respiră. Cuvintele ei le conducă într-un loc pe care îl evitaseră cu disperare.

Mai puțin în timpul coșmarurilor.

Fiecare lampă de cristal, fiecare perie argintie strălucitoare și oglindă sclipitoare dispărură în întunericul unei nopți groaznice în urmă cu zece ani. Strălucirea rochiilor lor se transformase în mizeria din grădină. Buclele roșietice se transformară în sângele pe care îl îndepărtaseră de pe pielea lor odată ce fapta fusese comisă.

— Alexander? Vocea de obicei mlădioasă, sigură a Ceceliei tremura de nesiguranță. Ce vrei să ne spui, mai exact?

Alexandra avu nevoie de mai mult timp decât își dorea pentru a-și drege vocea. Își luă prietenele de mâini, îngrozită că aveau să o îndepărteze. Că avea să rămână singură în această amintire întunecată.

— Cineva știe ce am făcut. Ce am făcut *eu* la Chardonne.

— Cum? șopti Francesca. Dacă nu a fost una dintre noi, trebuie să fi fost Jean-Yves.

— Nu se poate! strigă Cecelia. Jean-Yves locuiește cu mine și nu ar face asta pentru nimic în lume. Ba chiar l-am adus cu mine la castelul Redmayne drept servitorul meu. Alexander, doar nu crezi...

— Nu știu. Alexandra clătină din cap, stând în picioare pentru a se aduna și a lua din valiză ceva împachetat într-o batistă. Se întoarse la canapea și se așeză, simțindu-se aproape la fel de amortită ca în noaptea în care se întâmplase. Poate cineva ne-a privit în timp ce îl îngropam în grădină. Au știut în tot acest timp unde se afla, și i-am plătit pentru liniștea lor în fiecare lună, încă de când eram la Sorbona.

Confesiunea ei fu întâmpinată de o liniște împietrită, în timp ce gravitatea situației era înțeleasă de cele două femei care fuseseră binecuvântate cu ignorarea acestui lucru timp de o decadă.

Cecelia își reveni prima, împingându-și ochelarii pe nas.

— Adică, l-ai plătit... Făcu în minte niște calcule rapide. De o sută și zece de ori? Și nu ne-ai menționat asta niciodată?

— Am încercat să vă protejez! Alexandra se grăbi să îndepărteze valul de emoție care încerca să o acapareze. Trebuia să oprească iute condamnarea care avea să urmeze, fără îndoială, din partea prietenelor ei. Cât timp am plătit, secretul nostru a fost în siguranță... dar... dar problema este că... Tata ne-a dezvăluit recent că averea s-a diminuat de ceva timp. M-a chemat înapoi din Cairo pentru a mă anunța că suntem falșiți. De două luni nu am mai putut să plătesc.

Și săptămâna trecută, chiar în ziua în care am primit invitația ta, mi-a fost lăsat așa la ușă.

Cu degetele tremurânde, Alexandra despachetă batista, dezvăluind briciul cu mâner de sidef pe care îl folosisese pentru a tăia gâtul directorului.

Acela pe care îl puseseră în buzunarul lui când îl îngropaseră.

– O, Alexander! exclamă Francesca.

– Știu. Alexandra își îndepărtă o lacrimă de pe obraz înainte ca aceasta să i se prelingă până la bărbie. Mă rușinez atât de tare de pericolul la care v-am supus. Mi-aș dori să mă urăți și voi la fel de mult precum mă urăsc eu. O merit.

Fără să-i pese de rochia ei sau de Francesca, aflată între ea și Alexandra, Cecelia înaintă și le strânse la piept pe cele două femei.

– Urâm numai faptul că ai purtat singură lucrurile astea îngrozitoare atât de mult timp, fără ajutorul nostru.

Lacrimile Alexandrei căzură nestingherite.

– Nu știu ce să fac.

Confesiunea nefericită îi frânse sufletul. Ea mereu știuse totul. Putuse face față oricărei situații. Dar asta... asta era peste puterile ei.

Gongul care anunță ora cinei răsună în întreaga casă, despărțindu-le.

Cecelia făcu un pas în spate și inspiră adânc, mintea ei ageră lucrând, în vreme ce ochii îi sclipeau de emoție.

– Uitați ce vom face! Se ridică, plimbându-se prin cameră pentru că o ajută să gândească. Vom merge la cină și ne vom asigura ca toți să vadă că ne simțim foarte bine. Vom fi absolut încântătoare, nu, doamnelor?

Alexandra și Francesca încuviințară.

– Odată ce începe dansul, ne vom scuza la un interval de cinci minute și ne vom întâlni în salonul aflat sus, în aripa de est, așa cum am plănuit. Vom folosi cheia pe care a șterpelit-o Francesca – bine lucrat! – și vom cerceta biroul ducesei. Alexander, tu vei sta de pază și vei distra pe oricine s-ar putea afla prin apropiere.

Alexandra își așează palmele în poală.

– Dacă nu vom găsi nimic?

– Să nu gândim astfel! Cecelia o făcu să tacă ridicând mâna, acoperită de o mănușă neagră. *Trebuie!* Se îndreptă spre ușă. După aceea, ne vom întâlni iar aici și vom pune la cale următoarea mișcare înainte ca Redmayne să o prezinte la miezul nopții pe Francesca drept logodnica lui.

Totul e permis în dragoste

– Dar Alexander? întrebă Francesca.

– Alexander a purtat povara financiară a acestui șantaj prea mult timp. Noi avem suficient în conturile noastre pentru a acoperi costurile până când ne vom gândi la o soluție pe termen lung.

– Vă interzic! Ridicându-se plină de furie, Alexandra se îndreptă grăbită spre Cecelia. Nu vă pot lăsa să faceți asta! Eu sunt cea care trebuie să plătească pentru ce s-a întâmplat cu de Marchand. Eu sunt cea care l-a omo...

Cecelia deschise ușa, întrerupând cuvintele pe care nici una dintre ele nu le rostise vreodată.

Alexandra se trezi în brațele Ceceliei, în timp ce aceasta-i șoptea la ureche:

– Oricare dintre noi ar fi făcut ce ai făcut tu. Lasă-ne să te ajutăm! Francesca își așază mâna pe umărul Alexandrei.

– Toate avem secrete, amintește-ți! Suntem împreună în asta! Emoționată, Alexandra încuviință, cu inima încă bătându-i cu putere.

Cecelia se întoarse spre Francesca, privind-o cu seriozitate.

– Dacă vom găsi dovezi care-l exonerează pe Redmayne, poate vei vrea să iei în calcul posibilitatea nunții.

– De ce dracului aș vrea să fac asta? protestă Francesca. Mai bine să fiu trasă pe roată decât să mă mărit cu el!

– Deoarece... dacă șantajistul lui Alexander va deveni răzbunător sau dacă banii nu vor ajunge la timp, protecția Terorii din Torcliff în calitate de soț al tău ne-ar putea salva gâturile de ștreang.

Piers stătea sprijinit de balustradă, deasupra salonului de bal al castelului Redmayne, și privea piruetele și dansurile reprezentanților nobilimii în timp ce valsau pe ritmul melodiei *Dunărea albastră*.

Lumânările scânteiau în candelabrele de fier realizate de un fierar cu secole în urmă. Pe măștile bătute cu pietre prețioase dansau umbre, oferindu-le petrecăreților o înfățișare aproape macabră. Lumina lumânărilor era acaparată de o abundență exagerată de diamante și pietre prețioase, care atârnau și decorau gâturile elegante și încheieturile mâinilor. Piers avea privirea pierdută, văzând în strălucirea lor constelații magice.

Dumnezeule, cât îi detesta pe acești oameni! Și nici unuia dintre ei nu-i păsa de el!

Se născuse un bărbat puternic, așa că, atunci când el îi chema, aceștia veneau.

Avusese nevoie de toată voința pentru a părea netulburat. Neafectat.

Îi era dor de spațiile deschise ale Africii sau de junglele dense ale Amazonului. Cel puțin, în astfel de locuri, unde plantele și insectele erau la fel de mortale precum viperele și prădătorii, el își cunoștea locul. Își identifica inamicii cu ușurință. Își înțelegea puterea.

O dobândise ca urmare a forței și a ferocității.

Aici, era un teren diferit, unul la fel de haotic și de perfid precum cele pe care le cucerise în străinătate.

Dar aceste bestii nu erau simple. Terenul lor de vânătoare nu îi era cunoscut. Nu făcuse decât să se strecoare în lume datorită rangului său, iar toți cei de acolo fie îl iubeau, fie îl urau pentru asta.

Nimic nu avea sens. Creaturile astea împopoțonate aveau două fețe. Atunci când leii răgeau și atacau, torceau, apoi te eviscerau de îndată ce lăsaî garda jos.

Găsise în regatul animalelor ceva ce nu conștientizase că dorea. Sinceritatea și simplitatea pe care nu le găsise niciodată în mijlocul oamenilor.

Oamenii deveniseră niște creaturi atât de complicate. Înveșmântate în straiile civilizației...

O pată neagră de tafta și muselină îi apărură în fața ochilor, iar Piers fu nevoit să se abțină să nu tresalte.

Rose Brightwell. O frumusețe brunetă cu inima neagră și cu farmecul unui șarpe. Fusesse robul ei mult timp. Suficient cât să uite că nu mai era Rose Brightwell.

Acum, se prezenta cu numele de Atherton, ceea ce, în final, își dorise dintotdeauna, nu?

Numai numele lui. Titlul lui. Nimic mai mult.

Prefera să ajungă în iad înainte să o facă pe ea ducesă.

— O iubești?

Accentul era tot atât de profund și de puternic precum whisky-ul pe care-l înghițise.

Piers se încordă. Numai un singur bărbat își perfectase abilitatea de a se apropia de el fără să fie observat. Indiferent de cât de mult își șlefuiseră Piers instinctul de vânător și de posibilă victimă, niciodată nu-l întrecuse pe fratele lui vitreg, Sir Cassius Ramsay, în arta subterfugiului.

Chiar și când stăteau unul lângă celălalt, așa cum o făceau acum, nimeni nu-și putea da seama că erau înrudiți. Prin comparație cu aspectul demonic și întunecos al lui Piers, Ramsay părea un înger blond. El nu avea părul lucios sau barba nerasă. Ca de fiecare dată, Ramsay era perfect aranjat, ferm și, în opinia lui Piers, cam înțepat.

— Excelență, șopti el.

— Excelență!

Mereu se salutau astfel, formal, cu o camaraderie ascunsă și cu un dispreț șovăielnic. Relația lor era complicată.

— Ai iubit-o pe Rose? repetă Ramsay, alăturându-i-se pentru a privi la haosul colorat de sub ei.

— Probabil că da, spuse Piers. Altfel, de ce aș urî-o atât de mult acum?

Ramsay scoase un sunet indiferent și luă o gură din paharul cu șampanie care, în mâinile lui, părea să fie luat dintr-un set de jucării pentru fete.

Era singura băutură pe care și-o permitea. Era singura ocazie când dădea ștreangul pentru un bal. Chiar și masca lui era anostă, o bucată de mătase neagră, neornată, cu fante pentru ochi, legată la spate, de parcă ar fi fost un hoț la drumul mare. Un model de abnegație, asta era Onorabilul judecător-șef la Înalta Curte, Sir Cassius Ramsay.

— Îmi imaginez că toate astea sunt pentru ea, spuse Ramsay, care intenționat nu se uita la Rose Brightwell.

— Toate ce?

Piers își dori ca masca lui să nu-i ascundă încruntarea. Fratele lui indică spre salon.

— Toată pompa, drama și misterul. Dezvăluirea viitoarei ducese și toate cele. Nu îți este deloc tipic.

Cum era posibil ca o observație ca aceasta să-l facă să tânjească după un pahar de alcool?

— Acum, am o nouă reputație de apărat. Ce, nu ai auzit? Întrebă el frivol. Nu pare *totul* demn de Teroarea din Torcliff?

Ramsay pufni.

— Oamenii ăștia sunt la fel de absurzi precum porecla pe care ți-au atribuit-o.

— În această privință, dragă frate, suntem de acord. Piers miji ochii la Ramsay, analizându-l. Și totuși, te streкори printre *oamenii ăștia* ca și cum ai fi unul dintre ei. Tu ar fi trebuit să fii duce, nu eu.

—Și eu m-am gândit la asta. Ramsay ridică nonșalant din umeri. Nevoia îmi impune să dirijez lumea lor. Numai atât cât să le pot tempera barbaria.

Piers își mască surprinderea față de nota de dispreț pe care fratele lui o permise în tonul său. Mereu presupusese că Ramsay se bucura de modul în care se integrase în înalta societate. Nu prin naștere, ci prin prestigiu și prestanță, fără să mai punem la socoteală averea, ce nu putea fi ignorată.

Ca ducii de altădată, Piers nu se uitase niciodată de sus la fratele lui, nici măcar la figurat, căci nemernicul era cu vreo șapte centimetri mai înalt și îl depășea și în greutate.

Poate că Ramsay *ar fi trebuit* să fie ducele. Avea temperamentul potrivit pentru asta. Avea o hotărâre de fier și o conduită ireproșabilă.

Sau, oare, ar fi trebuit ca el să fie vânătorul? Avea statura potrivită. Ferocitatea. Voiața de fier și rezistența la suferință. Tatăl lui scoțian îi oferise construcția solidă a strămoșilor din ținuturile muntoase, iar mama lor le oferise tuturor pretențiozitatea arogantă britanică pe care trupul lui solid — brutal — o putea transmite.

— Să fiu sincer, sunt surprins că ai venit, bolborosi Piers. Nici măcar nu este an electoral. De ce trebuie să suportăm amândoi ceva atât de plictisitor?

— Aștept cu nerăbdare, ca toată lumea, să îți cunosc mireasa. Ramsay îi aruncă o privire jucăușă cu ochii lui albaștri identici cu ai săi. În plus, trebuie să fiu văzut în compania familiilor cu relații puternice. Îl bătu pe spate pe Piers cu mâna lui grea, iar Piers se întrebă dacă o făcuse de dragul lui sau de ochii înaltei societăți. Ochii celor prezenți erau ca mii de bice mititele care-l loveau cu priviri suspecte.

— Care familie? pufni Piers. Fratele tău mai mic, desfigurat și indisciplinat sau vărul nostru care și-a permis să fie sedus de fosta mea logodnică în timp ce eu mă aflam pe patul de moarte?

Fantoma unui zâmbet crispat amenință buzele fratelui său înainte să dispară, iar Piers încercă să-și aducă aminte când îl văzuse ultima dată pe Ramsay zâmbind.

Dacă se gândea bine, poate niciodată.

— Îmi pare rău că ea s-a dovedit a fi asemenea mamei.

Ramsay bău iar, chipul lui împietrindu-se în timp ce aruncă o privire femeii pe care Piers o evitase toată noaptea.

— Case. Porecla scăpă de pe buzele lui Piers la fel de ușor precum obișnuia să o facă atunci când erau copii. Sunt foarte sigur că cineva a încercat să-mi asasineze logodnica ieri.

Aceste cuvinte atraseră privirea lui Lord Ramsay. Oare era de mirare că atât criminalii, cât și nobilii tremurau în fața lui? Nu erau numai construcția lui, statura și puterea cele care intimidau, ci și forța disprețului său. Era autoritatea tiranică, aproape ca a lui Caesar, pe care o emana.

— Foarte. Sigur.

Ca de obicei, selectă cele mai importante cuvinte din conversația lor.

— Am dat peste ea și peste domnișoarele ei de onoare explorând ruinele ieri-dimineață, și am ajuns la timp pentru a întrerupe doi pistolari.

— Dumnezeu! Fratele lui se încordă, alert ca un câine de vânătoare. De ce nu mi-ai spus? A fost cineva împușcat?

— Numai pistolarii. Unul este mort, altul pe aproape. Gândul acesta îi provocă o satisfacție macabră. Speram să cercetezi problema. Folosește-te de relațiile tale vaste pentru a afla motivul pentru care cineva mi-ar vrea logodnica moartă.

— Piers, sunt șanse ca individul să se afle aici în seara asta, îl preveni Ramsay. Ar trebui să-ți protejezi tot timpul femeia — și pe prietenele ei.

— Le pot vedea chiar în acest moment pe cele trei femei, deși trebuie să fiu atent ca nimeni din mulțimea avidă să nu-și dea seama înainte de anunț. Rânji. Recunosc că mă bucură suspiciunile și presuposițiile lor.

Fratele lui îi răspunse cu un oftat.

— Știi, dacă vrei ajutorul meu, va trebui să-mi dezvălui identitatea miresei și a însoțitoarelor ei.

— Îți spun care sunt cele trei, dar nu fac nici un semn.

Ramsay se apropie de balustradă.

— Cine sunt? șopti el, buzele mișcându-i-se imperceptibil.

— Lady Francesca Cavendish. Piers îi identifică rochia stacojie imediat, căci se dovedi că roșul era culoarea ei preferată. Dansează cu tânărul filfizon, viconte de Crossland, în acest moment. Acolo este domnișoara Cecelia Teague, cu masca de păun. Se află lângă bar.

— Îmi dau seama de ce te-a atras, comentă Ramsay, luând încă o înghițitură în timp ce o analiza cu atenție pe îndrăzneța domnișoară Teague.

— Ți-am spus să nu te holbezi.

Piers îl înghionti. Ramsay tresări, trezindu-se dintr-un soi de transă.

— Desigur. Și mai cine?

— A treia este Lady Alexandra Lane, lângă ușă.

Ochii lui Piers tânjeau s-o vadă. Dacă nu avea să își mai ia prierea de la ea?

— Fata bătrână care încearcă să se facă una cu feriga? întrebă Ramsay.

Pierzând bătălia cu sine, Piers o găsi fără dificultate.

Trăsăturile ei erau atenuate de distanță și de lumina slabă, dar el putea simți atenția cu care ea analiza paloșul din secolul al XIV-lea pe care unul dintre strămoșii lui îl agățase de perete în loc de tablou.

Cea mai mare pradă: un model de horticultură ornamentală conservat într-o vitrină.

Se ridică pe vârfuri, făcând tot posibilul să analizeze șireagul care atârna cu cruzime chiar deasupra mâinii ei. Se întinse atât de mult, încât se dezechilibra și aproape căzu în tufe înainte să se repună pe picioare cu câteva mișcări bruște din mâini.

Instinctiv, Piers făcu un pas în față, relaxându-se numai atunci când ea își aranjă rochia și privi prin salonul de bal pentru a vedea câți oameni observaseră scăparea ei.

Nimeni nu observase. Acum, că își permitea să o privească, să o analizeze în mijlocul celor asemenea ei, observă că își cultivase propria invizibilitate.

Domnișoarele se adunaseră în grup în salonul lui de bal ca pietre prețioase vibrante care străluceau în mătásurile asortate cu bijuteriile și zorzoanele din dantelă. Doctor Lane se înfășurase însă într-un argintiu care scliffea discret.

O femeie la o astfel de serată lăsa, de obicei, rochiile de zi cu guler în favoarea unui corsaj periculos de decoltat. Era încurajată să-și descopere cât mai mult posibil umerii și brațele, menținând în același timp decența cu dantele sau ceva la fel de transparent.

Lady Alexandra însă se învăluisese în raze de lună discrete, rochia ei acoperindu-i bustul în stil grecesc, accentuându-i-l și ascunzându-i-l în același timp.

Cumva, orice altă siluetă care se etala fără rușine deveni redundantă sau neinteresantă. Singura priveliște pe care el și-o dorea se ascundea în mod frustrant.

Teama lui se confirmase. Nu se putea convinge să privească în altă parte, nici măcar pentru a o scuti pe ea de stinghereală.

El știa momentul în care, chiar și de la o astfel de distanță, ea avea să îi întâlnească privirea. Fiecare fir de păr de pe trupul lui vibra la acest gând. Se vârî sub ornament cu o mișcare deloc grațioasă, iar Piers se trezi împotrivindu-se unui zâmbet de încântare.

– Te vei însura cu contesa de Mont Claire, evident.

Presupunerea corectă a fratelui său îl trezi din reverie.

– Și, mă rog, de ce este atât de evident?

– Deoarece domnișoara Teague, deși... Se opri, în timp ce o analiza pe tânără mai mult decât era necesar. Deși e candidată dezirabilă, nu face parte din aristocrație, iar Lady Alexandra... Familia ei a falimentat recent, iar ea este irelevantă din punct de vedere social și o excentrică bine-cunoscută. Dintre cele trei, contesa este singura opțiune potrivită.

– Așa zici? Piers se încruntă, neapreciind ghemul pe care-l simți în stomac auzind ce spusese fratele lui despre Lady Alexandra.

– Da. Lady Francesca este ultima din familia Cavendish. Dacă te însori cu ea, vei îndeplini dorința tatălui tău în ceea ce o privește – și va fi și în beneficiul tău. Aprobarea gentilă din tonul lui Ramsay îi aminti lui Piers de afecțiunea comună pentru defunctul și dragul lor tată.

– Dacă îmi amintesc bine, familia lui Lady Francesca a murit în niște circumstanțe groaznice. Piers o privi pe femeia vivace, mlădioasă, care se lupta pentru conducerea valsului cu însoțitorul ei copleșit.

– Un incendiu suspicios, confirmă Ramsay cu gravitate. Nimeni nu a găsit vreodată vinovatul.

– Presupui că ar putea avea legătură cu atacul de astăzi? Ai idee dacă familia Cavendish încă are dușmani?

– Nu din câte știu eu. Ramsay ridică iar din umeri înainte să-și întoarcă privirea uimit. De ce crezi că așa ști?

– Pentru că tu ai făcut o meserie din a ști totul despre acești oameni. Deoarece secretele lor îți conferă putere. Și...

Piers luă biletul din buzunar, cel scrijelit în limba nativă a fratelui său. Ramsay privi înainte să-i strângă bicepsul ca într-o menghină.

— Piers, știu că asta este limba mea, dar doar nu crezi că aş avea ceva de-a face cu...

— Nici nu mi-a trecut prin minte. Miji ochii la fratele lui, anii și durerea dintre ei deschizându-se ca un abis, fiecare rămânând pe câte o margine a acestuia. Ciudat este că ție ți-a trecut.

Ramsay îi dădu drumul, surprinzător de deranjat pentru un bărbat atât de sigur pe el.

— Toate cele trei femei au părul roșcat.

— Și aici este problema!

Ramsay băgă biletul în buzunar, și amândoi priviră cum Lady Francesca se îndepărtă de partener după terminarea valsului, strecurându-se prin mulțime prin partea de est a culoarului. Ar fi mai simplu de rezolvat dacă nu ai face asasinii imposibil de interogat.

— E posibil ca unul dintre ei să reziste. Piers făcu un gest neajutorat. În cele din urmă, va putea să-și miște iar maxilarul.

Fratele lui clătină din cap.

— Voi încerca să-ți ofer un răspuns înainte de nuntă. Între timp, țin-le departe de belele pe logodnica ta și pe prietenele ei.

Răspunsul lui Piers fu întrerupt de văduva ducasă de Kent, o bună prietenă a tatălui său, care îl abordă felicitându-l și interogându-l deloc subtil referitor la viitoarea nuntă.

Îi acordă femeii cât de multă atenție putu în condițiile în care privirea îi era atrasă spre colțul după care Alexandra Lane dispăru.

Cum Francesca nu se întoarse după cinci minute, se gândi că poate ar trebui să meargă după ea. Oare chiar și aici, la castel, putea fi în pericol? Oare ar îndrăzni cineva să o acosteze chiar sub nasul Terorii din Torcliff?

O zări pe domnișoara Teague returnând politicos un pahar gol valetului, cu un zâmbet vesel, înainte să se îndrepte spre același culoar prin care dispăruse și logodnica lui.

Ciudat. Oare și ea o căuta pe Francesca? Pe domnișoara Teague o catalogase drept o ființă inteligentă. Oare să o urmeze?

Scuzându-se din cercul tot mai mare de văduve și matroane care năvăliseră precum un stol de corbi cu ciocul ascuțit, o căută iar cu privirea pe Alexandra.

Acolo. O zări în cele din urmă dincolo de colțul unde se ascunsese, înaintând prin salon în destul de mare grabă.

Puneau ceva la cale.

Piers se scuză și coborî scările, intenționând să afle unde mergeau cele trei roșcate curajoase.

Și în ce belele aveau să intre.

Capitolul 7

– Ați găsit ceva? șopti Alexandra prin crăpătura ușii.

– Am căuta mai ușor dacă nu ar trebui să răspundem la întrebarea asta la fiecare cinci secunde, replică Francesca șușotind.

– Numai... grăbiți-vă! le zori ea. Nu știu cât vom mai avea norocul de partea noastră. Alexandra cercetă holul lung. Umbrele tapiseriei restaurate atârnavă în linii drepte precum ferestre către alte vremuri.

Vremuri mai întunecate.

Planul aripii de est a castelului Redmayne nu era potrivit pentru ce făceau ele acum. Ferestre uriașe cu boltă se înșirau pe o latură a culoarului, iar comorile și obiectele de artă aruncau umbre diforme pe ușa unei camere imense. Umbrele se schimbau din când în când, amenințând să-i întindă nervii la fel de mult precum corzile viorii din care răsuna chiar acum Strauss din salonul de bal.

Melodia se auzea până la etajul al doilea, iar Alexandra nu se putea hotărî dacă aceasta contribuia la liniștea nopții sobre sau la aspectul ei sinistru.

Constată că era un străjer groaznic – Străjeră? Oare exista așa ceva? – în timp ce își dădu seama că îi venea greu să își ia ochii de la armura enervată din alcovul din fața ei. Oare ultima oară când o remarcase, coiful nu era îndreptat în cealaltă direcție?

– O, i-am găsit jurnalul! exclamă Cecelia, făcând tot posibilul să-și exprime entuziasmul într-o șoaptă.

– Iar eu un album de familie care conține descendența scoțiană a familiei Ramsay, spuse Francesca.

– Citește repede, șușoti Alexandra, dorindu-și să poată stăpâni nota de disperare din rugămintea ei.

Lipsa unui răspuns din cealaltă cameră sugera că exact asta făceau.

Alexandra se scărpină pe sub masca din mătase argintie cu fulgi albi, împodobită cu mici cristale, dorindu-și să și-o scoată.

Mereu urâse genul acesta de serate. Balurile mascate în mod special. Ce anume dintr-o mască oferea unui salon întreg plin cu așa-ziși nobili permisiunea de a se comporta precum tâlhari desfrânați într-o tavernă?

Doar nu-și imaginău că exista vreun pic de anonim.

Și totuși, mâinile bărbaților deveneau mai îndrăznețe, aventurându-se acolo unde altfel nu s-ar fi încumetat. Femeile beau mai mult, filtrau fără rușine, ba chiar încurajau un comportament lasciv.

În ce scop? Împerechere? Ce fel de femeie ar dori un bărbat care i-ar face astfel de lucruri? Care ar tratat-o cu atâta nerușinare?

Pentru a o răni teribil?

Atunci când Redmayne intrase în salon, înțelesese puțin mai bine de ce alesese un bal mascat pentru prima lui revenire în societate. Masca lui neagră de crai îi acoperea chipul, mai puțin gura și vârful bărbiei, ascunzând totul mai puțin cicatricea de pe buză. Se părea că decisese să onoreze noul său statut de Teroarea din Torcliff.

Ea nu putu decât să-i admire curajul.

Amintindu-și, degetele ei se încordară pe clanță.

Până în seara aceasta, se gândise că el surprindea toate unghiurile diforme și forță animalică. În seara aceasta, purta mai mult negru decât era la modă, iar efectul fusese incredibil. Toată acea forță nestrunită era acum supusă de jacheta costumului, amenințând să explodeze în orice moment. Fusese mirată să descopere că gândul o atrăgea mai mult decât îi repugna.

Evitând confortul felinarului cu gaz, aprinsese pentru această ocazie sute de lumânări, oferind petrecăreților o strălucire medievală. Acestea ardeau în candelabre și scânteiau în cristalele neprețuite și în sfeșnicele argintii de pe mesele încărcate cu delicatese. Cupe mici aflate la baza lumânărilor colectau picăturile de ceară încinsă.

O avere în candelabre. O avere pe care el o poseda.

Se strecură printre piruetele cuplurilor care valsau cu o grație de feline, precum o fantomă tainică așteptând să nu-l observe nimeni.

Sau poate era asemenea unui leu care știa că grupurile de creaturi inferioare aveau să-i facă loc.

Și așa și făcură. Toți. Cum ar fi putut să nu o facă? Era mai înalt decât cei mai mulți dintre ei, statura lui titanică fiind depășită numai de puterea lui enigmatică. Oaspeții nu numai că se dădură din calea

lui, ci și dansară în jurul său, ca și cum el era un zeu păgân antic care cerea să fie venerat.

Acum, avea mult mai mult sens faptul că unii dintre cei mai superstițioși străbuni credeau că unii bărbați puteau fi transformați în zei sau că aceștia fuseseră concepuți de unul.

În schimb, se gândi ea, poate avea mai mult sens că mintea modernă, influențată de povești de groază, făcuse din el un vârcolac. Anglia adoptase de mult monoteismul, dar, în această lume imorală, încă erau suficient de mulți demoni. Având în vedere că el avea niște răni atât de misterioase și constituția unei bestii, nu era greu minților să dea naștere unor idei atât de excentrice.

Lumina lumânării înlăturase șuvițele întunecate ale părului său, care era în continuare prea lung și ciufulit pentru a fi considerat cuviincios.

Alexandra făcuse tot posibilul pentru a dispărea în spatele arborelui în ghiveci aflat în colțul salonului. Nu era o fată bătrână. Acestea stăteau acolo unde sperau să fie observate, dorindu-și cu ardore să fie invitate la dans. Să fie cucerite.

Ea se prezenta ca o molie într-un câmp cu fluturi, iar efectul părea să nu întârzie.

De câteva ori, sperase să prindă scânteia unei priviri azurii în direcția ei printre fantele măștii lui diabolice.

Ea știa că Redmayne nu avea să o caute cu privirea, dar tot aștepta asta cu sufletul la gură.

Alexandra nu-l plăcea mascat. Îi acoperea obrații exotici și urma unei gropițe jucăușe sub barba tunsă scurt.

În spatele deghizării lui sinistre, nimeni nu-i putea remarca sclipirea copilăroasă din privire. Ar putea să nu observe disonanța sugestivă a gurii lui pline și a maxilarului tare ca marmura.

Atunci, l-ar judeca și mai îndârjit, nu?

În veșmintele negre și cu masca macabră, oamenii chiar și-l puteau imagina drept Teroarea din Torcliff, ascunzându-se în umbre, așteptându-și următoarea victimă. Cineva neajutorat, cineva delicat și decadent. Precum fecioarele din care susținuse el că se înfruptase.

Auzise mulțimea șușotind despre el în timp ce el stătea lângă balustradă cu Lord Ramsay. Era un bărbat cu o înfățișare ostilă ce contrasta cu a lui Redmayne la fel de mult cum contrasta și în privința reputației.

Maxilarul lor avea o formă similară, se gândi ea. Gurile lor aveau aceeași cruzime.

Le remarcase și ochii. Un albastru glacial. Culoarea cerului după o furtună furioasă.

– Uită-te la asta! Șoapta Francescăi căpătă volum, trezind-o din reverie. Am aflat unde se intersectează descendența familiilor Cavendish și Ramsay.

– Ce spune? șopti Alexandra, deschizând ușa puțin mai mult, pentru a trage cu urechea.

– Lua-l-ar naiba! Cartea se închise, iar Alexandra își putu imagina cum iritarea încorda gura Francescăi. Sir Cassius Ramsay este cam al unsprezecelea în linia de succesiune la titlul de conte. Ar fi trebuit să asasineze jumătate din înalta societate pentru a pune mâinile pe titlul Mont Claire.

– Mama lui... Cecelia pufni. Ce femeie groaznică! Jurnalele ei par să cuprindă în mare parte povestiri dezgustătoare și lugubre ale multiplelor ei aventuri. Adora să-i pună coarne soțului ei. Nu mi-ar plăcea să mai citesc, dar aici, în anul în care familia ta a fost asasinată, nu menționează nimic despre masacru. De fapt, se lamentează că fiii ei se află pe continent, ceea ce-i plasează departe de țară și...

– Stai puțin! Vocea Francescăi deveni agitată. Am mai văzut undeva numele acesta. În timpul investigațiilor mele anterioare.

– Ce nume?

Fusta Ceceliei foșni atunci când se apropie de Francesca.

– Kenway. Lord Kenway. Este numai al doilea în linia de succesiune după mine...

Umbrele se schimbă iar, distrăgând atenția Alexandrei de la conversație. Închise ușa cu putere, lăsându-și prietenele înăuntru. Aruncând o privire pe hol, în depărtare, își ținu răsuflarea, convinsă că zărise o siluetă strecurându-se în întuneric, între ferestre.

Chiar când era pe punctul de a deschide iar ușa, individul apăruse scăldat de razele argintii ale lunii lângă fereastra cea mai apropiată de ea. Când îi văzu masca de satir, inima îi tresăltă, provocându-i un gol în stomac și declanșând dorința disperată de a evada.

– Excelență! găfâi ea, părți secrete și tremurânde ale sale încordându-se la apropierea lui furișă, chiar în timp ce mâna ei căuta arma pe care o ascunsese.

– Domnișoară doctor, o salută el senin, deși ea detectă ceva arogant sub acel calm aparent.

— Totul e permis în dragoste —

Enervată de masca sa, vorbea suficient de tare pentru ca prietenele ei rămase în încăpere să o poată auzi.

— Ce faceți aici, Excelență?

— Ce fac *eu* aici? Arată relaxat către holul luminat de razele lunii. În aripa casei care-mi aparține? Aripa pe care o păstrez în întuneric pentru a descuraja intrușii?

Scoase un sunet ascuțit care ar fi trebuit să fie un râs, dar care fu emis ridicol de scurt.

— O, aici ne aflăm? Nu știam... eu numai...

— Vă vârați nasul peste tot?

— Exploram.

Înghiți în sec. Știa și ea, la fel de bine ca el, că între cele două nu era o prea mare diferență.

— Ei bine, nu veți găsi nimic interesant aici. Indică spre mâna ei, care strângea în continuare clanța ușii. Aceasta a fost camera răposatei mele mame.

Ea își îndepărtă mâna de pe clanță ca și cum ar fi ars-o.

— O? Nu am întâlnit-o niciodată pe mama dumneavoastră.

— Considerați-vă norocoasă!

Observă din nou acea furie reprimată. Cea care se furișa mereu sub asprimea masculinității. La răspunsul lui mai degrabă tulburător, Alexandra fu nevoită să încerce să înghită de trei ori, deși limba i se uscaseră și paralizaseră înainte să poată vorbi iar.

Treaba ei era să-l distragă. Să-l îndepărteze de ușă pentru ca prietenele ei să poată evada. Tot ce voia să facă era să ridice tivul fustei și să alerge pe hol spre scări.

Un singur lucru o împiedică să facă asta. Gândul că acest prădător avea să o prindă. Nu ar trece nici de prima fereastră înainte ca el să o ajungă din urmă.

Numai Dumnezeu știa ce avea să se întâmple mai apoi, odată ce instinctele lui se trezeau.

— Aveți o colecție impresionantă aici! Adoptă un ton prea vesel, îndreptându-se spre armura care strălucea în lumina lunii. Este din secolul al XVI-lea, de proveniență italiană?

Atinse partea de la umăr a armurii, care părea că stă să cadă.

— De fapt, este din secolul al XV-lea, din Burgundia. Se apropie de ea. Suficient încât mirosul de whisky, de ulei de piele și bergamotă să o tenteze să inspire adânc. Dar de ce am senzația că deja știți asta?

Bucata de armură se desprinsese.

—Merde! înjură ea.

Înjurase, în parte din cauza greșelii și în parte deoarece el avea dreptate. El trecu pe lângă ea, pieptul lui puternic atingându-i în treacăt umărul. Ea se retrase, și ar fi scăpat armura dacă el nu ar fi prins-o deja.

Dacă el observă, nu spuse nimic.

—Să înjuri în franceză este mai puțin ofensator, nu? afirmă el cu indiferență. Deși rar mi se pare mulțumitor. Repuse bucata de armură la loc, potrivit-o cum trebuia.

—Ați văzut-o pe Lady Francesca?

Rostirea numelui prietenei ei de către buzele lui o făcu să se încrunte, însă refuză să-și analizeze reacția.

—De ceva vreme, nu, Excelență!

—Serios? Când am observat că ați plecat împreună, eram sigur că vă voi găsi într-o întâlnire secretă, punând la cale vreo trăsnăie.

Ea păși pe lângă el, astfel încât să nu mai fie prinsă la colț.

—Nu am plecat împreună.

Se asiguraseră de asta. Plecaseră la un interval de cinci minute. Ei bine, zece, în ceea ce o privea pe Cecelia.

El scoase un sunet grav, care putea fi interpretat drept scepticism.

—Greșeala mea. Nu se întâmplă să știți cumva unde este? Vreau să-i vorbesc încă o dată înainte de anunț.

Panica o sufocă, dar se forță să-și păstreze calmul.

Oare știa? Oare se juca cu ea așa cum o pisică ar face cu o pasăre neputincioasă? Oare le auzise mai devreme și acum îi permitea numai să le îngroape pe toate trei într-un mormânt de minciuni?

„Nu te lăsa“, se dojeni ea. „Păstrează-ți calmul!“

—Francesca? Reușise să pronunțe cuvântul, nu? Nu fusese un croncănit? Unde este? În acest moment? Făcu un pas mic în spate, pe hol, spre lumina tentantă din capătul scărilor. Eu... eu nu aș putea spune unde este, deși aș paria că este un pachet de nervi. Situații precum cea în care ne aflăm tind să ne producă agitație, nu?

—Evident! Privi în jur, iar masca lui se afla jumătate în lumina lunii, jumătate în întuneric. Prietena dumneavoastră nu mi s-a părut niciodată genul care să se lase copleșită de emoții.

Ea mai făcu un pas în spate.

—Da, ei bine... este imposibil de descifrat adevărata natură a unei persoane, nu? Cel mai strălucitor zâmbet poate ascunde un diavol

viclean, iar cea mai curajoasă atitudine poate tăinui un laș. Toți purtăm un fel de mască, nu?

— Într-adevăr. Tonul tăios din vocea lui o uimi. Mă întreb dumneavoastră ce ascundeți sub ea. Se apropie pentru a îndrepta o pană de porumbel răzleață.

Alexandra invocă toată voința de care era capabilă pentru a nu se mișca.

— Eu? O, o grămadă de secrete, pe cuvânt!

— Nu ați vrea să-mi împărtășiți vreunul?

Făcu un pas spre ea, iar ea făcu tot atunci unul în spate. De ce trebuia să fie atât de chinuitor? De ce numai prezența lui îi făcea pulsul să vibreze precum o pasăre care încearcă să evadeze?

— Nu tocmai asta este menirea secretelor: să nu fie dezvăluite? îl provocă ea.

— Este un argument excelent. Atunci, vă las cu secretele și vă voi cere să-mi oferiți altceva.

„Un sărut?” se întrebă ea. Indică spre două uși închise care se aflau în fața unei verande înalte care dădea spre Torcliff și dincolo, unde marea întunecată întâlnea orizontul sclipitor. În briză, draperiile lungi fluturau precum spectre în rochii albe transparente. Îngeri sau fantome, depinde de perspectiva fiecăruia.

Alexandra ezită. Ușa spre care el o îndruma era la numai două camere distanță de șansa ei de a evada.

Și totuși, Cecelia și Francesca trebuiau să stea ascunse.

— Veniți și beți un pahar cu mine, Lady Alexandra! insistă el. Putem discuta despre viitoarea mea soție, având în vedere că sunteți atât de apropiate.

Ea își dădu seama că era ultimul lucru despre care voia să vorbească cu el.

— Insist să-mi spuneți doctor Lane atunci când mi vă adresați, spuse ea cam cu asprime.

La vorbele ei, el ridică pur și simplu din umeri și săltă o parte a măștii pentru a arunca o privire cu coada ochiului.

— Este castelul meu, mă voi adresa cum doresc!

— Și preferați Lady Alexandra?

— Așa se pare.

O spusese de parcă ar fi fost ceva important.

— Ați făcut ceva progrese în privința atacatorilor de ieri-dimineață?

Încerca să schimbe subiectul.

Mănușile lui scoaseră un sunet ascuțit în timp ce el strânse pumnii, iar Alexandra se îngrijoră din cauza durerii pe care probabil o simțea după bătaia pe care o administrase.

– Cel pe care l-am împușcat este la morgă, iar celălalt – în spital. Tonul lui denota mai degrabă mândrie decât dezamăgire. De îndată ce se trezește însă, autoritățile îmi vor permite să fiu prezent la interogatoriu.

– Minunat! spuse ea cu o ușurare pe care nu o simțea deloc.

Apropiindu-se de cameră, Redmayne deschis ușa și o împinse galant, pentru a-i permite ei să intre prima.

Ea se opri în ușă, simțind cum sângele îi dispare din obraji.

Fortându-și membrele să se miște, ea scoase un strigăt slab și se feri, retrăgându-se spre latura îndepărtată a culoarului.

Capitolul 8

Alexandra știa că, pe sub masca lui, Redmayne o privea de parcă își pierduse mințile.

Și, preț de o clipă, chiar și le pierduse.

Asta deoarece nu putea trece pragul pentru a intra în *acea* cameră.

– Nu în birou!

Clătină din cap cu vehemență, iar membrele îi fură cuprinse de tremur. Dacă avea să-i vadă biroul, avea să înnebunească.

– Și de ce nu? El aruncă o privire la ceea ce pentru el era, evident, o cameră inofensivă. Ai văzut un păianjen?

Un păianjen.

– Da! spuse ea. Nu exista scuză mai bună pentru criza aia de nervi. Da, eu... cred că am văzut un păianjen.

– Ei bine, arată-mi-l! Dacă v-am putut salva de doi pistolari în toată firea, sigur pot să fac să dispară un intrus octopod.

– Eu... aș prefera să nu mă apropii. Se dădu și mai în spate, incapabilă să-și convingă trupul să se calmeze până când ciucurele unei draperii îi mângâie brațele. Putem să mergem pe verandă?

Cel puțin, acolo cineva ar fi putut-o auzi țipând.

– Desigur. Prefer să stau în aer liber decât într-o cameră îmbâcsită, plină cu cărți. Cercetă culoarul după eventuali păianjeni rătăciți.

Și de băut? întrebă el într-o doară. Vin? Vin de Xeres? Coniac? Vin de Porto?

— Nu vin de Porto, declară ea, mai apăsător decât intenționase.

La vorbele ei, el scoase un carnetel imaginar din buzunar și un creion la fel de invizibil, pe care îl udă în gură.

— Dispreț total pentru vinul de Porto, se prefăcu el că notează. Teama de păienjeni, de birouri și de grăjdari, dar nu de șerpi, armăsari sau de feline scandalos de lipsite de păr. O privi, ca și cum s-ar fi consultat cu ea. Altceva?

Ceva din răbdarea lui dramatică din spatele măștii demonice i se păru absurd de comic și amenință să compromită zarva clopotelor din capul ei.

— Nu avem timp, și nici dumneavoastră nu aveți carnetelul imaginar pentru a scrie după dictare jurnalul nevrozei mele, se lamentă ea fals.

— Foarte bine. Închise carnetelul lui imaginar și-l băgă iar în buzunar. Whisky sau vin?

— Whisky, dacă se poate, se hotărî ea, sperând la o doză mare, în scop medicinal.

— Băutura bărbaților. Ar fi trebuit să știu.

Atent să evite orice păianjeni ascunși, dispăru în birou, lăsând ușa întredeschisă.

— V-a căzut creionul, strigă ea în urma lui, fără să se poată abține.

El nu vârase acest obiect imaginar în buzunar.

— Să-i lăsăm pe servitori să încerce să-l găsească, replică el cu vocea caldă și seducătoare. Așa le vom da ceva de făcut.

În ciuda voinței ei, se lăsă pradă râsului nervos pe care i-l provocase.

El se întoarse cu două pahare generoase cu whisky, dar ei nu-i oferî unul până când nu se strecurară după draperie, pe balcon.

Alexandra luă o înghițitură zdravănă, tristă că puteau vedea mare parte din culoar prin ferestrele neobișnuit de mari.

Duse whisky-ul la buze și bău cu poftă. O parte din ea se întreba dacă gustul de caramel și sare care-i mângâia limba făcea parte din whisky sau din bărbatul care i-l înmânase.

— Presupun că vă faceți griji pentru prietena dumneavoastră... având în vedere că este obligată să se mărite cu o brută ca mine.

Alexandra se opri din băut. Nu se îngrijorase deloc din cauza asta, ci se gândea la faptul că era mai degrabă ciudat și intim că atingea cu gura locul care fusese atins de degetele lui.

– Aș fi o... mincinoasă, Excelență, dacă aș spune că nu m-am temut pentru fericirea viitoare a Francescăi.

El o privi cu un interes necuvenit în timp ce ea savura tăria catifelată a băuturii care-i aluneca pe gât, lăsând o dâră de lumină și foc în drum spre stomac.

– Sunteți o femeie atât de atentă și de inteligentă, șopti el, întorcându-se pentru a analiza luna care atârna aproape ca un felinar într-o noapte de vară senină. Sunteți prietenă din școală cu Francesca?

– Da.

– Vorbiți-mi despre școală. Chardonne, nu?

Era ultimul lucru despre care voia să vorbească.

– Nu sunt prea multe de spus. Între programa inutilă și regimul strict, în mare parte ne zbenguiam pe la lac și citeam cărți care ne erau interzise, gândindu-ne că astfel eram niște rebele veridice.

„Și am îngropat victima acelei crime bizare.“

– Îmi este cunoscut locul, remarcă el. O rampă de lansare pentru tinerele aristocrate eligibile care vor debuta în înalta societate. Ce ciudat că nici una dintre voi nu s-a măritat până acum!

– Ne-am promis că nu o vom face.

– De ce?

Nu detectă în vocea lui nici o reținere. Numai curiozitate.

„Deoarece am fost violată. Deoarece tatăl Ceceliei a fost crud, iar Francesca a fost de față când bărbați mascați i-au măcelărit pe toți cei pe care îi iubea.“ După toate astea, cum le-ar mai putea atrage sexul opus? În plus, dacă s-ar căsători, viața lor, visurile lor și propriii bani nu le-ar mai aparține. Deoarece – până acum – nici una nu fusese dispusă să plătească prețul pentru protecția pe care un soț o putea oferi.

Nici una dintre ele nu avusese nevoie de ea.

– Din nenumărate motive, bolborosi ea.

El scoase un sunet amuzat.

– Fără îndoială. Ei bine, contesa ar prefera să sărute o broască râioasă în fiecare noapte decât buzele mele desfigurate, iar asta este mai mult decât evident. Presupun că va trebui să permită stipendiilor care-i revin în calitate de ducesă, precum și bonusurilor pentru

oferirea unui moștenitor să mai ușureze din nefericirea că s-a trezit victimă colaterală a răzbunării mele.

– Stipendiile de ducasă?

Alexandra își așază paharul cu whisky pe pervazul de marmură al verandei.

– Este o practică veche, știu, dar tolerantul ei tată a insistat asupra acestui aspect. Se strâmbă. O sumă cumplit de mare, chiar și pentru standardele mele.

Alexandra se prinse de balustradă. Probabil știa că era teribil de nepoliticos să discute despre asta. Și totuși, fiecare dintre interacțiunile lor avusese câte ceva necuviincios.

De ce să schimbe asta acum?

Stipendii ducale... O sumă indecentă de bani.

Un zgomot înăbușit și un pârâit ciudat ce se auziră din direcția apartamentului ducesei le atrase amândurora atenția, iar Alexandra fu nevoită să facă o mișcare disperată pentru a-l împiedica să meargă să investigheze.

Alarmată, scoase la bătaie primul lucru care-i veni în minte.

– Ce s-a întâmplat cu fața ta?

Spre ușurarea, dar și amărăciunea ei, funcționează. El se întoarse să o măsoare cu o meticulozitate cu care de obicei cercetezi ceva la microscop.

– O, v-am jignit, nu?

De ce făcea mereu asta? Rostea impulsiv cele mai ridicole lucruri.

Ducele își scoase masca, dezvăluindu-și cicatricile.

– Vreți să spuneți că nu credeți că sunt un vârcolac? Întrebă el, ochii lui azurii sclipind provocator în noapte. Sau un demon?

Ea nu credea nici unul dintre lucrurile astea.

Dumnezeule, era totuși ceva... inuman la el! Ceva în același timp bestial și diafan. Primar și supranatural. Elegant și enigmatic.

Cum putea un astfel de paradox să sălășluiască într-un bărbat?

Și de ce o tortura el atât de mult?

– Nu cred în blesteme sau demoni, sublinie ea. Nu sunt bărbații suficient de monștruoși?

O clipă, el păstră tăcerea, dar apoi spuse:

– Într-o noapte, pe când vânam în Peru, un jaguar ne-a atacat. A sărit pe mine, iar eu l-am împușcat. Ne-am rănit reciproc. Nu este o poveste foarte palpitantă.

Alexandra luă o gură din pahar, încercând să-și imagineze durerea provocată de ghearele unui astfel de prădător atunci când îi sfâșiasе chipul. Fusese norocos că-și păstrase ambii ochi.

Fusese norocos să rămână în viață.

— Rănile au refuzat să se vindece, continuă el. Apoi, m-a doborât o febră groaznică, și nimeni nu se aștepta să supraviețuiesc. Ba chiar i-am trimis o scrisoare de adio logodnicei mele.

— Francescăi?

— Nu, nu, uitasem de existența Francescăi. În primii zece ani după moartea familiei ei, abia a reușit să dovedească faptul că a supraviețuit focului. Când s-a confirmat acest lucru, tații noștri erau amândoi morți, iar pentru mine era numai o fată pe care nu o întâlnisem niciodată. Nu, până de curând, am crezut că sunt îndrăgostit de o altă femeie. Sorbi cu lăcomie, terminând whisky-ul din două înghițituri. M-am gândit să o scutesc pe Francesca — și pe mine — de un mariaj nefericit declarând nul contractul, în urmă cu câțiva ani. Prietena dumneavoastră părea și ea la fel de dornică să facă asta.

— Ce v-a făcut să vă răzgândiți?

— La trei luni după ce am scris scrisoarea de adio, m-am întors și mi-am găsit logodnica măritată cu vărul meu, următorul pe linia de succesiune a ducatului Redmayne.

Privea în gol pe fundul paharului, ca și cum îl întrista faptul că se golise.

— De asta... ați revalidat contractul cu Francesca?

Piese de puzzle începuseră să se așeze. Convocarea Francescăi nu avusese nimic de-a face cu trecutul ei, ci numai cu al lui.

Redmayne încuviință, cu o vină fugară în privire.

— Prietena dumneavoastră a înfrânt reputația morții la fel de miraculos ca mine. Mariajele aristocraților s-au bazat chiar pe mai puțin. Sincer să fiu, orice domnișoară de familie bună s-ar fi potrivit. Nu-mi doresc o anumită femeie. Vreau numai ceea ce o femeie — o soție — îmi poate oferi.

— Un moștenitor, șopti Francesca.

— Doi sau trei, dacă este posibil. Doar ca să mă asigur că nenorocita aia machiavelică nu va deveni vreodată ducesă.

Alexandra se încruntă.

— Pare un motiv mai degrabă egoist pentru a aduce pe lume un copil.

— Dușmănia este singurul lucru care mi-a rămas.

Aruncă o privire tulburată spre ușa dormitorului mamei lui. Alexandra respiră din nou numai când constată că aceasta era încă închisă, iar umbrele – nemișcate.

– Moștenirea mea a fost construită pe ură și violență. De ce să nu-mi onorez descendența vikingă barbară?

O idee încolți în mintea Alexandrei. Una care o ademenea și o îngrozea în același timp.

– L-ați omorât? întrebă ea.

– Nu, dacă își dorește o femeie necredincioasă ca Rose, atunci o poate păstra.

Avu nevoie de un moment pentru a-și da seama că el interpretase greșit întrebarea ei.

– Mă refeream la jaguar, nu la vărul dumneavoastră. După ce v-ați însănătoșit, l-ați vânat?

Scrâșni din dinți.

– O, da. Mi-a trebuit o eternitate să-l găsesc. Dar de găsit l-am găsit.

– L-ați omorât? repetă ea, simțind că de răspunsul lui atârna o decizie dezastruoasă.

– Nu! răspunse oftând din greu. L-am avut în țintă. Era într-un copac. Era slab și arăta jalnic. Probabil din cauza rănii nu mai putuse vâna o vreme. Avea însă sânge pe bot de la o pradă proaspătă și o masă recentă. Ne-am privit reciproc multă vreme. Nici unul din noi nu se mișca. Degetul meu ezita pe trăgaci.

Mângâie o armă imaginară în timp ce privea marea. Alexandra își imagină că el nu se mai afla acum în Devonshire, ci se întorsese în jungla din Peru. El tresări, iar vraja se rupse.

– Mi-am dat seama că-mi pierdusem apetitul pentru vânătoare. Nu mai voiam să asmut prădătorii sau orice fel de animal.

– L-ați cruțat! exclamă ea mirată.

– Și el pe mine. Presupun că toată întâmplarea ne obosise pe amândoi.

– Asta nu a mai fost dușmănie, ci compasiune, spuse ea hotărâtă. El a fost cel care v-a condamnat să deveniți Teroarea din Torcliff.

– El se întoarse spre ea, apropiindu-se.

– Nu, șopti el.

– Nu ce?

– Nu încercați să faceți din mine un om bun.

— Nici prin gând nu-mi trece, Excelență! Ar fi trebuit să se retragă, dar nu o făcu. În schimb, își termină whisky-ul, bucurându-se de căldura moleșitoare care i se propaga în sânge.

— Bine! El deveni nemișcat, privind-o cum își lungea urma de licoare dulce de pe buze. Răcoarea nopții dispăru brusc, aerul devenind încărcat de sare, umezeală și... ceva interzis. Poate periculos. Ai fost vreodată sărutată cu adevărat, Alexandra Lane?

Ea tresări. Apoi, încremeni. Totuși, teroarea care o paraliza de obicei și care i-ar fi imobilizat oasele într-o astfel de situație... nu se ivi. Teama era mai degrabă un tremur vag prin vene, care fusese estompat de whisky.

În plus, o emoție ciudată o însoțea. Nu era extaz, dar ceva asemănător.

De ce voia să știe? Ce spera ca ea să-i răspundă? Într-adevăr, ce ar fi trebuit să spună?

Adevărul, desigur. În această situație, o minciună nu ar fi ajutat-o, și, în plus, avea prea multe pe conștiință pentru a-și mai bate capul să mai îndrume minciuni.

— N-nu.

Își dori ca vocea ei să fi fost mai puternică. Își dori să fi avut mai multă experiență, mai multe de împărtășit. Din păcate, nu permisesese niciodată unui bărbat să se apropie suficient de mult încât să o sărute. După părerea ei, bărbații încetaseră cu mult timp în urmă să-și mai dorească asta.

— Așa am crezut și eu, șopti el, așezându-și paharul pe pervaz, lângă al ei.

Alexandra se forță să înghită.

— Cum... adică... de ce ați crezut asta?

Și de ce brusc vorbea prostii? O urmă imperceptibilă de aroganță apăru pe buzele lui.

— Bărbații ca mine își dau pur și simplu seama.

Inima îi bătea de parcă voia să-i iasă din piept, iar respirația i se accelerase.

— Bărbații ca dumneavoastră?

— Vânători. Vibrația din vorbele lui i se răspândi pe șira spinării și se risipi în locurile cele mai îngrijorătoare. De fiecare dată când mă apropii, buzele dumneavoastră, așa inocente cum sunt, imploră să fie sărutate. Le umezești cu limba. Le mușcați cu dinții. Iar atunci când mă holbez, așa cum o fac acum, ele devin moi și se despart, ca și cum ar invita...

Uluită, Alexandra își strânse buzele, ca și cum ar fi vrut să le ascundă de el. Oare chiar observase toate astea la gura ei? Oare buzele ei chiar o trădaseră astfel?

El se opri, privind în sus.

– Totuși, ochii vă sunt mereu speriați. Cred că este din cauza faptului că simțiți că și eu vreau să vă sărut.

– Vreți?

El încuviință, iar buzele lui se topiră într-un zâmbet cald, reacție la uimirea ridicolă din întrebarea ei.

– Din momentul în care ne-am întâlnit pe peron, am visat să vă sărut în zeci de moduri.

Sunetul care-i scăpă nu era nici tuset, nici oftat. Existau zeci de feluri de a săruta? Mai exact, cât de multe?

– Noi... nu ar trebui să vorbim despre astfel de lucruri, Excelență!

Se întoarse cu spatele, tremurând brusc pe marginea abisului, gata să sară în nebulie.

El se apropie, fără să o atingă însă. Căldura și forța lui se simțeau dincolo de trupul său, făcându-și drum prin noapte spre ea, punându-i în pericol autocontrolul. Hotărârea.

– Este greșit, știu, șopti el, vocea lui trădând o agonie care atinse inima ei agitată. Chiar în această seară îmi voi anunța logodna cu prietena dumneavoastră, iar eu nu mă pot gândi decât la gustul buzelor dumneavoastră. Sunt mai brută decât o arată cicatricile și scandalurile. Nu am mai sărutat însă o femeie de dinainte de întâmplarea cu jaguarul. Nici nu pot spune că am vrut – asta până când m-am simțit atras de buzele dumitale.

Fără să mai poată asculta în continuare, ea se întoarse spre el.

– V-ați însura cu mine?

Ideea îl lovi ca o flacăra; era o idee care ar fi rezolvat totul. O idee care i-ar fi eliberat din ghearele păcatelor.

Nu avea să o coste decât sufletul.

– Ce?

Întrebarea îl luă prin surprindere.

Din camera în care se aflau prietenele ei se auzi un sunet înăbușit, dar el nu păru să observe.

Poate era luna, poate whisky-ul sau șansa la mântuire cea care o încurajase, care dăduse voce gândului ei, depășind tremurul dureros și chinuitor care amenința să-i înmoaie genunchii. Cumva, reuși să repete întrebarea cu mai multă încredere.

– Dacă vă voi lăsa să mă sărutați, Excelență, veți accepta să vă fiu mireasă în locul Francescăi?

El deschise gura, făcând cicatricea să se vadă mai pronunțat.

– Femeie, despre ce vorbești?

De data aceasta, fu ea cea care nu-i permise să dea înapoi.

– Ați spus-o singur. Nu vă pasă de Francesca. Nici ei de dumneavoastră. Ați recunoscut că vreți să mă sărutați, iar asta înseamnă că veți vrea chiar mai mult. Veți vrea... totul.

– Asta înseamnă? replică el.

Renunțând la urma de mândrie care-i mai rămăsese, ea spuse:

– Cum familia mea este falită și se află la mâna creditorilor, am nevoie de un soț bogat. Tata este... nu foarte bine. Sper că vă veți gândi la oferta mea, ca fiică a unui conte și o alternativă la intenția dumneavoastră prezentă.

El se întoarse cu spatele, nu înainte ca ea să-l vadă mustăcînd.

– Atunci, stipendiile ducale au fost cele care v-au determinat să faceți această ofertă generoasă?

În cuvintele lui se simțea o urmă de batjocură. Alexandra fu nevoită să-și dreagă vocea înainte să răspundă:

– Nu vă voi minți că așa este.

„Nu?”

– Nimic *altceva*? insistă el sobru.

– Nimic mai mult, vă asigur. Se grăbi să-l liniștească. Nu mă interesează titlul de ducă ori prestigiul și nici nu am așteptări nerealiste de iubire sau afecțiune. Aceasta ar fi, pur și simplu, o afacere, așa cum ați avut cu tatăl Francescăi. Fonduri în schimbul moștenitorilor. Familia mea este foarte fertilă și...

– Dar Francesca? Își așază pumnii pe pervaz, sprijinindu-și toată greutatea de acesta, ca și cum ar fi vrut să se arunce în noapte. Ați face asta pentru prietena dumneavoastră?

– Aș face asta pentru ea. Alexandra făcu un pas în față. Ați recunoscut ieri că nu o plăceți. Și tocmai ați menționat că mai degrabă ar săruta o broască răioasă decât să se mărite cu dumneavoastră. Ce fel de viitor veți avea?

Bărbia îi atinse umărul.

– V-a spus ea asta?

Alexandra tresări la tonul lui dur. Dacă înțelesese totul greșit? Dacă o dorea pe Francesca mai mult decât recunoscuse?

– Nu chiar cu aceste cuvinte...

— Totul e permis în dragoste —

Pe sub haină, tensiunea îi încorda mușchii, forțând cusătura.

— Și, *mai exact*, ce cuvinte a folosit?

— Ei bine, nu aș vrea să fiu nepoliticoasă..., replică ea.

— Cred că am depășit de mult politețurile.

Ea fu nevoită să îi dea dreptate.

— Francesca a menționat eșafodul ca o alternativă preferabilă acestui mariaj. La reacția lui, ea se grăbi să completeze: Deși, sunt sigură că ar crede asta despre orice mariaj. Nu numai despre cel cu dumneavoastră.

El își prinse mâinile la pieptul impresionant, sprijinindu-și o coapsă de pervaz în timp ce o privea cu ochii de culoarea rece a cerului de iarnă. La fel ca ea, și noaptea rămase fără suflu. Briza dispăru, draperiile nu se mai mișcau, iar inima ei bătea să-i sară din piept.

În cele din urmă, el i se adresa, pe un ton amplificat numai de lumina lunii:

— Domnișoară, ați reușit să mă lăsați fără cuvinte și să mă tulburați în același timp.

— Îmi pare rău!

Fu primul lucru pe care se gândi să-l rostească și nu fu surprinsă să vadă că el îi întâmpină cuvintele cu amuzament.

— Sunt înclinat... nu... sunt foarte tentat să vă accept propunerea. Sper să nu vă jignesc spunând că nu vă cunosc caracterul destul de bine pentru a vă crede pe cuvânt.

— Nu mă jigniți, răspunse ea sincer. Nu ne cunoaștem atât de bine încât să putem avea încredere unul în celălalt.

— Atunci permiteți-mi să vin cu un amendament.

— Un amendament?

Pentru prima dată de când se întâlniseră, el chiar vorbea ca un duce. Cu grație și prestanță.

— Mă voi afla în capătul scărilor în salonul de bal, la miezul nopții, așa cum am plănuț. Voi atrage atenția tuturor și o voi invita pe viitoarea mea logodnică să mi se alătore pentru dansul inaugural. Se îndepărtă de pervaz și reduse distanța dintre ei cu mișcări languroase. Veți sta lângă Francesca la baza scărilor și cea care mă va lua de mână va fi luată în căsătorie. Atunci, voi ști că *cealaltă* și-a dat binecuvântarea.

O încântă faptul că, în ciuda dorinței lui, nu voia să îi ia Francescăi dreptul de a decide. În ciuda protestelor lui, îi fu ușor, în acel moment, să îl vadă ca pe un om bun.

– Mi se pare corect! Îi întinse mâna, exact așa cum o făcuse în gară. Cred că avem o înțelegere!

De data asta, el nu ezită să-i întindă mâna, dar, în loc să i-o scuture, o trase spre el.

Ea se opuse.

– Ce faceți?

– Îmi iau sărutul!

El își lăsă capul în jos, ochii lui fixându-se asupra buzelor ei. Ea își așează mâna tremurândă pe pieptul lui.

– Dar încă nu știți dacă ne vom căsători.

– Sărutați-mă, doctor Lane! Ca viitoare mireasă a mea sau ca o ultimă concesie înainte să mă leg de alta, îmi veți oferi un sărut care să mă ajute să nu vă uit? Mâna ei îi susținea tot trupul. Nici nu o forța, dar nici nu o elibera.

Ar fi trebuit. Era atât de ușor. Pentru el, ar fi fost atât de simplu să îi îndepărteze mâna și să-i invadeze spațiul. Gura.

Trupul.

Dar nu o făcu. Rămase pe loc, valul de grație seducătoare și dorință masculină fiind controlat numai de blocada slabă a palmei ei tremurânde.

– Și dacă refuz? șopti ea.

El îi privi mâna pe care apoi o acoperi cu a sa, înainte să o ducă la buze și să o atingă cu fantoma unui sărut.

– Veți alunga un bărbat pustiit și părăsit.

El stătea cu spatele la lună, astfel încât chipul lui era umbrat. Ea își dorea să se asigure că privirea lui era la fel de jucăușă cum îi fusese vocea.

– Și dacă vă voi alunga... veți pleca?

Încruntarea lui fu mai degrabă simțită decât văzută.

– Dacă asta vă doriți, nu vă voi mai deranja.

– Un singur sărut. Nimic mai mult?

– Un singur sărut. Își plecă ușor capul, iar acum luna strălucea peste chipul lui. Limba lui atinse marginea cicatricii, ca și cum ar fi sperat ca aceasta să fi dispărut. Să gust o dată. Atât cer...

– Cer?

El cerea un sărut? Asta însemna că ea putea să îl refuze.

Își dădu rapid seama că, pentru a-i oferi moștenitorii pe care i-i promisese, ar trebui să facă mult mai mult decât să îl sărute. Mîntea i se încețoșa, ca și cum din mare s-ar fi ridicat ceața. Să se gândească

dincolo de umbra puternică din fața ei devenise la fel de dificil precum să înnoate împotriva curentului.

Nu se putea gândi acum la asta, căci risca să facă ceva ridicol.

Să fugă.

— Foarte bine. Nu se putu hotărî unde să-și așeze mâna, așa că și-o așeză delicat pe umărul lui.

— Numai un s...

Gura lui o acaparase pe a ei înainte ca ea să se mai poată gândi, reacționa, răspunde sau răzgândi.

Se așteptase să-i tolereze sărutul precum o fecioară supusă unei torturi. Închise ochii strâns, relaxându-și buzele.

Dar sărutul lui nu era deloc chinuitor. La început, simțise o simplă atingere. Fusesse la fel de delicat precum o pasăre colibri care aterizează pe o tufă de liliac.

Senzații confuze o paralizară. Cum de se putea simți în același timp speriată și protejată? Delicată și dorită? Sub palma ei, umărul lui era încordat. Ferm. Cu toate acestea, nu trăgea de ea, nu o strângea și nu o forța.

Nu o atingea cu nici o parte a trupului, cu excepția buzelor.

Gura lui era incredibil de delicată, căci nu făcea decât să planeze deasupra gurii ei, mai degrabă ca o mângâiere decât ca un sărut. Fu cuprinsă de o căldură delicată, una despre care știa că nu avea legătură cu whisky-ul. Asta făcu ca ghearele reci ale fricii să-i elibereze plămânii și să-i salveze inima din goana panicată.

Numai atunci când își permise să expire, el îi cuprinse gura, convingând-o să se relaxeze prin mișcări dulci, arzătoare. Simți urma cicatricii lui. Îi simți ezitarea atunci când îi cuprinse buza inferioară. În acel moment, simți nevoia să-l încurajeze cu mai multă înversurare decât era nevoie.

Ea își ridică mâna de pe umărul lui și-i mângâie bărbia. Barba era nespus de moale, iar ea își trecu prin ea degetele ei curioase, în timp ce-și mișcă buzele pentru a-i săruta porțiunea rigidă unde cicatricea îi întrerupea buza.

Gestul ei îl făcu să încremenească. Aștepta cu sufletul la gură următoarea ei mișcare.

Ea nu știa ce să mai facă. Se bucura de senzația firelor de deasupra buzei lui pline. Rigiditatea maxilarului său pătrășos și unghiul care-i umplea palma. Chipul lui atât de masculin, atât de opus trăsăturilor ei ovale.

Respirația lui mirosea vag a whisky, iar ea se gândi că l-ar putea gusta când respira. În timp ce totul în ea se topea într-o baltă, limba lui aluneca pe conturul gurii ei.

Alexandra se îndepărtă, întrerupând sărutul. Își duse degetele la gură, ca și cum putea păstra captivă senzația aceea. Încerca să împiedice ca fierea să-i urce în gât. Încerca să îndepărteze amintirea limbii unui alt bărbat.

Limba care-i traversase fața în timp ce bărbatul o imobilizase...

– Iertați-mă! Vocea lui Redmayne era marcată de o blândețe indulgentă pe care ea nu se așteptase să o regăsească în umbrele întunecate ale dorinței. Sunteți fascinantă. Atât de inteligentă și de directă, încât uit că sunteți de asemenea... neinițiată.

– Sunt...

– Ne vedem la miezul nopții, Lady Alexandra! Îi sărută încă o dată mâna înainte să i-o elibereze. Vă las aici să vă consultați cu prietenele și să decideți.

În timp ce-și căuta masca, aruncă o privire plină de subînțeles spre camera mamei lui. Aranjându-și masca, se opri numai o fracțiune de secundă în dreptul dormitorului acesteia, apoi dispăru după colț.

Alexandra îl privi cu o uluire sinceră, cu degetele încă la gură.

Știuse. El știuse că ele se aflaseră acolo tot timpul.

Alexandra se îndreptă spre ușă și puse mâna pe clanță. Mâna ei era gata să apese, când Francesca o deschise și se grăbi spre ea.

– Alexander, nu! găfai Francesca, scuturând-o deloc gentil. Ce-a fost în capul tău? Ai înnebunit? Atinse obrazul Alexandrei, apoi fruntea, deranjând masca în timp ce verifica dacă nu cumva avea febră.

Cecelia îi atinse mâinile, penele de păun ale măștii ei strălucind vibrant în lumina lunii.

Alexandrei îi reaminti de ochii lui.

O sărutase. O singură dată. Nu ceruse mai mult, nici măcar atunci când ea se retrăsese.

– Lăsați-mă să fac asta, spuse Alexandra! M-am hotărât, Frank! Căsătoria cu Redmayne ne rezolvă aproape toate problemele.

– Oh, *pe dracu!* înjură Francesca. Asta este sinucidere curată de dragul...

– Nu vreau ca viețile să vă mai fie amenințate din cauza mea! declară Alexandra. Dacă voi pierde pe una din voi din cauza a ceea ce am făcut...

Cecelia o opri, ridicând o mână.

— Am crezut că atentatul de ieri a fost la adresa Francescăi.

— Da? Oricine mă șantajează a vrut să-mi arate că, dacă nu-l plătesc curând, îmi va lua totul. Inclusiv pe cei pe care îi iubesc. Simți un nod în gât, deja familiar, precum și un gol în stomac cauzat de teamă, ce înlocuia căldura lăsată de sărutul lui. Chiar dacă glonțul de ieri-dimineață a fost îndreptat spre Francesca, ar fi putut fi o avertizare pentru mine. Pur și simplu, nu știm.

— Alexander! Francesca se chinuia să-și păstreze calmul. Știu că amândouă suntem în belele în acest moment, dar acesta nu este un motiv pentru a te căsători cu un bărbat. Rosti cuvântul ca și cum ar fi fost ceva groaznic. Când prezența unei persoane de sex opus ne-a îmbunătățit vreodată situația?

— Stai puțin! spuse Cecelia defensiv. Mulți ani, Jean-Yves mi-a fost de mare ajutor. Îl iau cu mine peste tot.

— El nu se pune. Este prea bătrân pentru a mai ridica probleme, izbucni Francesca.

Cecelia îi acceptă argumentul, redirectionându-și privirea.

— Una din voi va trebui să urce acele scări în seara aceasta și să accepte propunerea ducelui... Se scărpină la ceafă, îndepărtându-se pentru a se plimba puțin. Nu mă pot gândi la o situație în care căsătoria cu Redmayne nu va fi altceva decât un dezastru pentru oricare din voi.

— Este zece și jumătate, spuse Francesca. Am putea fugi. Am putea prinde trenul de la miezul nopții din Torquay sau Exeter și să ne întoarcem la Londra înainte de ivirea zorilor.

— Știi că este imposibil, Frank! Alexandra clătină emfatic din cap. Spune-mi acum, deși cunosc răspunsul, ești disperată să devii următoarea ducesă de Redmayne?

— Chiar mă întrebi asta? Când știi foarte bine că nu.

Alexandra își îndreptă spatele, adunându-se.

— Atunci, ar trebui ca eu să-l întâlnesc în capătul scărilor în seara asta. Redmayne pare un bărbat onorabil. Ideea ca forța și priceperea lui să fie folosite în apărarea mea este mai mult decât atractivă — în cazul în care asasinii ne vor mai viza.

— Asta înseamnă că-i vei spune totul? Pe chipul Ceceliei apărui în-doiala. Se pare că el și Ramsay sunt în relații bune și că scoțianul ar putea fi suficient de îndârjit și de nemilos pentru a se bucura de o condamnare la spânzurătoare... sau de trei.

– Nici nu mă gândesc la asta! jură Alexandra. Dar, până când noi trei ne vom gândi la următorul pas, stipendiile ducale ne vor cumpăra timpul de care avem nevoie. Este reconfortant să mă pot baza pe faptul că Redmayne mă va proteja – deopotrivă fizic și financiar.

Francesca își înlătură masca împodobită cu pene de corb și rubine și îi aruncă o privire uluită.

– Dar... dar... vei renunța la trupul tău, la *viața ta*, pentru protecție. Nu merită, Alexander! Vom găsi o altă cale.

– Nu se obișnuiește ca femeia să stea sub soțul ei în schimbul protecției și al întreținerii? Cu ce aș fi eu diferită față de femeile care fac asta de mii de ani?

– Alexander, știm toate de ce ești diferită. De ce este un sacrificiu mai mare decât s-ar aștepta cineva din partea ta. Cecelia îi cuprinsese brațul. Ți-am promis deja că te vom ajuta cu banii pe care îi avem. Ar fi o nebunie să te măriți. Nu știm ce așteptări va avea de la tine. Cum va fi să...

– Știi mai bine decât oricare din voi cum va fi. La ce să mă aștept în patul conjugal. Alexandra își lăsă prietenele fără cuvinte cu o privire directă, feroce, care făcea ca teama să nu îi slăbească hotărârea. Nu poate fi mai rău decât ce s-a întâmplat deja.

– Nu poți fi sigură de asta, șopti Cecelia, teama însoțindu-i cuvintele.

– Oricum ar fi, nu îi voi permite lui Frank să-i dea mâna. Alexandra se îndepărta de ele, simțind nevoia să ia aer. Francesca, ai găsit dovada de care aveai nevoie pentru a-i exonera familia de crimele comise împotriva familiei tale. Dacă mă voi mărita cu Redmayne, vei fi liberă să-ți faci dreptate.

Trăsăturile Francescăi fură întunecare de umbra îndoielii, înainte de a o îndepărta vizibil.

– Nu. Vom găsi o altă cale. Dacă va trebui să-l dibuim pe acest șantajist și să-l băgăm în pământ așa cum am făcut cu de Marchand, o vom face. Decât să te sacrificăm pe altarul...

– Mă distrug, Frank! Alexander năvăli asupra prietenei ei, strângând-o tare în timp ce un val de emoție amenința să o arunce în pustiu. Vina, rușinea, amintirile, frica. Am scăzut în înălțime din cauza greutății de pe umerii mei. Îmi pierd sufletul de fiecare dată când sunt contactată. De fiecare dată când îl plătesc cu banii tatălui meu. Nu mai pot suporta. Lacrimile se prelingeau pe sub mască, iar ea și-o înlătură. Când am primit briciul prin poștă, mi-aș fi putut pune

capăt zilelor cu el. Știați asta? Singurul lucru care m-a oprit a fost gândul că, dacă aș dispărea, nu ar mai fi nimeni care să vă protejeze. Abia pot ieși din casă din cauza temerii că cineva mă urmărește. Sau de teama că eu și familia mea vom fi privați de libertate. Fără să mai vorbesc despre pericolul la care vă supun pe voi două. Nu mă tem de patul lui Piers Gedrick Atherton la fel de mult cum mă tem să nu atârn de ștreang între tine și Cecelia. M-ați înțeles?

Cecelia și Francesca o luară în brațe, sprijinind-o.

— Pe lângă brici, ce altă dovadă a implicării noastre ar mai putea avea? întrebă Cecelia rațională.

— Covorul? Rămășițele trupului? Cine știe ce fel de corespondență a purtat de Marchand despre mine. Sau despre noi. Dacă a ținut un jurnal, menționând ce voia să le facă fetelor? Sau dacă a stocat toate lucrurile pe care le-am furat de la el? Cine știe ce fel de dovezi ne pot nenoroci? Eram atât de tinere... Nu există nici o șansă să ne fi gândit la toate modalitățile prin care am fi putut fi descoperite. Seara, stau întinsă în pat și mă gândesc la toate posibilitățile și, dacă voi mai pierde nopțile din cauza asta, voi înnebuni de-adevăratelea. Își înalță capul de pe umărul Francescăi, străduindu-se să se adune. Așadar, pentru a mă scuti de asta, mă voi supune oricărei umilințe la care mă va obliga Redmayne.

În întuneric, vreme îndelungată, prietenele ei rămaseră tăcute.

Cecelia clătină din cap, mușcându-și buza.

Respirația greoaie a Francescăi o tulbura în timp ce mintea ei age-ră căuta cu agresivitate o altă cale.

— În plus, completă Alexandra, cred... cred că vreau copii.

— Crezi? comentă Francesca.

— Vreau. Vreau copii. Mereu am vrut. Știm toate că îi poți avea nu mai într-un singur fel. Ideea îi oferi sinceritate zâmbetului ei umed. Se pare că Redmayne are nevoie de doi moștenitori. Scopurile noastre însă nu sunt opuse. În timp ce pentru tine, Francesca...

Își lăsă gândul neterminat.

Expresia Francescăi era un paradox de exaltare și îndoială.

— Ce fel de prietenă aș fi dacă ți-aș permite să faci asta?

Alexandra cuprinse mâinile Francescăi, acoperite de mănuși stacojii, în mâinile ei îmbrăcate în mănuși argintii, bucurându-se de senzația dată de atingerea mătăsii.

— Cea mai bună! Cea care are încredere în mine când spun că am nevoie de asta.

- Genul care-l va îngropa în propria-i grădină dacă te va răni, interveni Cecelia.

- Da, și, de data aceasta - vocea Francescăi deveni rece ca marmura -, nu vom mai avea martori.

Capitolul 9

- Doamnelor și domnilor, îmi face o deosebită plăcere să v-o prezint pe viitoarea ducesă de Redmayne.

Piers stătea în capătul scării din salonul de bal - mai corect zis al scărilor, căci se bifurcau de pe platforma opulentului etaj doi, pentru a permite oamenilor să coboare în ambele părți ale salonului, fără ca petrecăreții din mijloc să fie deranjați.

Întinse mâna spre covorul stacojiu al scării la capătul căruia se aflau contesa de Mont Claire și Lady Alexandra Lane, ținându-se de mână.

Ajunseseră la o înțelegere, dar nici una din ele nu era gata să se miște.

Piers le permise oaspeților în haine sclipitoare să creadă că pauza era menită să sporească suspansul. Sute de persoane din înalta societate stăteau jos, într-o tăcere miraculoasă, în timp ce așteptau cu sufletul la gură. Era ca și cum, prin afirmația sa, reușise să oprească timpul în loc.

Un icnet răsună în încăpere.

Cineva începuse să urce. Cineva avea să-l ia de mână și, odată cu ea, să-i ia și libertatea.

Piers nu îndrăzni să privească. Inima îi bătea cu putere, sunețul semănând cu cel al tobelor în noapte, la care cânta comunitatea Jabo din Liberia. Înăbușea șușotelile mulțimii în timp ce, pe după evantaiile din mătase și dantelă, doamnele discutau, afișând o surprindere prefăcută.

El încă nu privea.

„La naiba!” Se forță să înghită, dar lavaliera devenise brusc la fel de strânsă precum un ștreang. Ar fi trebuit să-i accepte propunerea acolo, în întuneric.

Decență blestemată!

Ar fi trebuit să o ia cu el și să dea năvală în salon cu ea la braț, revendicându-și dreptul imediat.

În plus, după discreta intimitate pe care ea i-o permisesse, cum avea să mai poată el săruta o alta?

De ce ar mai vrea să o facă?

Odată ce un bărbat gustă ambrozia, ideea oricărui înlocuitor are să-i distrugă apetitul.

Dumnezeule, fusese atât de dulce! Privirea ei de chihlimbar, evidențiată de penele de porumbel și încetoșată de nesiguranță, aproape că-l distrusese. Cum de nu reușise să observe înainte căldura, modul cum li se schimba culoarea, strălucirea nemaipomenită și frumusețea ochilor ei căprui?

Părul ei roșcat însoțea focul mocnit din privire. Nu era sclipirea inteligentă pe care o avea domnișoara Teague sau personalitatea drăcească a lui Lady Francesca.

Era ceva mai blând. Ceva mult mai dezirabil.

Cât de mult își dorea să aprindă cărbunii pe care-i descoperise în flacăra dorinței. Râvnea să trezească în ea ceva ce simțea că se afla într-o stare latentă de atât de mult timp. Poate de întreaga ei viață. Ceva ce nici un bărbat nu mai descoperise.

Oare măcar căutase cineva? Sau îndrăznise să înfrunte mintea ei ascuțită, hainele ei sărăcăcioase și sprâncenele încruntate pentru a descoperi potențialul senzual al acestei fete bătrâne mofturoase?

Aparent, nu. Toată delicatețea aceea deosebită trecuse neobservată. Neatinsă.

Nesărutată.

Până la el. Pentru un bărbat care a urcat cei mai îndepărtați munți pentru a fi primul care să-și înfigă steagul în vârful lor, nu-și putea aminti o expediție care să se fi încheiat cu o plăcere atât de completă.

Atunci, de ce plecase?

Fiindcă atingerea delicată, voluntară a buzelor ei amenințase să-l distrugă. Fiindcă pasiunea înfrânsese prudența, iar pofta îl împinse-se să guste mai mult.

Fiindcă o înspăimântase din nou, iar întreruperea vehementă a sărutului lor îi reamintise că nu mai era numai ducele de Redmayne.

Era și Teroarea din Torcliff.

O brută urăcioasă, dizgrațioasă, recomandat numai de titlul și de averea lui.

Nu asta spusese și ea?

Rose fusese interesată de titlul lui, iar Alexandra avea acum nevoie de averea lui.

Cel puțin, Alexandra fusese suficient de decentă încât să nu pretindă altceva. Nu pretinsese nici o urmă de afecțiune. Nu încercase nici o tactică de seducție.

Și totuși, se afla în pericolul de a fi sedus de ea iremediabil.

Poate ar fi fost mai bine ca Francesca să urce scările și să-l ia de mână. Cel puțin, nefericirea lor nu ar fi fost una complicată. Ar fi fost una în care nu exista pericolul atracției fizice.

Contesa de Mont Claire nu avea să se afle niciodată în pericolul de a putea avea putere asupra lui.

O putere pe care niciodată nu avea să i-o permită unei alte femei.

Niciodată.

O mână de mătase îi cuprinse mâna, iar el știa că era ea chiar înainte de a se întoarce pentru a verifica. Dusesse acele degete grațioase la buze. Se bucurase să le simtă pe pieptul lui.

Inima lui mai tresălta o dată, iar apoi, spre surprinderea lui, ușurarea îi restabili ritmul.

Parfumul ei devenea încântător de familiar. Un amestec de flori de portocal și ceva pământiu. Ca iarba proaspăt tăiată sau ca o grădină primăvara. Vag, discret, modest.

Ca ea.

Alexandra Lane.

Se întoarse spre ea, arătând-o cu mândrie publicului uimit.

– V-o prezint pe Lady Alexandra Lane, viitoare Alexandra Ather-ton, Excelența Sa ducesă de Redmayne.

Îi ridică mâna iar, permițând brățării cu diamante mici de la încheietura mâinii să-l orbească în timp ce i-o sărută discret.

Din galerie izbucniră aplauzele, iar ea îi prinse mâna cu o forță incredibilă, ca și cum el ar fi putut să evite să fie copleșită de zgomotele aspre emise sub formă de felicitări.

Orchestra începu un vals rusesc în onoarea lor, și, în ciuda zarvei, Piers putea auzi micile explozii din respirația ei neregulată în timp ce oferea încăperii un zâmbet tremurând.

– Dansăm? sugera el.

Își imaginează că l-ar fi privit astfel și dacă i-ar fi cerut să își dea foc cu oricare dintre miile de lumânări din încăpere.

– Tr... trebuie?

El izbucni într-un râs zgomotos, știind că publicul avea să creadă că ea îi spusese ceva amuzant sau cuceritor. Ba chiar ar fi putut crede că era o relație bazată pe dragoste.

Altfel, de ce ducele de Redmayne ar alege o fată bătrână necunoscută, fiica unui conte falit, când sclipiciul, strălucirea, dantela și zorzoanele împodobeau cele mai tinere, încântătoare și eligibile femei din imperiu? De ce intelectuala îmbrăcată într-o rochie anostă, argintie?

Oare avusese parte de o lansare în societate? Era un aspect despre care el uitase să întrebe. Ceva la care nici nu se gândise.

De ce ea?

Dacă ar ști! Poate unii dintre ei știau. Poate puteau vedea ceea ce-l uluia atât de tare. Ar fi proști să nu o facă!

Era delicată, era o rază de lună argintie într-o încăpere plină cu lumânări aurii strălucitoare.

Iar ea era cea mai radiantă.

Se apropie de ea, buzele aproape atingându-i urechea, în timp ce-i șopti:

— Iartă-mă, dar mi-e teamă că acest vals este în onoarea noastră. Nimeni nu se va putea simți bine până nu vom da noi startul.

— Și de asta m-am temut.

Răspunsul ei bizar îl făcu iar să zâmbească. Încercă să-și aducă aminte ultima dată când mai zâmbise atât de mult și de sincer.

Oare o făcuse vreodată?

Era încântat să observe că ținuta și eleganța pe care le învățase la Chardonne erau evidente în modul în care cobora scările alături de el. Când ajunsese jos, prietenele ei o luară de mâini, exprimându-și entuziasmul. Sau poate o felicitau.

În felul în care se țineau de mână se citea și o urmă de disperare. În privirile pe care le schimbară, el observă o promisiune care nu-i plăcea și pe care nici nu o înțelegea.

Oare ce-și spusese sus?

Oare ce făcuseră în apartamentul mamei lui? Inițial, presupusese că cercetau viitoarele posesiuni ale ducesei.

Oare pusese la cale ceva mai amăgitor? Ceva care să justifice comportamentul ei vinovat de mai devreme?

În cele din urmă, mai conta? Nu chiar. Într-o lună, el urma să aibă o mireasă, ea — o avere, și amândoi aveau să fie satisfăcuți.

Nu, își dădu el seama. Nu avea să fie satisfăcut până când nu o ducea în patul său. Nu avea să fie mulțumit până când nu-i scotea hainele și nu descoperea enigma care era Alexandra Lane. Avea să vadă dacă dulceața pe care o simțise pe buzele ei era amplificată în celelalte părți ale trupului ei. Avea să exploreze amănunțit fiecare curbă neatinsă, să-i descopere fiecare pistru, fiecare loc sensibil, secret, cu gura lui profanatoare.

Avea să afle aromele exotice care-i aparțineau numai ei.

Și apoi, când avea să o învețe ce înseamnă să îl dorească, când avea să fie epuizată și transpirată din cauza plăcerii...

Abia atunci avea să o posede.

Abia atunci avea să-și înfigă steagul, metaforic vorbind.

Brusc, o lună i se păru o eternitate.

Lui Piers nu-i scăpă modul în care ea se încordă atunci când o trase spre el, trecându-și mâna peste talia ei pentru a se pregăti de dans.

Îi îndepărtă imediat îngrijorarea că ar fi putut uita cum să danseze, căci, la semnul lui, ea îi urmă pașii cu o eleganță exersată.

Așa cum bănuise, sincronizarea lor era perfectă. Precisă. Lui Piers nu-i plăcuse niciodată să danseze, dar era ceva ce suporta la fel cum suporta toate eforturile fizice. De fapt, adesea își alegea iubitele direct de pe ringul de dans.

Înțelesese destul de devreme că, dacă reușeai să prinzi ritmul cu o femeie în timpul dansului, același lucru era valabil în mare parte și în privința relațiilor intime.

La gândul acestui mod de petrecere a timpului, o privi pe femeia care părea să fi fost făcută special pentru a se potrivi în brațele lui.

Așa cum se cuvenea, își ținea capul întors într-o parte, cu privirea fixată altundeva.

De fapt, ochii ei nu se puteau concentra pe nimic în timp ce el o învârtea prin salon într-un ritm perfect sincronizat cu orchestra.

În timp ce se roteau, el zări chipuri cunoscute în mulțime. Câțiva colegi de la Cambridge. Vreo doi aventurieri care renunțaseră să străbată sălbăticia alături de el atunci când insistase să exploreze mai departe decât ar fi îndrăznit caravanele, călăuzele și servitorii.

Acei bărbați, acei așa-zisi prieteni, nu îl vizitaseră deloc în anul pe care și-l petrecuse recuperându-se.

Fratele lui, Lord Ramsay, ca de obicei, un stâlp inexpressiv, sfidător, dar respectuos.

Vărul lui, Lord Patrick Atherton, viconte de Carlisle, alături de care se afla Rose cea cu părul ca de corb și care mijea ochii prin masca elegantă din lemn de abanos.

Ce ciudat că Rose purta culoarea doliului.

Piers se apropie, buzele lui atingând ușor lobul urechii ei.

— Vă place, milady?

Spre surprinderea lui, lui îi plăcea.

La atingerea lui, ea își întoarse capul, descoperind prea târziu că mișcarea le aduse fețele periculos de aproape.

— Eu... hmm... ce anume? întrebă ea, șoapta ei tremurândă fiind abia perceptibilă din cauza muzicii.

El arătă spre salonul extravagant în timp ce cuplurile începuseră să li se alăture, deși unele numai pentru a privi captivate.

— Faptul că sunteți cea mai invidiată femeie din încăpere, dar și cea mai compătimită.

Auzind asta, ea își ridică privirea spre el și, cu o expresie uimită, rosti cu buzele ei voluptoase:

— Compătimită?

— Deși sunt un duce obscen de bogat, să nu uităm de înfățișarea mea, spuse el batjocoritor. Vă măritați cu un monstru.

Genele-i fluturau pe sub masca aceea ce nu ascundea nimic altceva decât pielea perfectă sărutată de soare cu pistrui adorabili.

— Vă înșelați, Excelență! Nu m-aș putea mărita niciodată cu un monstru.

Spuse asta cu atâta sobrietate, cu atâta convingere, încât el simți un nod în gât. Înainte să răspundă, fu nevoit să-și dreagă vocea.

— Oricum ar fi, sunteți cercetată.

— Nu spuneți asta!

S-ar fi clătinat dacă el nu ar fi prins-o și ar fi mascat abaterea cu încă o piruetă. Lui Piers pasul greșit i se păru destul de bizar, căci el îi privea obrazul rotund care abia se vedea pe sub penele albe.

— De ce nu? Nu se bucură femeile mereu de o plăcere meschină văzând gelozia altora? Nu vă doriți să fiți obiectul admirației lor?

— Nu și această femeie, bolborosi ea. Eu prefer izolarea în detrimentul admirației, sinceră să fiu.

— Deoarece... sunteți timidă?

Întrebarea lui o luă prin surprindere, așa că avu nevoie de o clipă pentru a-i răspunde.

– Sunt timidă? Probabil că îşi adresase întrebarea sieşi, deoarece îşi şi răspunse. Presupun că da. Chiar dacă nu aş fi, nu-mi pasă de toate astea... Indică spre grandoarea salonului. Pentru că este un mare gol, nu?

– Un mare gol? pufni el. Mie mi se pare supraaglomerat.

– Excelenţă, poate castelul este plin de oameni, dar este golit de autenticitate.

Fără să vrea, Piers o trase mai aproape. Oare era adevărată? Oare strângea în braţe cea mai rară creatură? O femeie complexă. Integră? Una care să acorde mai multă atenţie inimii ei decât coafurii? Una care se bucura de inteligenţă, onoare şi interacţiuni reale decât de girul fals al prietenelor ei?

Începuse să-şi piardă speranţa că o astfel de femeie ar fi existat.

Frumuseţea ei părea, fără îndoială, neforţată. Roşeaţa din obraji – autentică. Graţia ei – firească.

Săruturile ei... inocente. Neexperimentate şi neexersate.

Oare era cu adevărat posibil să-şi fi găsit sufletul pereche pe peronul gării, îmbrăcată în stofă de lână şi murdară de noroi?

– Mi-aş dori să înceteze să se holbeze. Rosti totul cu o voce uşor irascibilă, aproape copilăroasă. Când se va termina dansul?

Un instinct protector pe care nu ştia că îl posedă îl încurajă să o tragă mai aproape, protejând-o cu trupul lui.

– Relaxaţi-vă sprijinindu-vă de mine, o încurajă el, simţindu-i ezitarea.

– Nu cred că ştiu cum.

Respiraţia deveni din nou neregulată, iar pulsul îi deveni brusc vizibil la gât.

– Încercaţi! O privi ca un mire îndrăgostit. Într-adevăr, zâmbetul lui duios era mai sincer decât fusese în ultima vreme, în timp ce făcea tot ce putea pentru a o linişti.

– Nu-i lăsaţi să vă observe teama! o avertiză el. Sunt ca hienele în sălbăticie. Te înconjoară şi râd în timp ce te sfâşie, după care se luptă pentru ce-a mai rămas din tine.

La vorbele lui, ea se înfioră, dar se calmă, apropiindu-se mai mult de el, decidând în acel moment că el era cel mai inofensiv din cei doi diavoli.

– Eu... nu cred că voi fi o ducesă bună. Oftă tristă. Poate vreţi să vă răzgândiţi.

„Niciodată“, se gândi el cu mai multă convingere decât se așteptase.

Îi dădu drumul pentru o piruetă, după care se îndepărtară atât cât brațele le permisese. Ea făcu ochii mari, ca și cum ar fi conștientizat că, dacă îi dădea drumul, cădea.

Lipsit de grijă, Piers îi admiră fusta în timp ce se învârtea și se rotea pe ringul de dans precum o fântână cu apă argintie.

Își demonstrează forța și controlul în timp ce o trase iar spre el, unde ea se potrivea din nou scandalos de bine, fără să greșească vreun pas.

Încă o dată, sala izbucni în aplauze entuziaste.

Poate că, dacă nu ar fi fost atât de captivat de atingerea trupului ei, ar fi observat. El însă intenționa să se bucure de fiecare curbă a trupului ei.

— Nu le voi permite să vă aibă! îi șopti el la ureche. Îmi aparțineți.

Capitolul 10

Alexandra trăgea cu ochiul în carnetul ei, încercând să ignore faptul că se afla în dormitorul unui duce și era pe cale să ia una dintre cele mai absurde decizii din viața ei.

Poate că adusese cu ea prea multe notițe pentru o seducție ca la carte.

În timp ce privea rândurile cu scrisul ei ordonat, precis, rezultatul unei cercetări chinuitoare a sute de texte, își mușcă buza. Erau resurse care variau de la epistole la documente medicale, de la științific la fantastic.

Pe lângă interesele ei academice, devorase toate scrierile pe care le găsisese din anatomie, fiziologie, biologie, obiceiuri de împerechere ale civilizațiilor antice sau contemporane, ritualuri, concepție, sarcină și romane romantice bizare. Pe cele mai pertinente le recitise iar și iar, în încercarea ei disperată de a-i înțelege pe bărbați. Sau pe ea. Sau actul în sine.

Să înțeleagă ce i se întâmplase.

Acum, că încheiase faza cercetării teoretice, avea nevoie să facă următorul pas.

Și repede. Înainte să-și piardă curajul.

La bal, după ce emoția inițială ce urmăsea declarației lui Redmayne se mai domolise, Alexandra primise felicitări din partea tuturor celor prezenți – sau așa i se păru ei.

Cu excepția unei persoane. Fosta lui logodnică, Lady Rose Ather-ton, vicontesă de Carlisle. Femeia iritată dispăruse, iar Alexandra nu putuse spune că îi părea rău.

Se ciocniseră pahare, se dansase, dar nici urmă de Frank și Cecil.

Alexandra detectase falsitatea în interacțiunile ei cu înalta so-cietate, de la curiozitatea discretă la ostilitatea fățișă. Cine era ea pentru a deveni viitoarea ducesă de Redmayne? O fată bătrână și o intelectuală? Unde erau părinții ei? Din ce familie se trăgea? Cum o curtase Redmayne?

Redmayne fusese paravanul ei. Brațul lui, încordat pe sub haina elegantă, rămăsese ferm atașat de al ei, uneori sprijinind-o efectiv atunci când se bălbăia și băiguia norme sociale pe care și le însușise pe când era o tânără și educată domnișoară de viță nobilă.

Petrecuse prea mult timp printre cercetători și schelete.

El fusese un paradox perfect de farmec și amenințare, interacțiu-nile lui încheindu-se fie cu plezanterii încântătoare, fie cu o victimă care încerca să-și revină ca urmare a interacțiunii lor caustice.

De fiecare dată când se dovedise necesar, îi sărise imediat în apă-rare, iar Alexandra îi era profund recunoscătoare.

De îndată ce o putuse face politicos, fugise în camera ei, înșfă-când carnețelul atunci când o nouă idee o lua prizonieră.

Nunta lor urma să aibă loc peste o lună. Asta îi oferea treizeci de nopți în care să stea trează și să se îngrozească de noaptea nunții, construind în minte scenarii de coșmar, până când înnebunea, mo-ment în care ar fi preferat să sară din turn decât să mai suporte.

Își dădu seama că cele mai dezagreabile îndatoriri păreau mai rele atunci când le anticipa decât când le îndeplinea. De asemenea, dacă ar fi putut controla... situația pe cât posibil, poate ar fi putut-o îndu-ra mai bine. Dacă răul cel mai mare i se întâmplase deja, poate că ar trebui să înceteze să mai facă o obsesie din asta.

Cu asta în minte, se furișă prin partea întunecoasă a aripii de est și intră în camera lui Redmayne. Se așeză acolo, așteptându-l precum un călău în zori.

Se ridică pe vârfuri pentru a se urca în patul înalt, cavernos, situ-at pe un podium de piatră, în centrul încăperii. Era ciudat ca patul să nu aibă o tăblie sprijinită de zid. Apartamentul ducelui era situat

într-un turn mare, în capătul splendidelor scări circulare. În plus, apropierea de șemineu era încântătoare în timpul iernilor sau al furtunilor pe mare, iar cele două ferestre enorme ofereau o priveliște care-ți tăia răsuflarea către mare, dincolo de Maynemouth Moor.

De aici, se putea folosi de lumina lunii pentru a observa vârfurile ruinelor fortăreței care se ridica deasupra falezei Tormund.

Alexandra se bucura de priveliște, aruncând leneșă o privire la ciucurii cordonului care lega draperiile de catifea de culoarea cobaltului de stâlpii patului. Era o Haimana Roșie într-o cameră albastră. Albastră ca ochii lui. Ca sângele din venele lor care făcea acest mariaj posibil.

Se împotrivi instinctului de a fugi.

Gândurile o chinuiau din nou. Deveniseră prea zgomotoase, prea rapide, prea incoerente. Fiecare umbră ascundea un dragon și fiecare sunet presupunea pericole nevăzute.

La fiecare a treia bătaie, inima ei se oprea, apoi îi lovea coastele deconcertant. Îi agita stomacul, iar picioarele ei erau la fel de stabile precum o șalupă mică acostată în timpul unui uragan.

O putea face. *Trebuia* să o facă.

Trebuia numai să se concentreze. Să se gândească la tot actul pentru a putea îndepărta această trepidație profană și a adormi în cele din urmă.

El o sărutase, și fusese... aproape frumos. Până când limba lui încercase să-i invadeze gura, iar fierbințeala discretă pe care sărutul lui i-o produsese fusese atenuată de frânturile reci de amintiri.

Dacă evitau asta, avea să fie în regulă.

Dar dacă nu...

Ei bine, erau suficiente lucruri care să-i țină mintea ocupată în timp ce el... făcea ce avea de făcut. Ea putea... să se țină ocupată cu tapiseriile de pe pereți, analizându-le lățimea și textura. Ar mai putea clasifica oricare dintre zecile de artefacte împrăștiate cu măiestrie pe mese, pe blatul șemineului, în bibliotecă sau pe birou.

Dacă toate astea aveau să eșueze, putea închide ochii și se putea gândi la Anglia.

Alexandra se strădui să adopte o poziție seducătoare. Poate una pe care o văzuse la Venus din Urbino, o femeie care se sprijinea pe o parte, cu genunchiul îndoit pentru a accentua curba soldului.

Sau poate s-ar fi putut sprijini de pat, cu mâinile la spate? Renunță la asta imediat, căci era o poziție solicitantă.

Se trânti pe spate, sperând că poate...

Pe hol se auziră pași apropiindu-se, iar ea se ridică și icni.

Când clanța se apăsă, iar umerii lați ai lui Redmayne acoperiră cadrul ușii, Alexandra explodă într-o tuse zgomotoasă, incontrolabilă.

El ajunsese lângă ea din câțiva pași, cicatricile accentuându-i-se pe chipul îngrijorat, apoi de-a dreptul alarmat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el. Ai ingerat ceva?

Alexandra încercă să vorbească printre spasme, ceea ce nu făcu decât să agraveze lucrurile. Ea îl prinse de încheietura mâinii în vreme ce el căuta frenetic prin jurul ei și-l trase spre pat.

Tusea ei se rezolvă de la sine cu un strănut puternic.

El se holba la ea ca și cum tocmai exorcizase diavolul.

— Ce dracu' se întâmplă?

Privindu-l cu ochii umezi, ea spuse gâtuit:

— Nu trebuie să îți faci griji. Mă înecasem!

— Cu ce, pentru Dumnezeu?

Cu propria frică.

— Cu... mine. M-ai luat prin surprindere.

— Te-am luat prin surprindere?

Se încruntă, și abia atunci Alexandra observă că își dăduse jos nu numai masca, ci și eșarfa și haina. Avea cămașa descheiată la gât. Își aminti de el în timpul furtunii. Sălbatic și ud, cârlionții bruneți ce acopereau mușchii proeminenți ai pieptului vizibili pe sub cămașa pe care ploaia i-o lipise de spate.

— Alexandra. Vocea lui se mai îmbună. Ce faci aici?

Ea stătea pe piedestalul rotund, lângă pat, încă agățată de el, observând că degetele ei nici nu-i puteau cuprinde încheietura lată. Deși stătea pe o treaptă mai jos decât ea pe piedestal, tot trebuia să-și ridice ochii pentru a-i întâlni pe ai lui. Ceea ce descoperi în profunzimea acea azurie o făcu să înghită în sec și să-i dea drumul.

Observă că misiunea ei nu ar fi trebuit să fie deloc dificilă dacă privirea lui deja conținea astfel de lucruri.

— Am venit să te seduc, îl anunță ea.

Expresia lui trădă surprinderea.

— Să mă seduci?

Fu rândul ei să se încrunte.

— Te-ai cam învățat să repeți ce spun eu ca și cum este extraordinar sau uluitor.

— Totul e permis în dragoste —

— Iar tu te-ai cam învățat să spui lucruri extraordinar de uluitoare, replică el. Adesea, nu sunt sigur că te-am auzit bine.

— O, ei bine, ai făcut-o!

— Excelent!

Părănd extraordinar de mulțumit, își scoase cămașa din pantaloni.

— Așteaptă! Ridică mâna pentru a-l opri. Nu vrei să știi de ce am decis să te seduc?

El se opri, privind-o așa cum Cecelia privea dulciurile pe care nu și le refuza niciodată.

— Este prea mult să sper că ai fost atât de copleșită de farmecul meu masculin și de erotismul meu, încât nu ai mai putut să rezisti fără a mă atinge?

Alexandra rămase cu gura căscată, momentan fără cuvinte. El făcu o grimasă.

— Ești îngrijorată că nu îți va plăcea patul conjugal. Fără îndoială, ai auzit povești îngrozitoare și, fiind neștiutoare în această privință, ai venit să faci un soi de evaluare științifică despre compatibilitatea noastră fizică înainte să ne depunem jurămintele.

Chiar când își revenise, această a doua observație a lui avu exact același efect asupra ei.

Asta deoarece bănuiala lui era mai aproape de adevăr decât putea ea suporta.

— Bine, spuse ea. Bine, eu... vezi tu, eu nu sunt neștiutoare în această privință. Am citit diverse texte de anatomie și am făcut o multitudine de cercetări.

— O multitudine, zici?

Iar făcea asta, iar o îngâna.

— Cercetarea mi-a arătat că femeile se — s-ar putea — bucură de actul împerecherii. Asta dacă are loc cum se cuvine. Vreau să spun, cu variabilele corecte.

El păși pe pedestal, făcând-o să se retragă spre pat.

— Și cercetarea mea mi-a arătat asta, șopti el.

— Ce cercetare?

Privi râsul lui autosuficient și se încruntă. Oh! Alexandra nu știa dacă o relaxa sau o deranja faptul că el oferise plăcere altor femei. Simți în stomac un amalgam al celor două sentimente.

Probabil era un lucru bun. Părea să știe ce era de făcut.

Se aplecă spre ea, reamintindu-i de statura lui impozantă. Apropierea de pat o forță să inspire adânc, pentru a se calma.

Putea face asta.

Apropierea lui o copleșea și o fascina în același timp. Se afla în fața unui bărbat periculos, o creatură neîmblânzită, fapt accentuat de rănile, de statura și de încordarea precaută nelipsită din umerii lați.

El privea lumea cu dispreț. Cu dezgust. Observase asta la bal, în timp ce-l urmărea pe podium, privind în jos ca un rege la cei care se aflau acolo.

Ca un zeu.

Atunci când o privise pe ea, așa cum făcea acum, ochii lui deveniseră incandescenti, transformându-se din cerul iernii în fierbințele verii. Ridurile aspre din jurul gurii se mai îmblânziseră.

Și acea groșiță! Era aproape nedrept. Nu putea să nu fie fascinată de ea.

– Devine din ce în ce mai greu să aștept răbdător, spuse el, prinzându-și mâinile la spate.

– Ce anume?

– Seducerea mea, desigur.

Zâmbi înainte ca atenția să îi fie distrasă de coperta carnetelului ei.

Alexandra sări înainte ca acesta să poată ajunge la ea, strângând carnetelul la piept.

– Ceva ce ar trebui să afli despre mine, în calitate de soț. Zâmbi, interesul scânteindu-i în privire. Dacă știu că nu trebuie să văd ceva, atunci devin și mai hotărât să o fac.

Alexandra își dresе vocea. Dacă el putea naviga pe Amazon și se putea cățăra pe Himalaya, putea și ea să fie curajoasă.

Putea face asta.

Îndepărtând carnetelul de la piept, privi în jos la scrisul ordonat, găsindu-și liniștea într-o listă bine documentată.

– Înainte să... să începem... Am câteva condiții.

Gropița lui se adânci până când nu ea nu-l mai putu privi.

– Condiții sexuale?

Acel cuvânt. Îi venea din ce în ce mai greu să respire.

– Da.

– Foarte bine. Se așeză pe pat, sprijinindu-se indolent pe brațe. Imaginea clară a răbdării și a relaxării. Conturul trupului său lung ieșea în evidență, chiar dacă era acoperit de haine. Putea observa linia umerilor și a brațelor, precum și a coapselor pe sub pantalonii negri. Un leu care se odihnea. Să auzim aceste condiții!

— O, hmm...

Alexandra se blocă. Adevărul era că nu se așteptase ca el să capituleze atât de ușor. Luă creionul din suport și indică spre primul rând.

— Mă poți săruta, dar nu cu limba.

Observă că cicatricile îl făceau mai expresiv. Se mișcau odată cu mușchiul de sub mandibulă sau atunci când ochii lui se încrețeau de amuzament, așa cum o făceau acum.

— Îmi este permis să întreb de ce nu?

— Desigur. I se părea rezonabil. Se scărpină în cap cu creionul, în timp ce căuta o explicație. Nu se gândise să dea lămuriri. El avea o minte curioasă, iar acesta era unul dintre lucrurile care-o atrăgeau la el. Eu... nu sunt pregătită pentru o astfel de intimitate, spusese ea pur și simplu, sperând că un răspuns vag avea să fie suficient. Nu încă.

El își mângâie barba gânditor.

— Ești pregătită să faci dragoste cu tine, dar nu și pentru un sărut cu limba?

— Exact, minți ea. Nu era pregătită pentru nici una din astea, dar putea suporta. Asta-i tot! Și, că tot suntem la subiectul limbilor, mi-ar plăcea, de asemenea, să evităm *cunnilingus*.

El sări ca ars. Nu mai era un leu care se odihnea, ci un leu în poziție de drepti.

— Ce?

— *Cunnilingus*, repetă ea cu grijă, consultându-și notițele. Este un act sexual oral performat asupra organelor genitale feminine...

— Știu ce dracu' este, izbucni el. Încerc să-mi dau seama de ce, pentru Dumnezeu, nu ai vrea să faci asta.

Ea îl privi, încercând înnebunită să găsească un motiv pertinent. Judecând după explicația destul de grafică a actului, presupusese că orice bărbat ar fi mai degrabă ușurat să nu-l performeze. Organul sexual feminin părea a fi o structură confuză și complicată pentru plăcere. Din câte își dăduse ea seama, cei mai mulți bărbați voiau să găsească intrarea, să o folosească pentru scopurile lor și apoi să încheie cu toată treaba.

— Pur și simplu, nu vreau.

Știa că motivele ei erau incredibil de ambigue, dar în situația ei actuală — singură cu un bărbat și un pat, pe cale să facă ceea

ce intenționa –, ei bine, creierul ei refuza să-și îndeplinească funcțiile corect.

Slăvit fie Jupiter pentru că ea își notase totul!

Agitată, coborî de pe pedestal, păstrând distanță între ei și investigând un scaun de pluș încântător situat lângă șemineu. Deși nu-l putea privi vreun moment, îi putea simți ochii urmărindu-i fiecare mișcare.

– Dacă ai putea să te abții să mă lingi, ți-aș fi recunoscătoare.

– Ca un gentleman, sunt obligat să mă supun, deși aș vrea să notezi pe lista ta obiecția mea vehementă.

Alexandra îl privi întrebătoare.

Deși se așteptase ca răspunsul lui să fie mândros, simți un alt pericol.

Râsetul.

Totuși, când căută vreun semn de batjocură, găsi chipul lui îngrijorător de enigmatic.

El se ridică, de parcă ar fi simțit că ea încă nu era atât de pregătită pentru pat precum afirma.

– Îmi voi ține limba în gură. Oftă mândrit. Deși tu nu trebuie să-mi întorci favoarea.

La insinuarea din ochii lui, gura ei, uscată precum deșertul Sahara, se umezi toată. Citise despre astfel de lucruri, dar niciodată nu se gândise că și ea îl putea gusta.

Că el ar vrea ca ea să facă asta. Că săruturile nu trebuiau să se limiteze la gură.

Oare voia asta? Oare se aștepta la asta ca parte a seducției?

Gura ei asupra lui. Limba ei pe pielea lui?

Oare ea își dorea?

– Și celelalte condiții?

Coborî de pe pedestal, apropiindu-se. Pentru a evita să privească grația mișcărilor trupului său – deoarece acest lucru făcuse în mod bizar să-i fugă orice alt gând din minte –, își consultă notițele.

– Aș prefera... să ne... să ne dezbrăcăm.

– Și eu aș prefera asta.

El se afla mai aproape, tulburător de aproape, iar ea nu reuși să înceteze să se holbeze la degetele ei albe în timp ce apucară carnelul cu o disperare aproape violentă.

— Bine. Bine. Suntem de acord în această privință. Făcu un gest spre următoarea notiță. Atunci, poate ne-am putea privi unul pe celălalt? Sunt conștientă că există alte poziții, dar trebuie să insist...

— Pentru prima dată, sunt de acord că așa este cel mai bine.

La aceste vorbe, zâmbi mulțumit de sine, iar Alexandra constată că neliniștea ei fusese înlocuită de enervare.

— Te vei răzgândi, prezise el.

Nu știa. Trebui să-și amintească asta. El nu știa ce făcea ea. Ce evita cu aceste condiții.

Cum fusese prima dată pentru ea.

— Nu mă voi răzgândi, insistă ea.

Ceva din vocea ei probabil împiedică un răspuns, deși expresia lui era în același timp sceptică și docilă.

— Te-ai gândit prea mult la asta.

— A trebuit, spuse ea. Așa... așa fac eu.

S-ar fi îndepărtat de apropierea lui prudentă dacă chipul lui nu s-ar fi transformat în ceva atât de tandru și de drăgăstos, încât o țintui pe loc.

— Deci încep să pricep. Își țin mâinile prinse la spate, un gest lipsit de vreo amenințare și ce dovedea stăpânire de sine în timp ce trăgea cu ochiul la lista ei. Câte condiții de acest fel mai ai acolo? Mi-e teamă că, până termini, nu o să te mai pot atinge deloc.

— Numai una, șopti ea, distrasă de parfumul lui.

Lumina focului blând strălucea pe pielea deja arsă de soare.

— Slavă Domnului!

— Poate noi... Înghiți din nou în sec. Oare îi era foame? Oare mân-case ceva la cină? Nu-și putea aminti. Ceva din parfumul lui, acel amestec specific de trifoi, coniac și piele, o afectă la fel cum ar fi făcut-o o mâncare suculentă. Ba chiar simți asta în stomac.

Și mai jos.

— Poate ce? insistă el discret.

Adunându-și curajul, privi într-o parte. Se holba la listă și nu vedea nimic.

— Poate când vei... când vom... întreprinde actul, te-ai putea mișca încet? Tandru? Pentru a cauza o traumă mai mică țesuturilor cervicale...

— Dumnezeu mare, doctore, lasă aia deoparte, o imploră el, umerii lui fiind cutremurați de un râs suprimat cu greu. Aceasta trebuie să fie cea mai ciudată seducție din istorie.

„Oare?” Nu trebui să întrebe atunci când îl văzu mustăcînd, în timp ce se lupta vitejește să nu rîdă.

Stricase totul. Dezumflându-se, încercă să-și dea seama cum să salveze momentul.

— Care parte ți se pare cea mai ciudată?

— Ei bine, pentru început, nu am auzit nici o femeie cerându-i unui bărbat să nu-și folosească limba.

Nu la asta se așteptase.

— Serios?

Își lăsă mâinile pe lângă el și, preț de o clipă, ea se gîndi că probabil avea să se apropie de ea. În schimb, spuse:

— Draga mea, din câte se spune, aceea este cea mai căutată parte anatomică de către femei.

— Mai căutată decât...

Incapabilă să rostească acel cuvînt, indică în direcția șoldurilor lui, încercînd să nu observe că organul în discuție devenise mult mai pronunțat.

— Categorie!

Făcu o grimasă.

— De ce? Este atât de... umed și alunecos.

— Asta este și ideea.

Zâmbi, obrajii lui căpătînd o culoare mai pronunțată decât văzuse ea pînă atunci.

Oare... se înroșise? Făceau bărbații asta?

— Nu-mi pot imagina cum...

— Putem discuta despre asta mai târziu. Ridică mîna, ca și cum nu mai putea suporta, apropiindu-se în cele din urmă de ea. Îi ridică bărbia cu degetul. Chipul lui era o mască amuzantă de ferocitate și tandrețe. Nu te neliniști! Ai reușit să mă seduci.

— Da?

— Nu trebuie să te temi de ceea ce suntem pe cale să facem. Numai o bestie nu s-ar purta delicat cu tine, îi șopti el cu sinceritate. Mai ales prima dată.

Spre groaza ei, simți că o podidesc lacrimile.

— Nu ai zis tu că toți bărbații sunt niște bestii?

— Sigur că suntem. Îi mîngâie obrazul. De aceea avem nevoie de o frumusețe ca tine care să ne mai tempereze. Să ne mai îmblânzească. Să ne învețe cum să apreciem ceva delicat.

— Oh!

În timp ce inima îi bătea de să-i sară din piept, nu reuși să găsească nimic potrivit drept răspuns.

— Acum, spuse el. Mai ai ceva de adăugat sau te pot săruta?

Lăsă capul în jos, de data asta fără să intenționeze să aștepte pentru un răspuns.

— Așteaptă! Se dădu în spate, așezând scaunul între ei. Nu crezi că ar trebui să ne dăm jos hainele înainte de contactul fizic?

Gropița reapăru.

— Pot să sugerez o alternativă?

— Desigur, șopti ea. Orice pentru a te face să te simți confortabil! La urma urmei, pe tine vreau să te seduc.

Zâmbi din nou.

— Adesea, în timp ce fac dragoste, amănții se dezbracă reciproc. În timp ce se sărută. Se află și asta pe lista ta?

Amănți. Substantiv. O persoană care are o relație sexuală sau romantică cu cineva, adesea în afara căsătoriei.

Asta urma să fie pentru ea. Amantul ei.

Nu violatorul ei.

— Câte amante ai avut?

Întrebarea îi scăpă fără să gândească. El se înecă. Tuși. Apoi, căută un răspuns.

— Nu am nevoie de un număr exact, completă ea în grabă. De fapt, nici nu voia unul. De ce întrebuse? Încercam numai să mă asigur că au fost suficiente pentru a te considera cunoscător în ale actului.

— Te asigur că sunt, spuse el în cele din urmă. Hai să ne oprim aici!

— Foarte bine. Alexandra înaintă de după bariera reprezentată de scaun, simțindu-se cumva înrudită cu Ioana d'Arc sau cu Ann Boleyn. Curajoasă. Nesigură. Și... și altcumva. Puțin curioasă?

Mai bine să înfrunte osânda acum decât să aștepte cu groază încă o lună. Mai bine să scape odată!

El era un om blând. Unul cu instincte protectoare demonstrate, cu un comportament manierat și — lucru încă neconfirmat — cu abilități sexuale. S-ar putea bucura de săruturi. Ar putea îndura restul.

El luă lista dintre degetele tremurânde, spunându-i cu o căldură înduioșătoare:

— Aproape că vreau să verific dacă nu mai este și altceva, dar mi-e teamă.

Era și altceva. Mult mai multe despre care nu scrisese. Voise să-i ceară să nu o tragă de păr. Să-i ceară ca luna să nu strălucească. Să-l întrebe despre cât de violentă era pasiunea lui.

Voia să-i ceară, direct, să nu o rănească.

Dar atunci, fiindcă era un bărbat cu un spirit de observație dezvoltat, ar fi înțeles ce i se întâmplase. Ar fi ghicit de ce era atât de ciudată, așa cum îi spusese el.

Iar ea nu voia ca el să afle, deoarece ar fi întrebat cine, când și cum.

Ea nu îi putea mărturisi nimic din toate astea. Niciodată.

– Este normal să fii emoționată, continuă el, trecându-și degetul printr-una dintre buclele care i se revărsau pe umeri. O privea cu ochii lui blânzi. Dacă te-ai răzgândit, nu trebuie să o faci. Oricât de greu mi-ar fi, pot aștepta până după nuntă.

Ba trebuia. Trebuia. Așteptarea o chinuia cu fiecare oră care trecea.

– Trebuie să fac asta, îi spuse ea. Eu am venit la tine.

– Așa este, șopti el. Și, înainte ca unul din noi să părăsească această cameră, vei cunoaște extazul.

– Ce...?

El îi opri întrebarea cu buze nerăbdătoare. Nerăbdătoare, dar totuși delicate.

„Asta“, se gândi ea în timp ce o senzație ciudată, electrizantă o cuprindea. Acest lucru intim. Această contopire a gurilor, a respirației și a pielii. Înainte, nu fusese pregătită pentru asta. O dădea peste cap, amestecând frica și plăcerea într-un val complicat și copleșitor.

Dar de data aceasta... de data aceasta...

Era numai un sărut.

„Numai un sărut“, se gândi ea, ca și cum deșertul era numai nisip. Sau oceanul numai apă. Să-l sărute pe Piers Gedrick Atherton era ca și cum ar fi stat la gura Nilului înțelegând că scopul lui era dincolo de puterea ei de înțelegere. Că frumusețea însoțea pericolul și că până și în cea mai copleșitoare primejdie exista un farmec ciudat.

Ar putea-o distruge.

Ar putea-o proteja.

Se temea de el.

Avea nevoie de el.

Își dorea... *asta*.

Acest sărut dulce, languros. Își dorea să dureze la nesfârșit. Simțea sărutul cu fiecare părticică a trupului ei. În locuri pe care le ignorase. Amenința singurătatea pe care o cultivase cu atâta grijă. Trezea părți ale minții ei pe care le ținuse adormite. Părți care nu aveau nimic de-a face cu intelectul și cu analiza. Locurile întunecate unde ținuse dorințele tinere și visătoare ascunse sub rușine și regret.

Poate umbrele nu erau atât de rele, se gândi ea în timp ce el îi cuprinsese fața în mâini, dacă ființe asemenea lui, în același timp prudente și blânde, o scoteau din beznă și o sărutau astfel.

Simți scântei și sclipiri de lumină prin tot corpul, aprinzând-o din interior.

Putea face asta.

Putea să-i răspundă la sărut.

Alexandra se întinse spre el, așezându-și mâinile pe pieptul lui, așa cum o mai făcuse înainte. De data aceasta, nu ca o barieră, ci ca pe o mângâiere.

Sunetul emis de el vibră prin trupul ei. Prin al lui. Un mormăit de încurajare pe care îl simți pe buze, în gât, în mâinile de pe pieptul lui. Torcea ca o pisică mare, cerând să fie mângâiat.

Nu-și desprinse buzele de ale ei, săruturile lui devenind mai înfometate. Deschise gura, respirația lui caldă având o aromă cumva dulce, seducătoare. Limba lui cutreiera, dar nu o atinse niciodată.

Se țină de cuvânt. Cât de mult îl costa?

Sub presiunea lui încurajatoare, buzele ei se depărtează, apoi se închiseră în același ritm voluptos cu al lui. Gurile lor dansau, conduse de un instinct primar pe care nu știuse să îl aibă. Forțată de acest instinct, pași spre el, și abia atunci Piers o luă în brațe.

Ea se încordă, dar numai o clipă, înainte ca el să o distragă mușcându-i buza, ceea ce-o înfioră.

Pe sub materialul delicat de culoarea untului al cămășii, trupul lui era tare ca fierul. Și cald. Atât de cald, dotat cu o putere amețitoare pe care ea mai degrabă o simțea decât o experimenta.

Niciodată nu o folosise asupra ei. Nici măcar o dată.

Se gândise că în brațele unui bărbat avea să se simtă încătușată, captivă, neputincioasă.

Și totuși, învăluită de parfumul lui, de puterea lui, se simțea... mai degrabă adăpostită decât încătușată. Dezmiertată decât captivă.

Și, da, neputincioasă. Neputincioasă în fața unei așteptări ispitoitoare, neobosite, pe care abia începea să o înțeleagă.

O foame. Da, o foame. De a atinge, de a gusta.

Limba ei se aventură peste buzele lui înainte să își dea seama de ceea ce făcea, făcând-o să pară cea mai mare ipocrită.

Respirația lui se precipită, iar trupul lui masiv se blocă, apoi tremură.

Ea se trase înapoi, iar un scurt moment capul lui o urmă, păstrând sigiliul buzelor lor cât mai mult timp posibil înainte ca ea să întrerupă contactul.

– Oare am... nu ar fi trebuit... limba mea... îmi pare rău.

El își lipi fruntea de a ei, respirația lui fiind atât de obosită, de parcă ar fi alergat la curse.

– Îți poți folosi limba oricum vrei.

Se aplecă pentru mai mult.

Îi ocoli gura.

– Dar nu este corect dacă tu nu o poți folosi pe a ta. Deoarece... asta nu s-a schimbat. Îmi pare rău.

– Te iert. Zâmbi discret, strângând-o mai tare la piept. Îți iert orice. O sărută pe frunte. Pe obraz. Pe bărbie. Acum, lasă-mă să te duc în pat.

Ea înlemni, conflictul ei interior distrugând-o. Îi plăcea ce făcea el. Îi plăcea cum barba lui delicată o zgăria și o gădila pe gât și îi plăcea contrastul buzelor lui moi. Îi plăcea tendința de a o avertiza înainte de a face ceva.

Îl plăcea... pe el.

Nu voia ca el să se oprească.

Nu voia însă nici ce el urma să facă. Detesta asta. Avea să devină un animal revoltător, violent, dur.

O adevărată bestie.

Dumnezeule, cât de mult își dorea să nu fie nevoită să îl vadă astfel.

„Pot face asta“, își reaminti ea.

– Da. Du-mă...

Suspina atunci când se trezi cuprinsă de brațele lui. El ajunsese la pat din câțiva pași uriași și o așeză acolo.

După asta, timpul o luă la goană. Mai iute decât gândurile ei amestecate puteau procesa. O sărută iar, amestecând-o cu un amestec de parfum, forță și nevoie reținută. Brațele o cuprinseseră la fel ca înainte, și, din câteva mișcări rapide, rochia i se desfăcu.

Măinile lui curioase fură atrase de corsajul ei nedesfăcut. Încet, deliberat, acestea ajunseră pe coloana ei tensionată și descoperiră legătura care-i îngrădea sânii.

– Ce este asta? întrebă el în timp ce o săruta.

– Nu-mi plac corsetele, explică ea.

– Hmm, spuse el, în timp ce buzele lui deja o seduceau înainte să urmeze o cale similară cu cea pe care o mai urmaseră cândva.

Pe bărbie, pe gât, vârându-se sub gulerul deschis pentru a găsi pielea fină de acolo.

– Eu... sper că nu găsești asta scandalos, se îngrijoră ea.

– Foarte scandalos. Îi mușca ușor urechea cu buze curioase, și, pentru o clipă, ea își uită numele.

– Va dura mai mult să-l desfacem, căci este înfășurat de mai multe ori, explică ea cu o voce aspră pe care nu și-o recunosc. Presupun că nu trebuie să dai jos partea asta.

– O, ba da!

El îi coborî ușor corsajul, oferind acces buzelor lui la umerii ei.

Panica se ivi, dar Alexandra se forță să se concentreze asupra controlării genunchilor ei care tremurau. Îl strânse în timp ce el își trecea buzele peste umărul ei.

Barba îl ajuta. Trecea peste pielea neatinsă provocând o erupție de fiori delicioși, îndepărtându-i pe cei cauzati de teamă.

„Pot face asta.“ Acum, mantra devenise mai puternică.

Mai îndrăzneată, ea își trecu mâinile peste pieptul lui lat. Pe sub cămașă, pielea lui pulsa, ademenind-o să-l exploreze.

Sunetele pe care le scotea o fascinau, noduri mici de respirație și gemete fiind eliberate sub forma unor vibrații delicate. Voia ca...

– Nu aș fi crezut dacă nu aș fi văzut cu ochii mei. O voce feminină meschină trecu de zarva din gândurile ei și de pulsațiile sângelui din urechi. Bestia și intelectuală.

Alexandra înlemni în timp ce degetele lui îi strânseseră mâinile, aproape dureros.

Respirația i se accelera, dar, când se îndepărtă de ea, ochii lui deveniră din nou distanți. Glaciali. Trăsăturile lui, cândva topite de tandrețe și de o căldură afectuoasă, deveniră acum reci ca oțelul.

– Rose, bombăni el înainte de a se întoarce cu fața spre frumusețea aceea diabolică ce stătea în umbra unei biblioteci deschise, cu balamale ascunse, bine unse.

Alexandra își trase corsajul în timp ce vicontesa de Carlisle o cerceta într-o manieră calculată, pentru ca imediat să își ia ochii de la ea și să îi îndrepte spre Redmayne. Încrederea de sine pe care o descoperise recent dispăru la fel de repede precum i se scurse sângele din extremități.

Ce văzuse această femeie? Ce auzise?

De ce se afla aici?

Căldura i se scurse Alexandrei în picioare și îi scaldă obrajii într-o roșeață depravată atunci când își dădu seama că femeia stătea în dreptul unui pasaj secret care ducea, probabil, din camera ei în a lui Redmayne.

Pasaj pe care, evident, îl mai folosise pentru a avea acces în dormitorul lui.

– Te asigur că, de când s-a întors, s-a schimbat, spuse Rose, atinându-i părul cu vârful unui deget îngrijit. Presupun că dincolo chiar de aspectul lui fizic. Ar trebui să comparăm cândva trupul cu care sunt atât de intim familiarizată și cel pe care îl are acum. Îl analizează cu o privire lascivă care aprinse un foc de antipatie înlăuntrul Alexandrei. Sunt convinsă că tu ai parte de ce e mai bun!

Capitolul 11

Piers nu fusese niciodată violent cu o femeie. Nici nu fusese atât de tentat să o facă. Infernul din sângele lui, stârnit de pasiunea inocentă a încântătoarei lui logodnice, lăsă locul unui temperament vulcanic la apariția fostei lui logodnice.

Cum îndrăzne? Cum îndrăzne să trezească suspiciuni în ochii Alexandrei? Cum îndrăzne să se folosească de libertățile pe care el i le permisesese atunci când relația lor fusese serioasă și pasiunea – clocotitoare.

Stăpânindu-și furia pe care o simțea înlăuntrul său, Piers rearanjă corsajul Alexandrei și o trase spre el, cu spatele, pentru a-i ajusta șnurul desfăcut.

Ducând o luptă curajoasă pentru a-și păstra controlul, respirația neregulată a Alexandrei îi făcea umerii să-i atingă pieptul în explozii

rapide. Crezuse că o urăse pe Rose înainte, dar acum emoția amară ce țâșnea în el era amplificată de mii de ori.

La naiba cu planurile ei ascunse!

— Vreau să pleci! spuse el scrâșnind din dinți.

Gura ei delicată îi fu marcată de o hotărâre stranie atunci când păru să-și adune curajul.

— Da, ar fi mai bine să pleci! i se adresă ea lui Rose cu asprime.

Piers fu mândru de ea, de pasărea mică și sfioasă care era, dar ea îl înțelese greșit. Îi cuprinse obraji în palmă, simțindu-i pielea arzând din cauza rușinii.

— Nu, draga mea, vreau ca *tu* să pleci!

Gâtul i se încordă, iar privirea ei de chihlimbar deveni tăioasă.

— Eu?

— Da! Îi sărută buzele acum rigide din cauza neputinței înainte de a o privi din nou pe Rose, care îi urmăreau cu un interes viclean. Nu vreau să fii martoră la asta!

Ea încuviință scurt, iar când o privi, nesiguranța din ochii ei aproape că-i frânse inima. Dumnezeuule, cât de frumoasă era, buzele ei strălucind roșii datorită săruturilor lui, iar pielea din jurul gurii ușor iritată din cauza bărbii lui.

Ea își plecă privirea și-și mușcă buza — se părea că acesta era obiceiul ei atunci când avea o întrebare pe care nu voia să o adreseze.

— Odată ce voi termina, voi veni să te caut, îi promise ei, sărutând-o pe frunte.

Ea încuviință în tăcere, trăgând după ea rochia de culoarea razelor lunii în timp ce ieșea din dormitor cu spatele perfect drept.

— Alexandra Lane? pufni vicontesa, scoțându-și mânușile, descoperind, treptat, fiecare deget. Serios, Piers, chiar ne-ai șocat! Dacă te înșori ca să mă faci geloasă, ai fi putut alege una mai tânără. Sau măcar mai bogată.

Furia lui Piers îl lăsase momentan fără grai. Dacă ea ar fi fost bărbat, l-ar fi bătut zdravăn și l-ar fi dat afară.

— Să nu-i pronunți numele cu gura ta veninoasă. M-ai înțeles?

Fu mulțumit să o vadă ezitând, căci, la asprimea cuvintelor lui, ea se înfricoșă. Ascunse însă asta imediat, plimbându-se prin camera lui.

Revolta îl măcina. Cum de o crezuse vreodată frumoasă? Cea mai dezirabilă femeie pe care înalta societate o avea de oferit? Ochii

ei negri, exotici, migdalați îl prinseseră în mreje. Îl ademenise cu priviri intense, insolente și tăcute, care promiteau senzualitate.

Era o frumusețe minionă, timidă și misterioasă, numai ocheade și trăsături bine definite.

Acum, nu putea să-i găsească decât defecte. Dantura imperfectă. Alunița de sub ochi care cu trecerea anilor avea să devină tot mai urâtă.

Sufletul ei negru.

Avu îndrăzneala să se așeze pe marginea unui scaun din scaunele din fața șemineului, calculându-și și etalându-și fiecare mișcare.

Voi să-i amintească faptul că pe acel scaun făcuse dragoste cu ea.

Acum, el își dorea din toată inima să nu o fi făcut.

Mereu îi plăcuse să-l întărească. Să-l împingă dincolo de limita răbdării și a controlului. Să îi găsească locurile întunecate și focurile mocninde și să le aprindă cu manipulările ei subtile. O, își amintea cât de mult îl plăcea sălbatic. Ca un animal. Voia vânăta și semne și voia ca el să o aibă repede și dur.

Îl voia furios.

Pielea violet se întinse pe încheieturile lui rănite în timp ce încerca să-și păstreze calmul și să i se adreseze cu detașare, reprimându-și infernul care-l răvășea.

— Aș fi tentat să astup acel pasaj, spuse el indiferent. Dar, cum nu vei mai primi invitații la castelul Redmayne, o astfel de acțiune nu va fi necesară.

— Am venit să facem pace, Piers, spuse ea de parcă el nici nu ar fi vorbit.

O făcu să tacă printr-un gest brusc.

— Fie mi te vei adresa cu Excelență, fie deloc!

Mișcarea bărbiei sale fu singurul indiciu că ordinul lui arogant o afectase. Ce actriță perfectă era în continuare!

— Sigur nu poate fi adevărat ce vorbesc despre tine țărani și nobili de prin părțile astea. Își șterse mâinile de fustă, așezându-le pe picioarele subțiri în timp ce aruncă o privire camerei din care Alexandra ieșise. Că ai dezvoltat o pasiune pentru virgine.

— Am o pasiune pentru femeia care-mi va deveni *ducesă*.

Încă o lovitură. Nu putu să-și ascundă tresărirea.

— Este aproape crud să arunci această mantie asupra ei. Femeia asta este un șoarece. O fi ea fiica unui conte, dar a fost clar în seara

asta că nu are nici dorința, nici capacitatea de a îndeplini o astfel de responsabilitate.

— Iar acesta este unul dintre lucrurile pe care eu și logodnica mea le avem în comun.

Cumva, faptul că discuta cu Rose despre Alexandra i se părea o trădare.

Ridicându-se, Rose se îndreptă spre el cu pași prudenți, măsurati. Umerii ei albi trași în spate, sânii acoperiți sumar, evidențiați cu mândrie.

— Știi că ești furios pe mine, dar nu am avut niciodată șansa de a mă apăra. Nu crezi că-mi datorezi asta? Nu ești curios să știi de ce am făcut ceea ce am făcut?

— Te-ai măritat cu moștenitorul titlului meu la o lună după ce ai primit scrisoarea care te informa că probabil voi muri, spuse el amuzat. Motivele tale ar fi evidente chiar și unui bărbat orb.

— Nu este corect. Se îmbufnă. Eu și Patrick te-am iubit — te iubim —, și suferința a fost cea care ne-a aruncat unul în brațele celuilalt.

El o țintui cu cea mai arogantă privire.

— Ce păcat că nu te-a ținut acolo!

— Mereu ai fost brutal. Își ridică mâna pentru a-i atinge bărbia cicatrizată, dar el își întoarse capul, prinzând-o de încheietură. Iar acum, arăți ca o brută. Tonul ei deveni înverșunat. Ești multe lucruri, Excelență, dar nu ești prost. Toată lumea știe că familia Lane este falită. Se mărită cu tine pentru averea ta. Astfel, cu ce diferă ea de cum mă acuzi pe mine că sunt?

Îi îndepărtă mâna, urând adevărul. Detesta că ea știa asta.

Rose miji ochii, degetele transformându-i-se în gheare.

— Te-a convins că te vrea? Prăpădita aia timidă? Crezi că poate trece cu vederea ceea ce ai devenit și că te dorește așa cum ești? Nu i-ai văzut fața atunci când i-ai sărutat umerii. Nu i-ai remarcat repulsia. Teamă. Nu te vrea, va suferi sub tine pentru a-ți putea cheltui banii. Disperată, se aruncă în brațele lui, lipindu-și trupul de al lui în timp ce-i șoptea ceva la ureche. Nu am încetat să te iubesc. Să te doresc. Cicatricile tale mă fac să te doresc mai mult. Ele arată ceea ce ai fost mereu pentru mine. O bestie magnifică. Ești Teroarea din Torcliff, meriți o amantă care să-ți astâmpere fiecare dorință monstruoasă.

Ea era împodobită toată cu bijuterii ascuțite și era bine încorsetată, și, în timp ce-și lipea curbele de trupul lui, ultima flacără iscată de Alexandra fu stinsă de gheață.

Măinile lui uitaseră de mult forma ei.

Acum, el râvnea la forma alteia.

Oare era vreun pic de adevăr în ceea ce susținea Rose? Oare era reticența Alexandrei mai puțin timiditate și mai mult repulsie? Oare condițiile ei ridicole erau puse pentru a putea îndura să fie atinsă de el?

— Ai venit aici să mă seduci, Rose? Îi rosti numele ca pe o înjurătură. Ceea ce vrei este trupul meu monstruos?

Ochii i se umeziră.

— Sunt aici pentru că te-am văzut în noaptea asta și am murit de dorință. Sunt aici pentru că tot ce mi-am dorit vreodată a fost să stau la balustrada de la etaj alături de tine. Locul meu a fost lângă tine. *Este lângă tine.* Asta mi-ai promis, nu-ți amintești?

El surâse batjocoritor, iar pe chipul lui apăru ceva ce credea că era la fel de urât ca sentimentele pe care i le provoca ea.

— Eu ți-am promis inima mea, tu te-ai îndrăgostit de restul.

— Promisiunea ta a fost goală! strigă ea. Mama ta s-a asigurat ca inima ta să fie la fel de rece ca a ei. M-ai urmărit ca pe unul dintre animalele tale. Odată prinsă în capcană, am devenit un alt obiect frumos pe care să-l etalezi pe peretele tău. Mi-ai jurat iubire, dar ți-ai încălcat jurământul iar și iar. Timp de doi ani, am așteptat să te întorci din fiecare colț al pământului, fericită cu gablonzurile și cu pasiunea ta. Să nu te gândești nici măcar *o secundă* că ți-am zărit inima, căci nu m-ai lăsat niciodată să o văd. Nu sunt convinsă că ai una.

Piers o îndepărtă.

— Dacă m-ai fi iubit, m-ai fi plâns. Dacă m-ai fi plâns, m-aș fi întors la tine. Aș fi fost bestia ta. Animalul tău. Îi mulțumesc în fiecare noapte acelui jaguar pentru monstrul care m-a făcut, fiindcă a scos la iveală monstrul din tine.

— Doar nu vorbești serios! Se întoarse, cu mâinile întinse, rugătoare. Suntem parte din familie acum, Piers, cel puțin lasă-ne...

— Ieși!

Îi secătuisese și fărâma de autocontrol care-i rămăsese.

Nehotărâtă, dădu să plece, târându-și trenea neagră ca o pată de cerneală în urma ei. Se opri în fața bibliotecii, privind-o.

— Te vei plictisi de ea, prezise ea. Când o vei face, voi primi înapoi bestia.

Când închise ușa, biblioteca se clătină, iar Piers smulse mânerul, distrugându-l.

Totul e permis în dragoste

Nu intenționase niciodată să aibă o amantă.

Nu era ca mama lui. Nu era ca Rose.

Odată ce se însura, nu avea să calce niciodată strâmb.

Alexandra Lane urma să fie singura lui iubită.

Acum, era bestia ei.

„Dumnezeu să se îndure de sufletul ei!“

Fu greu să le calmeze pe Francesca și pe Cecelia. Se întorseseră de la bal, văzuseră că Alexandra lipsea și erau extrem de îngrijorate atunci când aceasta intră pe ușă.

Ar fi trebuit să se gândească să le lase un bilet, dar, în graba ei, își luase cu ea carnețelul și uitase.

Trei degete de whisky liniștiră tremurul mâinilor Alexandrei și îi relaxă tensiunea din piept suficient încât să le povestească despre cele întâmplate. În timp ce ea vorbea, prietenele ei făcură ochii mari, având o expresie identică, aproape comică, până când ajunseră să semene cu două cucuvele roșcate care se holbau la ea uluite.

– Ești atât de curajoasă! Cecelia oftă aproape dramatic. Se dezbrăcase de rochie și de corset imediat ce o văzuse pe Alexandra în siguranță și rămăsese în mijlocul veșmintelor pe care le îndepărtase. Aș fi fost îngrozită de el!

Alexandra se încruntă, simțind ghemul defensiv din stomac.

– De ce ai fi fost?

– Este atât de mare, nu? Și foarte fioros! Tăcu, cu o expresie îngrijorată. Cum a fost să-l săruți? A fost... delicat cu tine? Grijuliu?

Alexandrei îi fu greu să găsească cuvântul potrivit pentru a descrie ce împărtășise cu Redmayne.

– A fost... plăcut.

Își dădu seama că acel cuvânt era nepotrivit imediat ce-l rosti.

Fusese într-adevăr plăcut să-l sărute pe Redmayne, dar era un cuvânt prea banal. Ce ar putea folosi în loc?

Agreabil? Mulțumitor?

Încântător.

Asta era. Să-l sărute pe Redmayne fusese o încântare. L-ar fi putut săruta toată noaptea. L-ar fi putut săruta pentru totdeauna.

– M-a făcut să mă simt confortabil, zise Alexandra. Nu cred că ne-am fi oprit dacă nu ne-ar fi întrerupt Rose.

– Rose Brithwell a fost mereu o nemernică, înjură Francesca în timp ce-și scotea agrafele cu rubin din păr. Ți mai amintești când

am stat cu ea în cameră la Chardonne, în primele zile? Îi făcea pe toți atât de nefericiți. Nu-mi pot imagina ce a văzut Redmayne la ea.

– Acum, este Rose Atherton. Alexandra se ghemui în scaun, prea obosită pentru a se mai dezbrăca. Și este chiar foarte frumoasă! Asta dacă unora le plac femeile perfecte, exotice, cu trăsături elegante și cu un chip scos din revistele pentru femei.

O suspiciune deranjantă o cuprinse. Când ea și Redmayne se sărutaseră, pe măsură ce intimitatea lor evolua, el o trăsese mai aproape de el, iar ea îi simțise... dorința. Sexul. Umflat și tare, apăsând pe abdomenul ei.

Fusese pe cale să-i dea rochia jos. Să-i exploreze trupul. În câteva minute, ar fi putut ajunge în pat.

Apoi, Rose o alungase. Nu, Redmayne o alungase.

Ce făceau acum? Oare se certau? Oare Rose își cerea scuze? Sau...

– Credeți că dorința este transferabilă?

Așa cum obișnuia să facă, Alexandra dădu glas gândului înainte să capete formă. Cecelia înlemni în timp ce-și desfăcea rochia.

– Doar nu crezi că Redmayne și Rose sunt...

– Ba exact asta cred. Alexandra oftă nefericită. Avansasem... suficient în intimitate pentru ca el... să răspundă fizic. Acum, că are în camera lui o altă femeie frumoasă, credeți că ar putea...?

Își acoperi ochii cu degetele, dorindu-și să-și poată reprima imaginația.

– Nu cred că așa merg lucrurile, dragă. Perna de lângă ea se presă atunci când Cecelia li se alătură pe canapea, așezându-și o mână pe brațul ei pentru a-i descoperi chipul. În plus, Redmayne a exprimat clar furia față de vărul său și față de Rose. Îndrăznesc să cred că îi detestă.

– Fără îndoială, dar nu există o linie fină între iubire și ură?

Alexandra verbaliză șoapta pe care avocatul diavolului i-o susură la ureche. Francesca se aplecă înainte atentă.

– Adevărata întrebare este de ce contează atât de mult pentru tine.

Alexandra ezită, atingându-și cu vârful degetelor buzele care pulsau încă datorită senzației date de săruturile lui delicate. De ce conta? Doar nu era geloasă, nu? Din cauza unei femei pe care nu o plăcea și a unui bărbat pe care nu-l iubea. Dumnezeu, îl cunoștea de numai două zile. Îl întâlnise doar de câteva ori.

Acum, erau pe cale să se căsătorească. Avea să fie soțul ei.

Având în vedere situația ei, trecutul ei, orice femeie s-ar bucura de o amantă în relația lor pentru a evita un act dezgustător.

Și totuși...

— Lui Rose nu i-aș da nici măcar un șal pe care-l îndrăgesc, bombăni ea cu amărăciune. Cu atât mai puțin propriul soț.

— Să bem pentru asta! o susținu Francesca.

Cecelia își ridică paharul.

— Noroc!

În timp ce mai degrabă înghițea lacom decât sorbea whisky-ul, o lovitură puternică o făcu pe Alexandra să tresară. Lăsă paharul pe masă, ochii lacrimându-i din cauza tăriei.

„Voi veni să te caut.“

— Este pentru mine.

Se ridică, asigurându-se că prietenele ei nu puteau fi văzute din ușă înainte să meargă spre ea. Își apăsă mâna pe abdomen ca și cum avea un roi de fluturi în stomac.

Venise. Și nu trecuseră decât câteva minute.

Dar, după cum știa, actul nu lua decât câteva minute — și nici nu trebuia să te dezbraci.

Adunându-și curajul, deschise ușa.

Privirea lui Redmayne o atingeă peste tot, sorbindu-i trăsăturile din alcovul slab luminat.

Își pusese vesta și-și aranjase părul, dar își uitase lavaliera. Nu avea cum să-și dea seama dacă tocmai încheiase vreun interludiu de natură fizică.

— Nu ești singură.

Vocea lui pulsa cu o furie familiară. Poate că ea identificase sursa. Rose.

— Nu sunt singură, confirmă ea.

— Îți pot vorbi?

Indică spre alcovul gol. Cel puțin, acolo ar avea puțină intimitate.

— Desigur.

Nu se dădu într-o parte pentru a-i face loc și, în momentul în care ușa se închise în urma ei, Alexandra se trezi proptită de un perete solid de oțel fierbinte.

Cândva, s-ar fi panicat. Sau s-ar fi luptat. El nu o avertizase, iar ea nu se pregătise pentru contactul fizic.

Dar în timp ce el o trăgea mai aproape, mâinile lui mari apăsându-i spatele și sprijinindu-i capul, își dădu seama că picioarele ei nu simțeau același instinct familiar de a se zbate sau de a fugi.

Un zgomot înăbușit puternic, ritmic, pe care-l simțea aproape de obraz o subjugă. Inima lui bătea cu putere, lovea, iar acel sunet o hipnotiza, ademenind-o cu un sentiment mulțumitor.

O ținea mai aproape decât o făcuse înainte. Cu mai puțină diferență și cu mai multă disperare, ca și cum se temuse cumva că nu avea să o mai găsească.

Inspirând adânc, Alexandra căută un parfum străin sau feminin, dar nu găsi nimic altceva în afară de mirosul lui distinct, ademenitor.

Zămbi. Rose fusese învăluită într-un parfum franțuzesc floral. Fără îndoială că, dacă s-ar fi îmbrățișat – dacă ar fi fost intimi –, el ar fi mirosit ca ea.

Oftând ușurată, Alexandra se relaxă, sprijinită de el. Ba chiar își trecu mâinile pe după talia lui, încercând să o înconjoare, dar constată că îi era aproape imposibil.

Murea de curiozitate să știe ce se întâmplase, dar înțelese că el avea nevoie de asta. Pentru încă o clipă de liniște, avea nevoie de ea.

Liniște pe care ea i-o putea oferi. Liniște pe care o avea cu prisosință.

Ce bine era să fii îmbrățișat! Un gest ciudat și bizar de omniprezent, intrinsec omenesc. Un gest, conștientiză ea, pe care nu-l experimentase de zece ani. Și niciodată din partea unui bărbat.

Până acum. Până la el.

Descoperise un mormânt în Pompeii în care oasele unui bărbat și ale unei femei erau împletite ca într-o îmbrățișare. Alexandra se holbase la ei ore în șir, îngrozită de ideea de a-i despărți. Se gândea la ceea ce-i adusese împreună astfel și dacă se agățaseră unul de altul și în timpul vieții, așa cum o făcuseră în moarte.

Și de ce.

„De asta“, se gândi ea. „Din cauza asta.“ Un trup, o inimă... care aveau nevoie de o pereche. O îmbrățișare hrănea o nevoie fizică elementară despre care nu avusese habar că-i lipsea.

Iată aici dovada fiziologică! Lângă urechea ei, inima lui încetinea, adoptând un ritm mai rezonabil. Treptat, mușchii lui se topeau din oțel în fier, brațele se relaxau până când mâinile lui explorau leneșe lungimea spatelui ei.

- Ți-e teamă de mine, Alexandra Lane?

Auzi cuvintele ca o vibrație răsunătoare în pieptul lui. Perspicacitatea lui începea să devină problematică.

- Da. Mă tem, recunosc ea prudentă.

Ezită, inspirând adânc.

- Te sperie că... trebuie să te uiți la mine?

- Nu, îl asigură ea. Nu mai mult decât te sperie pe tine să te uiți în oglindă.

- Eu nu mă uit în oglindă, mormăi el.

Alexandra se lăsă pe spate pentru a-l privi, deși brațele lui se încordară în jurul taliei ei ca și cum nu ar fi fost pregătit să-i dea drumul.

- De ce? întrebă ea cu delicatețe. Este greu să suporti cine ești?

O privi, cu o expresie rece și tensionată. Partea stângă a chipului său se întoarse ușor spre ea, ca și cum ar fi provocat-o să-i privească partea de care ar fi trebuit să se teamă.

- Nu văd mereu bărbatul care sunt, ci văd bărbatul care aș fi putut să devin. Este dificil să-l privești.

Fără să se poată controla, ea ridică mâna și-i mângâie obrazul.

- Poate vei crede că sunt naivă, dar, când ne-am întâlnit, m-am imaginat că zeii antici ți-au făcut asta din gelozie pentru perfecțiunea ta de muritor. Își trecu degetele prin barba lui, urmând semnele furioase.

El se încordă. Tresări, dar nu se mișcă.

- Îmi pare rău pentru suferința ta, continuă ea. Dar acestea sunt părți din tine acum, iar această întâlnire te-a schimbat în bine. Se ridică pe vârfuri și-i trase capul în jos, sărutând fisura obrazului. Atât la exterior, cât și la interior, adăugă ea. Cred că ești chiar atrăgător. În plus, cred că ești bun.

Ceva se aprinse în ochii lui, ceva ce reverberă în inima ei. Pe jumătate neîncredere, pe jumătate dorință.

- Atunci, de ce te temi de mine? se miră el. Din cauza a ceea ce s-a întâmplat la ruine? Fiindcă am omorât un om?

În timp ce genele ei coborâra, ca pentru a-i ascunde expresia, Alexandra nu scoase o vorbă. Era ultima persoană care l-ar fi putut condamna pentru asta.

- A fost... prima persoană pe care ai ucis-o? întrebă ea, dorindu-și să-i poată spune că împărtășeau această legătură.

Se întreba dacă mâinile lui erau pătate de sângele altora. Durata respirației lui îi răspunse înainte ca vorbele să o facă.

- Nu. Am mai fost atacat. În Argentina, am vânat prea aproape de mina de aur a unei companii americane. A fost o întâlnire brutală, nu ți-aș putea spune exact un număr. Au mai fost și alte ocazii, dar îți jur că niciodată nu am luat viața cuiva decât pentru a-mi apăra propria viață. Sau a altora. Rămaseră tăcuți în întuneric câteva clipe, înainte ca el să adauge: Mă poți ierta pentru asta?

- Nu am pentru ce să te iert. Îndrăzni să-l privească. Știu că există motive pentru a omorî.

Redmayne o trase spre el, ușurarea și regretul făcându-i vocea să coboare într-o manieră liniștitoare.

- Chiar și așa, regret că ai fost martora sălbăticiiei de care sunt capabil. Vreau să știi că niciodată nu mi-am folosit forța împotriva unei femei.

În cercul plăcut și întunecos al brațelor lui, Alexandra se relaxă, căutându-și cuvintele.

- Ce a... Rose cum a...?

- Mărită-te cu mine!

Uluită, se trase în spate pentru a-l privi.

- Credeam că logodna noastră a fost deja stabilită.

Zâmbetul pe care i-l oferi înainte să-i sărute tâmpla era plin de o tandrețe infinită. Apoi, îi sărută obrazul. Colțul gurii. Buzele lui nu le atinseră pe ale ei, dar explorau cu îndrăzneală locul delicat, sensibil unde gâtul se unea cu maxilarul, mâinile lui îndepărtându-i părul de pe umeri pentru a avea un acces mai bun.

- Mâine! îi șopti el la ureche. Nu peste o lună, într-o catedrală aglomerată din Londra. Mâine în vechea parohie.

Inima Alexandrei preluă bătăile frenetice la care inima lui tocmai renunțase și se desprinsese din brațele lui. Trebuia să se gândească, și nu o putea face când gura lui îi făcea asta... urechii ei.

- De ce mâine? întrebă ea.

Pe chipul lui măsliniu, ochii săi erau două cioburi de gheață.

- Este o navă care pleacă spre Normandia mâine-seară. Ne-am putea petrece noaptea nunții pe mare și ne-am putea trezi departe de oamenii ăștia. De castel. De bărbații care ne-au atacat ieri. De parte de dormitorul unde...

Se întrerupse, dar Alexandra știa sfârșitul propoziției.

Unde fusese cu Rose.

— O universitate din Franța excavează ruine în Normandia; tatăl meu a finanțat proiectul în urmă cu câțiva ani, când încerca să verifice legătura dintre Magnus Redmayne și William Cuceritorul. Patrick a reanimat proiectul când a crezut că va deveni duce. Pufni atunci când îl menționează pe vărul său. După ce m-am întors, nu m-a lăsat inima să pun capăt proiectului, și am primit recent de veste că e posibil ca studenții la arheologie să fi descoperit locul unde se presupune că este îngropat tatăl lui Magnus Redmayne. Au nevoie ca un expert să-i asiste la ultimele excavări.

În timp ce-i prinse un cârlionț de la ceafă, chipul lui se încordă de dorința pentru ceva ce ea identifică imediat.

Fuga.

— Nu împărtășesc obsesia tatălui meu pentru trecut, continuă el. Aș îndrăzni să cred că tu o faci, doctor Lane. Ți-ar plăcea să vezi locul acela, în luna noastră de miere? Să cotrobăi prin situl arheologic?

Entuziasmul pe care el îl simțea la gândul unei evadări era molipsitor, iar Alexandra se trezi gata să se lase convinsă. Mai bine ar înota de-a lungul canalului decât să meargă spre altar în Westminster Abbey sau oriunde s-or organiza nunțile pentru oamenii de seama lui. O impresionează faptul că el alesese pentru luna de miere un loc potrivit intereselor ei.

— Dar licența, anunțul căsătoriei, preotul? Membrii familiei mele nici măcar nu au fost anunțați.

— Vor fi foarte supărați dacă vei fugi?

Îi atinse nasul cu al lui, într-un gest afectuos. Ea se gândi bine.

— Nu când e vorba despre un duce, conchise ea.

Zâmbetul lui era deodată crispat și plin de amărăciune, o priveliște neliniștitoare pe un chip atât de aspru ca al lui.

— În cazul acesta, se întâmplă să fii duce și înrudit cu un politician foarte influent. Îi dădu drumul. Lasă detaliile pe seama mea!

Simțindu-se năucită, Alexandra încuviință.

— Vrei să... reluăm ceea ce făceam înainte ca Rose... hmm.

El îi cuprinse chipul în mâini și îi sărută buzele curios, mistuitor.

— Mai mult decât orice. Dar vreau să fii soția mea. Departe de aici. Departe de ea.

Alexandra se trezi încuviințând cu vehemență.

— Atunci, pe mâine! bolborosi ea zăpăcită.

— Și când te gândești că am găsit o comoară ca tine pe peronul unei gări! O sărută blând și îi dădu drumul. Să fii gata mâine-dimineață!

Îl privi îndepărtându-se până când nu mai era decât o umbră uriașă în depărtare înainte să se întoarcă în camera ei și să dea ochii cu cele două femei care se prefăceau că nu trăseseră cu urechea.

— Pe mâine, atunci, repetă ea, incapabilă să-și revină din uluire. Mâine mă mărit!

Capitolul 12

Alexandra își putea aminti numai frânturi din ziua nunții, dar noaptea nunții avea să și-o amintească în detaliu toată viața ei.

Mare parte din acea dimineață fu pierdută în agitația pregătirilor. Ea, Cecelia și Francesca se treziră devreme și printr-un miracol reușiră să încropească o rochie de mireasă dintr-o rochie de seară sidefată a Francescăi, care era atât de strâmtă, încât Alexandra fu obligată să accepte până la urmă un corset în loc să facă modificări.

Cecelia îl trimise pe Jean-Yves în grădină și îi oferă o coroniță impresionantă din crizanteme albe în loc de voal.

Abia la micul dejun anunțară că oricine dorea să participe la nuntă putea face asta în parohie la ora două fix.

La douăsprezece și un sfert, o bătaie discretă în ușă o făcu pe Alexandra să se ridice. Deschise ușa, așteptându-se la o vizită din partea lui Redmayne, sperând la niște încurajări de ultim moment.

— Oh! Bună!

Manierele îi dictau să alunge dezamăgirea de pe chip atunci când dădu cu ochii de un străin cu un chip aspru. Acesta avea părul negru, tenul deschis la culoare și o constituție solidă, dar ceva din ochii lui și cruzimea gurii sale i se părură Alexandrei familiare.

— Vă pot ajuta, domnule? întrebă ea politicoasă, prezența lui neliniștind-o brusc.

— Lady Alexandra Lane? întrebă el, accentul fiindu-i la fel de apăsător și de rigid precum gulerul cămășii.

— Da.

— Permiteți-mi să mă prezint! Făcu o reverență. Sunt Lord Patrick Atherton, viconte de Carlisle, la dispoziția dumneavoastră.

Brusc, înțelese familiaritatea. Patrick Atherton. Vărul neloial al ducelui.

Soțul lui Rose.

Cecelia și Francesca veniră în spatele lui, încercând din răspuțeri să-și asorteze rochiile de domnișoare de onoare în nuanțe de violet.

Cum Alexandra nu reușea să i se adreseze soțului lui Rose, fu recunoscătoare pentru intervenția Ceceliei.

— La ce anume vă referiți, Lord Carlisle?

Ochii lui, o copie mai închisă la culoare a ochilor lui Redmayne, o analizau pe Alexandra într-o manieră jignitoare, deși răspunse cu o politețe impecabilă:

— Excelența Sa știe că nimeni din familia dumneavoastră nu se află aici pentru a vă putea conduce la altar, astfel că va fi de datoria mea, căci sunt cel mai apropiat membru al familiei.

— Am crezut că Sir Ramsay, fratele său, e cel mai apropiat membru al familiei, spuse Francesca direct.

Chipul lui Lord Carlisle rămase remarcabil de impasibil, deși Alexandra detectă o grimasă a gurii.

— El se ocupă de ceremonie, milady, spuse el. Acum, dacă vreți să mă însoțiți, Lady Alexandra, vă voi conduce la parohie.

Îi oferă un braț încordat, ridicând întrebător din sprâncene.

De ce l-ar trimite Redmayne pe vărul pe care îl detestă pentru a o conduce la altar? Poate ca o tachinează? O reamintire că Lord Carlisle avea foarte puține șanse să devină duce, acum că Redmayne se însurase și urma, probabil, să aibă copii?

O clipă, aproape uită că Piers grăbise nunta lor ca o răzbunare împotriva lui Lord și a lui Lady Carlisle. Sau poate că ea începuse să exagereze legătura dintre ei mai mult decât el.

Gestul acesta din partea lui era oricum numai nu cavaleresc.

Asta îi amintea de cât de puțin îl cunoștea, de fapt, pe Redmayne. Fără să mai vorbească despre firea lui ascunsă. Despre calitățile lui mai puțin eroice. Despre defecte și eșecurile lui. Brusc, avertizarea lui începuse să i se învârtă în cap, lăsând-o fără cuvinte în fața vărului prea nerăbdător al lui Redmayne.

„Sunt mai degrabă un tip mercantil.“

„Ura este singurul motiv pentru care am plecat.“

„Nu încerca să mă transformi într-un om bun.“

Înghițind în sec pentru a-și reprimă neliniștea, reuși să-i răspundă:

– Spuneți-i Excelenței Sale că apreciez grija sa. Îmi pare rău că a trebuit să vă deranjați, Lord Carlisle, dar un vechi prieten de familie va fi prezent și mă va însoți. Vă mulțumesc pentru grijă!

Închise ușa și-l lăsă uluit, fără să aștepte un răspuns.

Ceva din interacțiunea lor, din întreaga situație o făcu să scrâșnească din dinți și să simtă un val de greață, ca și cum ar fi mâncat o scoică stricată.

Sentimentul persistă chiar și atunci când Lord Bevelstoke, dornic să reia legătura cu familia ei, acum că ea avea să devină ducesă, o conducea la altar prin parohia supraaglomerată.

Ceremonia fu rapidă – sau interminabilă. Nu-și putea aminti nimic în afară de căldura sufocantă și de cât de nepotrivit părea logodnicul – soțul – ei în biserică, cu frumusețea lui păgână închisă în costumul lui obscen de scump.

Toate privirile erau îndreptate asupra lui.

Un sărut nevinovat. Nu ca acelea pe care i le oferise cu o noapte în urmă. Clopotele răsunau în timp ce Redmayne o ducea în grabă în direcția opusă altarului. Când ieșiră din biserică, fură primiți cu petale de flori. Ea nu se atinse de mâncarea de la ceremonie și nu știa numele nici măcar al unui sfert dintre oamenii care o felicitaseră. Se agăța de fiecare dintre prietenii ei în timp ce plecau, primind încurajări pe care nu le putu auzi înainte de fi zorită spre cea mai luxoasă trăsură imaginabilă.

Când ajunseră la docuri, Redmayne ieși din trăsură înainte ca roțile să se oprească, explicând că trebuia să se îngrijească de niște probleme de ultim moment.

Alexandra rămase într-o ameteală visătoare în timp ce hamali energici descărcară bagajele din trăsură și apoi o ajutară să coboare.

Cumva, reuși să ajungă în camera scumpă de hotel. Camerele, se corectă ea, în timp ce se plimba prin camera de zi luxoasă situată lângă dormitor, în timp ce degetele ei atingeau puzderia de catifele, mahon și piele. Aprecie faptul că ferestrele erau deschise și că prin ele pătrundea briza sărată de vară care învăluia încăperea, făcând cristalele lămpilor să zăngănească.

Constance, o cameristă rușinoasă și eficientă, fusese aleasă pentru ea din personalul lui Redmayne. Totuși, după ce Alexandra fu îmbrăcată într-una dintre rochiile de seară uzate, cu o bandă discretă de dantelă albă la mâneci, lăsă menajera să plece, preferând să se perieze singură.

Se perie mult timp. Prea mult. Îndeajuns de mult încât soarele să dispară complet. Îndeajuns de mult încât părul ei să se transforme într-o masă de mahon vibrantă, strălucitoare și moale, iar degetele ei să simtă durere din cauza faptului că ținuse prea strâns mânerul.

Nelinıştea se lupta cu așteptarea într-o învălmășeală tumultuoasă de emoții. Oare fiecare mireasă se simțea așa?

Chiar și cele nevinovate?

Cum avea să suporte această noapte? Poate putea proceda ca mai înainte și să își părăsească trupul. Să stea la fereastră și să aștepte ca totul să se termine.

Cel puțin, actul nu dura mult, din ce își amintea. Aveau să facă totul cât mai repede și să termine odată! Să se sfârșească!

Își dori cu ardoare pentru a suta oară să nu fi fost întrerupți noaptea trecută. Când avusese mai mult curaj. Când fusese mai puțin epuizată și mai întărită de whisky.

Un pahar. Era o idee foarte bună.

Se ridică și ieși din dormitor, în căutarea unei sticle sau a unui clopoțel, atunci când cheia se întoarse în încuietore, ținându-l în mijlocul încăperii.

Ușa se deschise cu un scârțâit, și apărură Redmayne.

Un fior delicat veni după un val de groază. Costumul lui negru de ceremonie era încă impecabil, dar vântul mării îi deranjase părul și așa mereu răvășit. Un cârlionț negru îi atârna deasupra cicatricii, iar degetele Alexandrei simțiră brusc dorința de a-l înlătura.

El închise ușa camerei și o încuie, întorcându-se pentru a-i permite privirii lui să cutreiere asupra ei cu o apreciere neobrazată.

— Uneori uit..., șopti el ca pentru sine.

Alexandra înghiți nodul din gât înainte să poată vorbi.

— Ce uiți?

— Cât de frumoasă ești. Își desfăcu lavaliera în timp ce se plimba prin cameră. Apoi, te văd și îmi dau seama că amintirea nici nu se compară cu realitatea. De fiecare dată când ne întâlnim, rămân fără aer.

Și Alexandra rămase fără aer din cauza apropierei lui. Din cauza forței masculinității lui și a posibilităților pe care le aduceau următoarele ore.

Din cauza cuvintelor lui drăguțe.

Se îndepărtă, retrăgându-se cu pași măsurați spre dormitor.

– Prima dată când m-ai văzut? Eliberă ceea ce ar fi trebuit să fie un răs obișnuit care nu ar fi indus în eroare nici măcar un surd. Mânjită de iarbă și de noroi?

Din trei pași, ajunse în spatele ei. Degetele lui mângâiau masa strălucitoare a părului ei desprins, urmărindu-i lungimea care atârna pe spate.

– Ești mai frumoasă mânjită de iarbă și de noroi decât orice altă femeie învăluită în mătase și diamante.

Alexandra se retrase iar, constatând cu întârziere că fiecare pas pe care-l făcea mai departe de bărbat o apropia de pat.

Nici una dintre opțiuni nu părea mai sigură. Și totuși, amândouă erau inevitabile.

– Nu trebuie să-mi spui astfel de lucruri, șopti ea. Nu am nevoie să fiu curtată. Poate am putea să începem...

– O, haide, ești o femeie de știință. Sigur poți aprecia afirmarea unui fapt empiric.

O urmă, aflându-se iar în spatele ei, lăsându-și mâinile să-i alunece pe talia ei.

Pe sub acele veșminte potrivite, elegante, era un spate vălurit de o forță neașteptată. Mușchii îi confereau posturii o forță completă.

Toată acea forță se afla în spatele ei. În spatele ei. Își așeză mâinile sub sâni ei și o trase aproape de trupul lui. Oricând ar fi vrut, ar fi putut să o împingă spre pat. Să o facă să se aplece și...

– Nu te flatez, îi șopti el la ureche. Frumusețea ta este de netăgăduit și este subliniată de dorința mea constantă pentru tine.

Trupurile li se contopiră, coastele lui atingând omoplații ei și bărbăția lui excitată pulsând și atingându-i spatele...

Alexandra se răsuci și se trase din îmbrățișarea lui. Aer. Avea nevoie de aer. Se îndreptă spre fereastra dormitorului și o deschise, respirând lacomă briză rece de vară.

O lăsase să plece, își spusese ea, încercând să-și țină în frâu pulsul năvalnic. Ea se trăsese, iar el o lăsase să plece. Era important, ceva de care se putea agăța în timpul chinului ce avea să fie noaptea nunții ei.

El nu știa. Cum putea el înțelege agonia pe care o crease apropiindu-se de ea pe la spate?

Nu putea ști. Iar ea nu-i putea spune.

Dumnezeule, cine știe ce credea despre ea?!

Inspirând adânc, tremurând, Alexandra se întoarse cu fața spre el. Privi prin camera aurie, împodobită cu cristale finisate și cu mahon lustruit cu un luciu aproape imposibil.

Ducele misterios pe care se așteptase să-l găsească nu era.

— Am crezut că vei avea nevoie de asta.

Vocea lui răsună din ușa camerei de zi. Redmayne se îndreptă spre ea, aducând în fiecare mână un pahar în care strălucea lichidul de culoarea caramelului.

Luând whisky-ul de la el, Alexandra ar fi vrut să strige, iar cristallul care îi zgâria ușor palma îi dădea o senzație plăcută.

Din trei înghițituri disperate, termină băutura, expirând câteva răsuflări de foc înainte să încerce să-i explice.

— Iartă-mă. Eu...

— Ești emoționată.

Binevoitor, îi luă paharul și-l înlocui cu al lui, încurajând-o să mai ia o înghițitură, ceea ce ea și făcu. De data asta, mai lent și mai în tihnă.

El se îndreptă spre capătul mesei de lângă pat și deschise dulapul. Curiozitatea o copleși.

— Ce faci?

— Caut un carnețel, explică el, oferindu-i zâmbetul lui fermecător. Am sentimentul că o listă ți-ar putea da curaj. Un program, poate? Sau ai pe aproape notițele seducției? Nu m-ar deranja să reluăm lucrurile de unde le-am lăsat.

Simplu fapt că într-un astfel de moment el zâmbi o adusesse periculos de aproape de a izbucni în lacrimi.

Când devenise ea atât de nefericită? Alexandra așeză paharul pe noptieră.

— Ți-amintești condițiile?

Observă că el zâmbea mai puțin cu buzele și mai mult cu ochii. Se încrețeau la colțuri, iar obraji i se încordau.

Oare când zâmbea simțea durere fizică?

— Să vedem... Le numără pe degete. Nu îmi este permis să-mi folosesc limba. Trebuie să fim complet goi. Trebuie să ne privim... Se opri, privind-o gânditor. Vai, am încălcat o regulă! Spunând asta, rânji diabolic, tăgăduind afirmația ei anterioară. Nu am discutat despre o pedeapsă pentru astfel de situații. Fără îndoială că este ceva pe măsura faptei.

Alexandra nu știa dacă era din cauza whisky-ului sau al zâmbetului lui viclean neliniștitor, dar ceva cald scânteia înlăuntrul său, amenințând să topească pumnalele reci de frică.

– Ai uitat una.

Căldura se oglindea în ochii lui în timp ce se apropia de ea, mâna lui mângâindu-i obrazul, bătăturile de pe degetele lui agățând pielea ei catifelată.

– Ba nu! El se apropie, atingându-i chipul și, cu cealaltă mână, cuprinzându-i-l în palme ca și cum ar fi fost făcută din sticlă. Înfațișarea, manierele și vocea mea sunt aspre, Alexandra, dar îți promit că mâinile mele nu vor fi altfel decât delicate cu tine.

Mișcată de vorbele lui, Alexandra își lăsă degetele să-i alunece prin deschizătura hainei și-i îmbrățișă corpul puternic, dar suplu. Nu putea spune dacă el o trăsesese mai aproape sau dacă se apropiase ea, dar se găsi învăluită iar în îmbrățișarea lui, bucurându-se de parfumul lui. Era cald, bogat și neîndoielnic bărbătesc.

Se gândi că se putea nu doar să îi suporte apropierea, atingerea, ci chiar să se bucure de ele. Că se putea vedea nu numai obișnuită cu el, ci și atașată de el.

Era asta un lucru teribil? Să-ți placi soțul?

– Poate că ai citit tot ce era de citit despre ceea ce suntem pe cale să facem, șopti el, găsind un loc al tâmplei ei pe care buzele lui îl sărutau cu plăcere, așa că nu este de mirare că ești îngrozită.

Ea se retrase, dându-și o șuviță de păr după ureche.

– Nu?

Îi prinse o mână și i-o duse la gură.

– Te-au învățat cărțile tale despre dorință? Despre senzații? Ți-au explicat cum se cuvine cum cea mai ușoară atingere, cum șoapta unui sărut pot reverbera în tot trupul? Respirația lui îi ardea pielea în timp ce-i întoarse palma și-i sărută degetele, lăsându-le să-i atingă gura cu o răbdare candidă.

Închise ochii atunci când ea îi atinse cicatricea, pielea vindecată fiind o întrerupere lucioasă și delicată a buzelor lui catifelate.

Uluită, Alexandra se strădui să-și aducă aminte ce citise despre... orice. Oricând. Nu putu. Toată ființa ei se concentra asupra gurii lui.

– Eu... nu-mi amintesc pasajul, șopti ea.

Barba lui îi zgâria vârful degetelor în timp ce-și muta atenția spre palma ei. Ridică dantela rochiei ei, descoperind pielea delicată

a încheieturii ei, oprindu-se cu buzele asupra venelor irizate pe care le găsi.

— Trebuie să știi, doctore, că în practică se învață mult mai multe decât poate fi învățat de pe urma unei conferințe sau a lecturării unei cărți.

— A-adevărat!

Ceva îi înmuie genunchii, topindu-i oasele. Brusc, sânii ei deveniră sensibili, iar vârfurile tari și delicate pe sub rochia ei uzată din pânză.

El îi dădu drumul mâinii, care-i căzu pe piept, cu încheieturile moi și degetele tremurânde.

— Ce te-au învățat lecturile tale despre tentație, așteptare, dorință, extaz și binecuvântare? întrebă el.

O mână îi mângâia șira spinării, iar cealaltă cerceta gulerul modest din dantelă închis cu nasturi din perle.

Ea se lupta cu o ceață amețitoare de mii și mii de emoții, senzații și reacții pentru a-i răspunde.

— Nimic.

Ochii lui scânteiară cu o aroganță masculină, temperată de un licăr de emoție atât de sinceră și de străină, încât Alexandra nu o putut identifica oricât ar fi încercat.

Se aplecă, buzele lui oprindu-se înainte să le atingă pe ale ei.

— Lasă-mă să te învăț eu despre plăcere, spuse el aproape de gura ei, atingându-i nasul cu al lui într-un gest de afecțiune bizară. Voi face tot ce pot pentru a te scuti de durere.

Un moment care păru o eternitate, respirațiile lor fierbinți și cu miros de whisky se contopiră. Ea se așteptă ca el să o sărute. Să-i ofere acele sărutări calde, dureroase, așa cum o mai făcuse. El rămăsese incredibil de nemișcat, cu buzele atât de aproape de ale ei, încât nu ar fi încăput nici o aripă de molie, trupul lui solid tremurând sub mâinile ei. Respira de parcă era un armăsar pursânge înainte de o cursă.

Oare avea ea curajul să-i dezlănțuie dorința? Toată dorința tensionată și nevoia masculină pe care le simțise fierbând sub reținerea lui chinuitoare?

Trebuia.

În plus, părea atât de sigur. Atât de convins că putea să-i ofere plăcere.

Deja făcuse asta, nu? Cu sărutări tandre și mângâieri răbdătoare, deja dizolvase ceva din distanța ei glacială. O învățase deja ceva despre nevoie.

Și poate despre dorință.

Fiindcă ea voia să-l sărute iar.

– Da, soțule, șopti ea. Da.

Primul lui sărut fu numai o șoaptă. O atingere nevinovată a buzelor lui calde, uscate. Făcu asta o clipă, relaxând-o, doborându-i barierele. Numai după ce sângele încetă să-i pulseze cu atâta fervoare, Alexandra observă că, deși buzele lui se comportau atât de civilizat, mâinile lui făceau contrariul.

Cămașa ei de noapte alunecă pe umerii ei chiar înainte ca ea să observe alarmată că el desfăcute cu abilitate toți nasturii.

– Poți stinge luminile? întrebă ea.

Privirea lui zăbovi pe linia gulerului. Dacă chipul său ar fi fost înzestrat cu trăsături mai puțin brutal de masculine, l-ar fi numit îmbufnat.

– Vreau să te văd.

Alexandra își mușcă buza. Trebuia să termine odată, dar nu știa cum avea să reacționeze. Dacă avea să o cuprindă groaza? Dacă avea să izbucnească în plâns?

Dacă la vederea... bărbăției lui excitate avea să fie copleșită de teamă și să leșine? Ar fi mai bine, mai ușor dacă ar avea mai puține simțuri active.

– Eu... nu... nu sunt pregătită.

O umbră îi întunecă privirea înainte să o îndepărteze cu grijă. Îi dădu drumul pentru a se întinde spre lampă, mâna lui alunecându-i pe barbă, mângâind cicatricea, înainte să cufunde camera în întuneric.

Pentru a-i recompensa răbdarea, Alexandra descheie restul nasturilor cămășii ei de noapte, permițând să-i alunece pe umeri până jos, pe picioare.

Ce ciudat că se simțea mai bine astfel. Dezbrăcată. Expusă.

„Foarte bine“, se gândi ea, nerăbdătoare să înceapă. Să sfârșească.

La bine și la greu.

Se apropie de el, găsindu-i mai întâi umărul. Fără un cuvânt, își trecu degetele peste materialul fin al costumului său negru până când găsi reverele.

El vru să o atingă, dar ea îi dădu jacheta jos pe umeri, încătușându-i brațele de-o parte și de alta, până când el dădu jos haina. Apoi, o ajută să-i scoată cămașa din pantaloni, nasturii căzuți pe covor fiind dovada grabei sale.

Tremurând, îi descoperi silueta în timp ce ochii ei începeau să se obișnuiască cu întunericul. Îi prinse brațele în timp ce explorau și le opri, mângâindu-le până la încheieturi.

Era mai ușor așa, se gândi ea. Era recunoscătoare că îi permise să controleze locul unde să-și pună mâinile, să decidă unde și când să o atingă.

Tremura ca varga, în ciuda nopții de vară caldute, atunci când își așează palmele pe talia lui goală.

El îi distrase gura cu atingerile lungi ale buzelor lui, în timp ce cu degetele mângâia curba delicată, catifelată a sânilor ei. Ea gemu atunci când el i-i cuprinse, încercându-le greutatea cu palmele.

– I-ai ascuns sub straturile alea de material.

– Eu... îmi pare rău.

– Nu-ți cere scuze! Nu fac decât să constat o altă descoperire încântătoare.

Cuprinse între degete sfârcul umflat, pe care-l apăsă tandru.

Senzația sânilui ei rece, gol în palma lui fierbinte o ului și o coleşi, iar ea tresări.

Nimeni nu o mai atinsese acolo înainte. Privirea lacomă pe care sâniul o stârneau la bărbați îi repugna.

De aceea îi înfășura, de aceea îi ascundea privirii.

– Îmi pare rău!

El se întinse după băutură încă o dată, oferindu-i un moment în care să-și tragă sufletul.

Rămaseră tăcuți în întuneric până când el spuse:

– De ce îți ascunzi formele?

Alexandra își încrucișă mâinile, nesigură de ce se simțea în defensivă.

– În aria mea de activitate, am nevoie de libertate de mișcare. Nu vreau ca hainele să fie o îngrădire. Nu mă pot cufunda în noroi înveșmântată în muselină, incapabilă să mă mișc sau să respir cum trebuie. Nici nu pot fi înlănțuită în aur și bijuterii. Nu este practic.

– Iar tu apreciezi pragmatismul mai presus de normele sociale.

Curiozitatea tandră din vocea lui o dezarmă.

— Da, spuse ea. Toată viața noastră ni se spune că nu trebuie, că nu se cade, că nu putem. Nu-mi plac acele cuvinte. Niciodată nu mi-au plăcut.

— Nici mie.

Vocea lui era reverențioasă atunci când își abandona băutura.

— Eu... Este unul dintre motivele pentru care nu mi-am dorit un soț. Fiindcă am crezut că va folosi acele cuvinte la adresa mea. Dar eu... nu cred, adică vreau să spun că sper că nu ești acel gen de bărbat... Acel gen de soț.

— Nu vreau să ne stăm în cale unul altuia, Alexandra. Se întinse încă o dată spre ea, trupul lui emanând valuri de căldură. Nu voi fi un soț autoritar dacă tu nu vei fi o soție necredincioasă.

Înghițind în sec, Alexandra își sprijini palma pe pieptul lui gol. Undeva în centru, unde ritmul inimii lui era nestăpânit.

— Nu îmi stă în caracter să înșel, spuse ea. Nu mă imaginez dorindu-mi vreodată un alt bărbat.

Nici nu-și imaginase vreodată că l-ar dori pe el. Că ar face ceea ce erau pe cale să facă fără suferință. Și totuși, trebuia să recunoască, formele pieptului său erau un amestec incredibil de piele catifelată și păr aspru. Senzația din palma ei era mai degrabă plăcută. Își plimba mâna în jos, numărându-i coastele, mirându-se de lățimea trunchiului său.

Atingerea o făcu să respire întretăiat, apoi spuse:

— Femeie, ești mereu cu un pas în fața mea.

— Sunt?

— Nu pentru mult timp. Gura lui o cuprinse cu mai multă grabă decât înainte. Buzele lui le obligau pe ale ei să se deschidă, respirațiile lor contopindu-se în întuneric.

Ea se pregăti pentru atingerea lui, pentru mâinile lui care îi explorau coapsele și chiar mai jos. Atunci când îi atinse coastele, explorând tandru, ea se încordă, nervii întinzându-i-se la maximum.

— Vrei să mă întind în pat? întrebă ea.

— La un moment dat.

Nu bănuia ce avea de gând atunci când se aplecă, până când căldura gurii lui nu înlocui mâna care-i acoperea sfârscul. Suspina când el îl cuprinse cu buzele, mușcând ușor mugurul dureros.

— Nu poți!

Îl luă de păr, îndepărtându-l.

— Nu pot? Vocea lui se potrivea cu noaptea care-i învăluia. Chiar mai întunecoasă. Biciuită de o carnalitate sălbatică. Nu mi-am folosit limba.

Fiecare parte a trupului ei tremura acum, stimulată și de ceea ce tocmai făcuse el. De cum o afectase.

Acolo.

Între coapsele ei strâns lipite, ceva se excitase.

Liniștea ei îl făcu se o tragă spre el.

— Totul este prea mult pentru tine, spuse el. Atât de nou. Se spune că femeile se tem de propria nevoie. Se rușinează de ea. Nu se poate să nu-ți permiți ceea ce simți, ceea ce vrei, ceea ce te înspăimântă.

Cum să știe el cât de profund era viața ei dominată de rușine și de teamă?

Îi permise să o tragă în pat, în timp ce o întreba:

— Este ceva ce îți trezește curiozitatea? Ceva ce vrei să mă întrebi?

— Eu... prefer să terminăm odată.

Nu-l văzu zâmbind, dar îl simți.

— Așteptarea poate fi crudă, recunosc el.

Îl lăsă să o tragă în pat și să o întindă pe spate pe așternutul de mătase. Respirația îi tremura, coastele ei străduindu-se să-i țină în frâu plămânii care amenințau să-i explodeze în orice moment.

Alexandra se aștepta ca el să se așeze peste ea, între picioarele ei, și să o pătrundă.

În schimb, i se alătură în pat cu pantalonii încă pe el, rezemându-se în cot.

— Trebuie să fii pregătită, șopti el, dându-i părul după ureche și aplecându-se pentru a-și ascunde fața în curba gâtului ei. Abia apoi „vom termina odată“, așa cum spui tu atât de poetic.

— Gata?

Cuvântul apăru ca o șoptă în timp ce buzele lui îi atingeau pielea sensibilă a lobului urechii, iar mâna îi mângâia sânul, coborând pe pielea catifelată a coastelor și a abdomenului care-i fremăta.

Alexandra închise ochii strâns, maxilarul încordându-i-se. Avea să o atingă din clipă în clipă. Avea să o posed.

Nu era gata. Nu...

Mușcătura tandră a lobului urechii îi alungă gândurile și îi trimise un șoc de senzații electrice acolo.

Își strânse coapsele, mușchii intimi pulsând în jurul vidului.

Confuză, zăpăcită, se întinse spre el pentru confort, iar el se ridică pentru ca ea să-l poată lua în brațe, pentru a se putea agăța de înșiruirea bizară de mușchi care îi mărginea coloana vertebrală.

– Nu știu dacă pot... Ura că vocea ei părea atât de tânără. Ura că se afla la mila lui. Ce să fac?

El se opri, degetele lui răsfirate mai jos de buricul ei, în timp ce-și sprijinea capul în mână.

– Nu face nimic, draga mea, spuse el. Vreau să renunți la control. Stai pe spate și lasă-mă să te învăț. Făcând astfel, și eu voi învăța despre tine. Se ghemui spre ea, iar barba lui îi zgârie obrazul, buzele lui căutându-le pe ale ei în întuneric.

Le găsi în timp ce mâinile lui mângâiau îmbinarea coapselor ei, încercând să le depărteze.

Ea nu-i rezistă. Îi era frică să o facă. Dacă nu avea să i se opună, nici el nu avea de ce să o forțeze să facă ceva.

Odată ce picioarele ei se desfăcură suficient, el își strecură un genunchi între ele, sprijinindu-și de piciorul ei greutatea coapsei sale musculoase.

Părul de pe corpul lui era mai moale decât își imaginase ea, mai puțin aspru pe picioare decât era pe piept. Nu știa de ce observase asta. Poate pentru că se străduia să înregistreze lucrurile plăcute.

Poate pentru că încerca să ignore acel loc. Acela expus acum aerului rece al nopții.

El nu permise asta prea mult.

Degetele lui alunecară prin smocul de păr, pieptul lui emițând un sunet animalic atunci când găsi pielea umflată, catifelată.

Gâtul Alexandrei se încordă. Ea închise ochii. Gura i se încleștă, iar buzele i se strânseseră sub sărutările lui. Se agăța de el, strângând pumnii.

În loc să se tragă înapoi, el se întinse peste ea, permițându-i să-și ascundă capul sub bărbia lui și să depășească acel moment.

Degetele lui găsiră pielea catifelată și dansară în jurul ei cu atingeri circulare delicate, până când Alexandra își recăpătă suflul. Inima încă îi bătea. Mușchii picioarelor refuzau să se relaxeze, dar... nu o dureau. Nu simțea greața la care se așteptase.

De fapt, mișcările lui în jurul celui mai intim loc al ei stârneau o senzație... ciudată, aproape plăcută. Una care se scurgea și se furișa prin pielea ei într-o roșeață fierbinte, pasivă.

— Totul e permis în dragoste —

Fără permisiunea ei, picioarele i se depărtară și mai mult, și geamătul lui recunoscător o scaldă cu un val de căldură.

El își coborî rapid un deget, trecând cu grijă prin substanța alunecoasă pe care o găsi acolo. Alexandra gemu, dar protestul ei dispăru într-o respirație gătită atunci când el desfăcu vălurilele de piele care-i acopereau vârful mătăsos pe care i-l mângâie cu mișcări ușoare.

Toată lumea Alexandrei se încetoșă. Pierdu controlul membrelor în timp ce acestea se luptau cu florii, dar nu cei cu care era obișnuită. O plăcere străină, înspăimântătoare o lovea cu o asemenea forță, încât trupul ei se blocă. Brusc, se temea să se miște, căci, dacă s-ar fi mișcat, poate că ceea ce făcea el nu avea să se repete.

Dar se repetă. Degetele lui explorau faldurile sexului ei și îi excita clitorisul, care acum pulsa. Aluneca și se furișa în jurul și pe sub el, descoperind-o fără milă în timp ce emitea o încurajare carnală cu fiecare găfăit și spasm neașteptat.

Își dădu seama că sunetele întunecate, erotice erau prea ascuțite pentru a fi emise de el, dar nu se putea ca ea să scoată astfel de sunete.

Sub asaltul abil al degetelor lui, ceva în interiorul ei se topi, contopit cu o căldură entuziastă. Degetele lui erau umede, alunecând prin fiecare cotlon tandru, lăsând urme încântătoare de plăcere. O excita, o ducea pe culmile...

Culmile a ceva.

Coapsele Alexandrei se ridicară de pe pat când un șoc visceral o străbătu.

— Piers? șopti ea.

— Lasă-l să vină, draga mea, murmură el. Nu te împotrivi. Îmbrățișează-l! Toată mișcarea lui se concentra pe clitorisul care pulsa, trezind în trupul ei o plăcere profană.

— Eu... eu... O asaltă ca un val involburat, făcându-i membrele să înțepenească, desprinzând-o de propriul trup, de orice plan solid. Se pierdu în forța nemaipomenită și înspăimântătoare, în timp ce el îi provoca spasme delicioase, vibrante, violente de plăcere neînțeleasă. De parcă ar fi fost sub apă, fiecare sunet era amplificat și înăbușit. Fiecare mișcare era feerică și lentă. Galopa prin zvâcniri extatice de beatitudine până când atinseră punctul culminant, iar trupul ei se contorsionă din dorința de a se elibera.

Soțul ei o ținea strâns captivă cu propriul lui trup în timp ce-î înălța capul deasupra apei, pentru a putea respira. Degetele lui

mângâietoare alunecau dincolo de clitoris, pentru a explora cascada de umezeală pe care o provocase.

Alexandra nu putea decât să stea acolo, transpirată, moale și năucită. Încerca să-și aducă aminte cum să-și miște membrele, minunându-se în tăcere. Încerca să-și dea seama dacă mai voia să o facă.

În tot acest timp, trupul ei fusese capabil de o astfel de beatitudine. Nu avusese nevoie decât de un bărbat tandru și suficient de priceput pentru a o descoperi.

El încă se juca cu ea, planând asupra pielii umede, până când înconjură deschiderea rigidă cu vârful degetului, emițând un alt mormăit sălbatic.

– Dumnezeu, ești... Degetul se opri și testă cu o nerăbdare accentuată. Ești atât de...

Alexandra gemu. Îngheță. Se așteptase să o doară, se așteptase la atât de multe lucruri teribile.

În schimb, zona ei intimă fu învăluită de o plăcere tandră, plină de dorință, făcându-i loc, până când el se afundă cu totul.

Își petrecu un moment copleșită de ușurare, până când îl auzi înjurând printre dinți. Simți senzația ciudată a degetului lui înăuntrul ei.

– La dracu'! spuse el.

Apoi, dispăru. Nu doar mâna lui, ci el cu totul, lăsând-o singură în pat.

Capitolul 13

Piers nu îndrăzni să vorbească în timp ce se îndrepta orbește spre valiza care se afla la piciorul patului.

– C-ce s-a întâmplat?

El îi ignoră întrebarea. Nu băgă în seamă nota suavă a nesiguranței ce se simțea sub tonurile gătuite persistente date de pasiune.

Unde dracu' îi pusese valetul...? O, aici era, slavă Domnului!

Găsi cutia în care se aflau țigările de foi și o deschise. Blestemându-și degetele tremurânde, aprinse țigara și trase un fum.

Îi observă silueta dincolo de capătul aprins al țigării sale.

Se sprijinea în cot, acoperindu-se cu așternutul, ca și cum avea nevoie de decență într-o cameră aproape întunecată.

Dumnezeule, era fără defect! Chiar era.

Când trase al doilea fum, inhală parfumul intim al extazului ei de pe degete.

Îi lăsă gura apă.

Venele îi pulsau de furie.

Piers se strădui să-și controleze tumultul furios din voce atunci când, în cele din urmă, își descleștă gura suficient pentru a spune:

— Am fost păcălit de câteva ori în viața mea. De unele dintre cele mai bune din lume. Dar tu... tu faci de rușine cei mai vicleni și șarlatani bărbați.

Uimirea ei tăcută deveni un lucru tangibil care ajungea la el prin întuneric.

Chiar și acum, ardea de dorință să o mângâie. Să îi ușureze suferința. Instinctul protector pe care îl trezea în el era atât de puternic, încât nici chiar accesul de furie nu-l putea domoli pe deplin.

— Eu... eu nu înțeleg.

Vocea ei trăda o confuzie evidentă.

— Ai pretins că nu ai fost niciodată sărutată? izbucni el.

— Nu am fost! insistă ea. Nu am fost. Nu până când...

— Ei bine, fără îndoială, ai fost penetrată, bombăni el. Se îndreptă spre ușă, având nevoie să se distanțeze de trupul ei, care încă îl ademenea. Mi-e greu să-mi imaginez cum s-a putut una fără alta.

Așteptă. Tăcerea ei striga prin întuneric, creând o cavernă între ei, deși se aflau la doar câțiva pași depărtare.

Unde erau protestele ei de fecioară? Nu putea măcar să nege?

Mama lui mereu făcuse asta.

De fiecare dată când era prinsă într-o situație compromițătoare în vreun colț întunecos cu unul dintre așa-zișii prieteni ai tatălui său la o serată. De fiecare dată când îi abandona săptămâni la rând, făcându-și de cap cu vreun tânăr, unul mai arătos, oferind etichetei numai concesii imperceptibile.

Ea ar fi negat cu vehemență orice implicare.

Desigur, toți știau că frumusețea de neegalat care era Lady Gwyneth Atherton, ducesă de Redmayne, era o târfă necredincioasă. Atunci când ea apărea în încăpere, femeile își țineau soții mai aproape. Îi sărutau ambii obraji, apoi șopteau răutăți de îndată ce-și întorcea spatele.

Mai rău, toți înțeleseseră că soțul ei, tatăl lui Piers, era patetic îndrăgostit de ea. Știa că, atunci când avuția, pasiunea sau noutatea se epuiza, ea își abandona amantul și se întorcea acasă la castelul Redmayne duhnind a gin și a lucruri rușinoase, de nementionat.

Băiat fiind, Piers se bucura de revenirea ei, căci îi lipsea atât de mult. Era imun la șoapte, dar nu și la dragostea mamei lui. Femeia îl întâmpina cu un cadou, iar, atunci când el îl deschidea, ochii ei azurii scânteiau. Se apleca pentru a-l îmbrățișa, așteptând adorarea lui, iertarea lui, pe care el i le oferea imediat.

Bunul lui tată era atât de încântat să o vadă, atât de copleșit de bucuria de a o strânge în brațe... și atunci tristețea ei neiertătoare se instala, iar ciclul reîncepea.

Până într-o zi, pe când Piers avea șaisprezece ani, când Gwyneth a plecat în Italia cu un tânăr fermecător cu cincisprezece ani mai tânăr și a stat cu aproape o lună mai mult decât de obicei.

La sosirea ei, tatăl lui a ordonat să se organizeze un ospăț. Au sărbătorit și s-au bucurat toți de vinul excelent pe care îl adusesse ea. A fost o seară însuflețită, încântătoare.

A doua zi dimineată, Piers și-a găsit tatăl atârnat de aceeași balustradă de unde își anunțase el logodna cu Alexandra.

La înmormântare, mama lui și-a întâlnit următorul amant.

Și totuși, chiar și în fața acuzelor, Gwyneth Atherton nega vehement flirturile frivole. Sustinea că zvonurile erau iscate din gelozie pentru statutul și averea ei. Sau că un bărbat pe care îl refuzase răspândise zvonuri malițioase.

Minciuni. Mereu minciuni.

Rose fusese o gură de aer proaspăt în comparație cu mama lui. Era obraznică, îndrăzneată și brutal de directă. Nu-i păsa de presu-pusa puritate sau virtute a unei femei. De fapt, nici fosta lui logodnică nu fusese virgină, dar îi spusese asta de la început. Recunoscuse că fusese mereu sclava propriilor pasiuni și că nu dorise niciodată pe cineva atât de mult ca pe el.

El se îndrăgostise de neastâmpărul și de onestitatea ei provocatoare. O crezuse atunci când îi vorbise despre dragoste, despre căsătorie... când îi spusese că pentru ea titlul lui nu însemna nimic... deoarece îi destăinuise adevăruri inconfortabile. O văzuse în antiteză cu mama lui.

Cât de mult se înșelase! Amândouă fuseseră niște mincinoase.

Una își negase acțiunile, alta și le justificase.

Anii îl învățaseră pe Piers să nu-i mai pese atât de mult și să nu mai ierte cu atâta ușurință. Privea cu precauție orice gest feminin calculat. Cel puțin, asta crezuse. Devenise imun la planurile ascunse ale domnișoarelor lingușitoare aflate în căutarea unui soț.

Sau a unui duce.

De aceea o alesese pe Francesca.

Pe de o parte, da, pentru a îndeplini dorința răposatului său tată, dar, pe de altă parte, pentru că ea nu-l dorise în mod special. Aveau să aibă o viață confortabilă, demnă de dispreț. Niciodată nu avea să se aștepte la afecțiune din partea ei. Numai la copii.

Își jurase cu mult timp în urmă că interacțiunile lui cu o femeie aveau să fie mereu biologice și studiate. Asta până când o femeie dulce și aparent inocentă îl învățase, încă o dată, agonia abjectă a speranței. Îl fermecase, îl captivase cu naivitatea ei neslefuită, fascinantă.

Ce n-ar da să fie în locul lui Ramsay în acest moment, cu calmul lui glacial și indiferența lui inexpressivă.

Dar, până la urmă, pasiunea fusese mereu slăbiciunea lui, nu? De când era copil, Piers își urmărise poftelile cu un entuziasm vecin cu inconștiența. Nu se gândea la consecințe, fiindcă le avea de îndurat.

Nu fusese niciodată privat de ceva. Nu numai din cauza statutului său la naștere, dar și ca urmare a forței voinței sale. Voia ceva și făcea tot ce trebuia pentru a-l obține.

Poseda o nevoie neobosită de a cuceri totul. Să se cațäre pe cel mai înalt munte, să exploreze cea mai adâncă pădure. Să navigheze pe cel mai lung râu. Să-și încerce forța și abilitatea împotriva celor mai letali prădători.

Și pentru ce?

Ce însemna pentru el? Ce fel ce bărbat devenise? De ce îi păsa?

De ce dracului îi păsa atât de mult de tot și de toți?

Slăbiciunea asta a lui nu-i provocase decât răni. Răni adânci, nevindicate, provocate de gheare elegant ascuțite de creaturile cele mai înzestrate ale naturii.

„O, slăbiciune, ți-e numele femeie!”¹

Dumnezeule, dar soția lui era cu totul aparte. O actriță experimentată. O observatoare iscusită a bărbaților. Știuse ce să facă, ce să spună, cum să atingă părțile masculine, sensibile ale lui pe care

¹ Replică din *Hamlet*, de William Shakespeare (n.tr.)

el reușise să și le salveze. Cum să treacă de zidul pe care îl ridicase în jurul inimii lui și cum să se joace cu cavalerismul spre care el fusese mereu atât de înclinat.

Chiar și acum, când tăcerea ei o condamnă, se trezi rugându-se ca ea să spună ceva perfect. Râvnea ca ea să explice abisul arzător de suspiciuni care îi chinuia fiecare gând turbulent.

Voia să aprindă lampa. Să îi observe reacțiile și să îi analizeze expresiile.

La ce ar servi? Până acum, fusese compătitor de fără speranță.

În plus, dacă ar fi privit-o acum, dezbrăcată și încântătoare, cu buzele umflate și cu părul strălucitor...

Ar putea-o strânge de gât.

Sau ar putea face dragoste cu ea, în ciuda celor întâmplate.

Ce prost nenorocit era să se joace de-a cavalerul alb cu o domnișoară în pericol.

Focul furiei sale începu să se mai domolească în întunericul tăcut, înăbușit de gheare de gheață. Cu fiecare moment de liniște care trecea, amintirea și îndoiala construiau un zid în jurul inimii lui, transformându-i sufletul într-un monument de amărăciune glacială.

Inhală un fum catifelat, imaginându-și că expira tot devotamentul care se născuse pentru ea. Trei zile, o cunoștea de numai trei zile... Cum de reușise să devină atât de fermecat într-un timp atât de scurt?

Oare nu avea să se învețe niciodată minte?

- Nu ai nimic de spus în apărarea ta? Nici o explicație, nici o scuză? Aș fi crezut că o femeie inteligentă, cu o înclinație pentru liste, ca tine, are un plan de rezervă pentru o astfel de situație. Ai crezut că sunt atât de lipsit de spirit de observație încât să nu-mi dau seama?

- Nu e asta...

Lăsa cuvintele să se piardă în întuneric încă o dată.

- Spune-mi de ce! ordonă el. De ce ai simțit nevoia să mă minți încă de la început.

- Nu am mințit, zise ea prudentă. Nu am afirmat niciodată că sunt virgină. Tu ai presupus asta.

- Dar ai susținut că nu ai...

Își întrerupse gândurile, ducându-și mâna la tâmpla care îi zvâcnea.

Avea dreptate. Dumnezeuule, avea dreptate! O întrebase dacă fusese vreodată sărutată cu adevărat, iar ea negase.

— Cu adevărat este un termen atât de larg, nu? Lasă atâta loc de interpretare.

Atunci, de ce îl indusese în eroare? De ce să se comporte ca o inocentă ingenuă când avusese măcar un amant? Simți un ghem de suspiciune groaznică în stomac, făcându-l să se încordeze de dezgust.

— Ai intrat în vreo belea? I se mai întâmplase asta înainte, atunci când o amantă a lui rămăsese însărcinată. El avea numai douăzeci și trei de ani, dar își aștepta copilul bastard cu o nerăbdare aproape năvalnică.

Un copil care a apărut mai devreme și care fusese, de fapt, conceput cu un amant asiatic.

La dracu', se întâmpla iar?

— Ai remarcat nevoia mea de a avea un moștenitor și ai profitat de ocazia de a face copilul altuia un duce?

Oare acesta fusese planul ei de la început? De ce comportamentul ei fusese atât de ciudat? Se gândi la propunerea ei neașteptată, la stângăcia ei când venea vorba despre seducție, la oferta ei de a relua ce întrerupsese Rose.

Oare intenția ei fusese de a-l avea înăuntrul ei indiferent de circumstanțe?

— Niciodată! strigă ea. Te rog! Nu este ca... Se opri, împiedicându-și o izbucnire isterică înainte să continue. Ce vei face?

Neliniștea din vocea ei îl enervă, infuriindu-l iar.

— Nu voi anula căsătoria, dacă asta întrebi. Nu până nu voi ști sigur cum stau lucrurile. În ciuda modului în care arăt, să știi că nu sunt un monstru. Vocea lui îi contrazicea afirmația, sunând de parcă ar fi aparținut celui mai glacial demon din iad. Termenii înțelegerii noastre nu s-au schimbat. Fonduri în schimbul moștenitorilor. Nu așa ai spus tu, într-un mod atât de fermecător?

Deoarece, blestemată-i fie inima, încă o dorea. Încă ardea de dorință pentru ea. În ciuda otrăvii puternice care îi rămăsese în inimă, trupul lui încă era ademenit de ambrozia pe care o găsise între coapsele ei.

În modul ei chinuitor, trezise în el, în întuneric, mai multă dorință decât o casă întreagă de curtezane franceze luminate de felinare galbene.

– Atunci... oare să... reluăm? O spusese de parcă ideea unei nopți în brațele lui îi oferea la fel de multă bucurie precum o noapte petrecută într-o fecioară de fier.

Oare mereu simțișe asta? Dezgust față de el? Poate că Rose fusese brutal de sinceră la castelul Redmayne. Poate ea văzuse ceea ce el nu observase.

O înspăimânta și o dezgusta pe femeia care făcuse tot ce-i stătuse în puteri pentru a-l seduce. Dar, dacă se gândea bine, dezgustul ei fusese evident de la prima lor interacțiune. La dracu', aproape că-l împușcarea la Torcliff. Listele ei ridicole. Reacția ei viscerală în noaptea asta când deveniseră intimi...

La dracu'! Îi ceruse să stingă luminile. Ce altă dovadă mai voia în afară de asta? Nici măcar nu-l putea privi.

Cum de fusese atât de orb?

Poate pentru că, atunci când îi cuprinsese capul în palme și îi spusese că era frumos, văzuse sinceritatea strălucind în ochii ei.

O crezuse.

Și, brusc, nu mai era furios pe ea. Numai pe el. Oare existase vreodată un neghiob mai mare?

– Cât mai ai până la menstră? Întrebă el, oftând epuizat.

– Eu... îmi pare rău... Poftim?

– Nu sunt necunoscător în asemenea privințe. Încercă să dea vocii lui o liniște neperturbată. Nu insist să fiu primul bărbat care te-a avut, dar insist să fiu tatăl de netăgăduit al copilului tău.

– Nu sunt însărcinată, jură ea. Te rog. Nu pot să explic, dar pot jura că...

Nu mai voia scuze goale. Nu mai voia minciuni. Nici secrete.
Gata!

– Te voi mai întreba o singură dată. O vehemență străină, acerbă se strecură în vocea lui, o vehemență ce pusese pe fugă, de frică, războinici și animale deopotrivă. Când se presupune că vei sângera iar?

– Peste zece zile.

Vocea ei devenise atât de plăpândă, încât ceva în el se stinse.

– Zece zile, spuse el. Foarte bine. Când se va întâmpla – *dacă* se va întâmpla... Voi veni la tine după asta. Își luă haina și cămașa și ieși furtunos în noapte.

Capitolul 14

Alexandra avu nevoie de o bună parte a dimineții următoare pentru a-și căuta soțul dispărut pe puntea de la clasa întâi, apoi pe cea de la clasa a doua.

Unde s-ar ascunde un duce pe o navă?

Și ce avea să se întâmple odată ce îl găsea?

Ar fi trebuit să se îmbrace și să plece după el noaptea trecută în loc să aștepte să se întoarcă, suspinând în tăcere până când epuizarea o doborâse.

Valetul lui o trezise intrând discret în cameră pentru a lua câteva dintre lucrurile lui.

În timp ce Alexandra îl căuta, se muștra pe sine. Pentru o femeie atât de educată, era, fără îndoială, o nătăngă incredibilă. Cum de omisese un detaliu atât de important precum lipsa virginității sale? Citise despre himen în anumite texte și știa că nu-l mai avea. Totuși, nu-i trecuse niciodată prin minte că un bărbat ar putea observa asta.

Și că ar fi furios.

Că ar trage anumite concluzii.

Niciodată nu-i trecuse prin minte fiindcă pur și simplu nu se gândise la o astfel de înșelătorie. În ciuda secretelor ei teribile, nu fusese niciodată o femeie prefăcută. La urma urmelor, era om de știință. Ea avea de-a face cu fapte și date. Niciodată nu îi fuseseră de ajutor ficțiunile și născocirile, cu excepția unei singure ocazii.

Atunci când evitase ștreangul.

Ce fel de femeie ar fi încercat să pretindă că fiul ei bastard era moștenitorul unui duce? Sau al unui alt bărbat. Un gest atât de scandalos era de neiertat.

Alexandra își puse mâna pe burtă, acolo unde neliniștea se contopea cu ușurarea. Existau situații în care femeia putea fi atât de disperată, atât de nevoiașă, încât să fie atrasă de o astfel de înșelăciune. Lumea era un loc crud, dar și mai crud pentru cei neajutorați.

— Slavă Domnului, șopti ea pentru, probabil, a suta oară. Slavă Domnului că în acea noapte de Marchand nu o lăsase însărcinată. Deoarece, oricât și-ar fi dorit acum un copil, pe atunci un astfel de lucru ar fi fost condamabil.

Așadar, ce trebuia să facă în legătură cu dezastrul de astăzi?

Când se confruntase cu furia soțului ei, noaptea trecută, pur și simplu amuțise.

Nu pentru că uitase de furia lui adormită, ci pentru că, în prezența ei, Redmayne părea să renunțe la furie. Ca și cum *uita* de furie în prezența ei. O tratase cu o considerație plină de tandrețe. Ca și cum era o comoară pe care el o descoperise. Ca pe ceva prețios.

Nu mai era cazul, iar în clipa de față furia lui era îndreptată asupra ei.

Epuizarea și disperarea o conduseseră pe puntea de promenadă de la clasa întâi, unde încercă din răspuțuri să respire regulat. Malul Normandiei era flancat de vârfuri maronii bine definite acoperite cu ierburi atât de bogate și de verzi, încât îi amintea de Devonshire. Cum traversarea canalului de la Dover la Calais putea fi realizată în câteva ore cu aceste nave cu abur, cea de la Maynemouth spre Le Havre fusese realizată peste noapte.

Într-o clipă, aveau să ancoreze și să debarce.

Alexandra era disperată să îmbuneze situația cu Redmayne înainte să acosteze.

Pentru asta, trebuia mai întâi să-l găsească.

– *Duchesse?*

Vocea în vârstă masculină o trezi din reverie. Alexandra se întoarce și găsi un bărbat scund, dar corpulent, care stătea alături de ea. Pe sub pălăria lui galbenă de călătorie, ochii lui blânzi ciocolatii, conturați de o rețea de linii fine, amenințau să-i dizolve calmul într-o baltă de lacrimi. Bărbatul de vârstă a doua părea atemporal, iar Haimanalele obișnuiau să își dea cu presupusul referitor la vârstă lui. Oare avea patruzeci și cinci de ani și arăta mai în vârstă sau avea șaiszeci de ani? Încă îi era imposibil să spună. În zece ani, peste el părea să fi trecut numai o zi. Dăduse uniforma de grădinar pe un costum de zi, mai potrivit pentru funcția lui.

– Jean-Yves, spuse ea surprinsă. Ce faci pe navă? Este Cecelia cu tine?

Sigur că nu ar fi însoțit-o, neinvitată, în luna de miere.

– *Duchesse, est-ce que vous allez bien?*

Îi ignoră întrebarea, atingându-i prudent cotul, cu aceeași greutate cu care ar fi atins un ciob se sticlă.

Iar acea întrebare. *Ești bine?*

— Totul e permis în dragoste —

Întreba asta deoarece fusese acolo. O văzuse în acea noapte cu sânge pe rochie și cu inocența zdrobită în milioane de bucăți.

O ajutase să-și acopere crima. Să-și adune frânturile de existență. Pentru asta, Alexandra avea să-i fie mereu recunoscătoare.

— Sunt foarte bine, îi răspunse ea în franceză, acceptându-i scrisoarea împăturită pe care el i-o întinse. Mă bucur să te văd.

Alexandra îi evită privirea îngrijorată, alertă în timp ce desfăcu sigiliul de ceară al Haimanalelor Roșii și deschise scrisoarea. Nu știa de ce se simțea stânjenită în preajma lui, dar prezența lui scotea la suprafață prea multe amintiri.

După acea noapte în grădină, mereu o privise cu aceeași milă candidă. Pentru el, ea rămăsese fata neajutorată.

Cea pe care ea încercase din răspuțeri să o lase în urmă.

Alexander,

Îți cer sincer iertare pentru îndrăzneala mea, dar, cu tot ce s-a aflat, pur și simplu nu am putut suporta gândul de a te ști singură și atât de departe. L-am trimis pe dragul de Jean-Yves să te supravegheze de la o distanță discretă. Nu ți-am spus fiindcă știu că ai fi refuzat, dar a fost singurul mod prin care am putut-o împiedica pe Frank să cumpere bilet pentru aceeași navă și să devină o pacoste în luna ta de miere. Jean-Yves va sta la hotelul Fond du Val alături de alții de la sit și va fi la dispoziția ta.

Sir Ramsay l-a interogat pe pistolar. Mi s-a spus că încă nu se știe pe cine vizase. Deși Frank insistă că ea era ținta, nu pot să scap de presentimentul că se înșală amarnic.

Ai grijă de tine, dragă Alexander! Stai aproape de Redmayne. Simt că el te va proteja!

Sper că vei avea o călătorie minunată și că luna ta de miere va fi plină de plăceri neașteptate!

Cu dragoste,

A ta devotată Cecil

În timp ce recitea scrisoarea iar și iar, ochii Alexandrei se umplură de lacrimi de dor. Draga, devotata Cecelia, voluptoasă, viguroasă și neîndurător de inteligentă.

Avea cea mai generoasă inimă din imperiu.

Trecu un deget peste capătul paginii, unde pata de cerneală trăda ezitarea Ceceliei înainte de a folosi cuvintele „plăceri neașteptate“.

Prietena ei fusese îngrijorată de noaptea nunții ei, deși, ca fiică de vicar, fusese prea precaută pentru a spune asta.

Plăceri neașteptate. Acele cuvinte ar putea fi folosite, cu siguranță, cu referire la noaptea nunții ei.

Printre altele.

– *Duchesse*, insistă Jean-Yves. Sunteți tulburată? V-a rănit soțul dumneavoastră?

Alexandra îl luă de mână și îl strânse ca pentru a-l liniști.

– Îi poți spune stăpânei tale că sunt foarte bine, zise ea. Soțul meu nu m-a rănit deloc. Se părea, mai degrabă, că ea fusese cea care îl rănisese. Suficient încât durerea să lase loc furiei. Trebuie să-l găsesc, insistă ea.

– Desigur! Mulțumit, Jean-Yves făcu o reverență. Voi fi prin preajmă.

Dându-i drumul cu un zâmbet recunoscător, Alexandra se îndreptă spre scările care duceau la puntea de la clasa a doua și poate chiar mai jos, unde încărcăturile erau pregătitoare pentru ca macaralele incredibil de mari să le descarce pe docuri.

– Excelență! o strigă o voce stinsă, feminină. Ducesă!

Fusese atât de distrasă de evenimentele din noaptea trecută, atât de tulburată de coșmaruri și de abătută pentru că se trezise singură în pat, încât nu remarcă faptul că cineva i se adresa.

O mână o cuprinse de cot, iar ea se întoarse și dădu peste Julia Throckmorton, îmbrăcată într-un costum alb, ținându-și pălăria impresionantă în timp ce vântul încerca să i-o ia de pe buclele voluminoase.

– Nebunatic! strigă ea în timp ce-și întinse brațele spre Alexandra, tăindu-i răsufierea cu strânsoarea ei înaintea să-i dea drumul brusc. Indică spre însoțitorii ei, Lord și Lady Bevelstoke, cu gesturi agitate, entuziaste, în timp ce vorbea cam prea repede pentru a putea fi urmărită. Cum a stat ea pe peronul gării și m-a lăsat să-mi dau cu presupusul ore în șir privind identitatea noii ducese fără să-mi dea vreun indiciu că ea era! Julia o înghionti. Ce crudă ești cu o veche și bună prietenă!

Alexandra încercă să-i ofere un zâmbet fermecător. Asta erau, vechi și bune prietene? Sau așa voia Julia să modeleze realitatea, acum, că Alexandra devenise ducesă? Nu discutaseră pe peronul gării ore în șir. Mai degrabă, vorbiseră câteva minute.

Lord Bevelstoke, un bărbat cu riduri multe și cu o bărbie proeminentă și care se împleticea cam mult pentru un om de nici cincizeci de ani, își ceruse aprig scuze chiar înainte de a fi chemat să o conducă la altar.

Lady Bevelstoke însă înaintă acum pentru a o săruta pe obraz ca și cum s-ar fi apropiat de un membru al familiei regale.

— Ce mai fac Lord și Lady Bentham, Excelență? întrebă ea cu voce stinsă, gătuită.

Alexandra obișnuia să glumească cu fratele ei, Andrew, spunând că femeia semăna cu pechinezul ei prețios nu numai la înfățișare, ci și la voce și temperament. De îndată ce mă voi întoarce la Hampshire, vă voi vizita părinții.

Alexandra îi salută politicos, simțind că încă o încercare de a le zămbi oamenilor acestora avea să-i crape fața precum o oală antică.

— Sunt convinsă că vor aprecia, Lady Bevelstoke. Dacă mă ierțați, eu...

Julia întrerupse încercarea ei nerăbdătoare de a se scăpa politicos.

— Ești în luna de miere, înțeleg. Unde mergi? Mor de curiozitate. O, am ghicit! Este evident că nu ai trusou de nuntă. Te duce Redmayne la croitoreasa aceea genială din Rouen? Femeia aia și-ar da un deget să te îmbrace, având în vedere că ai face și un sac de zdrențe să arate la modă. Ești atât de frumoasă! Înainte de turul nostru pe continent, trecem pe acolo, pe la magazinul ei din Rouen. Ți-aș putea ceda ție una dintre programările mele! Am adăugat Italia în program, așa că am nevoie de câteva rochii în plus, nu?

Amețită de viteza cu care Julia conversa, Alexandra își privi rochia de zi simplă. Era una dintre preferatele ei. O nuanță deschisă a culorii apusului în deșertul egiptean, cu un cordon rezistent împletit și cu un tiv care să facă față vântului și nisipului. Nici nu băgase de seamă că majoritatea hainelor ei erau mai potrivite pentru un arheolog decât pentru un aristocrat.

— De fapt, zise ea, ducele mă va duce la un sit arheologic din Normandia. Se spune că strămoșii lui Redmayne sunt îngropați acolo.

Cel puțin, *spera* că planul rămăsese în picioare, dacă nu cumva el se aruncase peste bordul navei în noapte ca să evite să-și petreacă luna de miere cu ea.

— Și unde anume *este* misteriosul tău soț? întrebă Julia, privind ostentativ pe punte. Am tot încercat să vă întâlnesc la balul mascat

și la nuntă, dar amândoi erați înconjurați de o grămadă de oameni. Cu Francesca și Cecelia lipite de tine, nici nu m-am putut apropia.

Alexandrei i se părea copleșitor că Julia avea obiceiul de a discuta două sau trei subiecte în același timp, așa că decise să răspundă la prima ei întrebare.

– Excelența Sa a plecat după... cafea, minți ea. Mă întâlnesc cu el curând, pentru a debarca.

Julia o luă de braț pe Alexandra.

– Să ne plimbăm pe punte până atunci, vrei? propuse ea, dar brațul care-o bloca pe Alexandra alături de ea nu-i dădu ocazia să se scuze politicos. Puteți ierta o clipă două colege de școală, Lord și Lady Bevelstoke?

Soții Bevelstoke exagerară cu exclamații de încântare în timp ce Julia o conducea pe Alexandra de-a lungul punții largi, trecând pe lângă niște ferestre mari și încântătoare, spre pupă.

– Dacă vei excava în Seasons-sur-Mer, atunci trebuie să-l cunoști pe doctorul Thomas Forsythe, zise Julia. Se află undeva la clasa a doua, îndreptându-se spre același sit, pentru a excava vre-un lucru oribil.

O clipă, numele o distrase pe Alexandra de la starea ei.

– Îl cunosc pe doctorul Forsythe din Cairo.

În urmă cu câțiva ani, avuseseră o relație de amicitie.

– L-am urmărit la hotelul din Maynemouth ieri. Julia se aplecă spre ea. Este un specimen perfect, nu? Mereu am avut o slăbiciune pentru intelectualii poetici, periculoși. De îndată ce vom face cunoștință, intenționez să-l fac amantul meu.

– Julia!

Înspăimântată, Alexandra privi în jur, îngrijorată să nu fi fost auzite.

– O, nu fi rușinoasă! o muștră Julia, zgâlțâindu-i mâna înainte să se îndrepte spre scările care duceau la puntea de jos. Ce s-a întâmplat cu Alexandra cu care am mers la școală? Cea care citea mereu romane interzise, care bea tărie și mergea la întâlniri clandestine cu Francesca și Cecelia în miezul nopții – în pantaloni? Acum, suntem femei măritate, putem avea astfel de conversații.

Când ajunseră pe scările punții de jos, un cuplu elegant făcu o reverență în fața Alexandrei și o felicită. Ea nu-și putu aminti numele sau titlul lor pentru nimic în lume, dar se strădui să fie grațioasă.

Avea să fie, într-adevăr, o ducesă groaznică.

Julia vorbi în șoaptă atunci când cuplul se îndepărtă.

— Apropo de căsnicie, cum a fost noaptea nunții? Scoase un sunet extaziat. Te-ai culcat cu Teroarea din Torcliff? Ar trebui să auzi ce se vorbește în înalta societate! A fost prima dată sau sunteți amănți de multă vreme?

Uluită, Alexandra rămase cu gura căscată.

— A fost... eu... Ce discuții?

Julia îi aruncă o privire poznașă.

— O, probabil știi că înainte să... hmm... să fie desfigurat, Redmayne a fost un mare desfrânat. Se culca cu orice fată drăguță care avea un titlu mai mare de baroneasă — până a întâlnit-o pe Rose. Cu orice fată drăguță *disponibilă*, căci niciodată nu și-a făcut amante căsătorite. Ce păcat! Făcu o grimasă de parcă ar fi lins o mie de lămâi. Ce păcat că o ai pe Rose drept inamic. Era atât de rea în școală! Mă rog! zise, revenind la subiecte mai profane. Toți și-au dat cu presupusul în privința motivelor pentru care Redmayne a trăit ca un călugăr de când s-a întors acasă. Acum știm, nu? A fost îndrăgostit în tot timpul acesta. Am crezut cu toții că era din cauza vanității lui — adică, mda, cicatricile lui sunt atât de înspăimântătoare. Nu te sperie? Sau pur și simplu stingi luminile atunci când el... știi tu?

Ridică din sprâncene.

Stupefiată și tulburată, Alexandra căută un răspuns. O minciună. Îi ceruse să stingă luminile... dar asta nu avusese nimic de-a face cu cicatricile lui.

Ci numai cu ale ei.

Obosită să aștepte un răspuns, Julia se opri și o opri și pe ea atât de brusc, încât Alexandra se simți strivită.

— Nu ești... însărcinată, nu? Poți să îmi spui, voi păstra discreția. Te avertizez că speculațiile înaltei societăți spun că motivul circumstanțelor foarte ciudate și precipitate ale nunții este faptul că se află pe drum un mic viitor duce sau o lady.

Alexandra tăcu, știind că orice i-ar fi spus acestei femei nu ar fi avut vreo șansă să rămână secret. Fu însă nevoită să recunoască faptul că nu știuse la ce să se aștepte de la această căsătorie, dar cu siguranță nu se așteptase ca toți să creadă că era însărcinată.

— Te asigur că nu sunt însărcinată.

— O, privește! Uite-l acolo pe Excelența Sa, discutând cu doctorul Forsythe. Ce coincidență excelentă! Vino, vino!

Julia o trase către locul unde Alexandra observă că stăteau doi bărbați cu spatele lat, în centrul aglomerației.

Plajele erau tot mai aproape, la fel ca debarcaderul încântătorului oraș-port Le Havre. Bărbații se aplecaseră nepăsători peste balustradă, privind piscurile apărând în depărtare, conversația lor masculină gălăgioasă fiind întreruptă numai de sorbiturile prudente din ceștile lor mici de cafea.

Deși fiecare linie a trupului său și conduita lui trăda o forță intrinsecă, costumul lui Redmayne nu spunea multe despre descendența sa. Purta un costum albastru-închis care scotea în evidență negrul strălucitor al părului său și luciul de cobalt al șuvițelor lui rebele evidențiate de soarele verii neobosit ce se reflecta în mare.

Redmayne discuta cu Forsythe, având o atitudine politicoasă, dar privirea lui avea în permanență un licăr apăsător. Umerii lui rămăseră încordați din cauza unei tensiuni care nu-l părăsea. Era ca și cum ar fi fost mereu pregătit să intre în acțiune – spre sau departe de pericol.

Niciodată nu părea extrem de civilizat, nu? Nici măcar în costumul de mire, dacă stai să te gândești. Avea construcția osoasă barbară a strămoșilor prădători pe care erau pe cale să-i examineze, și ceva din sălbăticia inerentă o făcea pe Alexandra să simtă un fâlfâit ciudat, dar deloc neplăcut sub coaste.

Ea se simțea ca și când în orice moment avea să i se surpe pământul sub picioare – și nu din cauza faptului că motorul pufăi atunci când nava se pregăti să arunce ancora.

Soțul ei era cel care amenința să-i dea lumea peste cap. Faptul că îl vedea. Apropierea de el.

Amintirea nopții trecute stârni în ea o conștientizare indecentă. Îl privi dragăstos, de parcă l-ar fi văzut pentru prima dată, cercetând părți ale sale pe care nu le observase înainte.

Buzele lui. Ei bine, le remarcase, nu? Aveau ceva aparte. Erau capabile să rostească cele mai dure și mai crude cuvinte, dar ofereau totodată și cele mai delirante și amețitoare sărutări și sentimente care-ți topeau inima. Brusc, își dori să vadă la el o urmă de amuzament, așa cum se întâmpla atunci când el încerca să își rețină un zâmbet.

Mâinile lui. Mâinile lui puternice, pricepute și aspre, diferite de ale oricărui alt aristocrat din câți cunoștea ea. Bătăturile lui

îi zgâriaseră pielea cu asprimea lor delicată, făcându-i pielea de găină și provocându-i fiori de plăcere.

Plăcere. Acele mâini o învățaseră adevăratul sens al acestui cuvânt. Așa cum promisese, devenise instructorul ei erudit spre propria ei plăcere carnală. Zona ei intimă fusese mereu o provocare pentru ea. Ceva ce ignorase, ce evitase. Cumva, el așternuse o beatitudine incredibilă peste amintirea suferinței care dominase acea zonă a trupului ei atât de mult timp.

Știa că avea atât de multe să o învețe, iar ea avea atât de multe de învățat de la el.

Voia, într-un mod absurd, să-i mulțumească.

Asta dacă el avea să mai vorbească vreodată cu ea.

— Uitați pe cine am găsit, Excelență! îl anunță Julia cu îndrăzneală, prezentând-o soțului ei.

Redmayne aruncă o privire glacială spre Alexandra.

— Nu poți găsi ceva ce nu lipsea.

Toate cuvintele rostite și nerostite planară în aerul sărat, până când căzura la picioarele lor precum cioburi de sticlă.

În toată acea dezordine, Alexandra și-ar fi putut găsi încrederea. La fel și inima.

— Doamne, este chiar tânăra doctor Alexandra Lane? Un bărbat arătos și robust își îndepărtă șoldul de balustradă și își abandonă cafeaua pentru a le saluta cum se cuvine pe doamnele care se apropiu. Jacheta lui din pânză crem fâlfâia în spatele lui în timp ce-și ridică mâna pentru a le saluta, înainte să-și acopere ochii de lumina soarelui estic.

— Doctor Forsythe! Ce încântare!

La vederea buclelor lui de culoarea nisipului și a zâmbetului său timid, Alexandra nu-și putu ascunde un zâmbet de încântare sinceră. Îl întâlnise pentru scurtă vreme la Cairo, dar el nu o tratase niciodată ca pe o femeie. Ci ca pe un egal din punct de vedere intelectual. Apreciase asta mai mult decât putea exprima.

— Știi că nu e cazul de formalități! Îi acceptă mâna înmănușată în ale sale și i le strânse cu un entuziasm încântător. Îmi poți spune Thomas, te rog, ca înainte!

Un fior rece ridică tot părul de pe corpul Alexandrei. Aceasta își privi soțul la timp pentru a-i surprinde o umbră întunecată pe chip.

Un ghiont îi reaminti de maniere.

— Thomas, Excelență, permiteți-mi să v-o prezint pe Lady Julia Throckmorton, o bună prietenă din școală.

— Încântată! Julia își întinse mâinile delicate, acoperite de mănuși de dantelă albă, pentru a-și primi salutul din partea ambilor bărbați. Mă întreb ce fac doi domni educați de rangul dumneavoastră pe docul de mărfuri.

Privirea Alexandrei se întâlnește cu a soțului ei, și ea se temu că acesta avea să spună că-și petrecuse noaptea nunții departe de ea.

Doctorul Forsythe indică spre câteva cutii așezate pe niște suporturi late de lemn în timp ce marinarii voinici înfășurau funii la colțurile acestora pentru a le fixa cu cârlige lucioase din oțel.

— L-am invitat pe Excelența Sa să inspecteze câteva dintre obiectele pe care le voi duce la sit, explică el cu accentul său educat. În plus, eu și Redmayne am observat că la clasa întâi cafeaua nu este la fel de tare. Nu este așa, Excelență?

Redmayne nu spuse nimic în timp ce dădu pe gât ultima înghițitură din licoarea neagră, mușchii întinși ai gâtului mișcându-se pentru a înghiți în cea mai tulburătoare manieră.

Julia abandonează brațul Alexandrei pentru a se da mai aproape de doctorul Forsythe.

— Reputația inteligenței dumneavoastră vă precedă, doctore, zise ea zâmbind afectat. Subiectul muncii dumneavoastră mi se pare încântător. Promiteți-mi că ne veți spune totul despre el.

— Oh, o să vi se pară foarte plictisitor, vă asigur. Forsythe zâmbi politicos către Julia, apoi se întoarse iar spre Alexandra. Dar, dragă doctor Lane, vei fi interesată să afli că au dat peste fundația unui vechi așezământ la Le Havre și au găsit îngropat un aristocrat persan în aceeași criptă în care se pare că se află un prinț maur și un marinăr viking. Îmi doresc să te conduc la catacombe și să îți arăt ce am descoperit. Dacă bănuielile mele se adevăresc, comerțul pe ocean a avut loc chiar mai devreme decât credeam...

— Doctor Atherton.

Toți își întoarseră privirea spre duce în timp acesta bombăni un nume care nu era familiar nici unuia, cu atât mai puțin Alexandrei.

— Poftim?

Forsythe își întoarse capul într-o manieră stranie.

— Vă adresați Excelenței Sale, Lady Alexandra Atherton, ducesă de Redmayne. Enunță fiecare cuvânt cu o claritate extremă. Nu mi-ai menționat niciodată, Forsythe, că o cunoști pe soția mea.

— Nu am știut că v-ați însurat, Excelență! Nu știam că *ea* este noua ducasă.

Ca și cum ar fi înțeles pericolul în care se afla, Forsythe se bălbâi, obrații lui devenind roșietici. Făcu doi pași în spate înainte ca Alexandra să se simtă obligată să-i sară în ajutor.

— Suntem în luna de miere, Thomas. Alexandra tresări la tonul ei prea entuziasmat. Această călătorie la situl arheologic este concesiunea noului meu soț pentru obsesia mea față de trecut.

— Bine. Forsythe își reveni cu iscusință din surprindere, întinzându-se pentru a-și recupera ceașca de cafea. Vă ofer felicitările mele tardive! Felicitările lui păreau sincere, dar ochii lui căprui serioși fură marcați de o urmă de melancolie. Văd că suntem gata de ancorare, și, înainte să debarc, trebuie să mă ocup de câteva lucruri. Vă doresc o dimineață frumoasă, Excelență, până când ne vom întâlni la Seasons-sur-Mer. Presupun că veți sta la hotelul Fond du Val, nu-i așa?

Fără să spună ceva, Redmayne încuviință scurt. Încă o dată, Alexandra se grăbi să fie amabilă.

— Abia aștept să văd catacombele, Thomas, spuse ea.

— Vă însoțesc, doctore, se oferi Julia, întinzându-și mâna spre un braț care încă nu-i fusese oferit. Îmi veți putea spune totul despre vikingii persani.

Peste capul ei blond, Forsythe și Alexandra schimbară o privire ca răspuns la nepriceperea Juliei în privința istoriei. Ochii lui Thomas se încrețiră înainte ca el să se retragă făcând din ochi cu înțelegere, cu Julia prinsă de el ca un scai.

Alexandra se întoarse spre soțul ei, care îl privea cu asprime pe Forsythe retrăgându-se.

— Spune-mi, soție, este și el o parte a obsesiei tale pentru trecut?

Întrebarea lui o făcu pe Alexandra să râdă.

— Thomas? În nici un caz! Abia de-mi aminteam de existența lui până astăzi.

— Thomas?

Ridică sceptic dintr-o sprânceană înainte să-i întoarcă spatele pentru a-i privi pe marinari aruncând funiile peste bord și macaralele coborând pentru a lua cutiile cu marfă.

— Doctorul Forsythe este un coleg prietenos și respectat. Alexandra se apropie de el, întristată de faptul că Piers îi întorsese glacial spatele. Nu este ca și cum a avut vreodată acces la dormitorul meu

prin pasaje secrete. Niciodată nu m-a cunoscut intim, pentru ca voi doi să puteţi schimba opinii pe tema asta.

Nu îi stătea în caracter să facă referire la Rose, dar Alexandra nu suportase niciodată ideea că femeile ar trebui asuprite pentru ceva ce bărbaţii erau lăudaţi.

Nu avea de gând să suporte nici acum.

– *Touché.*

Redmayne se sprijini pe coate, menţinându-şi cu încăpătânare privirea asupra piscurilor distante care se înălţau pe plajele aurii lungi.

Alexandra îi studie chipul puternic – partea desfigurată îi era ascunsă privirii ei. Din acest unghi, frumuseţea lui masculină era uluitoare. Soarele amiezii accentua nuanţa pielii lui colorate de multe zile petrecute în căldura neîndurătoare. Vântul îi deranja părul neascultător, iar ea îşi dorea se să întindă spre el. Să-i înăbuşe furia imensă şi să-l găsească pe bărbatul cald, tandru care fusese adesea cu ea.

– Piers! Nu era obișnuită cu intimitatea prenumelui său şi spera că, făcând asta, avea să le reamintească de intimităţile subtile pe care ea spera să le împărtăşească în calitate de soţ şi soţie. Te asigur că doctorul Forsythe nu a fost niciodată interesat de mine. Nu este amantul meu şi nu aveam habar că se află aici. Îţi reamintesc că nu eu am sugerat această călătorie şi nici nu am făcut aranjamentele pentru asta...

– Nu trebuie să-mi reaminteşti nimic, spuse el posac. Sunt conştient că numai eu sunt de vină pentru situaţia noastră. Nu trebuie să mai discutăm despre asta.

– Spui asta, dar noaptea trecută...

– Nu m-ai auzit? Se întoarse spre ea, cu trăsăturile neîndurătoare şi cu dispreţul strălucindu-i în privire. Nu vreau să discut despre noaptea trecută. Nu mă interesează nici foştii tăi amanţi. Scurpă în mare, ca şi cum ar fi avut un gust amar în gură. Eu am fost prostul care a presupus că erai *virgo intacta*. Eşti o femeie educată, ieşită în lume – şi aparent destul de des în compania bărbaţilor. Cum eşti mai drăguţă decât sunt, în general, intelectualele, nu mă surprinde că ai fost sedusă.

– Nu am fost...

– Mai mult, o întrerupse el, aşa cum ai subliniat cu atâta grijă, am avut multe amante şi, obiectiv vorbind, nu am superioritatea morală de a purta pică plăcerilor unei fete bătrâne frumoase.

Alexandra îl privi chiorâș. Oare tocmai o insultase și o numise frumoasă în aceeași propoziție?

— Din păcate, continuă el amuzat, un lucru cert este faptul că moștenitorii mei trebuie să fie născuți de tine. Și, oricât de insolent ai găsi asta, trebuie să mă asigur că orice iese din tine îmi aparține. Așadar, va trebui să ne suportăm reciproc încă vreo zece zile. Sunt convins că nu ți se va părea o prea mare corvoadă.

— Nu m-ar deranja să ne amânăm intimitățile până îți vei mai liniști gândurile, spuse ea precaută.

— Sigur că nu!

Își înălță ceașca de cafea și privi pe fundul acesteia, ca și cum ar fi vrut să ghicească acolo viitorul.

— Mărturisesc că sunt contrariată de logica ta, recunosc ea.

El o privi ținând.

— Cum așa?

— Ei bine, evitând acum patul conjugal, vei avea dovada că nu sunt însărcinată cu copilul altuia, începu ea. Dar, în viitor, când voi rămâne însărcinată, cum vei putea tu — sau oricare alt bărbat — fi sigur că acel copil este al tău? Nu ai cum să știi.

— Voi ști, bombăni el.

— Nu este posibil! Se încruntă. Este ceva ce, ca om de știință, am găsit mereu bizar la societatea noastră comparativ cu cea a strămoșilor. Numele se moștenește pe linie paternă, și totuși, singura dovadă categorică pe care o are cineva este că acel copil este produsul trupului femeii. Nici un bărbat nu poate fi absolut sigur că acel copil este al lui, că soția lui nu are un amant — decât dacă acesta se află cu ea în fiecare moment al fiecărei...

Mănat de furie, Redmayne își aruncă ceașca peste bord. Această pluti prin aer, reflectând lumina soarelui cu fiecare rotație, până când lovi apa și dispăru.

Alexandra se holbă la locul în care ceașca se scufundase, neînfrământându-se să-și întâlnească sclipirea periculoasă din ochi în clipa când el se aplecă pentru a-i șopti la ureche:

— Eu. Voi. Știi.

Ea își întoarse capul, iar obrazul ei îl atinse pe al lui, zgâriat de firele bărbii lui. Se aștepta ca el să o evite, dar nu o făcu. Îi veni să se frece de el ca o pisică, dar se mulțumi să își treacă obrazul peste al lui.

— Eu nu, îi șopti ea. Pentru oricine i-ar fi văzut, păreau proaspăt însurăței, alintându-se reciproc sub soarele francez. Ia-ți o amantă, dacă vrei. Nu îmi încalc jurămintele. Sper că poți crede asta.

Protestul lui cinic îi încălzi gâtul când el se întinse spre urechea ei, inhalându-i mirosul părului.

– Nu am nici un motiv să mă încred în tine, se lamentă el, prinzându-l de braț pentru a o trage mai aproape. Probabil nu o voi face niciodată.

– De ce? întrebă ea, adulmecându-l la rându-i. Parfumul lor exotic amestecat cu sarea mării o intoxica. Ce conversație ciudată purtau, în timp ce trupurile lor reacționau la apropierea dintre ei într-o manieră conflictuală. De ce te îndoiești că vorbesc serios?

– Tu ai încredere în cuvântul *meu*? o provocă el, mustața lui gâdilându-i gâtul înainte ca buzele lui să îl atingă. Deși nu știi aproape nimic despre mine?

Ea ezită. El avea dreptate. Ce știa ea despre el? Nu avea nici o idee dacă era într-adevăr un bărbat în care putea avea încredere. Căruia să îi poată încredința trupul. Trecutul. Secretele ei.

Viața ei.

Știa că mirosul transpirației lui nu-i repugna. Că îi plăcea să-și strecoare mâinile pe sub reverele hainei lui pentru a-i putea atinge pieptul lat. Că, pentru un bărbat atât de corpulent, încă nu își revărsase forța asupra ei. Nici măcar furia. Că era un bărbat care stăpânea caii. Că al șaselea simț al acestor animale putea identifica adesea caracterul unui bărbat.

Jean-Yves avusese un câine care ciulea urechile și mârâia în prezența lui de Marchand.

Ar fi trebuit să fie un avertisment.

Caii și câinii de la castelul Redmayne răspundeau la comenzile ferme ale lui Piers deoarece îi trata cu blândețe.

Animalele aveau încredere în el.

Putea asta să însemne ceva?

– Poate, milord, în loc să ne evităm reciproc timp de zece zile, am putea să ne petrecem luna de miere unul în compania celuilalt, sugeră ea.

El pufni și se îndepărtă. Ea îi simți imediat lipsa.

– Nu este necesar. Ce sens ar avea?

– Ei bine, vom fi duce și ducesă de Redmayne. Dacă va trebui să creștem un copil – mai mulți copii –, ar fi mai ușor dacă ne-am cunoaște mai bine. Dacă am fi prieteni.

El își lăsă capul pe spate cu o mișcare aproape cabalină.

– De obicei, ducii nu se implică în creșterea copiilor lor.

— Totul e permis în dragoste —

— Nu..., întări ea. Dar Redmayne, deși este foarte mare, nu este o moșie modernă vastă, așa că este puțin probabil să îi poți evita. Sau pe mine.

— Nu și dacă vă voi instala în altă parte, bombăni el.

Ea decise că nu era momentul potrivit să-i menționeze faptul că nu avea să rămână niciodată *instalată* undeva. Avea să meargă oriunde dorea.

— Așa plănuiești? Cum aș putea să-ți port în pânțece o mulțime de moștenitori dacă nu-ți sunt accesibilă?

El se opri și se încruntă și mai tare, ca și când ea adusese un argument la care el nu se gândise.

— Și ce anume propui, mai exact?

— Numai să ne vedem puțin în fiecare zi, pentru a ne ține companie, sugera ea. La cină, poate. Sau la o plimbare, ca aceea pe care am făcut-o în acea amiază de-a lungul costisei. Fără asasin, desigur.

— Te referi la plimbarea în care m-ai amenințat că mă împuști?

Alexandra își mușcă buza pentru a-și reține o grimasă sau un zâmbet. Poate ambele.

— Te-am amenințat că te împușc doar pentru că te aflai deasupra mea.

— Tocmai îți salvasem viața, dacă îți amintești.

Își amintea că se aflase la marginea prăpastiei — și la propriu, și la figurat.

— Nu va ajuta la nimic să ne petrecem luna de miere departe unul de celălalt, spuse ea, întorcându-se spre el. Dar dacă asta este dorința ta...

El o cuprinse de braț, trăgând-o de talie într-o poziție intimă, în timp ce ea îi simțea respirația fierbinte la ureche atunci când trupurile lor se contopiră.

— Știi tu, soție, ce efect au asupra mea zece minute petrecute în compania ta? Șoapta lui semăna cu un mârâit în intensitatea sa animalică. Chiar crezi că-ți pot mirosi parfumul, că te pot privi știind ce se ascunde sub rochiile tale fără formă și să mă abțin să gust ceea ce îmi aparține?

Alexandra privi pe furiș spre muncitorii de pe punte care făceau tot ce puteau pentru a nu-i observa și a-și continua treburile.

Foarte bine, după părerea ei.

— Acum, că ți-am explorat curbele, ți-am gustat sâni, ți-am experimentat plăcerile, nu mă pot gândi la altceva până când nu te voi

avea iar goală, înțelegi? Timpul împreună este acum o agonie, din toate punctele de vedere.

În urmă cu trei zile, cuvintele lui ar fi înspăimântat-o dincolo de orice închipuire.

În urmă cu trei zile, nu știuse ce însemna să experimenteze răbdarea nemiloasă a pasiunilor lui. Să fie obiectul dorinței lui și să constate că în sufletul ei adormit se aprindea dorința.

— Nu văd de ce... nu putem ajunge la o înțelegere, spuse ea pe nerăsuflăte.

— O înțelegere?

Din vocea lui, cuvântul părea indecent.

— Am putea... să facem schimb de favoruri. Fără contact. Ne-ar putea... ajuta să ne cunoaștem mai bine.

Și, dacă erau norocoși, s-ar putea învăța reciproc câte ceva despre încredere.

— Am o singură condiție, îi șopti el la ureche.

— Care?

— Mă vei lăsa să-mi folosesc limba.

Răspunsul Alexandrei se pierdu într-o trosnitură aspră de deasupra. Bărbații strigau. Grinda de metal și schija de lemn scoteau un zgomot asurzitor.

Trupul masiv al lui Redmayne părea a se mișca în reluare, dar totuși perfect sincronizat, când el o prinse, o ridică fără efort și se rezezi pe punte, protejându-i capul cu al său.

Dacă ar fi întârziat o milisecundă, încărcătura i-ar fi strivit pe amândoi.

Capitolul 15

Piers nu știa ce detesta mai mult: că cineva ar putea încerca să-i omoare soția sau că cineva ar putea încerca să se culce cu ea.

Îl deranja foarte tare că nu fusese capabil să-și ia ochii de la Alexandra. Nu numai pentru că era cea mai captivantă femeie, ci și pentru că, indiferent de cât de mulți amirali alarmați îl asiguraseră că incidentul de pe navă fusese doar un accident, el nu putea să scape de bănuiala că era vorba despre altceva.

Cum se făcea că, deși suspiciunile din inima lui precaută amenințau să-l mănânce de viu, simțea nevoia de a-și proteja proaspăta soție ca pe o posesiune de preț? Oricât de dezamăgit ar fi fost de noaptea nunții, oricât de multă distanță jurase să păstreze, nu putu să se desprindă de ea.

Nu în timpul călătoriei către Seasons-sur-Mer, un sătuc de unde încă puteau admira acoperișurile vechi ale orașului-port Le Havre. Nici când ajunseră la hotelul Fond du Val și nici chiar când ea acceptă invitația doctorului Forsythe de a-l însoți la un tur introductiv al sitului și al catacombelor, în amiaza zilei anterioare.

Piers fu nevoit să se controleze pentru a nu o încuia în cameră și să meargă să ia bilete pentru cursa imediat următoare spre Devonshire.

Acolo unde ar fi putut-o ține în siguranță în turnul castelului Redmayne.

Ceva din izul pericolului iminent îl făcea să-și dorească să-i închiadă pe cei apropiați lui într-o fortăreață.

Până când putea fi sigur că ea era în siguranță. Până când putea fi sigur că nu era însărcinată.

Pentru a o putea însămânța el cu copilul lui.

Ideea îl ispătea mai tare decât înainte. Din motive întunecate. În această dimineață, motivele pentru a avea un moștenitor se schimbaseră.

Rose și Patrick nu se mai aflau în mintea lui.

În această dimineață, când își văzuse soția cu capul aplecat spre doctorul Forsythe în timp ce aceștia discutau înflăcărat despre proveniența brățării pe care o examinau, motivațiile lui aveau legătură numai cu posesiunea.

Dacă Alexandra urma să aibă un copil, fiecare bărbat care s-ar uita la ea ar ști că el o însămânțase. Ar înțelege că era luată. Revendicată.

Ai zice că un bărbat ca doctorul Forsythe ar fi destul de inteligent cât să nu vrea să flirteze cu soția Terorii din Torcliff. Ai zice că ar fi mai precaut cu manifestarea dorinței. Mai chibzuit cu zâmbetele și cu privirile galeșe.

Din câte se părea, Thomas Forsythe nu era la fel de inteligent pe cât te făcea să crezi reputația lui.

Piers nu-l putea învinui pe doctor. Nu când Alexandra strălucea așa cum o făcea, chiar și atunci când era înconjurată de corturi cenușii și de oasele prăfuite ale străbunilor morți. Până și incidentul

de la bordul navei din dimineața anterioară părea să fi fost uitat, frica ei fiind înlocuită de o veselie radiantă în timp ce analiza artefactele împânzite într-o dezordine organizată. Ochii ei pământii străluceau ca aurul, luminați de o scânteie interioară aprinsă de apetitul ei înflăcărat pentru trecut.

Și în Piers ardea dorința, una pe care el încerca din răspuțeri să o ignore.

Dacă s-ar uita la el cu jumătate din bucuria cu care se uita la colierul de fier din mână... Dacă i-ar mângâia pielea înfierbântată cu o frântură din considerația cu care atingea oasele morților...

Dacă i-ar zâmbi cu aceeași încântare caldă pe care o revărsa spre doctorul Forsythe în timp ce își împărtășeau păreri profesionale...

Susținuse că Forsythe nu-i fusese amant. Oare putea avea încredere în cuvântul ei?

Categoric nu!

Piers analiză căldura înmagazinată de privirea celui alt bărbat, foamea abia controlată a prădătorului care adulmeca următoarea masă.

Exista posibilitatea ca ea să fi spus adevărul, căci el credea că bietul doctor Forsythe nu ar fi atât de patetic hămesit după o femeie ale cărei farmece le-ar fi cunoscut deja.

Alexandra arată spre scheletele vechi întinse pe masă pe câteva rânduri, gesticulând cu mai mult entuziasm decât manifestase vreodată în prezența lui.

— Înțeleg de ce presupunem toți că maurul, persanul și vikingul au fost toți îngropați aici în aproximativ același secol, spuse ea. Dar, dacă acesta a fost un mormânt sau o criptă, unde este biserica? După estimările mele, acești bărbați nu au fost îngropați înainte de anul 1000 d.Hr. Dar Granville Priory a fost construit în secolul al nouălea și se află chiar în orașul Le Havre. De ce să nu-i îngroape pe bărbații aceștia evident înstăriți în pământ sfânt în loc de o catacombă secretă, pe un vârf atât de departe de oraș?

Forsythe își frecă bărbia, ochii sclipindu-i în vreme ce o privea.

— Din cauza acestei întrebări am fost chemat aici, doctor Lane... adică, Excelență.

Îi aruncă o privire tristă lui Piers.

Nemernicul ăla slugarnic nu-l putea păcăli! Forsythe nu făcuse o greșală verbală, ci o estimare greșită. Piers era sigur de asta.

Lăsând brățara lângă osul mâncat și poros al încheieturii mâinii scheletului așezat în fața lor, Forsythe se îndreaptă spre intrarea cortului și trase zăvorul pentru a indica spre intrarea tot mai largă a catacombelor. Muncitorii plini de noroi și praf cărau grămezi de pământ pe platforma așezată peste treptele formate din cinci pietre care duceau în subteran.

— Se zvonește că muncitorii și studenții la arheologie vor scoate mâine sau poimâine din catacombe un comerciant bizantin. Asta dacă vor putea să termine de excavat ultima criptă, acolo unde două schelete se află în ultima etapă a dezgropării. Mi-ar plăcea să fii acolo! Conștientizând situația, Forsythe făcu relaxat semn spre Piers. Amândoi, desigur!

— Nu aș rata așa ceva! acceptă Alexandra entuziasmată. În școală, am fost obsedată de Bizanț. Aș îndrăzni să cred că eram fanatică.

— Cine nu era? replică Forsythe, zâmbind preocupat.

— O, mulți oameni! exclamă ea. Studenții interesați mai mult de romani și de greci, de exemplu.

— Filistenii!

Mimând dezgustul, doctorul îi făcu cu ochiul.

— Și ei!

Răse.

Forsythe se apropie de ea sub pretextul că vrea să ia o hartă.

Piers observă că ea evită contactul fizic cu colegul ei, păstrând mereu o distanță cuviincioasă. Nu se întindea niciodată spre el. Nu flirta, nu cocheta și nu flutura din genele aurii. Nu numai că nu-i întoarse lui Forsythe privirile pline de dorință, dar se părea că nici nu le observă.

Singura umbră peste triumful lui Piers în privința asta era că nu-i acorda lui mai multă atenție feminină decât lui Forsythe.

Atenția ei era centrată asupra bărbaților morți.

Piers refuza să fie gelos pe un bărbat care părăsise această lume acum aproape o mie de ani.

— Egiptenii antici sunt tulburător de populari în ultima vreme, se plânse ea, examinând cu atenție o bucată de țesătură așezată lângă trup. Nu sunt însă singura civilizație antică ce merită o astfel de obsesie.

Piers se apropie de mese, catalogând oasele defuncțiilor, imaginându-și-le la fel de frânte și de dezintegrate pe cele ale trupului lui Forsythe.

Ar fi făcut-o cu propriile mâini.

Nu învățase niciodată prea mult despre exhumarea cadavrelor, dar știa, fără îndoială, cum să le facă.

Alexandra se întoarse spre Piers, distrăgându-l de la impulsurile lui macabre cu o idee atractivă care-i lumina chipul aproape extatic.

– Chiar crezi că strămoșul tău Redmayne s-ar putea afla printre cei îngropați aici? întrebă ea. Poate chiar vikingul de acolo? Nu că ar fi interesant?

Își strânse pumnii în față ca un copil care primise un cadou surpriză.

Strălucirea zâmbetului ei transformă sufletul lui Piers, oferind un balsam răcoros împotriva amărăciunii și scaldându-i umbrele în lumină.

În momentele când îl privea așa cum o făcea acum, el uita toate motivele pentru care devenise circumspect. Uita cum arăta. Cine era. Ce ar putea vrea ea de la el.

Nu și ce voia el de la ea.

Ceea ce – la dracu'! – era mai mult decât trupul ei incomparabil.

Tulburat de forța dorinței sale, privi în lături, inspectând scheletul vikingului de la celălalt capăt al mesei.

– Acest bărbat a fost îngropat cu un sigiliu albastru. Arată spre fragmentul de heraldică așezat lângă el alături de așchiile unui scut albastru. Culorile familiei Redmayne au fost mereu stacojii, din motive evidente.

– O observație excelentă! Condescendența din tonul lui Forsythe îl făcu pe Piers să scrâșnească din dinți. Deși nu cred că tatăl dumitale era prea departe atunci când a bănuیت că familia Redmayne a plecat de pe aceste maluri, de la William Bastardul. William Malet și-a construit fortărețele aici și a fost esențial pentru victoria bătăliei de la Hastings alături de William Bastardul, care a devenit Cuceritorul.

– Malet a scris despre scandinavi roșcați destul de în detaliu, despre un tată și un fiu. Unul a murit pe aceste țărmuri, celălalt, Magnus, a construit castelul Redmayne. Cel puțin fortăreața care acum este o ruină. Mi-ar plăcea să vă vorbesc despre excavații pe proprietatea dumneavoastră, într-o zi.

– Ce idee minunată! Încuviință Alexandra, întorcându-și privirea plină de speranță spre Piers.

Politețea dicta să-i lanseze o invitație lui Forsythe, dar mai degrabă îngheța iadul decât să îi permită lui Forsythe să se apropie de castelul Redmayne.

Piers bombăni ceva neinteligibil, lăsându-i pe cei de lângă el să înțeleagă ce voiau. El și Forsythe se fixau cu privirea cu subînțeles. Se displăceau în egală măsură.

Prea absorbită de mostrele ei pentru a observa tensiunea masculină, Alexandra se învârti în jurul mesei persanului pentru a examina scheletul maurului și grămezile ordonate de oale, coșuri și podoabe care se aflau lângă el.

— Dacă bătrânul Redmayne a fost atât de important, ajutându-l pe William Cuceritorul să unească imperiul, de ce l-ar îngropa într-un mormânt sărac nemarcat, pe un deal în afara orașului?

Forsythe vru să i se alăture, dar Piers se așează aproape de soția lui, forțându-l pe celălalt bărbat să stea de partea cealaltă a mesei unde era examinat maurul. Ridică un inel brut, dar lucrat cu măiestrie și-l examinează, bucurându-se de neliniștea trădată de respirația lui Forsythe.

— Iertați-mi opinia neavizată, spuse el sec. Foarte puțini dintre acești bărbați par să fi fost săraci.

— Aveți dreptate, desigur, recunosc reținut Forsythe. Fiindcă sunt comercianți bogați de pe târmuri străine, inițial am crezut că acest loc a fost destinat înmormântării străinilor. Cu toate acestea, sunt străini înmormântați în pământul sfânt al mănăstirii.

— Știu! Alexandra se apropie și-l strânse pe Piers de braț, degetele ei transformându-se în gheare în timp ce-i zgâlțâia brațul, incapabilă să-și controleze entuziasmul. Păgânii exclamă ea.

— Pe legea mea! spuse Forsythe.

— Acești bărbați, vikingul, maurul și persanul, nu erau creștini și deci nu au fost considerați potriviți pentru a fi înmormântați în mănăstire.

Se întoarse spre Piers, care se concentra cu toată ființa lui asupra senzației pe care i-o dădea strânsoarea mâinii ei.

Iată! Scânteia din ochii ei! Strălucirea deplină a sclipirii de inteligență și a fericirii copilărești. Un amestec amețitor care îl făcea să simtă durere în vintre.

— Strămoșii tăi, din neamul Redmayne, erau creștini sau păgâni? întrebă ea.

Piers se chinui să se gândească la asta în timp ce își privea soția. Oare chiar avea să reziste zece zile fără să se culce cu ea?

— Magnus Redmayne, fiul, a construit mănăstirea Trinity pe pământul familiei Redmayne, imediat după fortăreață, sublinie el.

Totuși, din câte se spune, a insistat să aibă o înmormântare vikin-gă tradițională.

– A fost ars pe o barcă pe mare?

Chipul ei strălucea cu o bucurie aproape romantică, topind puțin din suspiciunea glacială care persista în inima lui.

– Da, a fost. Îi zâmbi provocator, conștient că o parte din efect avea să se piardă din cauza diformității. Se spune că, în vechime, soțiile lor erau îngropate alături de ei, astfel încât femeile să își poată însoți soții spre Valhalla.

– Ce trib! Alexandra își dădu ochii peste cap. Fără îndoială, mă bucur mai mult de susceptibilitatea noastră mai modernă. Miji ochii, apoi îi făcu mari, ca și când ar fi priceput ceva. Nu-mi spune că soția lui Magnus Redmayne a fost arsă alături de el.

Piers râse, găsind adorabilă indignarea ei. Îi prinse o buclă ce-i căzuse de sub pălărie.

– Nu, soția mea, a trăit până la adânci bătrâneți alături de cei trei fii nesupuși ai ei, fiind mereu preferată de noua curte engleză.

– O! Bine... bun.

Liniștindu-se, îi zâmbi pieziș.

Atmosfera dintre ei se schimbă, deveni mai caldă. Piers citi în ochii ei scuze nerostite și nesigure.

Oare avea să fie în continuare furios pe ea? Fusesse enigmatică, dar oare fusesse lipsită de sinceritate?

Oare îl mințea acum?

Privirea pe care i-o oferì trăda o emoție arzătoare, jumătate speranță, jumătate disperare. Toată ziua păruse să îi fi stat ceva dezas-truos pe limbă, gata să înmugurească și apoi să decimeze legătura fragilă pe care o creaseră.

Fără să vrea, Piers se aplecă spre ea. Se apropie. Mirosul proaspăt de olandă și citrice îl învălui. Îi cerea silențios să îl îndrepte spre el. Să îi scutească pe amândoi de nefericire.

„Ce ascunzi?” se întrebă el. Ce secrete se ascundeau în ochii ei de whisky și miere?

Dregându-și politicos vocea, Forsythe interveni, întrerupând momentul:

– Eu... voi merge și voi afla de la muncitori cum s-a desfășurat excavarea catacombelor de la ultima mea vizită.

Își atinse pălăria jenat și îi lăsă singuri cu morții.

Piers privi la bucla mătăsoasă care i se prinsese de deget. *Falt Ruadh*. Un păr roșcat atât de încântător! O soție atât de minunată și unică.

Dacă avea să îi fie luată?

Îngrijorarea care îl frământase toată ziua ieși la suprafață. Cum putea fi atât de tulburat de pierderea a ceva... a cuiva... cunoscut și dorit de numai patru zile?

De ce nu putea scăpa de sentimentul că cineva încerca să o ia de lângă el?

— Tu ai fost? se întrebă el, fără să își dea seama că vorbise cu voce tare până când buzele ei făcură o grimasă uimită.

— La ce te referi? întrebă ea, cu naivitate și confuzie în ochii ei mari.

Nu se putea. Experimentase direct inteligența ei unică. Se ținuse toată ziua după ea ca o santinelă, observând-o în elementul ei.

Se părea că soția lui nu era niciodată mai vie decât atunci când era înconjurată de morți.

Ceva îi ascuțise simțurile ca unui lup care mirosea pericolul în pădure. De când se întâlniseră, se petrecuseră prea multe lucruri ciudate și periculoase. Fuga lui Mercury. Pistolarii de la ruine. Incidentul de pe navă.

— *Falt Ruadh*, șopti el. Știi vreun motiv pentru care cineva ar vrea să-ți facă rău?

— Eu... nu știu.

Nu părea vinovată, dar nici negarea ei nu părea foarte convingătoare.

Pânzele făcură un sunet deranjant atunci când un muncitor voinic le trase, dând buzna înăuntru.

— Excelențele Voastre! exclamă el, conturul ochilor lui părând extrem de alb în comparație cu tenul lui măsliniu. I-au găsit sigiliul! Au găsit mormântul lui Redmayne în catacombe!

Exclamând sincer entuziasmată, Alexandra îl luă în brațe.

Uluit, Piers o privi, izbit de constatarea că probabil era prima dată când iniția un astfel de contact fizic.

O cuprinse în brațe, tulburat de cât de bine – și de ușor – se potrivea în ele.

— Să mergem să aruncăm o privire, bine? sugeră el, dar nu apucă să-și termine propoziția, căci ea îl și trăgea afară din cort.

Capitolul 16

Câteva ore mai târziu, Alexandra trăgea cu ochiul la străina din oglindă.

Nu neapărat rochia foarte scumpă era cea care o făcea să nu se recunoască. Nu știa nici dacă avea legătură cu faptul că acceptase corsetul sau cu groaznicul și – bănuia ea – modernul decolteu care dezvăluia mult mai mult decât era ea obișnuită.

Era puțin din fiecare. Schimbări inconștiente o transformaseră într-o străină. Deși de obicei își considera ochii de un căprui plictisitor, găsi o scânteie de ambră care ardea în ei. O strălucire greu de definit și, fără îndoială, feminină. Buzele ei păreau mai pline, de culoarea piersicii, potrivindu-se cu culoarea aprinsă a obrazilor ei. Oare era posibil ca sentimentele pe care i le trezea soțul ei să strălucească acum pe chipul ei?

Era fericirea frumoasă? Astăzi, fusese fericită, nu?

Având în vedere situația, fusese extraordinar!

Chiar și părul ei strălucea mai puternic, prins într-un coc simplu, dar adecvat, care scliffea în lumină.

Când, la sfârșitul zilei petrecute la catacombe, se despărțiseră, Alexandra și Redmayne erau amândoi acoperiți de pânză de păianjen, praf de piatră și un văl de exuberanță veselă.

Soțul ei fusese mai încântător decât de obicei și dornic să permită ca ei doi să păstreze ceva din amiciția anterioară.

Abia se depărtase de ea toată ziua, un turn iminent și amenințător de musculatură virilă și precauție neîndurătoare. Ceva din intensitatea și insistența apropierei lui o speria și o calma în egală măsură. Cuvintele pe care i le spusese atunci când rămăseseră singuri îi provocaseră fiori de căldură de care nu voia să scape.

Trupul ei licărea de emoție – și nu era doar precauție – atunci când el se afla prin apropiere. Și totuși, la umbra Terorii din Torcliff, se simțea protejată. Era ca și cum pericolul cu care se confruntaseră la Devonshire nu o putea atinge aici.

La catacombe, în timp ce supravegheau demolarea intrării în ultimul mormânt, el chiar se arătase interesat. În timp ce analiza sigiliul Redmayne care decora steagul roșu uzat de la intrare, ochii lui luciseră de fericire.

Seara acelei zile fusese decretată sărbătoare pentru descoperirea neașteptată, pentru căsătoria lor, pentru vinul, mâncarea și nopțile de vară pe mare.

A doua zi, lucrările la mormântul Redmayne aveau să se reia mai asiduu.

Julia Throckmorton decisese să petreacă câteva nopți în Seasons-sur-Mer pentru a-l cuceri pe doctorul Forsythe. În cinci minute, declarase fără speranță garderoba Alexandrei, așa că-i oferise acesteia rochia din mătase de culoarea smaraldului împodobită cu mărgelile de bronz la mâneci, tiv și guler.

Alexandra nu avu de ales decât să accepte bunătatea insistentă a tinerei.

Înainte să iasă din camera ei, Alexandra se surprinse dojenindu-se cu asprime pentru naivitatea ei. Era aranjată, prezentabilă și îmbrăcată așa cum se cuvenea pentru o ducesă. Ce mai trebuia?

Se îndreptă pe culoar spre intrarea în salonul de bal al hotelului, urmând un traseu luminat de felinarele de cristal de pe perete.

Mereu interesată de istoria locului, Alexandra aflase că hotelul Fond du Val fusese un resort maiestuos înainte de Războaiele Napoleoniene, după care ajunsese într-o stare proastă, deși acum fusese restaurat cu răbdare și pricepere de noul proprietar. Camerele erau curate și spațioase, dar nu opulente, iar Alexandra se simți fermecată de tenta rustică dată de lipsa vreunui cristal din unele candelabre sau de scârțâitul slab al podelelor prost lăcuite.

De aceea, camerele care îl găzduiseră cândva pe Filip al Franței, fratele iubit al lui Ludovic al XIV-lea, puteau fi acum închiriate oricui, de la aristocrați la arheologi modești și chiar la comercianții din oraș, care veniseră în vacanță la mare.

Se opri în capătul scărilor, aranjându-și rochia pentru a mia oră. Nervoasă, analiză covoarele de un auriu fad de sub picioare înainte să-și adune curajul și să privească înainte, pentru a-și găsi soțul.

Trase emoționată aer în plămânii mici, recunoscătoare pentru miasma aerului estival al mării care pătrundea prin ferestrele larg deschise. În colțul nord-vestic al salonului, mai multe mese acoperite cu fețe de masă albe din bumbac erau despărțite de arbuști ornamentali; la ele serveau valetii îmbrăcați impecabil, care ofereau o cină informală.

Sub scări, se întindea un bar din lemn închis la culoare, în spatele căruia un bărbat mic, grăbit, se chinuia să umple paharele care se goleau mai repede decât putea el turna.

Alexandra nu zăbovi pe scări pentru a fi observată, deși deveni conștientă de ochii din ce în ce mai numeroși ațintiți asupra ei. Vederea soțului ei fu cea care o făcu să se înfigă bine în podea și să se sprijine de balustrada din mahon.

Redmayne se afla la bar, conversând cu câțiva domni, bând ocazional dintr-un pahar cu vin roșu.

Era un stejar printre ploi. Un munte printre bărbați.

Când avea să se învețe cu el îmbrăcat în haine elegante?

Adesea, pentru ea era bărbatul pe care-l întâlnise pe acel peron. Îmbrăcat neglijent într-o uniformă de muncitor, cu gâtul expus și cu mușchii măslinii ieșind în evidență pe sub mânecile cămășii lui albe, subțiri.

Cum îl prefera? Vânător, prădător și insolent? Sau ca un duce, fermecător, aranjat și atrăgător?

Indiferent de cum ar fi fost, avea același efect asupra minții ei chinuite neconținut de gânduri, idei, neliniști și planuri – și, în apropierea lui, părea să nu mai poată gândi limpede.

Efectul lui asupra ei era nefiresc. Chiar tulburător.

Măcar dacă părul lui de abanos nu ar fi strălucit astfel în lumina lămpii! Măcar dacă acel cârlionț mereu nesupus, mereu căzând într-un mod tulburător ar fi încetat să o ademenească să îl aranjeze.

Sau poate dacă maxilarul său ar fi fost mai puțin îndrăzneț, mai puțin pătrășos și mai puțin uimitor de masculin. Dacă ochii lui glaciali ar fi descărcat mai puține furtuni!

Alexandra rămăsese pe loc atât de mult timp, cu gândurile agităndu-se precum motoarele unei fabrici, încât abia observă că discuțiile aprinse din sala de mese a hotelului se transformaseră în murmure. Activitățile și gesturile oaspeților, cândva la fel de agitate precum frunzele în briza mării, încetară în clipa în care aerul păru a încremeni.

Redmayne aruncă o privire întrebătoare mulțimii tăcute, observă direcția privirii tuturor și o descoperi pe ea în capătul scărilor.

Alexandra își putea auzi răsuflarea în timp ce el o cerceta public încet și în detaliu.

Expresia lui rămase impasibilă, ochii i se închiseră, dar vinul din pahar se revărsă violent înaintea sa el să-l abandoneze pe bar

și să se îndrepte spre scări cu intenția negreșită de a-și revendica locul alături de ea.

Cuceri scările, nu le urcă, iar Alexandra înțelese de ce își ascunse-se privirea. În ochii lui pândeau numai perversități. Dorință și depravare. În timp ce se apropia de ea, fu nevoită să privească în altă parte din cauza intensității privirii lui.

Fie asta, fie ar fi leșinat.

Soțul ei se opri cu două trepte mai jos de ea, îi luă mâna înmănușată și, așa cum obișnuia, i-o sărută.

Era ca și cum mânușile ei ar fi fost imateriale. Căldura buzelor lui o inundă imediat, trimițându-i un roi de colibri în burtă.

Ochii ei neobosiți se aprinseră la vederea Juliei, lângă șemineul stins, îmbrăcată într-o rochie de un violet vibrant. Julia se încruntă când îl văzu pe doctorul Forsythe, care, în schimb, se holba la Alexandra într-un mod aproape rapace. Lângă ei, îl găsi pe Jean-Yves zăbovind lângă bar cu un vin alb și privind îndeaproape spectacolul. Îi zâmbi candid, obrajii ei strălucind când observă mândria aproape paternă din ochii lui.

Spre mahnirea ei, Redmayne urmări direcția zâmbetului ei și, fiindcă nu-l întâlnise niciodată pe Jean-Yves, interpretează greșit obiectul bucuriei ei.

Îi strânse mâna. Nu dureros, dar, îndrăzni ea să creadă, posesiv, în timp ce o conduse pe scări.

Alexandra îl privi cu asprime, găsindu-i privirea glacială aruncând cioburi de gheață spre Forsythe. Se apropie de ea, scandalos de aproape, iar ea îi putea simți respirația caldă la ureche.

— Va trebui să-mi spui, soție, de unde ai obținut rochia... și pentru cine o porți.

Dacă ar fi știut cât de greșite erau suspiciunile lui! Dacă ea ar fi știut cum să îi spună!

„O port pentru tine.“

— Prietena mea, Lady Julia Throckmorton, mi-a împrumutat-o, având în vedere că eu am doar rochia de bal argintie și nu m-am gândit să o împachetez pentru săpăturile arheologice. Îl luă de braț, încercând să nu observe tensiunea mușchilor lui. Mi s-a părut că este draguț, pentru a celebra ocazia.

— Consider-o celebrată, bolborosi el, înaintând spre salonul elegant.

— Să înțeleg că ești de acord?

Pieptul îi fu încălzit de un fior de plăcere.

– Să înțelegi că fiecare bărbat din această încăpere aprobă, poate puțin cam vehement pentru gustul meu. Credeam că preferi să îiții ascunși.

Privi spre decolteul ei, ochii întunecându-i-se înainte să-și poată îndepărta privirea. Se încruntă și mai tare atunci când îl surprinse pe un tânăr ospătar holbându-se la ea cu gura căscată. Majordomul îl bătuse pe ceafă cu un prosop și-l trimise înapoi în bucătărie cu câteva înjurături într-o franceză înflăcărată. Rezolvând asta, se îndreptă spre ei cu picioarele lui lungi făcute pentru dans, oferind un zâmbet seducător pe sub mustața lui aranjată.

Alexandra îl plăcu pe dată.

– *Monsieur le duc, madame la duchesse*, v-am pregătit masa așa cum am fost instruit. Vă rog să mă urmați!

Făcu mai multe plecăciuni și îi conduse la o masă retrasă într-un colț, situată pe un podium, la care ar fi putut încăpea patru persoane, dar care era pregătită elegant pentru doi; deasupra ei lumina un candelabru de argint cu cinci brațe.

Colțul era încadrat mai mult de ferestre decât de pereți, și, chiar și în întunericul serii, spuma valurilor învolburate și plajele aurii erau iluminate de luna de ceară.

– V-aș recomanda în seara aceasta delicioasa rață conflată, cocoș în vin sau pește spadă. Majordomul umplu paharele cu vin atât cât trebuia fără ca măcar să se uite, păstrând în permanență contactul vizual cu Redmayne. Dacă ar fi fost afectat de cicatricile lui, nu ai fi putut spune. Vă voi da timp să analizați meniul și mă voi întoarce când vă veți decide.

Făcu o plecăciune și dispăru pe nevăzute, planând în apropiere ca un nor de vară plăcut.

– Mă gândesc să-l fur pentru personalul nostru, zise Redmayne. Este un servitor priceput, care știe când este nevoie de el și când să dispară.

Personalul lor? Alexandra zâmbi încântată.

– Mă surprinde, milord, că ai cerut o masă retrasă, zise ea. Această petrecere este practic în onoarea ta și a strămoșului tău. Aș zice că o masă mai mare ar fi fost mai potrivită, pentru a putea conversa cu ceilalți.

El făcu o grimasă.

– Mi-am petrecut toată ziua conversând cu alți oameni, și, când muzicienii de acolo vor începe să cânte, fără îndoială se vor aștepta să dansăm, ca duce și ducesă. Totuși, am vrut să am... O privi, dădu să spună ceva, apoi se răzgândi. Măcar o masă numai pentru mine.

Dintr-un motiv ridicol, proasta lui dispoziție îi provocă ei un râs delicat.

– Cât de mărinimos sunteți cu augusta dumneavoastră persoană, Excelență! îl tachină ea, bucurându-se de licărul umbrei aruncate de lumânări peste cicatricile lui. Nu v-a deranjat niciodată înainte să vă plimbați printre plebei!

El pufni ironic, apoi își ridică paharul cu vin și luă o gură zdravănă.

– Nu mi se pare o povară să mă aflu printre pietrari, academicieni și grădinari. Totuși, mă deranjează teribil să interacționez cu îndrăznețul doctor Forsythe fără să-l lovesc cu fața de cea mai apropiată piatră.

Chiar când lua o înghițitură zdravănă din paharul de vin, o pufni un râs neașteptat și fu nevoită să-și ducă mâna la gură pentru a se forța să înghită.

– Nu văd ce este amuzant, bombăni el.

Alexandra își puse paharul pe masă și își presă buzele pentru a-și reține voioșia.

– Mi se pare numai că gelozia ta față de Thom – doctorul Forsythe – e inutilă.

– Crezi că sunt gelos? O privi cu neîncredere. Pe un fătălău cu brațe subțiri pe care l-ai cunoscut prin vreo bibliotecă? Nu mă face să râd!

Era departe de a râde, dar Alexandrei i se păru imprudent să comenteze.

– Ești nepoliticos, îl muștră ea cu un zâmbet pe care nu îl mai putu reține. Ai observat că doctorul Forsythe nu este molău, milord. În plus, multe femei consideră inteligența la fel de atractivă precum musculatura vitruviană și masculinitatea virilă nestăpânită.

El se aplecă spre ea, sprijinindu-și coatele în așa manieră încât bicepșii și umerii lui se întinseră pe sub haină, într-un mod foarte tulburător.

– Masculinitate virilă nestăpânită? Fantoma amuzamentului îi bântuia buzele, încălzindu-i vocea guturală, baritonă. Te referi la o persoană anume?

Obrajii Alexandrei se înroșiră.

— Nu mă refeream neapărat la tine, minți ea. Deși îți voi spune ce nu este deloc atractiv... Aroganța!

El scoase un sunet ironic.

— Sunt sigur că știi că există mai multe forme de inteligență. Unele pot fi găsite în cărți, altele sunt mai... elementare. Mai naturale. Empirice.

— Ca, de exemplu, urmărirea jaguarilor prin junglă? sugeră ea luând încă o înghițitură de vin. Sau împlânzirea animalelor?

— Ei bine, ar fi fost lipsit de modestie din partea mea să spun asta. Făcu semn majordomului. Poate sunt arogant, dar, dacă tot ai adus vorba, am primit note foarte bune la Oxford la vremea mea.

— Forsythe a studiat la Cambridge.

— Se vede! bombăni el.

— Mărturisesc că nu am înțeles niciodată rivalitatea dintre cele două instituții. Oftă. Nu când toată lumea recunoaște superioritatea Sorbonei.

El rămase cu gura căscată, indignat.

— Tu chiar te crezi deșteaptă, nu?

— Noi, absolvenții de la Sorbona, nu trebuie să ne considerăm nicicum. Noi știm, îl provocă ea.

— Cine este arogant acum? Zâmbi cu superioritate. Unii nu ți-ar pune sub semnul întrebării numai inteligența, ci și sănătatea mintală.

Sub frivolitatea tonului său, Alexandra observă o notă sumbră și se întrebă o clipă dacă și el era de părere că nu valora nimic.

— Unii ar considera căsătoria mea cu tine drept cea mai mare reușită a mea, în ciuda faptului că sunt una dintre puținele femei arheolog din istorie.

— Și tu cum evaluezi situația în care te afli, doctore? zise, ridicând din sprâncene.

Iată o întrebare periculoasă! Una la care nu era pregătită să răspundă.

— Ți-ar plăcea să știi ce cred? Făcea absentă cercuri pe marginea paharului cu vin, devenind conștientă de acest lucru abia când privirea lui se îndreptă spre vârful degetului ei.

— Aștept cu sufletul la gură, răspunse el.

— Cred... Credea că această conversație, în acest loc, cu acest bărbat era probabil cea mai excitantă interacțiune pe care o avusese de ceva vreme cu un bărbat. Crezuse că nu ar putea flirta vreodată

cu vreun bărbat, cu atât mai puțin cu soțul ei. Se gândea că, în lumina lumânării, Redmayne era cel mai fermecător și mai arătos bărbat pe care avusese plăcerea să îl întâlnească. Într-adevăr, se gândea să îl sărute iar. Și iar. Se gândea la multe lucruri pe care nu îndrăznea să le spună în timp ce inima stătea să-i sară din piept la posibilitatea verbalizării gândurilor ei necuvenite. Cred... că îl displaci pe doctorul Forsythe atât de tare fiindcă voi doi semănați atât de mult, iar asta tinde să roadă oamenii, spuse ea.

El miji ochii.

— Nu-mi mai spune!

Ea ridică din umeri, bucurându-se în mod bizar de scânteia de pericol din ochii lui. Era ca un jaguar ținut prizonier, care îndrăznea să o provoace, și ceva din această noapte excitantă pe mare o invita la nesăbuiță. Se delecta cu această parte îndrăznească a ei, încurajată de licărul masculin, viclean din ochii lui, care contrasta cu expresia lui sobră.

— Adevărul este, spuse ea, și-ți voi fi recunoscătoare dacă nu vei repeta asta, că doctorul Forsythe nu este cu mult mai bun decât un om de știință modest. Din cauza celorlalte abilități ale sale însă, este mult mai căutat, mai ales în șantierele exotice din locațiile provizorii.

— Și care ar fi acele abilități pe care le posedă? întrebă Redmayne cu o nonșalanță amuzată.

— Este adeptul păstrării în siguranță și al protejării șantiereilor, zise ea. Și este un vânător experimentat și îndemnatic cu tot felul de arme, cunoaște mai multe limbi și chiar unele tehnici de luptă exotice.

— Serios?

Își luă privirea de la ea atunci când muzicienii începură să-și pregătească instrumentele.

Alexandra mulțumi majordomului când aduse farfuriile lor. Privirea lui Redmayne era fixată undeva în spatele ei.

— Aș fi zis că voi doi vă veți înțelege de minune, căci sunteți amândoi aventurieri avizi, spuse ea în timp ce se ospăta din mâncarea delicioasă.

— Poate. El își luă propriile tacâmuri, ținând cuțitul ca pe o armă în timp ce o străpungea cu o privire grăitoare. Dacă nu ar fi încercat să te seducă chiar sub nasul meu.

– De câte ori trebuie să îți spun, milord, că între mine și Forsythe nu este nimic altceva decât o relație de amicitie.

– De tot atâtea ori de câte trebuie să-ți spun eu că ești fie oarbă, fie obtuză, fie mincinoasă.

Orice înclinație spre flirt fu îndepărtată de un val de iritare.

– Asta nu mă pune într-o lumină favorabilă, nu?

– Vrei să-mi spui că un doctor atrăgător, realizat și, după propria ta judecată, debordând de masculinitate nu a încercat niciodată să te atragă într-o relație romantică? întrebă el.

– Vreau să spun că până acum nici un bărbat *viu* nu m-a atras într-o relație romantică, fizică sau de altă natură. Punct.

El o privi cu un soi de confuzie înspăimântată, iar Alexandra se văzu nevoită să continue, în loc să se întoarcă la ceea ce tocmai spusese și să lămurească ceea ce el poate nu înțelesese.

– Singurul lucru la care te întrece Forsythe, milord, în afară de curiozitatea intelectuală avidă, este înclinația de a mă asculta atunci când vorbesc.

El se aplecă spre ea, privind la rața succulentă cu mișcări ale maxilarului care-i distrăgeau atenția. Ochii lui sclipeau periculos.

– Vrei să spui, soție, că tu și Forsythe sunteți mai inteligenți decât mine?

– Deloc! Mai luă o înghițitură, făcându-l să-i aștepte explicația. Așa cum ai spus, există mai multe tipuri de inteligență. Tu ai, fără îndoială, multe dintre ele, dar trebuie să recunoști că eu și domnul Forsythe suntem ceva mai culți.

– Culți! explodă el. Ce crezi că face cineva în sălbăticie la lăsarea seriei? Am citit tot felul de lucruri.

Alexandra zâmbi văzând ofensa ce se citea pe chipul lui. Deși nu intenționase asta, simțea că lui nu îi strica puțină modestie.

– Ei, haide, eu și doctorul Forsythe ne-am dedicat viața științei. Doar nu vrei să afirmi că ești la fel de educat.

– Așa cum spui, nu este posibil. O privi un lung și înflăcărat moment, în care ea nu-și putu da seama dacă era furios sau amuzat. Foarte bine, doctore! Propun un joc. O confruntare a inteligenței.

– Între tine și Forsythe? întrebă ea mirată.

– Dă-l dracu' pe Forsythe! Între mine și tine.

Alexandra își opri furculița înainte să-i ajungă la gură.

– Și care sunt regulile acestei confruntări? întrebă ea sceptică.

— Trei citate. Își șterse gura cu un șervet din pânză și bău cu poftă dintr-un vin roșu de Bordeaux. Scotocște în minte prin toate cărțile pe care le-ai citit la Sorbona. Dacă îl ghicesc pe primul, voi stabili locul și ora interludiului nostru din seara asta.

— Interludiu? șopti ea.

— Ai spus chiar tu că vom continua să schimbăm favoruri, nu?

— Ei bine, da, dar...

Expresia lui era vicleană și dornică.

— Fac lucrurile mai interesante. Ridic ștacheta, ca să zic așa.

Alexandra miji ochii, frica și nerăbdarea contopindu-se în ea.

— Dar dacă îl ghicești și pe al doilea?

— Atunci, voi alege ce îți voi face.

Vocea lui deveni mai gravă, mai sobră, sugerând un obiectiv inconfundabil.

— Te-ai răzgândit? Vrei să ne consumăm...

— Vreau să îți arăt, soție, cât de multe lucruri își pot face două persoane reciproc.

Vinul pe care-l bău Alexandra nu reuși să-i umezească gura uscată. Nu uitase ce-i spusese pe navă mai devreme, înainte de accident.

„Mă vei lăsa să-mi folosesc limba.”

A... și la al treilea? se bâlbâi ea.

— Ai face bine să fie un citat greu de recunoscut. Se lăsă pe spate, inspirând adânc. Fiindcă, dacă-l ghicesc și pe acela, atunci voi decide ce-mi vei face *tu mie*.

Dacă nu ar fi înghițit înainte, Alexandra s-ar fi înecat. Lăsând jos paharul gol, deplângea faptul că ar fi fost nepolitic să mai ceară încă unul. Ca și cum l-ar fi invocat mental, majordomul apără cu o sticlă și cu un zâmbet amabil.

Binecuvântat fi!

Dacă avea noroc, vinul avea să-i mai dea curaj.

Căută în minte fragmente potrivite și totuși necunoscute, rămânând în același timp corectă.

— „O, ai grijă, milord, la gelozie, căci este monstrul cu ochi verzi ce își bate joc de carnea cu care se hrănește...”

El scoase un sunet ambiguu, ochii lui mișcându-se de parcă ar fi scotocit prin memorie.

— Deși incredibil de înțelept, Shakespeare nu le-a avut pe mama mea necredincioasă, nici pe Rose în trecutul lui. Deși a avut o Rosaline...

Partea nerănită a buzei lui se ridică oarecum triumfătoare.

Drace! Fusese prea ușor! Toți citiseră Shakespeare! Ceva din vorbele lui o atinse.

– Nu vorbești prea des despre părinții tăi, observă ea. Atunci când o menționezi pe mama ta, o faci punând-o într-o lumină nefavorabilă.

Nu-și continuă observația cu o întrebare, dar el îi răspunse de parcă o făcuse.

– Mama a fost crudă, iar tata a fost slab. S-au făcut nefericiți reciproc. Mama i-a distrus inima – sufletul – cu jurăminte false, cu cochetării frivole și cu aventuri nerușinate până când nu i-a mai rămas nimic. Până când a devenit o epavă de bărbat și și-a luat viața.

– Îmi pare rău! Ce îngrozitor!

Alexandra se luptă să-și alunge mila din privire, înțelegând că nu era loc pentru ea în acea conversație. Inima ei suferea însă pentru el și pentru tatăl lui obidit.

– A fost cu mult timp în urmă.

Tonul lui rămase impasibil. Ba chiar relaxat. Se lupta însă cu mâncarea, împungând-o ca și cum l-ar fi jignit teribil.

– Se spune că timpul vindecă toate rănilile, nu? Oftă cu amărăciune, propria-i furculiță zgâriind farfuria. Presupun că este adevărat. Fără îndoială însă că cicatricile...

Îi căută chipul sinistru și cicatrizat, gândindu-se că poate și inima lui purta rămășițele unor răni nevăzute la fel de chinuitoare.

Mai era de mirare că era atât de cinic? Că nu avea încredere în femei? O privise pe mama lui cum îl distrusese pe bunul și iubitul lui tată, iar la rândul lui se îndrăgostise de o femeie la fel de necredincioasă precum fusese ea.

– Aș prefera să nu vorbesc despre părinți și trecut. Flutură din mână, înlăturând subiectul care nu îi făcea plăcere. Acum, să vedem... Se gândi o clipă. Ar trebui să cântăresc unde și când mi-ar plăcea cel mai mult să te sărut data viitoare, având în vedere că am câștigat primul dintre cele trei premii.

– Când spui unde te referi la un loc de pe trupul meu sau... la un loc geografic? Întrebă ea, ducându-și mâinile la obraji care se înroșiseră și care ardeau chiar și prin mătasea mânușilor.

– O întrebare excelentă, spuse el.

Alexandra îl privi, amânând următoarea înghițitură în timp ce se gândea la următorul citat.

Totul e permis în dragoste

– Gândește-te că poate vrei să câștig asta, soție!

Păcatul marca timbrul vocii lui în note decadente, catifelate, pă-rând să întunece chiar și licărul lumânărilor de pe masă.

Oare?

Era un lucru periculos, începu ea să priceapă, să-l subestimeze pe Teroarea din Torcliff în orice domeniu, fizic sau de altă natură.

– Spune-mi, continuă el, acoperindu-i mâna așezată pe masă. Te excită gândul de fi la mila mea?

Alexandra încremeni. Cum să spună că da? Gândul de a se afla la mila lui o îngrozea, căci reputația lui era aceea de a fi un bărbat lipsit de milă.

Și totuși, cum să spună că nu?

Asta ar fi însemnat să fie o mare mincinoasă.

Privind țintă în ochii lui, spuse:

– „Învață-mă să simt suferința celui alt, să ascund vina pe care o văd, să mă îndur de alții, așa cu alții s-au îndurat de mine.“

El miși ochii, privi încoace și încolo, ca și cum se lupta cu propria memorie.

Îl blocase, se gândi ea triumfătoare. Îl învinsese.

– Ești năucit, milord? îl tachină ea.

– Puțin, mărturisi el, aproape cu sfială. Mă amuză că un om de știință a ales să citeze un poet religios precum Alexander Pope.

Alexandra își privi soțul cu gura căscată. Deloc sfios! Mai degrabă, un lup în blană de oaie. Ar fi trebuit să știe!

Și acum... avea să răspundă pentru infatuarea sa oferindu-i acces neîngrădit la trupul ei.

Iar el putea face cu el tot ce-și dorea!

Capitolul 17

Piers încercă să-și amintească un alt moment în care victoria fusese atât de delicioasă, dar nu reuși.

Avea prea multe dintre care să aleagă.

Chiar când se bucura de o îmbucătură din cina lui somptuoasă, savura tenta savuroasă de piersică rozalie care se ridica de sub corsajul soției lui, pătându-i pielea crem a pieptului.

Când fusese ultima oară când se bucurase astfel de o conversație? Când fusese atât de provocat intelectual și, în același timp, atât de relaxat în compania cuiva?

Încă o dată, nu reuși să-și amintească o astfel de interacțiune.

Niciodată nu se bucurase de ceva atât de ubicuu precum roșeața unei femei. Niciodată nu-și dorise să-și primească premiul cu atâta ardoare ca în acest moment.

În ciuda faptului că masa ascundea reacția trupului său la premiul păcătos care îi fusese promis, nu-și pierduse din maniere într-atât încât să-și tragă soția prin mulțime și să o devoreze.

În plus, încă nu se săturase să o tachineze. Să se joace cu prada lui.

La urma urmelor, mai avea o încercare. Cel puțin, acum trupul ei îi aparținea lui, și, deși nu o putea avea, măcar o putea gusta. Strânse cu putere furculița, străduindu-se să nu pară afectat. Se strădui să continue conversația și să țină pasul cu mintea ei ageră.

– Alegerea citatelor mă face să-mi pun întrebări în ceea ce te privește, spuse el printre înghițituri. Ești o femeie pioasă și cu frică de Dumnezeu?

Pentru o femeie care avea tendința de a-și verbaliza gândurile, ea se gândi foarte mult la întrebarea lui. Meditând, profită de ocazie să analizeze priveliștea, nu chipul lui.

– Nu trăiesc cu frica vreunui Dumnezeu și nici nu știu în care să cred, răspunse ea în cele din urmă cu sobrietate. I-am analizat pe atâția, suficient încât să știu că este mai rațional să trăiești cu frica de oameni decât de Dumnezeu. Frica de ceea ce poate face un om lumii acesteia. Suntem capabili de suficient de mult rău fără ca un dumnezeu sau un diavol să ne influențeze în vreun fel.

Piers îi absorbi cuvintele, analizând tristețea din profunzimea ochilor ei de culoarea whisky-ului. Se întreba ce văzuse de o făcuse să se teamă atât de oameni? Ajunsese și el la o convingere similară de-a lungul vieții și al călătoriilor. Văzuse prea mult sânge vărsat în numele unui dumnezeu sau altul pentru a-și oferi credința vreunuia din ei. Ciudat că găsise o soție care să simtă la fel. Una care văzuse colțuri similare ale lumii și care zăbovea în umbra zeilor mai vechi.

– Dar moartea? întrebă el. Te temi de Judecata de Apoi?

– Obișnuiam, șopti ea. Obișnuiam să mă tem de ea obsesiv. Poate de asta i-am studiat pe aceia care au murit deja. Învăț ce pot de la ei. Cinstesc trecerea lor din lumea asta și sper că au găsit pacea

în următoarea. Și că... poate voi găsi și eu pacea. Analiză șervetul din poală. Uneori însă, mă tem că greutatea păcatelor mele mă va conduce spre abis. Sper ca, dacă Dumnezeu există, dacă vom fi judecați, judecata să presupună mai degrabă compasiune decât răzbunare.

Piers o cercetă, observând cât de greu îi era să vorbească, aducându-și umerii în față într-o postură protectoare pe care cele mai multe doamne nu și-o permiteau în public. Tristețea pe care o emana pătrundea prin fortificațiile pe care el le ridicase în jurul propriei inimi.

— Ce păcate ai fi putut comite...?

Sunetul inconfundabil al argintului care lovea cristalul făcu pe dată ca liniștea să se aștearnă peste cei prezenți în timp ce Forsythe le solicită atenția.

Piers privi peste umărul gol, catifelat al Alexandrei spre el, dorindu-și cu ardoare ca paharul de cristal să se spargă și să taie venele bărbatului.

Miracolul nu se produse.

Alexandra se întoarse cu fața spre bărbat, iar Piers încercă să-și reprime un vârtej de resentimente.

— *Mesdames et messieurs*, începu Forsythe, ridicându-și paharul și pregătindu-se pentru toast. Cu modestă recunoștință și cu o nerăbdare ferventă, am acceptat sarcina de a deveni șeful de șantier al acestei expediții arheologice provocatoare. Adesea, ca inspecitori ai trecutului, noi, arheologii, suntem chemați în locații îndepărtate, unde climatul — atât politic, cât și ecologic — este neprimitor. În astfel de locuri, învățăm să îi apreciem, să îi admirăm și să îi stimăm pe cei aflați aproape de noi.

Privirea lui Forsythe căzu asupra Alexandrei. Piers strânse cu și mai multă putere cuțitul în timp ce suspiciunea îi transforma mâncarea de care se bucurase în îmbucături de deznădăjduit.

— Sunt norocos că această meserie ne permite, în această țară minunată, să studiem strămoșii istoriei noastre engleze vaste și violente, nu doar pe cei ai altor societăți mistice, continuă doctorul, adresându-se din nou auditoriului. Și mai norocos sunt pentru că descendentul vikingului nostru nu numai că trăiește, ci se află în seara aceasta printre noi. Se întoarse spre masa lor, atrăgând atenția tuturor nu către Alexandra, ci chiar către Piers. În cinstea Excelenței Sale, Piers Gedrick Atherton, duce de Redmayne, și a ducesei sale fără seamăn. Fie ca mariajul vostru să fie lung și roditor!

—*À votre santé!* ciocniră cei prezenți, iar Alexandra se întoarce spre Piers cu un zâmbet radiant, încurajându-l să se ridice și să accepte aplauzele care se intensificau.

Cum el nu se conformă imediat, ea se ridică, obligându-l și pe el să facă asta, altfel ar fi riscat să o jignească în public.

Când se ridică, Piers nu le auzi aplauzele.

Încă medita la sensul cuvântului „păcat”. Păcatele pe care le-ar fi putut comite soția lui în trecut. Cele pe care le-ar putea comite față de el în viitor.

Se gândea la păcatul pe care voia să-l comită acolo, cu ea. Acum. Păcate atât de drăcești, că l-ar face pe însuși diavol să roșească.

—Ne onorează Excelențele Voastre cu un vals, pentru a începe seara?

Forsythe își aranjă mustața de deasupra unui rânjet, iar adunarea îl susținu în timp ce muzicienii zângăneau primele note din Strauss.

Piers înaintă, gândindu-se că Forsythe ar fi arătat mai bine dacă, în loc să bea șampania, ar fi avut-o turnată pe el. Ce cuvinte aparent inofensive! A aprecia. A admira. A stima.

Nu și când venea vorba despre soția lui.

„Soția mea.” Bestia din el se trezi. „A mea.”

Oare se grăbise să o creadă atunci când susținuse că nu exista — și nici nu existase — o relație între ei? Privirea lui Forsythe insinua mai multe. Dacă Forsythe îl displăcea pe Piers cu atâta înverșunare — așa cum Piers era sigur că o făcea —, de ce s-ar supune chinului de a-i arăta o astfel de curtoazie publică?

Curios, fără îndoială!

Ce n-ar fi dat Piers pentru a surprinde privirea pe care Alexandra i-o adresase lui Forsythe!

Oare fusese una cu un sens similar?

Când Alexandra păși în fața lui, o mână mică alunecă într-a lui, o himeră cu păr de mahon și cu rochie de culoarea smaraldului în timp ce trecea pe lângă câteva mese, pe lângă plantele ornamentale și pe lângă șemineul mare.

Îi salută pe Forsythe și pe prietena ei insipidă — Piers îi uitase numele. Jane? —, dar apoi nu le mai acordă atenție în timp ce-l conducea pe Redmayne în mijlocul salonului.

Piers o trase pe Alexandra aproape, ba chiar și mai aproape când începu să o învârtă pe soția lui grațioasă de-a lungul marmurei într-un vals fără cusur.

Spera că *intelligentul* doctor Forsythe să facă niște nenorocite de observații. De exemplu, modul în care trupul ei se potrivea perfect cu al lui. Modul în care ritmul lor era perfect sincronizat. Cum, deși Piers era, discutabil, cel mai puțin arătos bărbat din încăpere, încă reușea să facă cea mai frumoasă femeie din lume să îi zâmbească, așa cum o făcea acum.

Lumina candelabrelor poleiau cu aur ochii ei.

Zâmbea, în ciuda subiectului neplăcut al conversației lor. Deși vorbiseră despre Dumnezeu și moarte, cicatrici și păcate, ceva din atmosfera serii, pătrunderea vântului vestic în sărbătoarea lor aurie fermecată și senzația trupului ei glorios cuprins în brațele lui îi oferiră lui Piers senzația exaltată că dansa pe un nor.

Încă o dată, ea nu-și lua ochii de la el. Nici măcar atunci când ar fi trebuit.

Nu se uită la Forsythe. Nu-și arcui gâtul grațios, așa cum o dictau normele sociale. Își păstră privirea fixată hotărât în a lui, și, o clipă, Piers se gândi că poate poseda darul de a privi dincolo de cicatricile de pe chipul lui, până în ochii sufletului.

Se temea că aceia erau chiar mai urâți. Că aveau să o îndepărteze fără îndoială, chiar dacă diformitățile lui fizice nu o făcuseră.

Pentru prima dată, pasul lui Piers aproape că șovăi atunci când silueta lui Forsythe apărură în raza lui vizuală. Își abandonase șampania neatinsă și își urma binevoitor partenera insipidă – Judith? –, în timp ce aceasta îl trăgea pe ring.

O întrebare ciudată îl bântuia pe Piers, una pe care nu se gândise niciodată să o adreseze.

Fusese atât de concentrat asupra a ceea ce mariajul lor ar putea însemna pentru el, pentru viitorul, moștenirea și răzbunarea lui, încât nu zăbovise să gândească la ce ar putea însemna pentru soția lui.

În mintea lui, o salvase de la ruină financiară. Asta fiindcă ea i-o ceruse.

Dar inima ei? Nu se gândise niciodată să i-o câștige. Nu se așteptase la asta, căci nu era ceva ce îi putea oferi.

Oare aparținea altuia? Oare, acceptându-i mâna, o privase de orice șansă la o posibilă fericire?

Poate de aceea fusese atât de distantă. De reținută.

Suspiciunea îl inundă iar, îndepărtând norii pe care dansa și făcându-l să revină iar cu picioarele pe pământ. O privi în ochi. Ce ochi

frumoși, un căprui ca de ambră căruia tonurile părului ei îi intensificau culoarea. Nu era roșu, dar pe aproape.

De n-ar fi văzut secrete în adâncul lor! De n-ar fi fost gândurile ei atât de enervant de opace!

Poate nu era nesinceră cu el privind sentimentele ei față de Forsythe, ci față de ea. Uneori, Alexandra era cea mai rațională femeie pe care o întâlneau el. Alteori, spunea cele mai mari absurdități. Afirmase că nu avusese alte relații romantice și nici un interes față de ele.

Și totuși, avusese un amant.

Susținuse că acel amant nu fusese Forsythe.

În acel moment, o mare parte din el își dorea să o creadă, deși inima lui neagră, goală îi striga că ar fi o prostie să facă asta.

Dacă avea să se îndrăgostească de ea? Dacă avea să se culce cu ea?

Dacă ea avea să dea naștere peste nouă luni unui geniu cu părul auriu și trăsăturile detestabile ale lui Forsythe? Simpla idee îl făcea să își dorească să-l îngroape pe nenorocit alături de strămoșul lui și să-l lase să putrezească.

Piers s-ar urî dacă ar permite asta. Dacă ar fi slab în fața nenumăratelor ei farmece, așa cum fusese tatăl lui.

Ar urî-o pe ea pentru că fusese atât de amăgitoare.

Ar urî copilul pentru că nu ar fi al lui.

După viața pe care o dusesese, o decepție de amploarea aceasta avea să îl termine.

Nu avea să permită o astfel de soartă. Indiferent de cât de tare o dorea trupul lui. Indiferent de ce fel de vrajă făcea cu inteligența și înțelepciunea ei.

Avea să aștepte pentru a o face a lui. Avea să aștepte până când intrigile sortii aveau să fie mai mult sub controlul lui.

Nu avea să își permită să cadă. Era mai bine astfel pentru amândoi.

Dacă nu avea să o iubească niciodată, nici nu avea să o urască.

Asta nu însemna că nu putea să fie el intrigant.

Indiferent de ce avea să se întâmple peste zece zile – opt de acum –, încă putea să își găsească adăpost în trupul ei. Putea – și avea să o facă – să îi ofere plăcere și să primească plăcerea pe care i-o putea ea oferi. Dacă doi oameni ca ei nu puteau împărtăși încrederea și iubirea, cel puțin se puteau bucura de așa ceva. Această legătură

se insinua în însuși trupul lui, provocând înlăuntrul său o dorință erotică constantă.

O, urma să o aibă!

Avea să își folosească mâinile, gura și priceperea pentru a șterge amintirea oricărui alt bărbat, astfel încât, atunci când avea să o posedă, nu numai că ea avea să fi uitat senzația fostului ei amant înlăuntrul ei, ci avea să îi fi uitat și numele.

– Unde ai plecat? îi șopti ea cu blândețe. Ești la mii de kilometri depărtare.

– Vizitam viitorul, spuse el relaxat.

– O? Păru confuză. Și, mă rog, ce ai văzut acolo?

– Pe tine, șopti el, inhalând parfumul ei vag tropical.

Dulce și citric. Înnebunitor.

– Și ce făceam? întrebă ea.

Se aplecă spre ea cât de mult putu, continuând să valseze.

– Îmi strigai numele.

Ea se albi, și s-ar fi împiedicat dacă nu ar fi fost strânsoarea lui puternică.

– C-ce?

– Strigai blasfemii la adresa fiecărui zeu în care nu crezi în timp ce cunoșteai orgasmul în brațele mele!

Respirația i se precipită. Membrele începură să-i tremure.

Excelent!

– Nu ar trebui să spui astfel de lucruri. Nu aici, în public. Privi în jur la cuplurile care li se alăturaseră la dans, oferindu-le un zâmbet tremurând.

– Nu m-a auzit nimeni.

Zâmbi viclean.

– Te-am auzit eu! șopti ea.

– Da, mormăi el. Și îmi ești datoare cu un alt citat.

– Acum?

– Dacă nu, când?

– Hmm!

Căută cuvintele. Piers îl privi triumfător pe Forsythe, care părea foarte hotărât să nu se uite la ei.

Ea îi urmă privirea și se încruntă.

– Am găsit unul, spuse ea. „Războaiele începute fără provocare sunt nedrepte. Numai un război care caută răzbunare sau apărare poate fi drept!”

Înainte să-i poată da un răspuns, un domn elegant, de vârsta a doua, îl bătu pe umăr.

– *Pardon, monsieur*, dar nu am avut până acum ocazia să dansez cu o *duchesse*.

– Desigur! Piers îl salută pe domn și făcu o reverență în fața soției lui. În jumătate de oră, vino să mi te alături pe veranda din partea de vest.

În timp ce ea bolborosea ceva, el îl bătu pe umăr pe bărbat.

– Dar... afară? Nu ai ghicit....

– Cicero, spuse el peste umăr, în timp ce se retrăgea, căutând o parteneră de dans printre femeile din părțile locului.

Data viitoare când avea să-și atingă soția, avea să o facă în locuri pe care ea nu avea să le uite curând.

Capitolul 18

Doar nu se gândea să aibă relații intime afară, nu?

Alexandra se strecură printr-o intrare îngustă a unui coridor lăuntric pe veranda din partea de vest.

Nu înțelesese până acum mărimea și scopul acestei structuri. Nu numai că înconjură hotelul, dar cuprindea și câteva zeci de pomi fructiferi, ferigi, flori, garduri vii și obiecte de mobilier de unde să se poată admira apusurile mărețe de peste ocean.

Soarele apusese cu ore în urmă și o lună rece, argintie, ilumina valurile albe dincolo de care se întindea Anglia.

Briza nopții mângâia pielea neobișnuită să fie expusă. Umerii ei goi, sânii ei umflați care ieșeau în evidență într-un mod nenatural din corset, pielea ei... Ea cu totul primea sărutul rece al nopții.

În ultima oră, privirea soțului ei, plină de promisiuni interzise, îi transformase trupul într-un furnal.

Abia se putuse concentra asupra valsului cu Jean-Yves, cu atât mai puțin asupra unei conversații civilizate, plăcute. Acum, deja jumătate din Franța o considera cea mai mare nătăfleață în viață.

Cum putea cineva să gândească clar sub apăsarea privirii care îi provoca fiori pe șira spinării?

Cum era posibil ca un bărbat, nu un bărbat oarecare, ci soțul ei, să o afecteze în asemenea manieră?

Pantofii ei abia de scoteau un sunet în timp ce înainte cu pricepere printre obiectele de mobilier, în căutarea lui.

Îl găsi pe Redmayne sprijinit de balustradă, cu fața ridicată spre lună. Avea ochii închiși și nasul în vânt, ca și cum s-ar fi bucurat de parfumul de glicină, flori și iasomie de noapte care se înălțau fără rușine pe trunchiul unui ulm înalt.

Nu păru s-o observe apropiindu-se, nici măcar atunci când i se alătură lângă balustradă, la mai puțin de un braț distanță. Ea nu putea să-i vadă decât partea cicatrizată a feței. Chiar și în lumina slabă, luna argintie scotea în evidență liniile brutale ale bărbiei lui.

Un lung moment, Alexandra nu putu decât să se holbeze.

Totul la el, de la cicatrici la sufletul lui, o ținea incontestabil captivă.

De ce nu observase eleganța vestimentară pe sub brutalitatea lui diabolică? Fără îndoială, era o creatură brutală, feroce și nesupusă, precum strămoșii lui barbari. Un vânător de animale. Un prădător. Aristocrația se strecura în liniile sofisticate, lungi ale siluetei lui. Ceva atractiv și aproape... viguros într-un mod robust.

Aproape civilizat.

Aproape.

În asta consta succesul, poate. Orice ar fi pândit în sângele lui, fie războinicul viking, fie bestia mitică, fie demonul de temut, era de netăgăduit faptul că ceva sinistru și păcătos fremăta pe sub ținuta lui ducală. Ceva feroce și antic care probabil că într-o zi avea să îl vâre într-un mormânt păgân.

Nu aparținea acestei epoci a aristocrației.

Privindu-l acum, începu să se gândească la reincarnare. Oare sufletul lui mai fusese pe aceste țărmuri? Cu o mie de ani în urmă, un astfel de bărbat plecase de pe țărmurile normande și invadase Anglia, oferind o coroană de sânge bastardului care avea să devină un cuceritor. Un rege.

Acolo se afla descendentul lui Redmayne. Produsul unei moșteniri vechi și neîntrerupte pline de fii războinici puternici.

Alexandra își puse mâna pe burtă, inspirând adânc. Descendenții lui aveau să fie și ai ei. Adevărul era că, în calitate de om de știință, nu oferise niciodată prea mult credit descendențelor nobiliare, nici măcar descendenței ei. Titlurile puteau fi oferite și luate înapoi.

Dinastiile apăreau și dispăreau în negura timpului, iar unele dintre marile familii erau deja uitate de mult.

Atunci, de ce simți un fior de plăcere la gândul că avea să poarte copilul acestui bărbat?

Că el avea să o aleagă pentru asta.

Își aminti că nu o alesese, de fapt. Dimpotrivă!

Ea îl alesese. La început, din disperare.

Acum, în mod neașteptat – uluitor –, descoperise în ea dorința ca și el să o aleagă. Sau, poate... voia numai să fie considerată demnă de asta.

Rușinea îi ținuse companie mult timp. Prea mult timp. Trebuia să recunoască faptul că îi era greu să audă șușotelile la adresa ei. Să știe că înalta societate o considera nedemnă de a fi consoarta unui astfel de bărbat. A unui astfel de duce. Era prea savantă. Prea educată. Prea bătrână și antisocială.

Toate lucrurile cu care se împăcase și de care fusese mândră erau acum disputate.

Ura faptul că sentimentele ei din ce în ce mai puternice o făcuseră să se îndoiască de ea. Ura și mai mult faptul că el se îndoia de ea. De loialitatea ei. De cuvântul ei.

Ura că avea și motive pentru a o face.

Ce drum lung aveau de parcurs amândoi spre orice fel de angajament marital.

Amândoi aveau atât de multe cicatrici.

În vreme ce stătea umăr lângă umăr alături de soțul ei care îi tăia răsuflarea, înțelese ceea ce vanitatea ei încercase să-i spună toată seara.

În acea seară, în dormitorul ei, se privise în oglindă și văzuse o frumusețe. Recunoscuse acea frumusețe fără să se gândească măcar o dată la de Marchand. Fără să se rușineze sau să fie îngrozită de ideea că Redmayne ar putea-o vedea astfel.

Dacă era sinceră, găsisese în ea dorința ca Redmayne să o privească. Să o vadă. Voia ca el să o găsească frumoasă. El declarase, în mod șocant, în această dimineață că îi venea greu să se afle în prezența ei fără să o dorească...

În ciuda a tot ce se petrecuse între ei, în fața lui, simți înlăuntrul ei pofta de a-i încuraja dorința. Sub frica pe care dorința lui i-o provoca, o flacără ardea în ea, drept răspuns. Aceasta încălzea fiecare parte a ei care o făcea eminamente feminină și o acorda cu el și doar

cu el. Era atât de puternică, încât o singură privire admirativă din partea lui, o singură atingere cu mâna lui înmănușată o făcea să simtă fiori electrice bizari prin tot trupul.

Acum, știa de ce magie erau capabile acele mâini. Și de câtă blândețe! De câtă cumpătare!

Magia preceda actul care avea să-i ofere copilul lui.

Cât de crud era să te temi și să râvnești ceva – pe cineva – în egală măsură.

Redmayne rosti cu vocea lui groasă cuvinte în noapte, smulgând-o din reverie. Vântul le purta în altă direcție, dar în cele din urmă se întoarse și o țintui cu ochii lui aprinși.

Foc albastru.

Flăcările albastre ardeau mereu cel mai puternic, nu?

– P-poftim? se bâlbâi ea gătit.

– Am spus că m-ai distrus.

Ea se încruntă.

– Cum este posibil una ca asta? Nu am făcut nimic.

El se apropie, privind-o ca și cum era o anomalie a lunii, prinzându-se cu mâna lui puternică de balustradă de parcă aceasta l-ar fi putut ține pe pământ.

– Mi-ai înfrânt voința, Alexandra, o acuză el. M-ai făcut să vreau să uit că este mai sigur să fii rece și singur.

Ea se apropie de el, privindu-i chipul care eșua în a nu-i dezvălui lupta amară.

– Iar tu mă ispitești să am încredere în tine, recunosc eu ea. Mă faci să uit că nici unul din noi nu este în siguranță.

– Tu ești în siguranță!

Expresia lui oțelită se topi în ceva tandru atunci când se întinse să-i cuprindă mâna, trăgându-i mânușa deget cu deget, până când reuși să i-o dea jos. Odată ce termină, îi duse palma la gură.

Atingerea delicată a bărbii lui precedă atingerea fierbinte a buzelor sale. Senzația era atât de minunată, încât ea aproape că îi rată răspunsul.

– M-am însurat cu tine, și, indiferent de ce se va întâmpla la sfârșitul celor zece zile – sau cât a mai rămas din ele –, căsătoria noastră nu va fi anulată. Nu a trebuit decât să te văd în brațele altor bărbați, chiar și pentru un dans, pentru a înțelege că, indiferent de ce se va întâmpla, dincolo de voința mea, te-am revendicat ca fiind a mea.

– Nu există nici un copil, Piers, spuse ea cu fervoare.

— Mi-aș dori să te pot crede. Îi strânse cu putere degetele, ținându-le aproape de chipul lui. *Dacă* este unul și va fi fată, o voi recunoaște ca fiind a mea. Dacă este băiat, voi face tot ce pot pentru a-i oferi o viață bună, dar nu și numele. Fratele meu s-a descurcat remarcabil într-o situație similară...

— Dar îți spun că nu va fi...

— Îți spun că nu contează! Îi scoase și cealaltă mână, apoi își trecu mâinile aspre peste brațele ei înfrigurate. Nu va schimba faptul că te doresc mai presus de orice. Jurămintele mele sunt neclintite. Ce s-a întâmplat înainte să ne întâlnim nu se va ridica împotriva ta. Sunt soțul tău credincios de acum și până la sfârșitul zilelor. Fidelitatea și trupul meu, așa cum este el, îți aparțin. Te poți bizui pe asta, Alexandra. Vei fi mereu protejată!

Ea respira neregulat, ca și cum era copleșită de un val de emoție profundă și confuză.

Nu îi spusese nimic despre iubire. Probabil nu avea să o facă vreodată. Aceste cuvinte l-ar fi amenințat chiar și pe cel mai mare cinic.

Încă nu-i înțelegea frica. Nu putea vedea decât prin propria lui frică.

— „În siguranță” este una dintre sintagmele acelea ciudate, nu? Îi atinse obrazul, apoi își lăsă mâna să-i alunece după ureche, jucându-se cu cârlionții eleganți de la ceafă. Adesea, înseamnă ceva diferit pentru cei care-o rostesc decât pentru cei care-o aud.

— Ce vrei să spui? Întrebă el cu o voce care aparținea nopții.

— Numai că nu m-am temut niciodată că mă vei dezonora. Niciodată nu m-am îndoit că-ți vei respecta cuvântul. Teama ei era una fizică. Una feminină. Una cu care el nu avea nimic de-a face, și totuși avea. Am vorbit serios atunci când am spus că nici un bărbat în afară de tine nu m-a făcut vreodată să simt... să vreau... Nu-și putu termina fraza, căci mâna lui îi mângâia umerii, alunecând pe claviculă. Atingerea lui era pansamentul ei, care îi alunga cicatricile pe care le purta ca pe o armură de prea mulți ani epuizanți. Tot ce pot face este să permit timpului să-ți dovedească faptul că și eu îmi pot respecta cuvântul, încheie ea.

— Să mă ajute Dumnezeu dacă nu o vei face! bombăni el. Dumnezeu să ne ajute pe amândoi!

O trase spre el și o îmbrățișă ca și cum ar fi protejat-o de vântul nopții, de mare, de lună și de orice ar fi putut să i-o smulgă din brațe. Atunci când îi atinse buzele, nu fu numai un sărut.

Fu o revendicare.

Piers nu avea să se sature niciodată de gustul ei. De fiecare dată când o săruta, simțea o explozie de senzații și arome. În seara asta, avea gust de vin și miere și o urmă de sare de la aerul mării.

Limba lui îi atinse conturul buzelor, iar ea oftă, acoperindu-și gura cu mâna.

— Știu că multe cupluri nu se sărută astfel. El își domoli dorința, apelând la rezerva de răbdare. Dar noi suntem soț și soție. Nu există nici o dorință prea scandaloașă care să ne fie interzisă. În plus... la urma urmelor, suntem în Franța. O trase mai aproape. Știi zicala aia, când ești la Roma...

— Eu... doar...

Piers zâmbi în întuneric.

— Este nevoie să-ți amintesc de jocul nostru? Am câștigat, milady, noaptea este a mea. Intenționez să mă bucur de norocul meu.

Pe chipul ei se vedeau deopotrivă vigilența și spaima.

— Să ne retragem în dormitorul tău? Sau în al meu?

Se aplecă spre ea lacom. Înfometat. Râvnind pe vecie la ea.

— Aici este foarte bine.

— Dacă ne vede cineva?

— Vino în umbre cu mine! O trase spre alcov, sprijinindu-și coapsele de reazemul înalt până la talie care ieșea din zidul de cărămidă. Nimeni nu ne va putea vedea până când nu vor căuta în fiecare colț al verandei, iar noi îi vom putea auzi venind.

Îi acoperi cuvintele următoare cu un sărut.

De data aceasta, când îi atinse gura cu limba, buzele ei se depărtară, dar numai după un moment de scurtă ezitare.

În loc să pătrundă în fierbințeala ei delicată, așa cum trupul lui striga să facă, el se juca și o tachina. Îi atinge ușor cu limba buza inferioară. Îi atinge dinții. Îi suga buza de jos, exercitând numai o presiune ușoară, până când tensiunea se elibera încet, dureros, într-un ritm crescendo. Făcu asta până când simți că limba lui nu mai era percepută ca o intruziune, ci ca o ispitire.

Victorios, se bucură de oftatul ei de capitulare. Devoră geamătul ei de plăcere, gustându-i buzele cu eterna încântare a unui bărbat înfometat care avea în față un festin.

Deși înainte fusese pasivă la acțiunile lui, acum îl trase mai aproape. Mai profund.

Răspunsul ei îl devastă în timp ce se sprijini de el, trupurile lor contopindu-se.

Dorința îl învăluia în timp ce trupul ei apăsa pe mădularul lui excitat, senzația șocându-l. Coapsele ei își făceau loc între ale lui, iar sânii ei prizonieri ai corsetului se aplatizau pe pieptul lui. Pietricelele și mărgeluțele corsajului ei se agățară de hainele lui. Fiecare contopire oricât de superficială îi provoca o excitare primară.

Bătăile inimii lui se sincronizau cu zvâcnirile mădularului său, pompând prin straturile de țesuturi, dorindu-și eliberarea. Sau, mai degrabă, capitularea.

Înlăuntrul ei.

Avu nevoie de toată puterea lui pentru a nu o strivi. Pentru a nu o ridica pe zid, pentru a nu-i înfășura picioarele în jurul taliei și pentru a nu se cufunda în trupul ei primitiv.

Nu. Nu. Era timp și pentru asta. O viață. Seara aceasta era dedicată descoperirii.

A lui.

A ei.

Se oferise să-i arate plăcerile pe care le putea avea pe lângă actul sexual și intenționa să facă asta.

Cuprinzându-i fața în mâini, își trecu gura peste a ei. Sunetul scos de ea îl făcu să răspundă cu un geamăt. Dumnezeu, tot ce făcea ea îl aducea pe culmile dorinței! La limita autocontrolului.

Ea se cutremură lângă el, un mic fior ce își găsi ecou în oasele lui.

Conștient că aerul nopții ar putea-o înfrigura, el schimbă poziția, permițându-i să se sprijine de pervaz fără să întrerupă sărutul. O voia goală pentru el. Dezbrăcată și tremurândă.

De aceea alesese acea verandă.

Era obligatoriu să nu meargă aproape de vreun pat cu ea, altfel ar fi dat dracului consecințele și pe el și ar fi făcut dragoste cu soția lui.

Aici, afară, trupul ei zvelt și delicat trebuia să rămână acoperit, coafura – neatinsă.

Asta nu însemna că nu se putea comporta necuviincios.

După ce-și dădu jos mânușile, îi atinse coapsele și o ridică ușor pe margine.

Ea oftă și se încordă, dar se relaxă în întuneric. El își aminti că ei îi plăcea aici, în întuneric.

Încercă să nu se gândească la ce însemna asta în timp ce mănina lui strângea țesătura fustei, ridicând-o până când degetele lui

alunecară de-a lungul ciorapilor de mătase care îi învăluiau picioarele ei frumoase.

Mușchii fini se încordată și tremurată în timp ce el o mângâia pe după genunchi și-i cartografia coapsa, oprindu-se pentru a atinge funda de mătase a tivului.

Imagina ei pe spate, cu picioarele în aer, cu nimic altceva în afară de acești ciorapi aproape că-l făcu să cedeze.

Piers o devora, încingând sărutul până când deveni lichid și topit. Mâna lui îi găsi lenjeria intimă și urcă până la capătul coapselor, depărtându-i-le.

Simți căldura din partea cealaltă a bumbacului subțire și căută deschizătura lungă a lenjeriei care avea să îi ofere acces la pielea lunoasă de dedesubt.

Încercarea lui înnebunită de a o atinge era inutilă și frustrantă. Nu găsi nici o deschizătură, și, în frenezia crescândă, își lăsă mâna să alunece sub pelvis, o ridică și îi trase lenjeria pe coapse, până la genunchi.

— Piers! șopti ea, continuând să îl sărute.

— Îmi place când îmi spui pe nume, mormăi el. Îmi place și mai mult când îl spui printre gemete.

— Ce... ce faci?

— Te voi face să ai orgasm.

— Orgasm. Șopti cuvântul de parcă l-ar fi testat, iar sunetul gutural, interzis, aproape îi distruse ultimul vestigiu al stăpânirii de sine. Așa... așa cum ai făcut noaptea trecută? Cu degetele?

Dumnezeule, încerca să-l omoare?

— Asta vrei?

Ea tăcu, inspirând din greu. În acel moment, și-ar fi dat ochiul stâng pentru a-i vedea expresia chipului.

— Aș vrea, spuse ea fără aer. Eu vreau...

Piers îi trase lenjeria intimă peste glezne. Îi îndepărtă genunchii, așezându-se între ei în timp ce ea își îngropă chipul în gâtul ei. Ea își trecu brațele pe după gâtului lui, agățându-se de spatele lui, strângându-i haina în mâini ca și cum el ar fi putut să o salveze de la cădere.

Piers găsi încrederea neșlefuită din gesturile ei mai degrabă înduioșătoare. Îi atinse nasul cu al lui înainte de a-i oferi un sărut aproape nevinovat pe buze.

— Te-am prins, șopti el.

Ea îi atinse gura cu buzele, agățându-se de el cu o disperare care părea să o reflecte pe a lui. Coapsele ei făcură loc mâinii lui, părul mătăsos dintre coapsele ei oferindu-i o mostră a dorinței lui pe palmă.

Dumnezeule, era deja udă.

Pentru a fi crud, îi mângâie labiile deja umflate, atingându-i marginea sexului și masându-i mugurele.

Ea își strânse genunchii în jurul soldurilor lui, respirația îngreunându-i-se.

Pentru a fi blând, pătrunse cu un deget curios deschizătura tensionată până când găsi sursa dorinței ei. Alunecă prin elixir cu mișcări încântătoare, râvnind la momentul în care avea să facă loc mădularului său.

Ea scânci. Tremură. Degetele ei transformate în gheare se strângeau și se relaxau precum o pisică în mijlocul unei dezmierdări.

Îi mângâie intrarea strâmtă a trupului ei, permițând mușchilor mici să-l tragă înăuntru.

Dumnezeule, ce tortură! Pură și desăvârșită!

Dacă el trebuia să o îndure, avea să o facă și ea!

Își trecu degetul mare peste clitorisul ei care pulsa, numai o singură dată.

Geamătul ei încurajator aproape că-i înmuie genunchii.

Piers se bucură de sunetele înăbușite de plăcere în timp ce le permitea degetelor lui să se joace și să descopere. Trecură peste faldurile vibrânde ale sexului ei umflat, întorcându-se pentru a-i atinge clitorisul delicat. O făcea cu intenție. Fără grabă. Aștepta ca plăcerea ei să urce chinuitor în loc să-i permită să o acapareze.

În seara asta, avea să afle cu cine se măritase. Teroarea din Torcliff avea să o lase într-o stare de beatitudine. Distrusă. Secătuită. Epuizată de plăcere.

Gemete silențioase urcau din gâtul ei, iar el se retrase, descoperindu-i chipul din ascunzătoarea gâtului său pentru a-i înghiți scâncetele. Îi linse buzele deschise, îi gustă gemetele, se bucură de dansul coapselor ei ca răspuns la mâna lui în timp ce ea începu să se zvârcolească pentru el.

Rămâneau fără răbdare în același timp. Cu un cerc delicat, neîntrerupt cu degetul o aduse pe culmile plăcerii. Ea își înfășură picioarele în jurul alor lui cu un sunet de eliberare incredibilă în timp ce atingea orgasmul. Coapsele ei se închideau ermetic în ritmul

pulsațiilor plăcerii, iar el fu nevoit să-i înăbușe strigătele delicioase, nearticulate, de pe buze.

Dumnezeule, plăcerea ei îl excita! Era tare ca un diamant. Dacă avea să-l atingă acum, avea să se descătușeze.

Nu putea permite asta. Nu era gata să încheie descoperirea frumuseților trupului ei.

Zvâcnind pentru ultima oară, ea își sprijini fruntea de umărul lui, permițând mușchilor lui încordați să-i sprijine greutatea languroasă.

— Ești... incredibil..., gâfâi ea.

El simți un chicot urcându-i în gâtleej.

— Mulțumesc!

— Încercam să... spun... incredibil de pervers.

— Și nu ai văzut nimic! Se trase din îmbrățișarea ei. Lasă-te pe spate, draga mea, insistă el.

— De ce?

Îl amenințase toată seara să-l pună în genunchi, iar acum exact acolo decisese el că trebuia să se afle.

— Așa! Îi ridică tivul și și-l trecu peste cap și spate, creând un cort din fusta ei. Încă nu am terminat cu tine!

Capitolul 19

Limba lui.

Alexandra se sprijini de perete, cu hainele șifonate ca un sufleu eșuat.

Mai târziu, avea să încerce să identifice momentul exact în care limba lui începuse să nu o mai chinuiască. Oare se întâmplase treptat? Sau brusc? Nu putea fi sigură.

Era sigură de intenția lui. De direcția lui. Înțelegea cum avea să-și folosească limba în momentul imediat următor.

Făcu tot posibilul să nu se gândească la violatorul ei în vreme ce soțul ei o lingea.

Comparația era totuși acolo.

Diferența era dată de intenție.

Scopul lui de Marchand fusese să o umilească. Să o domine. Să îi fure inocența, valoarea și curajul până când ajungea să îi implore singură cruzimea. Îi linsese fața, vrând să îi guste frica și durerea, savurându-le precum un elixir rar, exotic.

Instinctiv, ea știuse asta.

Și soțul ei era dominator. Sigur că era. Cum altfel putea fi un bărbat ca el?

Și totuși, nu o forțase. Nici măcar o dată.

Îi oferi, și oferi, și oferi până când ea simți că avea să dea pe din afară de atâta voluptate. O cerceta tandru, mai degrabă căutând intrarea spre gura ei decât cerând-o. Făcea, intenționat sau nu, promisiuni cu trupul lui care îi domoleau spasmele de teamă ce amenințau iar și iar.

El le transformase într-un alt soi de spasme.

Ea simți ferocitatea crescândă a dorinței lui până când întreaga lui siluetă era sculptată de nevoia, forța și sexualitatea feroce.

Totuși, o testa ca și când plăcerea ei era deliciul lui.

Limba lui, puternică, sigură și alunecoasă, nu o dezgustase deloc.

Limba lui avea gustul dorinței. I-o oferise ei cadou. Îi liniștea gemetele, o pregătea. Era ca și cum el nu mai putea îndura ideea că plăcerea lui, dorința lui ar putea fi mai mari decât ale ei.

Limba lui...

Plana deasupra marginii ciorapului, iar călătoria chinuitor de jucăușă îi fură capacitatea intelectuală de a mai analiza.

Buzele lui mușcau pielea subțire, sensibilă, din interiorul coapsei. Barba lui o gădila, făcând ca mușchii ei intimi să se contracte și să se destindă.

— Sunt pe cale să te fac să regreti momentul în care ai sugerat să nu fac asta vreodată, bombăni el, poziționându-și umerii între coapsele ei, îndepărtându-le.

— Tu... nu trebuie, șopti ea tremurând, orbecăind prin miasma emoției complexe după regăsirea de sine. Nu putea gândi. O privase de asta. O privase de abilitatea de a forma gânduri coerente. Era singurul lucru pe care i-l luase fără să întrebe. Din ce am citit, părea... neplăcut... pentru un bărbat... pentru tine. Iar eu nu am avut nicio dată vreo dorință anume pentru...

— Pune-ți mâinile la gură, soție! Respirația lui fierbinte îi fură cuvintele, în timp ce excita firele fine de păr de la îmbinarea

coapselor ei, provocând o șoaptă de plăcere, un ecou al excitației sub epuizarea dată de orgasmul anterior. Nu vreau ca țișetele tale să atragă mulțimea.

Umerii lui puternici înaintară, îndepărtându-i și mai mult picioarele în timp ce gura lui o despărțea, limba lui alunecând printre culele de piele alunecoase până când el sorbi din umezeala abundentă pe care o găsi acolo.

O înghiți.

Ea își puse mâna la gură și își mușcă degetul.

Tare.

El se înfruptă din ea cu o precizie blândă și totuși neobosită. El îi cunoștea sexul mai bine decât ea. Înțelegea când să o dezmiere și când să o chinuiască. Gura lui mușca delicat, apoi limba lui se rotea și aluneca.

Era ca și cum descoperise secretele unui mecanism complex construit numai pentru gura lui. Pentru uzul personal.

De mai multe ori, Alexandra fu sigură că pierduse legătura cu realitatea. Voia să se agațe de el. Să-l îndepărteze. Să-l apropie și să-l tragă de păr. Nu putea procesa desfrâul acestui act. Nu înțelegea depravarea umedă, catifelată care se producea aici, noaptea, în aer liber.

O nevoie o învălui atât de profund, încât nu o putu identifica.

„Te rog!” voia ea să-l implore. Să se oprească? Să nu se oprească vreodată?

„Te rog!” se ruga ea în tăcere. Nu unui zeu. Nu chiar.

Ci unui bărbat care ar putea fi zeu.

Atunci când apăsă și mai tare cu mâna peste gură, îi scăpă numai un scâncet, sunetele adunându-i-se în gât și dorind să fie eliberate.

Picioarele îi tremurau. Fesele ei se încordau și se relaxau în timp ce el conducea un asediu alunecos și silențios asupra sexului ei.

Deoarece nu-i luase nimic, trupul ei părea gata să-i redea demnitatea. Umanitatea. Să devină o creatură fizică, feroce. În timp ce se lupta vitejește cu strigătele și rugămintile care îi inundau gâtul, prin nas se eliberau respirații nefirești, gâfâieli și gemete.

El o cuprinse de șolduri. O ținui nemilos în timp ce arunca săgeți umede, ritmice cu limba în jurul vârfului tremurând al clitorisului. Senzația îi excită fiecare mușchi, năucind-o încât nu își dădu seama de ceea ce era pe cale să facă el cu cealaltă mână.

Asta până când degetul lui se cufundă înăuntru.

Ea își duse și cealaltă mână la gură, fără să-și poată reține un strigăt. Plăcerea îi blocase mușchii. O ținea captivă pe o culme amețitoare, aproape terifiantă.

Încetă să mai respire. Ar fi putut înceta să mai *existe* în timp ce limba lui agilă o ținea captivă unei senzații inimaginabile.

O parte din el se afla înăuntrul ei.

Și era... incredibil.

Era ca și cum briza mării o desprinsese de sine, o catapultase prin cosmos, unde se putea amesteca cu marile și vechile secrete de neînțeles muritorilor. Poate în acest loc vibrant ar putea înțelege conceptele pe care limbajul încercase, dar eșuase să le explice.

Concepte precum Dumnezeu, timp și iubire.

Când credea că avea să o doboare, extazul crescuse precum valurile cu coama albă aflate la o leghe distanță. O lovea iar și iar și încă o dată, până când torentul trecu și se retrase, lăsând-o ca pe o suprafață întunecoasă, netedă. Slăbită și nimicită.

El se retrase și îi sărută coapsa, lăsând o dără umedă în urmă.

Cu un gest îndrăzneț, își șterse barba cu fusta ei, îndepărtând umezeala de după extazul ei înainte ca chipul lui întunecat să apară în fața ei. Vederea ei se încețoșă din cauza intensității a ceea ce tocmai experimentase mai mult decât din cauza întunericii nopții.

El îi prăda trupul, care era la fel de flasc precum o meduză, în contrast cu masa de mușchi care compunea silueta lui strașnică.

Alexandra își dezlipi mâinile de la gură, așezându-le pe bicepșii atât de încordați, încât strânsoarea ei nici măcar nu comprima carnea tare.

— Dacă fiecare femeie ar avea gustul tău, un bărbat nu ar mai pofti la nimic. Vocea lui ascundea o ferocitate încordată, gravă, cavernoasă, pe care nu o avusese înainte. Dumnezeuule, ce-mi faci? Nu am fost niciodată atât de...

O ușă a verandei se deschise în latura îndepărtată a hotelului. Lumina devenise slabă când ajunse la colțul după care se afla ascuns alcovul lor. Oricine ar fi putut, din câțiva pași, să-i descopere, dar pașii scârțâiau pe podea. Zumzetul îndepărtat al vocilor ajunsesese la ei.

Un șir de înjurături șoptite înțepară urechile Alexandrei în timp ce el o îndreptă.

— Du-te! spuse el.

Ea îl privi confuză preț de o clipă.

— Nu vii cu mine?

— Nu, bombăni el. Nu mai merg nicăieri în următoarele minute bune.

— Oh!

Ea înghiți în sec, neștiind ce să facă. Nici dacă picioarele ei aveau să o poată purta undeva.

— Du-te! Înăuntru! îi ordonă el.

— Vei veni... să mă cauți mai târziu?

El o întoarce și o împinse spre intrarea hotelului, și, în uluirea ei împiedicată, ea îi rată răspunsul.

Alexandra își aranjă părul în timp ce se îndrepta visătoare prin umbre înapoi spre cea mai apropiată ușă, fără să privească în direcția mulțimii de cheflii din capătul îndepărtat al platformei.

Tot ce putea simți era senzația lipicioasă dintre picioare în timp ce mergea.

Tot ce putea gândi era ce avea să se întâmple când soțul ei avea să o caute.

Căci încă avea de revendicat un premiu.

În plus, dorința lui nu fusese satisfăcută.

Dumnezeule, era posibil să te sfârșești de prea multă dorință pentru o femeie? Ar putea un bărbat înnebuni de dorință? Și-ar putea pierde umanitatea?

Piers era periculos de aproape de asta. Se transforma într-o bestie.

Când ajunse aproape șchiopătând în camera lui, care era unită de cea a soției printr-o ușă, își scoase manșetele, își descheie haina, își deznodă lavaliera și își aruncă pantofii.

Măsură încăperea în lung și în lat înainte ca mâna lui să atingă ușa care îi despărțea.

Niciodată în viața lui nu se aflase într-o astfel de stare. Mădularul lui era tare și greu precum un fier forjat, o greutate insistentă, oscilantă, care tânjea la o atingere din partea ei. Testiculele i se tensionaseră cu o dorință atât de persistentă, încât putea simți chiar și acum menghina unei eliberări crescânde.

Fiecare mușchi era încordat, strigând să galopeze, să apuce, să atace și să reguleze.

De aici, ezitarea lui.

Avea să o posedă în noaptea asta. În clipa în care ușa avea să se deschidă. În secunda când parfumul ei avea să ajungă la el. În momentul în care trupul ei mlădios avea să-i apară în față.

Avea să o cuprindă și să o aplece pe prima suprafață netedă pe care avea să o găsească. Avea să îi arunce fusta peste cap și să îi depărteze fesele catifelate pentru a se putea privi pătrunzând sexul pe care-l făcuse alunecos, inflammat și pregătît.

O, avea să se culce cu ea. Avea să o posedă mult și bine.

Atunci când avea să își vină în simțiri, avea să se dojenească aspru pentru tot restul vieții lui nenorocite.

Nu voia ca ea să îi aducă un nou regret.

Nu putea merge în camera ei, își dădu el seama gemând chinuit. În această stare, era mai mult animal decât bărbat, iar, în momentul în care avea să simtă supunerea sexuală, avea să o încalece ca un armăsar în frenezia unui impuls primar de împerechere epuizant.

Ea își oferise deja trupul.

Ea voia ca el să o lase însărcinată.

Mădularul lui se trezi la acest gând, provocându-i o stare vagă de greață.

Cu un bombănit chinuit, se atinse pe sub pantaloni și scoase un sunet găutit în timp ce materialul îi zgârie pielea tumefiată.

O putea face.

Era soția lui.

Și totuși... ar putea fi deja însărcinată. Indiferent de cât de frumos nega ea. Indiferent de cât de pătimăș voia el să o creadă. Trebuia să fie sigur.

Trebuia.

Astfel că nu o putea avea. De dragul sănătății lui viitoare. De dragul moștenirii lui. De dragul a tot ce era sfânt. Nu putea.

Pe hol, cineva bătu la ușa soției lui.

Forsythe?

Incapabil să se oprească, el își lipi urechea de ușă.

— Mi s-a spus că v-ați retras în seara asta, Excelență, zise Constance, camerista ei. Ați vrea să vă pregătesc pentru culcare?

— Nu, mulțumesc. M-am schimbat deja și mă voi pieptăna singură. Îți doresc noapte bună!

— Vise plăcute, Excelență!

— Și ție, Constance.

Un murmur discret se auzi prin ușă, ritmat, preocupat și puțin melancolic.

Dumnezeule, ce-i făcea vocea ei!

Dacă nu s-ar fi aflat în starea aceasta, ar fi intrat în apartamentul ei și ar fi dojenind-o pentru că strica personalul. Ar privi-o pieptănându-se, poate ar face-o chiar el, luându-i peria din mână. Cât de intim ar fi să-și treacă mâinile prin șuvițele încâlcite până când acestea aveau să strălucească în culoarea cireșelor coapte, negre. I-ar da părul pe un umăr și i-ar săruta gâtul, curba din spatele urechii, locurile care îi provocau fiori prin tot trupul. Gulerul cămășii de noapte s-ar deschide în timp ce cu răbdare i-ar descheia nasturii, lăsând să-i alunece mătasea crem pe un umăr, până când își putea vârî mâna pentru a-i atinge sânul excitat.

Părul ei roșcat s-ar încurca în degetele lui în timp ce el s-ar juca cu sfârcurile ei, mușcând-o în același timp de ureche.

Falt Ruadh. Cândva, acel păr avea să devină o perdea peste șoldurile lui.

Își mușcă buza suficient încât să sângereze.

Nu în seara asta.

„Opt zile.“ Șapte mâine. Dracu' să-l ia, ar putea muri până atunci! Ar putea muri din cauza unei hemoragii.

Își trecu mâna peste fața distrusă, oprindu-se atunci când un par-fum distinct îi trezi simțurile și îi infuză venele cu un foc primar.

Acolo. Pe degetele lui, esența estompată a sexului ei încă persista. Dovada plăcerii. A dorinței ei. Capitulara ei în fața nevoii lui.

În noaptea aceasta, în întuneric, o parte din el o pătrunsese, chiar dacă pentru un moment scurt, binecuvântat... iar ea îl scăldase în eliberarea ei tandră.

Brusc, mädularul lui nu se mai afla în pantaloni. Își înmuie degetul în gură, apoi încă unul, căutând urma aromei ei. Umezindu-și degetele, și le coborî pe sexul care pulsa, acoperind cum putea lungimea lui de oțel.

Voia să fie mâna ei, moale și mică, în locul mâinii lui mari și aspre.

Sau gura ei. Fierbinte, umedă și primitoare.

O, lucrurile pe care le putea face acelei guri!

În siguranță de cealaltă parte a ușii, soția lui începu să murmure un cântec diferit. Ceva grav și străin. În persană, poate. Vibrațiile

vocii ei călători prin sângele lui până când își putu simți trupul tremurând într-un ritm sincronizat.

Spontan, șoldurile lui înaintară, mâna lui trecu în jos, pe lungimea sexului său.

Voia să facă asta în timp ce capul său era îngropat între coapsele ei tremurânde. Voia să se satisfacă în timp ce se bucura de mirosul, gustul și căldura ei.

Amintindu-și ce salvase de pe verandă, băgă mâna în pliul hainei de sub braț și îi scoase lenjeria. Pânză alba împodobită cu fundițe roz și verzi.

O duse la nas, inspiră și găsi indiciul vag al mirosului de mosc distinct, feminin.

Dumnezeule. Gura lui se inundă la amintirea gustului ei. Oare mai existase vreodată o femeie atât de dulce? Oare mai existase un sex atât de perfect construit?

Tânjea să o dezbrace la amiază. Să tragă draperiile și să o întindă pe pat, lăsând soarele să strălucească între coapsele ei depărtate, iluminând fiecare parte delicată, secretă, ascunsă a ei.

Într-o zi, avea să o facă.

Mădularul lui era fierbinte precum fierul încins în mâna sa în timp ce își mișca pumnul de-a lungul lui, iar și iar.

Ea ar arăta perfect alunecând de-a lungul venelor umflate ale sexului său. Acele coapse, acei mușchi feminini i s-ar împotrivi la început, dar el și-ar înlesni drumul înăuntrul ei până când ea l-ar aduce la extaz.

Șoldurile lui împingeau în mână într-o parodie dezamăgitoare a ceea ce își dorea cu adevărat.

Savură parfumul ei intim în timp ce-și mișca mâna și mai tare. Mai repede. Mișca pielea catifelată în jurul axului de sub ea.

Cât timp avea să trăiască avea să tânjească după această savoare suculentă feminină. Numai a ei. Era a lui, și se putea înfrupta din ea după bunul-plac.

Nici un bărbat nu merita așa un noroc.

Încă... Opt... Zile...

Climaxul începu precum o arsură pe șira spinării, coborând în tot trupul precum o avalanșă. Inevitabil. De neoprit. Copleșitor.

În timp ce șocurile eliberării deveniră convulsii, scoase un sunet pe care numai un animal îl mai putea scoate. Coborându-i lenjeria intimă aproape de coapsele lui, vărsă lichidul fierbinte pe pânza albă

ca zăpada. Imaginea asta îl excită și mai mult, în timp ce, zvâcnire după zvâcnire, trupul lui se elibera tot mai mult, încât se întrebă dacă avea să se mai oprească vreodată.

În cele din urmă, intensitatea plăcerii lui se domoli, iar el se aplecă în față ușurat, sprijinindu-și fruntea de ușă cu o lovitură surdă.

Murmurul Alexandrei dispăru la auzul sunetului și pași mărunți răsunară pe podea.

— Piers? O invitație timidă îi nuanță numele, iar inima lui încă surescitată o luă la goană. Te-ai întors... ai vrea să intri?

Încercând să redobândească o urmă de rațiune, se apropie de ușă.

O încuie.

— Nu în seara asta, iubito! spuse el.

Ea ezită.

— Dar nu ești... nu ai nevoie de... încă trebuie să-ți revendici cel de-al treilea premiu, dacă ești interesat.

În ciuda a ceea ce tocmai făcuse, mădularul lui pulsă la auzul invitației.

Piers își sprijini mâna de lemnul rece al ușii, imaginându-și-o și pe ea făcând același lucru.

O, avea să își revendice premiul. Sigur că avea să o facă. Nu înainte de a-și redobândi ceva din autocontrolul pierdut. Nu înainte ca parfumul și imaginea ei să nu îl mai transforme într-un monstru brutal, nemaiauzit. Nu până când nu avea să fie altfel decât bestia stărnită care tocmai devenise, tânjind să o călărească precum o iapă.

Se întreba cine o călărise înainte.

Acest gând fu suficient pentru a-l îndepărta de ușă. Avea să fie mereu o barieră între ei, nu? Un secret. Un trecut.

Al ei. Al lui. Al altcuiva. Nu conta.

— Odihnește-te, bombăni el, înfruntând dorința din pieptul lui.

— Dacă... ești sigur...

Oare era dezamăgire sau ușurare în vocea ei prudentă?

Prin ușă, nu-și putea da seama.

Dojenindu-se, își promise să nu se mai joace cu dorința până când nu avea să se afunde cu totul. Trebuia să aștepte. Trebuia să-ți țină departe mâinile, gura și toate părțile care tânjeau după ea.

— Noapte bună, doctore!

Insufică cât de multă tandrețe putu în vocea lui înainte să meargă să se spele, presupunând că ea se băgase în pat.

– Noapte bună, soțule! îi spuse ea blând. Făcu o pauză. Și... mulțumesc!

„Oare pentru ce?” se întrebă el în timp ce se dezbracă, se spală și se așează în patul lui cavernos, singuratic.

Pentru plăcerea ei? Pentru compania lui?

Sau pentru că o lăsase singură?

Capitolul 20

Timp de patru zile, Alexandra aproape că uitase că omorâse un om. Că fusese violată de unul.

Că poate cineva îi dorea răul – sau chiar mai grav.

Timp de patru zile *binecuvântate*, ocupate, își îngropase amintirile tulburătoare în familiaritatea unei cripte. Munci alături de soțul ei pentru a dezgropa oasele strămoșului său sărbătorit.

În loc să se concentreze asupra grijilor ei, își petrecu mare parte din timp bucurându-se de compania soțului ei.

În plus, deplânse faptul că acesta nu mai încercă să o atragă în vreun alt alcov întunecos. Deplânse și faptul că, din seara petrecută pe verandă, nici măcar nu o mai sărutase.

Nu știa de ce o deranja acest lucru, dar o făcea.

O deranja din ce în ce mai des și mai intens.

O tachinase, flirtase cu ea. Ba chiar o chinuise cu priviri fierbinți și cu un contact fizic scurt, dar excitant. O atingere a mâinii. O mângâiere a părului. O amintire a ceea ce împărtășiseră. O promisiune a ceea ce avea să vină.

Nimic mai mult.

Cinaseră împreună. Băuseră împreună. Râseseră, discutaseră și socializaseră. Fiecare moment în compania lui fusese neînsemnat, dar plăcut. Din ce își putea da seama, și el se bucurase de compania ei. În ciuda trăsăturilor lui brutale și a numelui intimidant, îi cuce-rise pe studenți și pe servitori deopotrivă cu spiritul lui trufaș și cu noblețea nepretențioasă. Ea putea fi mândră nu numai de titlul, dar și de bărbatul care îl purta.

Alexandra se trezea în fiecare dimineață din ce în ce mai puțin uluită de faptul că se simțea entuziasmată, ba chiar nerăbdătoare

să se îmbrace și să coboare. Și nu doar pentru a-și începe munca la catacombe, ci și pentru a-și găsi soțul așteptând-o la capătul scărilor, oferindu-i brațul pentru a o conduce la sit.

Se urca în fiecare noapte în pat singură, numai cu un sărut al mâinii ca semn al aprecierii lui.

Motivul gestului său o ținea trează noaptea.

Cu o noaptea înainte, îl întrebasese despre asta. Îl invitase în dormitorul ei.

El îi strânsese mâna cu putere, dar i-o sărutase delicat.

Răspunsul lui provocase flăcări albastre care amenințau să o pârljească.

— Cinci zile.

În această dimineață, după ce se trezise de nu mai puțin de o mie de ori de-a lungul nopții, măcinată de neliniște și de un sentiment îngrozitor, Alexandra capitulă în fața ideii că nu avea să se mai bucure de somn și se îmbracă neobișnuit de devreme.

„Încă trei zile“, își zise ea în timp ce sări treptele, acaparată de o înflăcărare nouă plină de optimism și de un zâmbet ce îi umplea inima. Trei zile, iar lipsa unei sarcini avea să fie confirmată.

Trei zile, iar el avea să fie cu un pas mai aproape de a avea încredere în ea. Cel puțin, din acest punct de vedere.

Ajunse în hol înaintea soțului ei și fu chemată de recepționar.

— Un bilet pentru dumneavoastră, Excelență!

Îi întinse un plic ivoriu mic, cu un zâmbet politicos. Un plic identic cu cel pe care îl primise aproape în fiecare lună în ultima decadă.

Ar fi putut fi o altă zi minunată, se gândi Alexandra în timp ce pielea ei se aprindea și se înroșea din cauza panicii.

Dacă nu l-ar fi omorât pe acel bărbat!

Știu autorul scrisorii înainte ca degetele ei tremurânde să o deschidă.

Păcatul ei o urmărise în Normandia.

O urmărea peste tot, nu? Oriunde ar fi fugit pe glob, șantajistul ei știa. O găsea. Scrisoarea ajunsese la timp, ca un coșmar.

Vei aduce banii la mormântul lui Redmayne mâine-noapte.

Cu un gol în stomac, citi biletul din nou și din nou, analizându-l, așa cum făcea de obicei. Căuta un indiciu referitor la cine-l scrisese.

Nu o ajutase niciodată. Scrisul era mereu diferit. Foarte scurt. Nici o semnătură.

Lacrimile începeau să se scurgă, iar Alexandra închise ochii, disperarea amenințând să o copleșească.

Ar fi trebuit să știe. Își permisesese să se relaxeze, chiar dacă numai o clipă. Se adăpostise la umbra soțului ei cât un stejar, îi permisesese s-o apere de strălucirea opresivă a adevărului sub care asudase atâția ani neliniștiți.

Știusese că momentele ei de pace vor fi întinate la un moment dat, dar se gândise că avea să mai treacă până atunci măcar o lună. Că urma să aibă cel puțin șansa de a se întoarce la castelul Redmayne și să își primească stipendiile ducale înainte să fie nevoită să se îngrijeze unde să trimită banii.

Alexandra abia se abținu să nu mototolească hârtia în pumn, în timp ce groaza se transforma într-o furie neajutorată. De ce trebuia să fie ea cea care să sufere și să plătească pentru pierderea inocenței sale? Să fie condamnată pentru chinul la care fusese supusă?

De ce decizia ei nebunească, luată de mintea unei fete traumatizate, trebuia să o urmărească toată viața? Oare copiii ei aveau să plătească pentru moartea lui de Marchand? Dar nepoții ei?

Când avea să se sfârșească asta?

Întoarse plicul, întrebându-se câte timbre avea acum. De obicei, cererea venea de la biroul telegraf dintr-un loc mai degrabă exotic. Poate Maroc. Sau Berlin. Apoi, călătorea prin câteva țări spre locul unde se afla ea.

Îl urmărise înainte, ba chiar aflase oficiul poștal de la care fusese trimis, dar nimeni nu putuse divulga cine ordonase mesajul.

Fusese mereu de negăsit.

Acest plic însă era complet alb, cu excepția numelui ei scris cu majuscule. Scrisul nu era nici masculin, nici feminin.

„Vei aduce banii la mormântul lui Redmayne mâine-noapte.“

Aduce. Nu trimite.

Ceea ce însemna...

— Mă scuzați, pot să întreb de unde a sosit această scrisoare? zise ea către recepționar cu o voce mai tremurândă decât și-ar fi dorit.

— De aici, Excelență! răspunse recepționarul. Nu are timbru. A fost adus în persoană și lăsat în căsuța dumneavoastră poștală noaptea trecută.

Mâna pe care și-o sprijinise pe masă se strânse în pumn în timp ce încerca să-și controleze inima galopantă.

— De către cine?

— Din păcate, nimeni nu poate spune. Expresia lui blajină se transformă într-una care exprima un regret sfios. Portarul de noapte a fost chemat de la birou de câteva ori de niște oaspeți foarte pretențioși.

Speranțele ei începură să se năruiască.

— Oare să fi fost lăsată de un curier de noapte?

El clătină din cap.

— Orice curier l-ar fi așteptat pe recepționar, Excelență, căci nu ar fi știut care căsuță poștală vă aparține. Nu ne stă în obicei să divulgăm numărul camerei oaspeților noștri, vă asigur. Ezită. Deși presupun că nu este de mirare că dumneavoastră și ducele stați în cele mai luxoase camere ale noastre.

După ce inspiră adânc, ea simți o rază de lumină penetrându-i disperarea care o copleșea. Îi mulțumi recepționarului și se îndreptă spre șemineu, holbându-se la bilet ca și cum ar fi putut vedea prin el răspunsul.

Puțini oameni știau despre călătoria ei prin Normandia și chiar mai puțini puteau confirma că de Marchand era mort.

Două suflete în particular, care stăteau în acest hotel, se aflaseră la Chardonne atunci când incidentul avusese loc. Lady Julia Throckmorton și Jean-Yves. Oare era și Rose prin apropiere?

Julia decisese să stea la Seasons-sur-Mer câteva zile pentru a-l cuceri pe doctorul Forsythe. Sau fusese numai un pretext? Oare fusese ea inamicul în tot acest timp?

Alexandra clătină din cap, străduindu-se să înlăture această idee. Nu avea sens. Ea și Julia se înțeleseseră bine și era bine cunoscut faptul că femeia avea sume obscene de bani. Plata lunară a Alexandrei ar fi fost jenantă comparativ cu averea Juliei.

De la Chardonne nu mai păstrasera legătura, dar nu se uitaseră niciodată.

Dacă memoria ei infailibilă nu o înșela, dormitorul Juliei se aflase în aripa de est la Chardonne, ceea ce însemna că riscul să le fi văzut îngropându-l pe de Marchand ar fi fost minuscul, deoarece grădinile dădeau spre vest.

În plus, ideea că Julia era suficient de isteată pentru a o chinui cu atâta ingeniozitate în tot acest timp era absurdă.

Nu?

Și totuși... oare motivația ei putea fi atât de crudă? Oare își ascundea inteligența sub buclele aurii și simplitatea josniciei ei insipide?

Dar Jean-Yves? Dragul Ceceliei, însoțitorul patern trimis să o protejeze?

Îl îngropase pe bărbatul pe care ea îl omorâse.

Ar fi putut scoate briciul din buzunarul lui atunci când ele plecașeră. La fel și orice altă dovadă de care avea nevoie.

Oare era posibil ca grija lui pentru Alexandra să fie prefăcută? Ca loialitatea lui absolută față de Cecelia să fi fost o minciună?

Alexandra se cutremură la acest gând. În tot acest timp, fuseseră atât de sigure că el era ultimul bărbat pur și decent care rămăsese în preajma lor.

I-ar fi distrus inima Alexandrei să afle că bunătatea bătrânului fusesse prefăcută.

Pe Cecelia însă ar ucide-o!

Draga și credula Cecelia, care, în ciuda faptului că fusese abandonată, batjocorită și învinovățită pentru păcatele mamei ei, încă reușea să vadă bunătatea din fiecare. Îl iubea cu tot sufletul pe bătrân, considerându-l un tată de împrumut, mai în vârstă.

Deși ea îl „angajase” pe Jean-Yves, Haimanalele Roșii o vizitaseră suficient încât să observe că, exceptând rarele ocazii, Jean-Yves era mai degrabă un însoțitor decât un servitor. Își petrecea mare parte a timpului cu picioarele lângă foc în propria lui cameră de zi, în timp ce Cecelia îi citea. Sau se bucura atunci când Cecelia îl lăsa să câștige la șah. Titulatura de angajat era mai degrabă pentru mândria lui, iar Cecelia chiar îi oferea suma pe care o stabiliseră drept salariu, care era mai mult decât generoasă.

Așadar, oare generozitatea Ceceliei nu era suficientă pentru el? Deci vinul fin și pantofii scumpi și confortabili pe care și-i permitea fuseseră cumpărați cu banii pătați de sânge ai Alexandrei?

Un gând prevăzător o ajută să mai domolească din flăcările fricii. Dacă Alexandra ar fi semănat cu Francesca, ar fi profitat de această ocazie.

Avea să ducă banii la șantier. Nu avea să îi trimită prin poștă sau prin telegraf.

Avea să îi înmâneze. Asta însemna că mâine-noapte, în cele din urmă, avea să dea ochii cu torționarul ei. Poate avea să obțină câteva răspunsuri. Dacă avea să fie altcineva trimis de către șantajist, tot

exista șansa ca ea să-și poată folosi noul titlul, averea și influența pentru a extrage anumite informații de la tâlharul angajat.

Fu tulburată de un gând împovărător și îngrozitor.

Dacă aceasta avea să fie ultima ei plată? Dacă avea să își afle sfârșitul în cripta lui Redmayne?

Ideea o făcu să asude. Nu avea sens ca șantajistul ei să vrea să o rănească. Dacă ea murea, dispărea sursa fondurilor lui.

Avea mai mult sens ca, acum, că devenise ducesă, tortionarul ei să vrea să stabilească noi termeni.

Ce lamentabil că acest lucru avea să fie răul cel mai mic.

Pe podeaua de marmură se apropiară niște bocanci grei, iar Alexandra tresări ca o nebună, sperând să șteargă urmele emoției. Putea recunoaște oriunde zgomotul aceluia mers încrezător.

Din adâncul sufletului ei rănit forță un zâmbet, dar șovăi atunci când întâlni privirea lui îngrijorată.

— Ai primit vești proaste? întrebă el, în tonul lui baritonal simțindu-se o notă de îngrijorare. Ești cam palidă.

Ea se holba la hârtie, mișcându-și ochii de parcă ar fi fost mai mult de un rând. Este de la... hmm... părinții mei.

— Sunt supărați din cauza nunții, spuse el.

Ea privi în sus, orbită un moment de cum lumina dimineții picta un luciul de cobalt pe părul lui de abanos. Pe lângă chipul lui roșiatic, paloarea ei părea semn de anemie.

— Dimpotrivă, se grăbi ea să-l liniștească. Ne transmit felicitările lor.

— Mie îmi pari oricum numai fericită nu.

Ea răsă nervos, un răs care căpătă o tonalitate mai înaltă decât ar fi crezut ea că putea fi posibil.

— Recunosc că... sunt puțin supărați că nu au fost la nuntă, dar tata oricum nu ar fi putut ajunge, iar Andrew este în străinătate și nu ar fi putut călători într-un timp atât de scurt.

Ura cu câtă ușurință mințea.

Se încruntă.

— Atunci... de ce arăți de parcă ți-a călcat cineva pe mormânt?

Poate pentru că exista o mică șansă să vrea cineva să facă din mormântul strămoșului său propriul ei mormânt.

Măine-noapte.

Vorbi în șoaptă, conștientă că erau în public:

– Sunt teribil de stânjenită pentru că sunt atât de nepoliticoasă să întreb despre... stipendiile mele. Le-aș trimite și lor, dacă se poate, pentru a le mai ușura povara financiară.

Avea de gând să facă asta. Oricât avea să-i rămână, avea să le trimită părinților și fratelui ei. Urma să se asigure că aveau să fie în siguranță dacă avea să i se întâmple ceva.

Expresia lui tensionată se relaxă puțin, ca și cum relevarea sursei tulburării ei era ceva atât de josnic precum banii.

– Îi voi cere avocatului meu să-i contacteze după revenirea noastră la castelul Redmayne pentru a stabili o alocație pentru familia ta.

Bunăvoința lui frivolă îi înțepă conștiința precum o mie de ace otrăvitoare, iar toxinele se răsuceau în stomac atunci când răspunse gătit:

– Mă tem că nevoia lor este puțin mai urgentă de atât. Aș putea să le trimit prin poștă sau curier? Te va scăpa pe tine – sau pe avocatul tău – de deranj, se oferi ea în grabă.

– Un curier din Franța? Sunt atât de constrânși încât nu mai pot aștepta o săptămână, până ne vom întoarce acasă?

– Mi-e rușine să spun că... s-ar putea ca lucrurile să stea astfel.

Alexandra lăsă capul în jos, simțindu-se cu adevărat rușinată. Rușinată pentru că-l mințea, pentru că-și punea propria familie într-o lumină și mai proastă pentru a-și salva propriile secrete.

El îi ridică bărbia pentru a-i întâlni privirea.

– Îi voi telegrafia avocatului astăzi și-i voi cere să trimită de îndată banii prin curier la Bentham Park. Îi vor avea în două zile.

Alexandra nu se gândise niciodată că ar putea simți deopotrivă tandrețe și disperare. Cu toate astea, le simțea înlăuntrul său cu suficientă ură cât să o facă să se simtă rău.

– Nu putem vizita o bancă în oraș? Să scoatem banii de acolo? Sugeră ea grăbită. Tata este... așa cum am spus, deloc bine. În plus, fratele meu nu cunoaște gravitatea problemelor noastre. Ar prefera, cred, ca banii să vină de la mine. Ar fi mai bine... pentru mândria lui rănită.

Cicatricea de pe buza soțului ei se accentuă, așa cum se întâmpla atunci când era uluit sau nemulțumit.

– Voi pierde ceva ca urmare a ratei de schimb...

– Oprește din următoarea mea rentă, din trusoul meu sau în loc de inel, bolborosi ea. Poți să oprești din orice vrei. Ba, mai mult, jur că mă voi preocupa de propria mea întreținere de acum înainte.

La urma urmelor, sunt o femeie educată, dornică să muncesc pentru propria avere. Nu vreau să fiu o povară. Eu nu... nu vreau ca tu să regreti...

El o făcu să tacă, apăsându-și degetul peste buzele ei, înainte să șteargă urma unei lacrimi despre care ea nu era conștientă că-i scăpase. Trăsăturile lui brutale străluceau cu putere în soare, dar ceea ce o uluia cu adevărat era compasiunea temperată din privirea lui.

— Soția mea nu trebuie să cunoască vreodată rușinea. Spusese asta cu o afecțiune de oțel, dar totuși blândă, care o lăsă fără cuvinte. Mulți din vechea aristocrație se află în situații groaznice în perioada asta, când agricultura face loc industriei, iar proprietarii fermieri își abandonează pământurile pentru fabrici mai profitabile. Își retrase degetul de pe buzele ei și-i mângâie bărbia tremurândă. Dacă îmi promiți că te vei mai înveseli, vom merge la banca Le Havre mâine și voi scoate orice sumă vrei.

— A-adevărat?

— Nu fi așa surprinsă, spuse el. Nu voi refuza familiei tale un trai decent, și poate, în timp, fratele tău iubit va putea învăța de la Redmayne sau de la mine despre riscuri și despre piețe de capital. Voi face tot ce pot pentru a reinvia titlul Bentham. Așa cum tu mă ajuți să-mi asigur moștenirea, așa pot și eu contribui pentru a o asigura pe a lui Andrew. Măcar atât să pot face.

Ușurarea, recunoștința și o emoție mai puternică pe care Alexandra nu o putea defini o atraseră spre el într-o manifestare scandaloașă a afecțiunii în public.

— Ce am făcut pentru a merita un soț atât de generos?

Mai lăsă câteva lacrimi să cadă, de data asta de fericire.

El zâmbi amuzat, mâna lui mare mângâind-o pe spate, reconfortant.

— Ei bine... probabil ai fost foarte rea, într-adevăr, pentru a fi condamnată la o viață în compania mea.

— Nu! Se îndepărtă pentru a-l privi, căutându-i chipul mai degrabă derutat. Nu, tu ești minunat! Într-adevăr, incredibil de minunat! Salvezi la propriu viețile acelor pe care îi iubesc cel mai mult pe lumea asta. Voi face totul pentru a te putea răsplăti.

Piers se bucură un moment de recunoștința ei exuberantă. Desigur, exagera scopul ajutorului său, dar, dacă rezultatul era o îmbrățișare din partea ei, cine era el să o contrazică?

În plus, nu ura ideea de a profita de aprecierea ei...

Îi lipsise. Trupurile lor se contopiră. Parfumul părului ei. Greutatea gentilă a obrazului ei pe pieptul lui.

Deși petrecuseră neobișnuit de mult timp unul în compania celuilalt, fusese grijuliu, atât de grijuliu, să nu împrăstie sclipirea omniprezentă a dorinței lui într-un infern care i-ar putea reduce pe amândoi la nimic mai mult decât cenușă.

Trei zile.

Trei zile, și avea să o întindă pe pat și să nu o mai lase să se ridice până când nici unul din ei nu se mai putea mișca. Apoi, aveau să mănânce, să se odihnească și să o ia de la capăt.

Trei zile eterne, infernale.

Respirația ei precipitată începuse să se mai tempereze în timp ce se relaxa în îmbrățișarea lui. Nu pentru prima dată, Piers se trezi mulțumind astrelor că această femeie excentrică, impulsivă îl ceruse de soț. Căsnicia lui, deși amenințată de pericol, atât fizic, cât și emoțional, îi întrecuse așteptările din aproape toate punctele de vedere.

Nu că aceste așteptări ar fi fost prea mari.

De fapt, dimpotrivă.

Gândul de a domni peste castelul Redmayne alături de Francesca Cavendish fusese la fel de anevoios precum o condamnare la închisoare.

Până acum, căsnicia lui cu Alexandra semănase cu libertatea. Ce altă femeie l-ar fi însoțit în timp ce el excava stânci dintr-o catacombă veche de secole? Ce bărbat se putea fâli cu o femeie atât de educată și de plimbată ca ea? Poate chiar mai mult? Câți bărbați puteau nutri ideea de a-și duce femeia într-o aventură exotică în cele mai îndepărtate colțuri ale globului?

Exotic însemna adesea inconfortabil și mizer, iar soția lui nu părea să fie descurajată de astfel de condiții.

Oare era posibil să fi găsit în ea un partener al cărui dor de ducă să se potrivească perfect cu al lui?

Trei zile, și avea să își primească răspunsul.

Stai! Dumnezeuule! Era atât de prost! Peste trei zile, avea să-i înceapă menstrua. Dacă așa avea să se întâmple, atunci avea să fie nevoit să aștepte alte cinci zile pentru a o revendica?

Putea?

Niciodată nu fusese pretențios în privința asta.

Dar ea?

Atunci când coborâse scările, fusese uimit să o găsească deja îmbrăcată, așteptând. Paloarea surprinzătoare a obrazilor ei și ceața din ochii ei îl îngrijorară.

De-a lungul ultimelor patru zile, începuse să suspecteze că ea fusese sinceră... Cel puțin, în privința lipsei sarcinii. O privise îndea-proape căutând orice posibil semn al acestei condiții, dar nu găsisese nici unul.

În această dimineață însă, fusese atât de palidă și de neputincioasă, încât el se întrebese dacă nu cumva fusese cuprinsă de răul de care sufereau dimineața cele mai multe dintre mame.

Se simțise vinovat atunci când descoperise că tulburarea ei era pe fond emoțional, nu fiziologic. Fusese atât de ușurat, de fapt, încât nu-l deranjase deloc că fusese puțin cam prea amabil în privința cererii ei pentru bani.

Nu și dacă asta îi putea reda culoarea și îi alina suferința. Nu era vina ei că norocul tatălui ei dispăruse. Femeile aveau puțină putere asupra acestor lucruri, iar el nu-și putea decât imagina cât de neputincioasă se simțea ea, precum și disconfortul dat de faptul că era nevoită să-și implore soțul pentru bani pentru a-și scuti familia de rușine.

Îi era dor de zâmbetul ei.

Dimineața, ea fusese plină de energie și entuziastă. Inteligența ei fusese ascuțită, iar starea ei de spirit, în mare parte, senină. În interacțiunile directe și impulsive, arătase o răbdare greu de imaginat cu muncitorii și studenții deopotrivă. Observațiile ei nu atingeau nici cel mai fragil ego masculin atunci când lăuda, și pasiunea ei pentru munca sa era adesea sinceră și exuberantă. Vorbea fiecare limbă, el era sigur de asta. Franceză, italiana, germană, portugheză... și chiar fusese capabilă să traducă un text arab care-l blocase pe Forsythe.

Acela fusese un moment cu adevărat plăcut.

Dacă era sincer, toate fuseseră. Fiecare moment în compania ei era mai plăcut decât precedentul.

Se bucurase să-și descopere trecutul alături de ea mai mult chiar decât își imaginase. Fusese ca și cum și-ar fi dezgropat propriul mister îngropat cu oasele strămoșului său.

Ivar Redmayne fusese îngropat de un popor care nu era al lui, care-l respectase suficient pentru a-i îngropa posesiunile alături de el. Murise singur, în timp ce fiul lui se afla departe, la luptă, dar

îngropate alături de el erau comori care vorbeau despre un bărbat iubit și puternic.

Gablonzuri făcute de nepoata lui. O haină din blană lucrată cu măiestrie de soția lui, Hildegard, o imagine a ei fiind gravată pe interiorul scutului său.

Se părea că bărbații din neamul Redmayne aveau o înclinație pentru relațiile posesive – aproape obsesive – cu femeile lor.

Era ceva de reținut atunci când analiza această înțelegere cu propria soție.

Îndepărtând-o cu blândețe, dar cu fermitate, o sărută pe frunte și se îndreptă spre recepționar pentru a aranja o întâlnire la bancă în Le Havre, pentru a doua zi. Apoi, se întoarse și observă că, încă o dată, Lady Julia Throckmorton acaparase atenția soției lui. Ca de obicei, femeia insipidă vorbea energic, gesticulând exagerat. Cu toate acestea, Alexandra era mai puțin angajată decât de obicei. Trăsăturile ei delicate încă trădau o încrâncenare pe care era evident că încerca să o facă să pară amabilitate.

Se părea că, pentru soția lui, Lady Throckmorton nu mai era bine-venită.

Julia, deși prietenoasă, pune la încercare chiar și răbdarea unui sfânt, iar Piers se minuna adesea că soția lui putea rămâne netulburată de ea.

Nu și astăzi.

După niște vești de familie atât de neliniștitoare, ducea extenuată era la limita răbdării.

De obicei, el savura tachinarea dintre cele două vechi colege de școală, dar astăzi ar fi făcut orice pentru a-i ușura soției lui povara interacțiunii sociale.

– Lady Throckmorton, o salută el. Îl aștepți pe al dumitale doctor Forsythe?

Mai mulți oaspeți se holbară atunci când ea își lăsă capul pe spate, expunându-și gâtul într-un chicot exuberant.

– Al meu doctor Forsythe? Auzi la dumneata! Cred că a plecat de vreme la șantier. Eram în drum spre el.

– Acolo mergeam și noi. O luă de braț pe Alexandra. Vă urez o zi...

– O, minunat! Lady Throckmorton gesticulă exagerat. Pot să profit de generozitatea voastră pentru a mă conduce acolo? Doctorul Forsythe zicea că astăzi vor termina de transportat oasele lui

Redmayne și părea încântat de această posibilitate. I-am promis că voi fi acolo, dar mi-e teamă că a plecat fără mine.

Nu-i stătea în caracter să-l deplângă pe Forsythe, dar Piers fu desul de tentat. Se părea că bunul doctor se străduia să evite flirtul tenace, așa că, brusc, Piers se simți nerăbdător să o ducă la Forsythe.

— Sigur că puteți veni în trăsura noastră.

Le conduse pe soția lui visătoare și pe radiantă Lady Throckmorton la trăsură și le ajută să urce. Catacombele se aflau la mai puțin de trei kilometri distanță, suficient cât să poată merge pe jos, dar ziua se anunța toridă și risca să îi topească în hainele lor de muncă. Cu cât ajungeau mai repede în subteran, cu atât mai bine.

Cum Alexandra părea incapabilă să poarte o conversație în timp ce traversau vechile străzi pietruite, Piers profită de ocazie. Descoperi că era suficient să o ațâțe pe Julia Throckmorton ca pe o jucărie cu cheie și apoi să stea liniștit și să scoată sunetele adecvate în timp ce ea turuia.

— Soția mea îmi spune, milady, că ați plănuit un tur al continentului după șederea aici. Care este itinerarul dumneavoastră?

Pe chipul ei se citi entuziasmul.

— Probă de rochii în Rouen, apoi spre Paris pentru a sărbători alături de Duc de Longley, apoi Veneția și Milano. După aceea, am fost invitată la o serată în Alpi, la care vor participa doi prinți prusaci eligibili. După aceea, îmi voi petrece vara pe lacul Geneva, unde vor organiza o petrecere magnifică pentru a celebra zece ani de la terminarea școlii Chardonne. Se întoarse spre Alexandra. Tu, Francesca și Cecelia plănuieți să participați, nu? Mai ales acum, că ești căsătorită cu un duce. Cât de bolnavi de invidie vor fi toți — și ne va oferi un motiv pentru a uita.... știi tu... scandalul neplăcut.

Piers se încruntă atunci când simți că soția lui se încordă ca un arc lângă el.

— Scandal? întrebă el.

— Nu v-a spus niciodată? Julia o privi confuză pe Alexandra. Cu mai puțin de o lună înainte să absolvim școala de la Chardonne, directorul nostru a dispărut. A fost o așa zarvă, încât nici măcar nu au organizat o serată pe măsură pentru lansarea noastră.

— Ce groaznic trebuie să fi fost pentru voi!

Piers se strădui să-și ascundă din voce sarcasmul aspru, deși bănuia că nu reușise decât pe jumătate.

Dacă Julia observase, nu dăduse nimic de înțeles.

— Un coșmar teribil, să fiți sigur! Trebuia să avem o seară de dans cu băieții de la Le Radon, printre care se aflau și doi duci italieni și, după cum se zvonea, și un Romanoff. Totul s-a anulat. Vă imaginați că a trebuit să ne întoarcem de pe continent înveșmântate în negru? Nu am mai apucat să-mi port rochia violet comandată pentru acea ocazie. Niciodată nu mi-am revenit cu adevărat din cauza acestei dezamăgiri.

Piers se întoarse spre soția lui, observând că era tot palidă.

— Putem merge, dacă îți dorești! zise el cu amabilitate. Lacul Geneva este chiar plăcut în...

— Nu! spuse ea hotărât, apoi se gândi mai bine, expresia ei transformându-se într-o politețe placidă, distantă. Nu, vă mulțumesc amândurora, dar nici Francesca, nici Cecelia nu pot participa, și le-am promis că nu voi merge fără ele. Sper că înțelegeți, Julia!

— Desigur! spuse ea binevoitoare. Cât de extraordinar este că voi trei sunteți în continuare de nedespărțit. Cel puțin, voi putea spune tuturor că am mers în vacanță cu ducesa de Redmayne. Toți credeau că voi trei veți rămâne fete bătrâne. Acum, dacă le-am putea mărita și pe celelalte două, deși mă îndoiesc că vor putea prinde soți atât de impunători, dacă nu vă deranjează!

Pe Piers îl deranja aproape fiecare cuvânt pe care-l scotea ea pe gură, dar râse în sinea lui atunci când Alexandra îl strânse de braț posesiv. I-ar fi plăcut să-i reamintească lui Lady Throckmorton că nu mersese în vacanță cu ei, ci se băgase cu forța în luna lor de miere. În schimb, își înclină capul și răspunse:

— Deloc!

— Totuși, te miri... Se bătu gânditoare pe bărbie. Oare ce s-a întâmplat cu Maurice de Marchand? Chiar era... genul de director foarte impunător, nu?

— Impunător, da, confirmă Alexandra, privind absentă.

— Crezi că a fugit cu amanta lui? se aventură Piers. Sau poate a furat bani de la instituție și a dispărut? Sau poate s-a omorât, adăugă el silențios.

Numai ideea de a dojeni o gașcă de debutante care chicoteau era suficient pentru a determina pe cineva să se gândească serios să-și îndese un pistol în gură și să apese pe trăgaci.

— Să sperăm! Julia ridică din umeri. Deși autoritățile vorbeau despre crimă. Se specula că s-a găsit puțin sânge, împreună cu alte dovezi.

— Nici una dintre dovezi nu a fost concludentă, dacă îmi amintesc bine, o întrerupse Alexandra. Anchetatorul a spus că nu au avut suficiente probe nici măcar pentru a confirma o zgârietură, cu atât mai puțin o crimă.

— Da, ei bine, bărbații nu dispar pur și simplu în eter. Trebuie să fi fost vreun martor...

Alexandra se aplecă în față, cu chipul sobru și tulburat.

— Martorii își pot călca jurământul. Știința nu. Dacă speculezi în privința unui asasinat, atunci *trebuie* să aduci dovezi.

— De fapt, o contrazise Julia, înfuriindu-se, draga mea, nu trebuie să ai dovezi pentru a-ți da cu presupusul. De aceea se și spune a specula. Nu știu de ce te-ai înfuriat, Alexandra. Nu este ca și cum cineva te-a acuzat pe *tine* de moartea lui. Râse zăpăcită. Ce idee!

Acea era soția lui, om de știință înainte de toate, de neclintit și pasionată de adevăr.

Nu era deloc o atitudine rea, se gândi el cu mândrie.

— Dacă directorul a fost omorât, Lady Throckmorton, cine ai crede că a făcut-o? întrebă el absent, mulțumit că se apropiau de șantier.

— Este evident cine a făcut-o! Julia își mușcă buzele, ochii ei albaștri țintuind-o pe Alexandra. Mereu am știut!

Degetele de pe haina lui deveniră gheare în timp ce soția lui se aplecă spre femeia infatuată din fața ei.

— Cine? întrebă ea.

Julia făcu o grimasă, hrănindu-se cu atenția primită.

— Fie amanta lui, fie...

Capitolul 21

„Fie grădinarul.“

Alexandra scrâșni din dinți și-și frecă falca. Ridică privirea de la cutia cu oase pe care le clasificase și le categorisise pentru a-și urmări soțul cufundând un polonic în găleata cu apă.

Cuvintele Juliei îi goniseră prin minte toată ziua.

De Marchand nu fusese omorât de o amantă, ci de o victimă – și fusese îngropat de un grădinar.

Oare Julia știa? Sau cuvintele ei dezgropau un adevăr pe care Alexandra prefera să îl știe îngropat?

Oare grădinarul nu era la fel de demn de încredere precum bănuiseră ele?

Jean-Yves se numărase printre oamenii care munciseră la morminte zilele astea și o urmărise alert și-i zâmbise atunci când îi întâlnise privirea.

Așa cum făcea și acum.

Alexandra făcu tot ce putu pentru a-i zâmbi înapoi, deși nu reuși decât un zâmbet fragil și tensionat. O enervă că bărbatul tot interaciona cu soțul ei.

Oare amabilitatea lui ascundea o avariție profundă sau o atitudine răuvoitoare?

Avea să afle asta în ziua următoare.

Odată ce tunelurile și cripta arcuită fură securizate, Redmayne și Forsythe încărcară cutiile pe care ea le umpluse cu diverse mărunțișuri, artefacte, armuri și, de îndată ce avea să termine de curățat și de detașat câteva rămășițe ale giulgiului, oasele lui Ivar Redmayne.

Ar fi lucrat mult mai repede dacă nu ar fi fost tulburată toată ziua de diverse aspecte care-i distrăgeau atenția, unul dintre ele fiind chiar soțul ei barbar.

Cărase pietre și pământ toată dimineața, înainte să-i ajute pe Forsythe și pe ingineri la fortificarea tunelului spre cripta lui Redmayne.

Transpirația i se scurgea pe la tâmpile și-i lucea pe gât în lumina felinarului. Încă unul dintre nasturii cămășii lui crem murdare se desfăcuse, evidențiindu-i pectoralii extrem de umflați.

Brusc, ea constată că i se uscaseră gura, acum chinuită de o sete puternică. Una pe care apa nu o putea potoli.

Refuza să privească. Refuza să dorească.

Avea prea multe de făcut. Erau prea multe în joc. Prea multe de cântărit și prea multe la care să se gândească dincolo de etalarea forței lui masculine nestruncate care-i distrăgea atenția.

Pe lângă asta, fusese absolut insuportabil toată ziua, transformând fiecare drum prin tunel într-o rivalitate, insistând să care cea mai grea încărcătură.

La un moment dat, chiar îi trântise lui Forsythe în cârcă o cutie cu oase de animal, remarcând răutăcios că oasele erau goale și ușoare. Apoi, ridicase brusc o cutie de dimensiunea unui cal mic plină cu arme și o dusesse – fără efort – prin tunel.

Oare era de mirare că băuse aproape întreaga găleată cu apă proaspătă?

Alexandra nu se putea decide pe cine era mai enervată. Pe el fiindcă se comporta atât de infatuat, ca un adolescent neghiob, sau pe ea pentru că era impresionată de asta.

Colac peste pupăză, Julia se bucura de spectacol. Asta atunci când nu insista să se plimbe prin nenumăratele încăperi, atingând totul, jucându-se cu mecanismele și punându-le neîntrerupt întrebări prostesti atât ei, cât și lui Forsythe.

Apropo de bietul doctor Forsythe, odată ce masculinitatea lui fusese chestionată în fața muncitorilor și a celor două femei, făcuse totul pentru a-l egala pe Redmayne la greutatea cărate.

Pe lângă toate astea, cu responsabilitatea unui schelet delicat și cu un bilet care-o șantaja arzând-o prin buzunarele fustei, Alexandra crezu că avea să moară din cauza efortului de a nu se pierde cu firea. Tensiunea îi încorda mușchii, iar migrena începu să-i urce dinspre ceafă și gât, amenințând să-i strângă tâmpilele ca într-o menghină.

Forsythe i se alătură lui Redmayne la găleata cu apă, așteptându-și rândul. La această oră târzie a amiezii, părea aproape mort, asudat și roșu la față, așa cum nu-l mai văzuse vreodată.

Îndurându-se de el, ea îi oferi un zâmbet reconciliant, la care el îi răspunse cu vechea lui energie încântătoare, înainte ca Julia să-l distragă.

Observând momentul pe care-l împărtășiseră, Redmayne lăsă polonicul jos, îndreptându-se spre ea cu mersul lui relaxat, cu o grație feroce.

Din cauza privirii lui arzătoare, Alexandra aproape că scăpă femurul, așa că-și mută privirea spre ceea ce făcea, refuzând să observe apropierea lui chiar și atunci când el se aplecă pentru a i se adresa.

— Îți poți oferi zâmbetele tale minunate, soție, bombăni el la urechea ei, fiindcă gemetele și suspinele tale delicate sunt ale mele.

Ignorând fluturii din stomac, Alexandra privi cu asprime pentru a se asigura că Forsythe nu-i auzise comentariul.

Capul doctorului era aplecat spre Julia, care se gudura, aparent neatență la ei.

Alexandra se întoarse spre soțul ei, scuturând femurul spre el precum degetul unui politician pasionat.

Uitase ceea ce intenționase să spună.

Chiar trebuia ca el să miroasă atât de bine mereu? Până și transpirația lui era ispititoare. Pură și pătrunzătoare, cu note de piele, pământ, sare și mosc.

În loc să-l dojenească pentru că o chinuise timp de patru zile, îi șopti curtenitor:

– Ești nedrept!

Umărul lui lat îi accentuă îndoiala atunci când se aplecă spre ea și-i sărută obrazul.

– Sunt sincer, mormăi el.

– Ești ridicol!

– Acum, cine este nedreaptă? o tachină el, afundându-se în părul ei pentru a-și vârî nasul în pielea catifelată de după ureche.

Îl îndepărtă, dar nu pentru că voia asta, ci fiindcă înțelesese pericolele atingerii sale amețitoare.

– Acesta este ultimul! Pentru a-l distrage, ridică femurul impresionant al stră-stră-strămoșului său. Recunosc, bărbații din familia Redmayne au o construcție fizică remarcabilă. Până și oasele! Ivar a fost, probabil, cu câțiva centimetri mai scund decât tine, dar aş putea paria că a fost la fel de solid. Și dinții lui erau sănătoși, după cum am observat că sunt și ai tăi.

Își trecu limba peste incisivii lui, testându-le sănătatea în timp ce ochii lui sclipeau, având culoarea Mării Baltice într-o zi senină.

– Un bărbat s-ar putea ospăta cu un compliment atât de poetic din partea soției lui.

Oftă dramatic. Ea se încruntă, refuzând să fie sedusă de umorul lui.

– Am găsit câteva oase rupte vindecate, probabil în urma unei bătălii, continuă ea. O rană la tibie datează însă de când era copil. Altfel, era un bărbat robust, chiar și genunchii lui erau intacti și avea încheieturile sănătoase. Cauza morții lui a avut probabil de-a face cu organele, deoarece oasele lui nu arată nici o urmă de degradare sau de boală. Cel puțin, nu la o primă analiză.

– Un străbun impresionant, într-adevăr. Încuviință, impresionat. Sunt norocos că-i sunt urmaș.

– A fost un bărbat impresionant de puternic, spuse ea cu o conotație inconfundabilă. Un conducător. Ar fi fost incorect din partea lui să se aștepte ca vreun alt bărbat să țină pasul. Ar fi fost imposibil.

– Înțeleg. Îi zâmbi insinuant, ochii ținându-l pe Forsythe. Îmi imaginez că ceilalți bărbați erau suficient de inteligenți încât să nu-l

provoace. Dacă au făcut-o, el le-a frânt nu numai oasele, ci și voința. Dădu să șteargă o urmă de murdărie de pe obraz, mângîindu-se și mai rău. Fii recunoscătoare, soție, că te-ai măritat cu un duce, nu cu un barbar, care, momentan, intenționează să frângă numai una din ele.

Se aplecă și o sărută pe buze zgomotos, deloc discret, ceea ce-o lăsă fără cuvinte, înainte să renunțe la femurul lui Ivar și să-l așeze cu grijă înapoi pe cutia căptușită din cortul de examinare.

— Care din ele? întrebă ea, doar pentru a se asigura că îl înțelesese corect.

— Trupul lui este încă intact, nu?

Alexandra rămase cu gura căscată, încercând să decidă dacă era furioasă sau consternată că el alege să folosească pumnul în loc de ciocan pentru a închide capacul cutiei.

Fusese primul sărut în patru zile, iar el nu o făcuse de dragul ei sau al lui, ci pentru a-i face în ciudă acelui bărbat nesemnificativ pe care el îl considera rivalul său.

Nervii. Ranchiuna.

— Voi lua ceaiul cu Julia, spuse ea. Ai grijă cu strămoșul tău, chiar dacă am aflat că oasele sunt lipsite de importanță.

Își ridică tivul fustei și o îndepărtă pe Julia de epuizatul Forsythe — care păru mulțumit de intervenția ei —, lăsându-și soțul să închidă ultima cutie.

Râsul înfundat al lui Redmayne îi urmări prin tunelul lung înainte ca un găfâit profund s-o facă să observe că el pusese nenorocita aia de cutie pe umăr și pornise în urma lor.

Dacă își dorea povara, atunci a lui era!

Alexandra inspiră adânc în timp ce traversa catacombele, calmându-și pulsul. Nu era furioasă pe el. Cum putea fi? Fusese indulgent cu ea. Mai ales în această dimineață, când capitulase în fața cererilor ei financiare.

Nu, nu era furioasă. Pur și simplu... frustrată. Și nu neapărat din cauza lui. Din cauza a tot. A întregii lumi. Își petrecuse întreaga zi amintindu-și de trecut, îngrozindu-se de viitor și suspectând că toți cei din jurul ei erau sau îi deveneau dușmani.

Asta o măcinase, până când simțise că oasele ei aparțineau prafului și umezelii locului acestuia.

Avea să se revanșeze pentru faptul că fusese atât de posacă la cină, decise ea ridicându-și fusta pentru a urca treptele afară din catacombă, în lumina soarelui. Poate chiar avea să încerce o nouă

interacțiune intimă. I-ar putea spune că rezistența lui era pe cale de a fi spulberată. Era evident din privirea lui fierbinte. Din ochii lui de culoarea whisky-ului, din vocea lui la fel de catifelată precum fusese limba lui când o atinsese.

Trecu de intrarea blocată de bârne de lemn trăgând cu ochiul la soarele amiezii care strălucea pe luciul apei ce se întindea până la țărmurile stâncoase ale Normandiei.

Redmayne ajutase la așezarea acelor bârne cu două zile înainte, după ce-și exprimase nemulțumirea față de fortificațiile anterioare.

O mulțimea faptul că el își făcea griji pentru muncitori și pentru siguranța lor.

Îl putea simți în spatele său cu toată ființa ei și avu nevoie de un efort supraomenesc și de mai mult decât o doză din mândria ei feminină pentru a nu se întoarce și...

Ecoul unor pocnituri înăbușite și un șuierat familiar precedară crăpătura asurzitoare a lemnului și a pietrei.

„Ce dracu'...?”

– Fugiți!

Forsythe le împinse atât pe Alexandra, cât și pe Julia înainte chiar când sunetul asurzitor al pietrelor care se prăbușeau se combina cu strigătele și țipetele buimace ale muncitorilor care își beau ceaiul de la amiază în cortul de mai sus.

Fură învăluți de praful unei explozii imateriale, iar acel moment o surprinse pe Alexandra sprijinită în mâini și în genunchi, chinându-se să respire, pieptul ei luptându-se cu o tuse zguduitoare.

Brusc, haosul o copleși. Niște mâini o târâră de la intrare, în tunel în timp ce studenți, arheologi și muncitori strigau unii la alții.

Sunetele calcaroase ale pietrelor mici de sub lespezi o îngrozeau atât de tare, încât se îndepărtă de oricine încerca să o scape de sub dărâmături.

Oare ce secțiune a catacombelor se prăbușise? Scăpaseră toți?

Oare *cineva* scăpase?

Unde era Redmayne? Se aflase chiar în spatele ei, iar ea făcuse destul de mulți pași în afara tunelului. Sigur trecuse pragul înainte să...

Julia se împletici spre ea, rochia ei galbenă de zi având acum o tentă de alb diafan. Se prăbuși în brațele Alexandrei, cutremurată de suspine imposibil de stăpânit.

– Ești rănită? o întrebă Alexandra, cercetând-o de răni cu mâinile tremurânde.

— M-a salvat, gemu ea. Forsythe m-a salvat, iar acum nu-l pot găsi. A murit?

Alexandra o lăsă pe Julia în grija unui student. Copleșită de o presimțire rea, se îndreptă iar spre intrarea în catacombe.

Acum, acesta se transformase într-un zid de piatră impenetrabil.

Bărbații săpau deja prin roci, strigând și creând un lanț pentru a trage pământul departe de arcada blocată.

Ceea ce însemna...

— Nu!

Merse repede împleticindu-se, încercând să alerge cu niște picioare la fel de stabile precum cele ale unui cerb nou-născut.

Redmayne. Fusesse ultimul care ieșise. Unde era soțul ei?

Se așteptase ca umerii lui lați să se ivească din norul de praf care se așeza, alb ca un arhanghel și la fel de neîndurător. El era Teroarea din Torcliff. Amazonul nu-l răpusesese, nici Nilul. Îmblânzise jungle și înaintase prin deșerturi nemiloase.

Nu era posibil ca o peșteră să-l învingă.

Simplul gând era de neconceput.

Acum, că aerul devenise mai puțin înecăcios, Alexandra îl găsi pe Forsythe în timp ce se târa din ruine, părând amețit. Sudoarea lui înnegrită semăna acum cu sângele uscat.

Alexandra îl ajută să se ridice, dar numai ca apoi să înceapă să-l zdruncine.

— Unde este Redmayne? strigă ea, fără să-i pese că părea la fel de isterică precum Julia. Unde este soțul meu?

Încet, ca și cum îi venea greu să o înțeleagă, Forsythe privi la grămada de pietre de înălțimea unui bărbat din spatele lui.

— El... era chiar în spatele nostru. Nu?

— Nu, șopti ea. Sau țipă. Nu, nu, nu. *Nu!*

Forsythe o prinse chiar când trecu pe lângă el, strângând-o de brațe.

— Alexandra, nu! Este prea periculos!

Ea se zvârcoli în strânsoarea lui.

— Este încă acolo. Trebuie să-l scot.

Forsythe nu-i dădu drumul.

— La cum îl cunosc pe Redmayne, știu că nu ar vrea să te pui în pericol, nu din cauza lui.

— Nu-l cunoști! Eu da. Este *soțul* meu! Se îndepărtă de el. Fie aduci o lopată și mă ajuți, fie dispari din calea mea!

Ea li se alătură bărbaților, apucând și împingând o piatră pe care nu avea nici o șansă să o miște.

O mână blândă se așează pe umărul lui, iar ea se întoarce furioasă, gata să se lupte cu oricine ar fi putut să o îndepărteze de catacombe.

Privirea îngrijorată a lui Jean-Yves nu conținea confortul de altădată, dar ea nu avea timp să se preocupe de suspiciunile pe care le avea în privința lui.

– Trebuie să-l gălesc, suspină ea, nesigură în privința motivului pentru care plămâni ei păreau atât de contractați sau de ce inima ei stătea să-i sară din piept. *Trebuie*. Este soțul meu. Este... soțul meu.

Suspinele înecară cuvintele pe care nu le mai putu rosti. În urmă cu numai o săptămână, era un cuvânt atât de străin... Soț. Acum, se bucura de privilegiul de a avea unul. Un soț bun. Un soț amabil. O inimă rănită și un bărbat generos. De-a lungul a opt zile, devenise mult mai mult decât își imaginase ea. Un mentor. Un protector. Un cavaler în armură imperfectă. Unul care călărea un cal nărvaș și care împlânzea atât prădătorul, cât și prada.

Trebuia să fie tatăl copiilor ei.

O tachinase cu numai câteva secunde în urmă. Ochii lui albaștri jucăuși scânteiaseră pentru ea. Dumnezeu mare, dacă nu avea să mai vadă niciodată acei ochi? Dacă niciodată... dacă el...?

Eliberă un sunet deznădăjduit, care anunța o isterie mai adâncă ce amenința să-i inunde panica abia controlată.

– *Petite duchesse!* Jean-Yves i se adresase cu vocea ce se folosea adesea cu cei furioși sau cu cei infirmi, în timp ce îi strânse umărul. *Mon petit oiseau blessé. Micuța mea pasăre rănită!* Cecelia mi-a dat de înțeles... adică... Stânjenit, făcu o grimasă. Nu am crezut că acest bărbat, soțul tău, înseamnă ceva pentru tine.

Alexandra clătină din cap violent.

– Eu... nu-l pot pierde, Jean-Yves, suspină ea. M-a adus în Normandia din amabilitate. M-a adus deoarece credea că mi se va părea distractiv. Nu pot fi motivul pentru care el... O, Doamne... Nu poate muri!

Jean-Yves o privi cu o neîncredere trădată de ridurile ce se ramificau în jurul ochilor lui umezi.

– Acest bărbat dur pe care-l cunoști de câteva zile! Acest duce cu nume groaznic! Vei rămâne soția lui chiar și după toate câte ți s-au întâmplat? Tu... ții la el?

– Eu... da!

O făcea. Dumnezeu să se îndure de ea, dar, da, ținea la el!

— Atunci, spuse el scoțându-și haina și apucând o lopată, hai să săpăm!

Alexandra oftă recunoscătoare și înșfăcă și ea o lopată.

Cum de-l putuse suspecta pe Jean-Yves? Când el era atât de bun? Atât de credincios! Acest francez enigmatic părea să fie alături de ea în cele mai groaznice momente!

Săpa pământul pentru ea.

De data aceasta, nu pentru a îngropa un trup, ci pentru a dezgropa altul.

Alexandra îndepărtă de intrare cât de mulți bolovani putu, săpând tranșee pe sub ei astfel încât bărbații mai solizi să le poată rostogoli. Apucând pietre mai mici care acționau ca mortarul între cele mari, își rupse unghiile. În cele din urmă, tensiunea și arsura din brațele ei fură înlocuite de un tremur de epuizare. Pe la tâmpile i se scurgea sudoarea, coborând pe spate și între sâni. Pietrele îi sfărâmau degetele de la picioare. Bătăturile îi ardeau palmele. Cu toate acestea, continua să sape.

Nu avea să se oprească până când nu-l găsea.

Cineva îi striga numele. I-l cânta. Îl suspina într-un ritm frenetic ce amenința să-i frângă inima. Avu nevoie de câteva momente, fără să mai menționăm privirile uluite ale celorlalți muncitori, să își dea seama că acel cineva era ea.

Lângă ea, chiar în fața locului unde stătea Jean-Yves, o piatră, de trei ori mai mare decât capul unui bărbat, vibra de parcă o forță ireală o împingea. Răgetul masculin din spate fu ca o rază de lumină care-i străpungea dezolarea panicată.

— Piers? strigă ea, apucând lespede. Piers, tu ești? Răspunde-mi! Ești acolo?

Pământul îi înăbușea răspunsul, și la fel făcea și sunetul pulsului ei care îi răsună în urechi, dar ea fu sigură că el strigase ceva asemănător unui ordin arogant.

Cuprinsă de o exaltare nefirească, apucă de marginea lepezii, sperând să o disloce, incapabilă să traducă cuvintele care îi erau adresate într-o franceză rapidă.

Jean-Yves o zări, o trase alături la timp, înainte ca lespede să se miște, făcând să se rostogolească un morman de pietre mici.

Ea îi mai strigă o dată numele, de data aceasta ca un geamăt patetic.

Înnebunită și conștientă de cât de umilitor de agitată era, Alexandra interveni și trase lespedea și molozul, conștientă că cineva, pe partea opusă, lucra la fel de frenetic.

Ba chiar mai mult.

Soțul ei.

Vocea lui ajunse la ea. La început, ordine recitate. Apoi, tonul lui se îmblânzi, cu o intonație îngrijorată. Și totuși, nu putea procesa cuvintele. Nu cu exactitate. Tot ce știa era că trebuia să ajungă la el.

În cele din urmă, fu ca și cum zidul de piatră dintre ei se transformă în praf, pietrele mai mici rostogolindu-se, cedând în fața dorinței lor colective.

Se îmbrățișară, trupurile lor fuzionând cu sălbăticie. Era ca și cum încercau să se asigure că nici o barieră, de nici un fel, nu avea să se mai interpună între ei.

Alexandra era vag conștientă de aplauzele animate. De voci, de felicitări și de mai mult haos.

Nu conta. Ei nu-i păsa. Inimii ei nu-i păsa de altceva decât de bătaia puternică a inimii lui în urechea ei. Nu simți decât căldura toropitoare a pielii lui, care se prelingea pe curbele și colinele de mușchi de fier în timp ce o acoperea cu forța lui. Ea nu mai respira aer, ci își umplu plămânii cu parfumul lui, inspirându-l profund, până când el copleși orice simț la care se putea gândi ea, cu excepția gustului.

Și ce avea să se întâmple când rămâneau singuri!

Avea să îl sărute. Și, la dracu', el avea să îi răspundă la sărut!

— Alexandra! Îi auzi vocea atât de pe buze, cât și din străfundul pieptului de care își sprijinise capul. O calma. Mângâia istericele frenetice și deloc caracteristice ei care amenințau să-i acapareze logica. Ești rănită? Îi mângâie brațele, spatele, căutând vreo rană. Dumnezeule! Nu am știut dacă ai putut urca scările la timp. M-am temut că nu ai reușit.

— Am crezut că ai fost strivit!

Vocea ei părea slabă și plângăcioasă pe pieptul lui lat.

Niște mâini blânde îi despărțiră. Jean-Yves și un alt muncitor îl conduseră pe Redmayne spre o piatră pe care să se așeze pentru a-și mai reveni. Alexandra îi urmă, analizând neliniștită fiecare detaliu.

Era un munte de praf și mizerie. I se îmbibase în straturile de păr și în barbă, ba chiar și în șanțurile superficiale ale cicatricilor și în ridurile subțiri care-i brăzdau ochii.

Din experiența ei vastă și exotică, el avea să-i ofere cea mai minunată priveliște de care avusese ea parte.

El primi apa pe care i-o oferi cineva și-și clăti praful din gură, scuipându-l înaintea sa ia o altă înghițitură.

Alexandra se învârtea în jurul lui, bucurându-se îl vadă întreg — până când observă că una dintre petele de murdărie de pe coapsă era mai închisă la culoare decât celelalte cauzate de transpirație.

Căzu în genunchi în fața lui, cercetând partea sfâșiată a pantalonilor lui.

— O, fir-ar, ești rănit!

El ridică din umeri.

— Mi-a căzut o piatră pe picior, dar nu e nimic grav. El îi mângâie umărul și brațul. Tu ai fost rănită? Măinile tale sunt aspre...

— Să aducă cineva niște apă, ordonă ea. Voi curăța tăietura și voi analiza...

— Nu este necesar, scumpo! Stratul de mizerie făcea ca ochii lui pătrunzători să pară neomenesți în timp ce o priveau deopotrivă cu reținere și cu blândețe. Arată ca dracu', dar nu este serios. Ce vreau să știi este de ce te-ai pus în pericol încercând să sapi după mine...

— Dar sângezezi! îl întrerupse ea.

În acel moment, nu mai conta nimic.

— Puțin!

Dădu indiferent cu mâna peste rană, catalogând-o drept neimportantă.

Alexandra nu avea să permită să fie calmată. Era prea multă mizerie adunată în jurul rănii pentru a-și da seama dacă rana era serioasă sau nu.

— Lasă-mă să văd! insistă ea.

— Nu ești medic, îi reaminti el cu blândețe.

— S-ar putea să ai nevoie de suturi. Înlătură o parte a materialului sfâșiat. Am mai cusut o rană...

El îi prinse mâinile tremurânde, învăluindu-le cu căldura familială a mâinilor lui aspre.

— Renunță, soție, bombăni el cu blândețe. Nu trebuie să-ți faci griji din cauza mea. Inspiră adânc și calmează-te!

La vorbele lui, ea se ridică, își trase mâinile din ale lui în timp ce încerca să-și umple plămânii cu aer.

— Sunt calmă, declară ea. Sunt întruchiparea calmului. Dacă aș fi mai calmă, aș fi adormită.

Chiar dacă era așezat, nu trebui să se întindă prea mult pentru a-i cuprinde chipul în palme.

— Înțeleg, Alexandra! Să fii la un pas de o moarte groaznică poate tulbura pe oricine.

Ea scoase un sunet de frustrare din cauza tonului lui condescendent.

— Nu este asta. Am mai trecut pe lângă moarte!

— Atunci... El se încruntă, liniile de pe frunte creând șanțuri în mizeria care se uscaseră acolo. Am reușit să salvez oasele; nu trebuie să-ți faci griji că ai pierdut...

— Am crezut că te-am pierdut pe tine, om de Neanderthal ce ești! Știa că vocea îi sunase strident, dar în acest moment nu-i păsa. La naiba cu oasele! Chiar trebuia să insiști să cari cea mai mare cutie? Să transformi totul într-o competiție? Ai fi putut să amâni pentru... mâine... M-ai fi putut conduce afară. Tu... tu... Ai fi putut muri!

Suspinele îi înaintau din piept și se îngrămădiră în gât, iar ea își forță fiecare parte a trupului să se controleze și să le înăbușe.

— Bine, zise el și o mângâie cu un zâmbet forțat, trecându-și degetul peste obrazul ei. Ar fi fost atât de rău? Ai fi fost o văduvă bogată! Problemele tale ar fi fost rezolvate!

Mâna Alexandrei se dezlănțui și atinse obrazul lui înainte ca ea să-și dea seama de ceea ce făcuse.

În liniștea perplexă care urmă, se apropie de chipul lui și-l sărută violent. Își zdrobi gura de a lui cu suficient de multă forță pentru a-i atinge dinții. Fu suficient de tare pentru ca el să-i simtă furia și să-i guste groaza.

După ce termină, îl mai plesni o dată.

Niciodată în istoria înregistrată a omenirii nu au fost reduși la tăcere atât de mult timp douăzeci de bărbați.

Redmayne se holbă la ea, perplex și cu ochii scânteind. Ea nu știa însă a ce.

Pentru prima dată în viața ei, nici nu-i păsa.

Apoi, soțul ei făcu ceva ce ea nu-l mai văzuse niciodată făcând.

Zâmbi larg.

Capitolul 22

Piers se gândi că ar trebui să rămână la șantier. Că ar trebui să investigheze. Mai ales că nimeni nu părea să fie suspicios. Grotele vechi se prăbușeau mereu. Bărbații ridicară din umeri. Poate că structura de rezistență nu fusese atât de trainică pe cât crezuseră toți.

Ce prostie! La dracu'! Rahat!

Văzuse chiar el structura de rezistență. Catedralele de două mii de ani aveau o structură mai puțin rezistentă.

Nu. Ceva se întâmplase. El auzise chiar înainte ca tavanul să se prăbușească – un sunet diferit, care îl avertizase să sară într-o parte chiar la timp. Un soi de șuierat și un trosnet, precedate de o pocnitură, înainte ca pietrele să înceapă să cadă.

Nu fusese o explozie, dar el bănuia că fusese praf de pușcă sau ceva similar.

Inginerul constructor nu avea să se întoarcă de la Le Havre decât a doua zi, și ar fi nebunesc să încerce să meargă în catacombe fără el.

Pe lângă asta, ar fi fost nevoie de o minune ca să se dezlipească de Alexandra.

Mai ales acum, când ea ar fi putut fi în pericol.

Acum, că dinamica dintre ei se schimbase. Că legătura dintre ei se strânsese.

– Soția dumneavoastră vă iubește.

Un medic pe nume Giuseppe îl bătuse pe spate după ce-i spălase, cususe și bandajase rana. Aceasta nu fusese atât de superficială precum crezuse el, dar nici la fel de profundă precum se temuse ea. Piers nu voise să îl contrazică pe bărbat.

Soția lui nu iubea. Nu putea. Nu după numai câteva zile.

Îi păsa însă de el. Îi păsa mai mult decât se așteptase el.

Avusese nevoie de ceva timp pentru a o convinge să se supună unei examinări. Măinile ei fuseseră zgâriate, dar oare ce alte răni mai avea?

Totul în timp ce-l salva pe el.

– Ce vă face să credeți asta? îl întrebase el pe Giuseppe.

– Nu vorbiți despre iubire?

Impertinența bărbatului mai în vârstă îl deranjase, așa că-i aruncase o privire de avertisment. Nu îndrăznise să vorbească, dar sângele îi ardea. Se încinsese. Pe limbă îi stăteau multe înjurături.

Medicul se îndepărtase cu înțelepciune.

– Este foarte evident că este îndrăgostită până peste cap de dumneavoastră.

– Fiindcă a încercat să-mi salveze viața?

Bătrânul îl privise de parcă nu ar fi întâlnit niciodată un bărbat atât de greu de cap.

– Dacă nu v-ar fi iubit, nu v-ar fi plesnit de două ori.

Atunci, Piers privise în lături, astfel încât bărbatul perspicace să nu-i vadă prin ochi inima strălucindu-i.

Medicul nu cunoștea circumstanțele aparte ale mariajului lor. Nu cunoștea nici pasiunea lor negată. Nici lipsa încrederii dintre ei.

Totuși, avusese dreptate într-o privință.

Îl plesnise de două ori.

Asta fiindcă îi păsa.

Încă simțea atingerea palmei ei pe obraz. De fiecare dată când și-l atinge, un zâmbet absurd amenința să-i învăluie întreaga față.

Se luptă cu acel zâmbet tot drumul înapoi spre hotel, fiindcă nu voia ca ea să vadă asta. Ea nu putuse interpreta expresia, iar el nu era pregătit sau dispus să discute despre asta.

De fapt, în trăsură, nu vorbiră prea mult, dar mâinile ei, mai mult zgâriate decât rănite și, prin urmare, nebandajate, rămaseră ferm ascunse în ale lui.

Când avea să-l găsească pe vinovat, avea să-l facă să plătească de cinci ori cantitatea de sânge pentru fiecare zgârietură a pielii ei perfecte.

Stătura șold lângă șold, iar ea își odihni capul pe umărul lui. Era ca și cum un polimer sau adeziv apăruse între ei, împotrivindu-se despărțirii.

Atunci când o ajută să coboare din trăsură și când urcă scările în holul mare, abia de simți zvâcnirea din picior.

– Excelență! Receptionerul îl strigă în timp ce treceau pe lângă el, înmânându-i o hârtie. Aveți o telegramă.

– Mai târziu, bombăni el, urcând prima scară.

Trăia. Și ea trăia. Acest fapt, adesea luat de-a gata, aprinse în venele lui un foc pe care el intenționa să-l stingă cu trupul ei.

Ale dracului zece zile!

Ce mai conta în afara faptului că ei îi păsa? Că el o dorea?

Și-ar petrece un număr indecent de ore spălând-o. Spălându-se împreună. Toată pielea ei catifelată, parfumată ar fi alunecoasă sub mâinile lui datorită săpunului. Își putea imagina alunecându-și trupul pe al lui. Ar spăla fiecare deschizătură delicată și feminină, realizând o examinare detaliată cu mâinile și apoi cu gura.

Oare și ea avea să facă asta? Oare și ea avea să-l descopere în timp ce-i înlătura praful de pe trupul lui? Mădularul lui reacționează la acest gând cu atâta violență, încât suprimă un geamăt și-și grăbi mișcările.

Voia – nu – avea nevoie să simtă mâinile ei pe trupul său. Mâinile ei mici, elegante. Mâinile ei atât de eficiente și de pricepute, folosite pentru munci complicate și efort susținut.

Avea nevoie de ea întinsă pe pat, sub el. Întinsă și goală și fără constrângeri.

În seara aceasta, avea să...

– Dar... telegrama este de la fratele dumitale, Sir Cassius Ramsay, insistă jenat recepționarul. Scrie urgent. Foarte urgent.

Piers scrâșni din dinți cu atâta putere, încât se temu ca nu cumva vreunul să nu se fi spart. Se îndepărtă însă de soția lui cu un sărut pe fruntea murdară.

– Am cerut să ți se pregătească o baie și i-am cerut lui Constance să te ajute să te dezbraci.

Un privilegiu pe care ardea de dorință să-l aibă chiar el.

După izbucnirea ei, toată puterea de a se mai certa o părăsise. Îi răspunse încuviințând docil din cap.

Piers încercă să nu se gândească la cât de tânără părea. Încercă să nu se gândească la cât de mult semăna cu o pradă acum, cu ochii ei mari, blânzi și cu bărbia ei vulnerabilă care obișnuia să tremure.

De-ar putea să-i îmblânzească dragonii! Avea să stea în fața ei ca un animal de pradă, arătându-și colții oricui s-ar fi apropiat. Avea să afle secretele din ochii ei.

Cine ar putea să-i facă rău unei persoane ca ea? Ce ar fi putut ea face pentru a merita o astfel de violență?

Orice se întâmplase în acea catacombă nu fusese un accident.

Rezultatele ar fi trebuit să fie mortale.

– Voi întârzia numai un moment!

Nu ar îndrăzni să stea departe de ea prea mult timp. Nu acum, că trebuia să o protejeze. Să o țină în viață.

Faptul că Ramsay îi trimisese un mesaj urgent în luna de miere nu însemna decât că găsisese informații privind asasinii de la castelul Redmayne. Ar putea fi de ajutor pentru a desluși misterul privind persoana care se afla în spatele acestei situații și l-ar putea aduce cu un pas mai aproape de a asigura protecția soției lui.

Îndreptându-se spre recepție, înșfăcă telegrama de la receptioner și o desfăcu.

Dacă ar fi fost mai puțin murdar, s-ar fi observat cum pielea lui deveni palidă, din oacheșă în albă. Ar fi fost de înțeles de ce se răsu-cise pe călcâie și ieșise în grabă din hotel.

Ar fi fost mai puțin confuzi privind motivul pentru care conținutul telegramei îl făcuse să-și abandoneze soția.

Mi-am consultat contactul din Scoția. Stop. Falt Ruadh nu se referă mereu la părul roșcat. Stop. Poate să însemne și RED MANE (coamă roșie). Stop. Este vorba despre tine, frate. Redmayne. Pe tine te vânează. Stop.

Piers se îndreptă spre mare clocotind de mânie. Furios.

Armăsarul dezlegat din tren, care o luase razna. Pistolarii de la ruine. Accidentul de pe navă. Și acum, prăbușirea din catacombe.

Cumva, Alexandra se aflase mereu în drum. În pericol. Cumva, infatuat cum era, ajunsese să creadă că ea se alesese cu un dușman de-a lungul căii ei unice și aventuroase din viață.

Cum putuse fi atât de orb?

Era Teroarea din Torcliff. Ducele de Redmayne. Lista lui de inamici și dușmani o depășea cu mult pe cea a Alexandrei. În capătul listei se aflau un văr și o fostă amantă care ar fi putut beneficia din plin de moartea lui, iar lungul inventar abia începuse.

În toată această situație, ea era nevinovată. Sigur că era.

În tot timpul acesta, el fusese victima vizată.

Până când nu avea să-și încleșteze degetele în jurul gâtului persoanei responsabile, cel mai sigur loc pentru soția lui era cât mai departe de el cu putință.

Capitolul 23

Alexandra plecă să-și caute soțul dispărut în timp ce orizontul strălucitor împărțea soarele amiezii târzii în două. Se săturase să se simtă mai degrabă amantă decât soție, așteptând răbdătoare în dormitorul ei până când el se hotăra să vină la ea.

Cu ajutorul lui Constance, se spală de rămășițele acelei zile, așteptându-se ca Redmayne să dea buzna în camera ei în orice moment. La început, nu era sigură că era pregătită pe deplin pentru a face față promisiunii erotice masculine care emanase prin fiecare por al trupului său din momentul în care ieșise din moloz.

După un timp, ea începu să se întrebe ce anume îl reținea. Îl voia aproape, chiar dacă numai pentru a se bucura de confortul și protecția pe care prezența lui extraordinară i le oferea.

Supraviețuise. Trupul lui pulsa încă și era cald.

Încă era soțul ei. Al ei. Posesivitatea pronumelui păru mai importantă ca oricând.

El îi aparținea. Alături de ea. Iar ea avea nevoie de el.

Îmbrăcată într-o tunică simplă, rămase în pat cât timp nemulțumirea avea să îi permită.

Când deveni evident că vizita lui nu era iminentă, recunosc nemulțumită setea ce se trezi în ea. Una care nu putea fi potolită cu ușurință de apă sau vin. Avea nevoie să se adape din imaginea lui de neegalat, să-i absoarbă parfumul și căldura.

Avea nevoie să-și amintească faptul că și ea, și el erau în viață. Cumva, el îi devenise necesar.

Emoțiile ei exaltate atârnavu precum pendula unui ceas mare. Cu fiecare minut pe care-l petrecea singură, simțea că avea tot mai puțin control. Asupra a orice.

Asupra sentimentelor ei.

Asupra destinului ei.

Asupra existenței ei.

Întrebuse la recepție unde s-ar fi putut afla Redmayne, și fusese condusă afară, unde portarul îl arătase în direcția mării.

Briza se juca în părul ei precum niște degete jucăușe, răvășindu-i-l cu blândețe în timp ce cobora scările care duceau spre țărături.

Găsi, pe înserat, țărăturile pustii.

Îngrijorată, se scuză în fața unui bătrân care plimba un câine alb ce semăna cu un nor de vată.

— Poate mă puteți ajuta, *monsieur*. Caut un bărbat foarte înalt cu barcă. Este...

Se opri. Cum i-l putea descrie pe ducele de Redmayne unui străin? Mai ales astăzi. Oare era încă îmbrăcat așa cum fusese la catacombe?

— Tocmai am văzut un astfel de bărbat, *madame*. Bărbatul amabil își duse mâna la pălărie. Înota în golful Du Val, care se află aproape de piscul Corbeau Noir, după dune. Arătă spre locul unde stâncile se întretăiau brusc, unde apa dispărea în spatele crestei subțiri de nisip presărate de mănunchiuri de alge. Am crezut că băratul era nebun de înota la o asemenea oră, căci în curând soarele va dispărea, iar vântul va deveni rece.

— *Merci!* strigă ea, blestemând nisipul care îi aluneca de sub picioare în timp ce-și ridică fusta și alergă spre golf.

După ce trecu de dune, alergă de-a lungul cărării prin ierburi, ținându-și palmele deschise pentru ca briza silențioasă să încurajeze stuful să-i atingă palmele cu moliciunea lui.

Colina mică se ridica spre latura aurie a stâncii, și ea observă că cealaltă latură a dunei se pierdea într-un val înalt.

Alexandra înlemni, chinuindu-se să înțeleagă pe deplin abundența vizuală din fața ei.

Soarele abia se mai vedea de sub pătura mării, oferind o multitudine de tonuri aprinse norilor plimbați de vântul serii, care se întea. Aerul verii anunța apropierea furtunii, greu și ostil, încărcat atât cu căldură, cât și cu umezeală.

Adorat de cerul stacojiu, Redmayne se ridica precum Neptun din valuri, dându-și părul răvășit pe spate printr-o mișcare delicată a mâinilor lui puternice.

Consecințele privitului în soare prea mult timp erau bine documentate. Chiar și o privire era nerecomandată.

Putea duce la orbire.

Și totuși, ea se holba, fără să clipească, la o priveliște poate mai strălucitoare decât a astrului care dispărea. Ce devastare ar putea cădea asupra ei dacă se mai uita mult la el cu gura căscată?

Genunchii Alexandrei se înmuieră, și ea se dezechilibra, sprijinindu-se de cea mai apropiată stâncă, pentru a nu cădea.

Mai văzuse bărbați goi.

În cărțile de anatomie, desigur, în picturi și în sculpturile pe care nu le putuse evita în timp ce studiasse la Sorbona.

Nimic nu o pregătise pentru asta... Pentru el.

El încă nu o văzuse trăgând cu ochiul din umbra stâncii.

Se opri o clipă în valul care-i ajungea la talie, trecându-și mâinile prin barbă pentru a îndepărta apa.

Ca și cum ar fi răspuns la un ordin nerostit, marea se retrase, dezvăluindu-i silueta goală cu o precizie umedă, sclipitoare.

Mușchii rotunzi ai pieptului, acoperiți de un strat fin de păr de abanos, se umflau; umerii imenși se continuau cu brațele lungi, groase. Silueta lui ar fi putut fi sculptată în marmură înainte să fie acoperită cu un strat de bronz topit.

Încă o urmă subțire de păr se întindea între ondulațiile de mușchi care îi sculptau abdomenul până jos la...

Văzu numai puțin, înainte ca el să se întoarcă și soarele să-i lumineze spatele, umbrindu-i... zona intimă.

Totuși, ea văzuse suficient. Șoldurile lui subțiri îi încadrau mădu-larul, lăsând loc picioarelor lungi sculptate cu creste și fante care se modelau și se schimbau pe măsură ce se mișca.

Ea se încruntă atunci când observă că bandajul de pe coapsa stângă fusese înlăturat, iar o cusătură mică încrețea mușchiul. Rana nu părea să-l deranjeze deloc în timp ce se lupta cu apa la reflux, îndreptându-se spre mal.

Umbra de pe trupul lui se schimbă, oferindu-i o altă priveliște nefiltrată. Toată silueta lui era precum un soi de mecanism incredibil, fiecare tendon, fiecare mușchi și fiecare încheietură mișcându-se cu mișcări rafinate și cu o forță de negândit.

Cu pulsul bătând nebunește, Alexandra încercă să nu privească. Chiar încercă. Își propusese să-i ofere respectul și decența pe care și le dorea și în cazul ei.

Dar ea nu se scăldase niciodată dezbrăcată în mare, cu nimic care să-i ofere intimitate cu excepția unei stânci mici și a unei dune de nisip la fel de mici. Decența părea să fie ultima lui grijă în timp ce cucerea întinderea plajei și se îndrepta spre stâncă.

Spre ea.

Sau, mai degrabă, spre coșul pe care ea abia îl observă, plin cu haine mototolite și cu cizmele pe care fără îndoială valetul lui le lăsase sprijinite de peretele de stâncă, pentru el.

Când o văzu, o dojeni.

— Ce dracu' faci aici singură? bombăni el.

La naiba! O prinsese spionându-l. Tresărind, Alexandra îi întâlnește cu un calm prefăcut reținerea care îi asprea trăsăturile tăioase.

— Eu... am venit să te caut, explică ea, apropiindu-se de coșul cu haine și aplecându-se pentru a-i oferi un prosop. Când nu te-ai întors, m-am îngrijorat...

— Ar trebui să fii la hotel, odihnindu-te, spuse el aspru, apropiindu-se cu grația lui sumbră, unică.

— Nu vreau să mă odihnesc.

Nu când avea atât de multe de spus. Nu când avea un milion de întrebări care-i stăteau pe limbă, prima dintre ele fiind...

De ce o lăsase singură?

El înșfăcă prosopul, înfășurându-l în jurul șoldurilor.

Rănită, Alexandra făcu un pas în spate, apoi încă unul. Constată că era atât de neobișnuită cu iritarea lui cum era și cu nuditatea lui. Observă cum șiroaiele de apă lăsaus urme în cutele gâtului, până pe umeri și piept, dispărând în prosop.

— Nu e un loc sigur!

Venele lui se umflau și se curbau pe sub mușchi, mai mult decât înainte, pulsând cu ceva ce ea nu înțelegea. Părea chiar mai titanic. Cicatricile lui, pe care ea abia le mai remarcă, ieșeau în relief pe chipul lui tensionat din cauza unei furii bine controlate pe care ea o simțea mereu aproape de suprafață.

Copila din ea îi striga să se întoarcă. Să fugă. Să se ascundă de nemulțumirea, forța și ardoarea pe care el le arunca în valuri, în ciuda înotului în apa rece.

Femeia din ea o făcea să înainteze, îndrăznind să se apropie de bestia posacă.

— Știu că este periculos, se aventurează ea. De aceea am venit... Genele îi coborără, incapabilă să întâlnească privirea lui aspră. În ultima vreme, mă simt în siguranță numai când sunt cu tine.

— Alexandra! Numele ei îi scăpă precum un geamăt rugător înainte să-și umezească buza inferioară. Astăzi ai fi putut fi rănită sau chiar mai rău. Niciodată nu m-am gândit că aceasta ar putea fi viața pe care o vom împărtăși. Nu m-am gândit că, făcându-te ducesă, te voi supune la astfel de zile. Nu rămân în același loc prea mult timp și nu călătoresc mereu pe căile cele mai sigure. Am dușmani, și, dacă vei rămâne căsătorită cu mine, vor deveni și ai tăi.

— Amândoi avem duș... Se întrerupse, confuzia fiind înlocuită de uimire în timp ce digera vorbele lui. Cum adică dacă *voi rămâne* căsătorită cu tine?

— Încă nu ne-am consumat uniunea. Rosti cuvintele de parcă l-ar fi jignit. Tu... poți alege.

Oare se referea la anulare?

— Vrei să te părăsesc? șopti ea.

— Spune-mi, soție, merită toate astea o viață legată de mine? Mizeria, dușmăniile, notorietatea. Eu sunt motivul pentru care astă...

— *Merită!* se grăbi ea. Eu... eu știu că nu a trecut mult timp, dar m-am simțit mai vie în ultimele nouă zile decât m-am simțit în ultimii nouă ani. Asta e ceea ce vreau, asta mi-am dorit mereu, nu înțelegi? Șantieri arheologice, murdărie și morți. Tânjesc după călătorii, cunoaștere, aventură, ca tine. Cred că putem avea împreună asta, nu? Desigur, mai puține atentate la viețile noastre ar fi preferabile. Dar este numai...

Își închise gura la timp.

„Vina mea.“

Uluită, îl privi. El încă nu știa. Nu știa că, de fiecare dată când o salva de o amenințare, era o alta adusă asupra lor de propriul ei trecut. Astăzi, prietenii și soțul ei ar fi putut fi striviți în tuneluri.

Asta dacă nu cumva unul dintre ei provocase incidentul.

„Vina mea.“

Verdictul familiar o inundă cu puterea unui val catastrofal.

Ce putea mărturisi? Ce trebuia să țină ascuns? El ar fi putut fi ucis. Merita să știe... ceva.

Dacă nu totul.

Nu era însă numai secretul ei. Jean-Yves se afla pe pământ natal pentru prima dată în ani întregi. L-ar putea aresta imediat dacă implicarea lui în moartea lui de Marchand ar fi dezvăluită. Nu știa unde se aflau Francesca și Cecelia și nici cum să le trimită vorbă dacă lucrurile aveau să se înrăutățească.

Dacă ar mărturisi acum... Redmayne ar putea-o proteja. El ar putea și ce să facă.

Dacă i-ar spune acum... el ar putea reacționa așa cum ar face-o mulți oameni. I-ar lua controlul. S-ar implica într-o situație pe care ea o gestionase cu atâta grijă și ar scoate-o la iveală, distrugându-i prietenele și condamnându-se și pe el.

Și cel mai rău scenariu dintre toate...

Dacă i-ar spune acum... ar putea-o condamna. Ar putea-o preda autorităților și ar termina-o cu ea. Și-ar lua altă soție, una virgină, și ar avea oricâți moștenitori avea nevoie.

Alexandra îi analiză chipul, observând cum în ochii lui se forma o furtună similară norilor care se adunau pe cerul nordic.

Sigur nu ar face-o. Nu după jurămintele pe care i le făcuse, după intimitatea pe care o împărtășiseră.

Ea nu putea nega legătura care se formase între ei. Voia să creadă că nu s-ar întoarce împotriva ei.

A doua zi aveau să meargă la Le Havre pentru a-i da banii. Spera să poată negocia noi termeni cu torționarul ei. Ar putea afla ce voia în cele din urmă șantajistul ei de la ea.

Dacă va fi nevoie, se va sacrifica pentru ei. Pentru el.

Mereu vorbiseră despre încredere, nu? Poate ar putea să-i arate puțină.

Cuprinsă de agonia nehotărârii, își mușcă interiorul buzei.

– Eu... voiam să vorbesc cu tine despre șantier...

– Nu mă refer numai la șantier, Alexandra, bombăni el, deschizându-și brațele pentru a o lipi de silueta lui magnifică. Te rog, îți cer un răspuns onest!

– Încerc să-ți spun...

– M-ai vrea astfel? Gesticulă spre chipul lui. Fără nimic? Ai fi soția mea chiar dacă nu ai mai fi ducesă? Ai mai săpa după mine cu mâinile goale dacă nu ai avea nevoie de moștenitorul meu pentru a-mi cheltui averea? Poți rămâne cu mine chiar știind că cei care vor ce este al meu vor încerca să mi-l ia prin orice mijloace? Fiindcă, dacă ești rănită, nu cred că pot...

– Da, *la dracu'*, spuse ea, înțelegând că purta fiecare din ei o conversație diferită, dar el avea nevoie să se descarce pentru a se calma suficient cât să o poată asculta. Dacă voia să audă adevăruri, ea i le putea oferi. Ești mare și arogant, draconic și cu un temperament dificil, și eu... nu mă pot abține să vreau să îmi petrec fiecare clipă alături de tine. Așa că încetează să mai fii atât de arogant și ascultă-mă măcar o dată...

Redmayne o cuprinsese și-i captivă tăcerea cu buzele lui explora-toare. Sărutul lui era o solicitare erotică și o îmbrățișare posesivă, în timp ce se sprijiniră de stâncă fără să-și întrerupă contactul intim. O devora, îi răvășea gura, deschizându-i buzele cu degetul mare pentru a-i face loc limbii lui.

— Totul e permis în dragoste —

Trupul lui vânjos o imobiliză de stâncă, mâinile lui sprijinindu-i capul și umerii, protejând-o.

Era ca un cuptor uman, topind-o cu căldura lui carnală.

Alexandra se simți amețită, buimăcită nu numai de rapiditatea sărutului, dar și de schimbarea din Piers. Nu era o seducție răbdătoare, cuceritoare. Acest bărbat care o imobilizase cu trupul lui puternic și gol nu ținea cont de reguli și nu avea răbdare.

Devenise o creatură mânată de o nevoie primară, animalică.

Alexandra observă că el nu mai avea prosopul în jurul trupului abia când șoldurile lor se întâlniră. El își rotea pelvisul cu mișcări circulare lente, erotice, coama erecției lui mult mai mare acum decât atunci când ieșise din mare.

Înspăimântător de mare.

El întrerupse sărutul, coborându-și buzele pe mandibula ei.

– Dumnezeule, soție! gemu el. Nu mai suport nici o clipă așa. Dorindu-te. Mâinile i se încălziră în părul ei în timp ce-i zgâria pielea sensibilă cu barba, înainte să o dezmiere cu buzele. Gândul că așa fi putut muri fără să fac dragoste cu tine este insuportabil. Imposibil.

Emoționată și copleșită, Alexandra își așază mâinile pe bicepșii lui, sperând să se ancoreze în acest moment. Încerca să țină timpul în loc, să nu suprapună momentele.

Trecutul nu avea ce căuta aici. Nu în îmbrățișarea lui.

Făcea tot ce putea pentru a-și ține în frâu inima care-i galopa. Pentru a-și umple plămânii cu aer. El era soțul ei. Era blând și respectuos și... ea nu avea de ce se teme.

Nu trebuia... să se teamă... de el.

– Putem aștepta, îi șopti ea la ureche, trecându-și mâna peste mușchii încordați ai spatelui lui. Încă trei zile. Nu vreau ca tu să regreti...

– Nu-mi mai pasă de asta, am nevoie să fiu înlăuntrul tău. Acum! Mâna din părul ei se strânse, ridicându-i bărbia, expunându-i gâtul pentru a-i putea mângâia pielea delicată, mușcând-o ușor.

Cealaltă mână o ridică, despărțindu-i picioarele pentru a se putea culcuși între ele.

O țintuia.

O imobiliza.

Îi ridica fusta.

Căldura din abdomenul ei fu stinsă de ace reci de gheață, acoperind-o cu o teroare atât de pură și absolută, încât îi cuprindea fiecare parte a ei, până când își simți chiar și pielea înghețată.

Nu putea vorbi.

Nu putea țipa.

Nu putea respira.

Slăbită, se ghemui în brațele lui. Panica îi fură puterea din membre la fel de brutal precum îi cuprinsese gâtul.

Degetele i se transformară în gheare, unghiile înfigându-i-se în carnea brațelor. El gemu, dar durerea nu făcu decât să-l excite și mai mult, determinându-l să se lipească și mai strâns de ea.

Lacrimi neajutorate îi umplură ochii. Fiecare mușchi se încordă și, în cele din urmă, în final, reuși să respire suspinând, adunându-și puterea pentru a se sprijini în picioarele tremurânde.

Cu o zvâcnire de forță, adunată din cele mai profunde cotloane ale suferinței, îl îndepărta.

El se împletici în spate, înjurând uimit în semn de protest.

Alexandra țâșni înainte și îl ocoli, îndepărtându-se de el.

– Ce... Alex...?

Ea clătină din cap în timp ce se îndepărta de el. Mănată de un instinct și o energie la fel de vechi și de necesare precum viața însăși, se răsuci pe călcâie și fugi.

Fugi de trupul lui și de dorința lui nedomolită. Fugi de mădularul lui intimidant cu care voia să o pătrundă, precum și de sunetul disperat al numelui ei luat de vânt. Vânt care acum îi îndepărta lacrimile din ochi și o lovea cu șuvițele libere ale părului ei ud, înțepându-i obrazul și invadându-i gura.

Fugi până când părăsi plaja. Alerga atât de repede, încât nu era sigură că picioarele ei mai atingeau pământul. Alergă până când plămâni ei amenințau să explodeze. Parcurse treptele în fugă, deși gleznelor o dureau și coapsele i se înțepeneau.

Fugea de zece ani de suferință, durere, vină și teamă. Fugea de confuzia aproape animalică ce întuneca chipul brutal al soțului ei. De neliniștea constantă a prietenelor ei, de amenințarea persistentă că putea fi dată în vileag. De moarte. De răzbunare.

Deși alergia suficient de repede și de mult încât să riște să moară, o parte din ea știa că era în van.

Nu putea scăpa niciodată de ceea ce făcuse. De ceea ce i se făcuse.

Cu astfel de demoni pe urmele ei, nici măcar nu observă dacă personalul sau oaspeții hotelului se holbau când ea se repezi spre camera de hotel, fugind de lumea exterioară.

O durea fiecare parte a ei. O ardea. La interior și la exterior.

Dorindu-și să stea departe de pat, se ghemui în colțul dintre șifonier și perete, strângându-și genunchii la piept, înlănțuindu-i cu brațele, făcându-se cât de mică putea. Tremurăturile ei deveniră dârdâieli, apoi convulsii care-i încheștau oasele.

Încercă să le stăpânească. Să respire. Să plângă. Puțina rațiune care-i rămăsese începuse să cedeze. Se temea că aceasta era noua ei realitate. Că își pierduse controlul. Că trupul ei nu-i mai aparținea. Că temerile ei nu mai puteau fi dominate.

Devenise cel mai groaznic coșmar al ei.

Neputincioasă.

Chiar și față de ea.

Lipindu-și fața de genunchi, își mușcă fusta, umplându-și gura cu gust de sare, vânt și mătase.

Țipătul care îi urca în gât erupse în cele din urmă, înăbușit de material, în timp ce sufletul ei se destrămă într-un plâns spasmodic, cauzat de o angoasă neputincioasă și deznădăduită.

Crezuse că se vindeca. Că soțul ei răbdător și ademenitor îi deschisese trupul și mintea, atrăgând-o în lumea carnală.

Dar nu. Era distrusă. Discreditată. Murdară.

Indiferent de cât de multe băi făcea. Indiferent de cât de multe lacrimi vărsa. Indiferent de cât de multe compensații plătea sau cât de multă iertare implora. Indiferent de cât de mulți ani se interpu-neau între ea și noaptea în care trupul ei fusese invadat. Era distrusă. Murdară. Impură și decăzută.

Nu avea să mai fie niciodată inocentă.

Asta pentru că nu era inocentă. Ci vinovată. De crimă.

„Vina mea. Vina mea. Vina mea.“

Încă un țipăt puse stăpânire pe ea când își dădu seama ce avea să se întâmple mai departe. Odată ce soțul ei se îmbrăca și venea după ea, cerând răspunsuri.

Și trebuia să mărturisească.

Să mărturisească sau să mintă.

Orice alegea, era osândită.

Capitolul 24

Piers alese culoarul angajaților în locul intrării principale. Nu putea să mai suporte alte telegrame, sau „Excelență!”, sau, să-l apere Dumnezeu, pe afurisiții de arheologi.

Se îndreptă spre spălătorie, conștient că strângea cu putere, cu o strânsoare fatală, prosopul, și căută un maldăr de rufărie murdă în care să-l abandoneze. Apoi, luă un lighean cu apă și-și spală nisipul din păr deasupra bazinului, înșfăcând un alt prosop cu care să-și ștergă părul.

Îndreptându-se, își zări reflexia în oglindă și își aminti de ce nu se mai privea.

Încă arăta ca un monstru.

Astăzi, cu soția lui, se și comportase ca atare.

Privi în sus, ca și cum privirea lui ar fi putut străpunge etajele dintre ei, spionându-i soția în camera din turn. Graba de a merge la ea venea dintr-o pornire fizică, împungându-l până când cizmele lui renunțară și făcură un pas.

Conștiința lui însă îi țintui cizmele în podea.

Ziua de astăzi fusese...un dezastru. În fiecare mod dezastruos imaginabil. Până în urmă cu câteva momente, nu conștientizase dimensiunea răului făcut.

În tot acest timp, fusese atât de nemernic. Un nătâng infatuat.

Își crezuse soția timidă. Sau rațională. Ciudată și, poate, jenată. Prevăzătoare și excesiv de analitică.

Presupusese că ea se temuse de el fiindcă era mare, rău și groaznic de respingător.

Niciodată nu se gândise, el, ducele obsedat de sine, că modul în care ea se comporta nu avea nimic de-a face cu el.

Faptul că închise strâns ochii pentru a fugi de adevăr nu-l ajută prea mult. Groaza pură, nefiltrată cu care ea îl privise îi rămăsese lipită de retină. Puterea nebunească extraordinară de care avusese nevoie pentru a-l îndepărta! Viteza disperată pe care o folosise pentru a scăpa de el! Mai întâlnise acest timp de comportament înainte. La animalele vâdate.

Atunci când fugeau să scape cu viață.

În timp ce inspira adânc, respirația lui se precipita. O mie de scenarii posibile îl asaltară cu o vitalitate vie și demonică.

Nu-și cunoștea de mult timp soția, dar astăzi descoperise ceva nou. Ceva devastator.

Cineva o rănise.

Fără să își dea seama, el redeschisese o rană cauzată de un alt bărbat.

Întorcându-se pentru a evita să sfarme oglinda cu pumnul, zări câteva haine împachetate cu grijă pe o masă și câteva costume care atârnavă, unele dintre ele aparținând Alexandrei.

Se îndreptă spre lenjeria ei, reamintindu-și frustrarea din noaptea de pe verandă, simțind un gol în stomac. Încercase să o atingă prin deschizătura lenjeriei, dar nu putuse.

Degetele lui tremurară atunci când luă articolul delicat din cui și îl cercetă, descoperind cusături ciudate ale despicăturii.

Un val de căldură furioasă îl lovi cu o asemenea forță, încât simți că ar putea respira foc decât să dea crezare cuvântului care lovea în fiecare barieră mentală pe care ar fi putut-o el ridica.

O siluetă înghețată în pragul ușii.

— Îmi pare rău, Excelență! Vocea blândă a lui Constance Murphy îl zgâria precum nisipul purtat de vânt, îndepărtând orice urmă de civilizație. Eu... eu mă voi întoarce.

Recunoscând-o ca pe o persoană a cărei familie lucrase pentru familia Redmayne timp de generații, ca pe o persoană pe care o alesese drept cameristă pentru soția lui, îi făcu semn să rămână. În timp ce se străduia să vorbească, nu-și luă privirea de la micile cusături.

— Ți-a cerut ea să coși astea?

Ea tăcu un moment atât de lung, încât el se chinui să nu o strângă de gât pentru a o face să răspundă mai repede.

— Nu, Excelență, doamna face asta singură.

— Este foarte ciudat, nu crezi?

Într-un final, se uită la ea, întâlnindu-i privirea sobră.

— Foarte ciudat, recunosc eu, holbându-se la ceea ce el strângea în mâini cu o tristețe dezolantă.

— Ce crezi că înseamnă?

Îl privi de parcă era nebun.

Așa și trebuia.

Piers o implora din priviri, rugând-o să-i ofere o explicație, alta decât concluzia sumbră care se comasa în mintea lui, lipindu-se precum lutul și smoala.

— Excelență? șopti ea.

— De ce ar face o femeie asta? întrebă el printre dinți.

Știa deja. Sigur că știa. Înainte ca bărbia lui Constance să tremure. Înainte ca ochii ei să se umple de lacrimi, dobândind o culoare rozalie care nu-i făcea cinste. El știa ce avea ea de spus, fiindcă respinsese adevărul groaznic, de negândit, cu fiecare pas pe care-l făcea spre hotel.

De aceea nu o urmărise pe Alexandra atunci când aceasta fugise.

Brusc, se răzgândi. Nu voia ca fata să-i mai răspundă, dar, blestemată fie, o făcu.

— Poate, Excelență, că singura ei grijă în privința... Arată spre veșminte, incapabilă să găsească cuvintele. ... Nu este comoditatea, ci protecția.

Protecția.

Un val de emoție îl inundă, amenințând să-l atragă sub un val violent de suferință și furie. Se înfierbântă, apoi simți fiori reci care-i făcură pielea de găină chiar atunci când credea că avea să izbucnească în flăcări, căci o furie strălucitoare, aproape luminiscentă se revărsă prin fiecare fibră a ființei lui.

Era foc? Sau era gheață?

Era, de fapt, un idiot, asta era! Un imbecil orb, egoist, un om de nimic.

— Eu... voi reveni, Excelență!

Abia remarcă replica ezitantă a cameristei și faptul că ea se retrase în timp ce el analiza cusăturile dureroase din lenjeria Alexandrei.

Ea nu avusese un amant.

Un bărbat o avusese *pe ea*. Împotriva voinței ei.

Totul la ea, din prima clipă în care se întâlniseră, se potrivea ca un puzzle groaznic, care-ți îngheța sângele în vene.

Atunci când Mercury aproape că o strivise, ea se ferise de atingerea lui Piers. Nu pentru că el era Teroarea din Torcliff, urât și plin de cicatrici, ci pentru că era un *bărbat*.

Alexandra ținuse arma la sold cât se plimbaseră pe Maynemouth Moor, cu degetul aproape de trăgaci.

Pentru protecție.

Nu împotriva asasinilor, ci împotriva *lui*.

— Totul e permis în dragoste —

O mânie frustrantă îl năvăli în timp ce seducția ei încântătoare, neșlefuită din noaptea în care îi propusese căsătoria deveni brusc ceva insidios.

O considerase o fată bătrână virgină, extenuată, care își petrecuse prea mulți ani cercetând, analizând și *complicând* actul simplu al plăcerii.

Dar nu. Încă o dată, nu s-ar fi putut înșela mai tare.

Gândul la noaptea nunții lor o tulburase atât de mult, încât își dorise „să terminăm odată“.

Lista ei... Acele condiții pe care el le găsea deopotrivă absurde și adorabile. Bunule Dumnezeu! În tot timpul ăsta blestemat, ea încercase să găsească o modalitate de a nu retrăi un coșmar din trecut.

Nu voise ca el să-și folosească limba.

Deoarece cineva o folosise, cumva, asupra ei.

Își dorise să se dezbrace amândoi.

Pentru că cineva nu se deranjase să se dezbrace înainte...

Piers se holba la lenjeria din mâinile lui. Cusăturile începură să dispară când privirea i se încetșă.

De câte ori nu se folosise de deschizătura utilă cu amanta sau iubita?

În acea noapte, își dorise să facă același lucru cu Alexandra.

Furia îi tensionă umerii, apoi pieptul, tensiunea acaparându-i brațele până când scăpă lenjeria de parcă l-ar fi ars.

Întorcându-se, căută ceva ce putea sparge.

Cea mai apropiată ușă de el fu suficientă. O izbi cu putere. Apoi, continuă să o sfărâme violent cu pumnii și cu picioarele, luptându-se cu portretul teribil care i se contura în minte.

Ea îi ceruse să se privească reciproc...

Deoarece fusese posedată într-o manieră groaznică, înjositoare.

Smulse ceva de pe perete și-l lovi de podea.

Fusese prea excitat, prea distras de ea pentru a se întreba cu adevărat de ce îi ceruse să fie tandru pentru a nu o răni în zona intimă.

Deoarece... deoarece cineva...

Țipă în timp ce simți un val de greață și trebui să înghită de mai multe ori, sperând să nu împrăștie conținutul stomacului pe podea.

Sub nebunia care se accentua, ceva și mai violent se dezintegra.

Încercă. Dumnezeuule, încercă să nu permită indiciilor să invoce imaginea ei... astfel. Din păcate, rezumă chinul ei la câteva ipostaze cumplite și de neimaginat.

Portretul striga la el, și își dori ca ea să-i despice țeasta și să-i smulgă imaginea din minte.

Așa că smulse alte lucruri, haine, pânze, făcându-le să semene cu zdrențele șifonate ale umanității lui.

Dumnezeule! Lucrurile de care o acuzase! Seducția nemiloasă din noaptea nunții. Ea ceruse ca luminile să fie stinse nu pentru a nu-i vedea chipul, ci pentru ca el să nu-i vadă teama.

El fusese atât de intransigent cu jena ei, atât de nepotolit în dorința lui înverșunată.

Fusese atât de impardonabil de crud atunci când se gândise că-l mințise referitor la virginitatea ei.

Nu se prefăcuse inocentă, ci chiar nu știa ce să facă. Nu mai experimentase plăcerea, ci numai durerea.

„Ai pretins că nu ai fost niciodată sărutată? Ei bine, fără îndoială, ai fost penetrată!”

O respirație aspră, chinuitoare emană din gâtul lui ca un abis adânc, fără fund, de regret, șoc și dezgust de sine care amenința să-i înmoaie picioarele.

Asemenea monstrului care nu dorise niciodată să fie, își torturase biata soție.

Jocurile. Tachinarea. Așteptarea agonizantă a celor zece zile, când tot ce își dorea ea era să termine cu îndatorirea de soție. Voia să lase în urmă această obligație de neconceput în loc să îi atârne deasupra capului ca o sabie.

Adesea, așteptarea unui lucru teribil era mai rea decât înfăptuirea acestuia.

În cele din urmă, cum abordase el situația în această seară? Lipindu-și trupul gol și arzător de al ei. O sărutase cu toată dorința sălbatică dezlănțuită de o atingere mortală și exacerbată de frumusețea ei feminină extraordinară.

O ținutise de stânca de calcar, o ținuse captivă cu trupul lui, intenționase să îi înfășoare picioarele ei lungi, puternice, în jurul taliei lui pentru a o putea penetra cu toată dorința înșuflețitoare care-l invadase.

Nici o femeie nu merita asta prima experiență cu un nou iubit, indiferent de câți avusese înainte; cu atât mai puțin o femeie cu o astfel de traumă.

Valul stacojiu de furie reveni și un altul de epuizare puse stăpânire pe el în timp ce supraveghea dezastrul pe care-l provocase în spălătorie.

Se rușina de faptul că acționase astfel, dar nu ar fi putut să dea ochii cu ea când în el ardea o ură atât de bicisnică, de violentă și de înflăcărată.

Niciodată. Niciodată nu avea să o sperie astfel. Nu avea să dea ochii cu ea cuprins de furie. Nu cât timp avea să trăiască.

Avea nevoie de această oboseală pentru a menține delicatețea de care avea ea nevoie pentru următoarea lor interacțiune. Chiar și acum, în sinea lui stătea la pândă o ceață fatală, rece. Tânjea să îi ceară răspunsuri.

Cine? Și cum? Unde-l putea găsi pe – nu îndrăznea să-l numească bărbat – pe nemernicul acela?

Căci fiecare respirație îi era diavolească. Fiecare zi de la ziua teribilă în care el pusese mâinile pe ea avea să fie gravată în carnea lui.

Da. Răzbunarea unui Redmayne era lentă. Avea să fie rece. Avea să fie răvășitoare. Metodică. În cele din urmă, letală.

Acum, nu era momentul pentru asta. În primul rând, înainte să-l poată vâna și sfârteca pe monstru, trebuia să facă tot ce-i stătea în putință pentru a-și vindeca soția.

Merita cel puțin să se simtă în siguranță cu el. Ca el să-i asigure asta.

Grijuliu, îi ridică lenjeria și o agăță așa cum fusese, cu mâinile vizibil tremurânde. Indispensabilii păreau atât de mici, de drăguți și de curați într-o cameră marcată de o astfel de dezordine.

Întorcându-se, plecă să o caute, pregătit să răspundă pentru nedreptățile comise împotriva ei, fie ele intenționate sau nu.

În hol, Constance ținea piept de una singură unei adunături de funcționari, portari și majordomul lui preferat, toți holbându-se. Îl priveau toți cu gura căscată, unii cu prudență, alții cu îngrijorare.

– Voi înlocui mâine-dimineață tot ce am spart și voi plăti pentru orice pagubă am produs, zise el obosit. Nu am putut... merge la ea...

– Nu vă faceți griji, Excelență, spuse Constance cu voce șoptită, caldă. Ei știu numai ce trebuie, dar înțeleg.

– Ce înțeleg? întrebă el, nedorindu-și să-și fi pus soția într-o ipostază jenantă.

Constance deschise gura să răspundă, dar un portar tânăr, oacheș, i-o luă înainte.

— *Quelqu'un a essayé de nuire à la femme qu'il aime.*

Obosit, Piers se întoarse și urcă scările din spate spre camera ei, fără să-și permită să mediteze la motivul pentru care nu s-a deranjat să-l corecteze pe băiat.

Cineva a încercat s-o rănească pe femeia pe care o iubește.

Când Piers nu o găsi pe Alexandra de îndată ce deschise ușa camerei ei, o strigă, permițându-le ochilor lui să se acomodeze cu lumina slabă.

Nici o lampă nu fusese aprinsă, și lumina zilei dispăruse aproape complet, făcând loc unui amurg timpuriu. În afară de draperiile crem de damasc ce performau un dans fantomatic la ușile deschise ale balconului, totul în apartamentul confortabil rămase nemișcat.

O vigilență magnetică îi ridică părul de pe ceafă și brațe. O forță îl atrăgea să o caute, la fel de subtilă și de puternică precum forța cu care luna atrage valurile. De cealaltă parte a patului, ghemuită între șifonier și perete, Alexandra se holba, cu fața împietrită și nemișcată, cu brațele în jurul genunchilor și privirea ațintită la peretele din față.

De data aceasta, când îi rosti numele, îl șopti dureros.

Ea tresări, dar nu-l privi. Nu până când el nu trecu pe lângă pat, încetinind pentru a încerca o abordare prudentă.

O mulțime de întrebări și platitudini îi stăteau pe limbă, iar prima dintre ele fu:

— *Ești bine?*

Își mușcă buza, refuzând să adreseze întrebarea absurdă. Desigur, ea nu era bine.

În parte, și el purta vina.

Dintr-o mișcare rapidă, dar ciudat de grațioasă, ea se îndepărtă de perete și se ridică, înaintând spre el. Își îndreptă spatele și umerii, precum un martir gata să-și cunoască soarta. El era dornic să o ajute, să o sprijine, dar nu era sigur că ea voia să o atingă acum.

Albastrul liniștitor al amurgului înnoirat îi oferea o nuanță ivorie mai pală decât văzuse el vreodată. Lacrimile îi învinețiseră zona din jurul ochilor, iar durerea săpase abisuri în obraji ei. Buzele, umflate din cauza suferinței, din cauza săruturilor lui, străluceau în timp ce tremurau.

Cineva îi transformase frumusețea în tragedie. În ciuda hainelor simple și a stilului practic, era înzestrată cu o siluetă și niște proporții care erau foarte dezirabile.

Să o privești însemna să apreciezi ceva rar și irevocabil fără defecte. O femeie inteligentă, ageră, cu un zâmbet plin de secrete. Mai fascinantă decât *Mona Lisa*.

Mai atrăgătoare. Mai seducătoare.

Cum putea un bărbat să creadă că putea face altceva decât să aprecieze o astfel de operă de artă? Ce fel de demon ar profita de inocența ei fără consimțământul ei?

Când plăcerea ei era atât de radiantă, cum putea cineva suporta să-i provoace durere?

Deși două râuri identice de lacrimi se prelingeau pe obraji ei, vocea ei rămase sigură când vorbi :

— Îți datorez o explicație.

— Alexandra! El făcu un pas spre ea și se frământă în sinea lui când ea se retrase un pas în spate. Știu.

Gura de aer de încurajare pe care o luă îi înfioră tot trupul.

— Permite-mi... permite-mi să încep prin a-mi cere scuze... pentru...

— Să nu îndrăznești!

De data aceasta, înaintă, dar își strânse pumnii, ținându-i pe lângă el, pentru a evita să o atingă. Efortul necesită mai multă reținere decât crezuse că avea.

— Știu, repetă el. Îți știu secretul. Acela pe care ai încercat cu disperare să-l ascunzi de mine în tot acest timp.

Ea rămase fără aer în vreme ce din palidă deveni gri, apoi încetă să mai respire.

— Cineva... te-a violat, nu?

O spusese.

Rostise cuvântul pe care îl evitase timp de ceea ce i se păruseră ore. Îi zgâriase gâtul precum cioburile de sticlă, lăsându-i pe limbă un gust acid de dezgust și regret. Trebuise să fie spus. Acest secret dintre ei trebuise eliberat.

Chipul ei se prăbuși, urmat de trup.

Se îndoi, încovoiindu-se în timp ce picioarele i se înmuiară, și se prăbuși pe podea într-un maldăr de fuste ivorii. Își încleștă brațele în jurul taliei, ca și cum, făcând asta, avea să evite să se destrame.

Se legăna, un sunet groaznic ieșindu-i din gură. Fu urmat de un altul, care-și forța ieșirea printre dinții încleștați.

El își dădu seama că erau suspine, ecouri teribile ale angoasei. Se lupta cu ele, dar pierdea, făcând tot ce-i stătea în putere pentru a le suprima. Pentru a le înghiți. Merse atât de departe, încât își puse ambele mâini la gură.

Acestea ieșeau. Ieșeau precum demonii, spintecând-o, eliberându-se în noapte.

Piers căzu lângă ea, lovindu-și genunchii. Se apropie de ea, dar nu o atinse. Tânjea, dar nu vorbea. Vocabularul încă nu inventase cuvinte pentru o astfel de suferință și, prin urmare, nici nu o putea liniști.

În ciuda acestui lucru sau datorită lui, un miracol se produse.

Ea avansă, căzând în brațele lui într-o furtună de lacrimi, suferință și o avalanșă de păr.

El o trase lângă el, așezând-o în poala lui chiar acolo, pe podea, îmbrățișând-o în timp ce plângea și tremura, suspina și se legăna. Își lipi fața în dreptul inimii lui, care se frângea la fel ca a ei, udându-l cu lacrimile ei.

Îi sprijini capul de el, nevrând să vadă lacrimile propriiei lui emoții. Lacrima lui nu urmă calea normală pe obraz în jos, ci fu întreruptă de adâncitura cicatricii lui, fiind deviată undeva în barbă.

Și-ar da castelul numai pentru a șterge din memorie această faptă. Și-ar da numele, titlul, averea pentru a da timpul înapoi, pentru a împiedica întâmplarea. Nu, avea să-și dea viața pentru asta!

Pentru ea.

Dumnezeule, cât de curajoasă fusese! Se vânduse Terorii din Torcliff, își vânduse trupul unui monstru pentru a salva onoarea familiei ei.

Înainte de el, ea își construise o viață, plină de realizări unice și remarcabile.

Nu era nici una ca ea, iar ea îi ceruse *lui* să fie al ei.

El nu considerase oferta drept cadoul care era, nu atunci.

Era un prost care nu o merita! Indiscutabil, un nemernic! De ce fusese atât de îngrijorat față de moștenirea lui? Ce lucru mărunț și ridicol ar fi realizat răzbunarea împotriva vărului său? Dacă se gândea bine, ce dobândise *el* vreodată? Nu făcuse decât să se nască pentru a-și satisface plăcerile. Moștenirea lui era o descendență continuă

din barbari care cândva uciseseră suficient de mulți oameni pentru ca regele să le rămână dator.

O fi el un duce, dar *ea* era premiul! Doctor, lingvist și lady. Cineva cu un scop clar.

În timp ce furtuna ei de suferință și furie se domoli într-un strigăt aburind sughițat, el îi fredona încet, distrus într-un fel pe care nu și-l imaginase vreodată.

Era a lui.

Dincolo de asta, el era al ei. Și, dacă ea voia, avea să rămână al ei, indiferent de ce avea să se întâmple.

Deși fusese binecuvântat cu puține virtuți, fidelitatea era una dintre ele.

— Niciodată nu te voi atinge astfel, îi jură el, ridicându-i bărbia cu vârful degetului, îndepărtându-i o lacrimă rătăcitoare. Alexandra, nu va trebui să te temi vreodată de mine. Voi fi soțul tău în toate modurile, dar nu-ți voi cere niciodată să împarți patul cu mine.

Ea își trase nasul în timp ce și mai multe lacrimi i se prelingeau pe păr și fu nevoită să inspire de câteva ori, tremurând, pentru a putea vorbi.

— D-dar... titlul tău? șopti ea. Moștenitorii tăi?

— Să primească Patrick toată nenorocirea asta, bolborosi el. Nu îmi mai pasă. Aceste ultime zile cu tine mi-au arătat ce contează cu adevărat și că moștenirea mea, așa cum este ea, nu are prea mare importanță.

— S-serios?

Își îndepărtă o parte din umezeala de pe obraji, umezeală pe care el tânjea să o sărute, să o guste și să o aline cu buzele și cu trupul. Din nefericire, așa știa el să comunice, așa înțelegea el. Cuvinte nerostite. Mărturisite prin mângâieri, priviri și gesturi.

Avea să fie un sacrificiu. Unul pe care avea să-l facă pentru ea cu plăcere.

— Știu că trecutul este important pentru tine și că viitorul a fost o obsesie la fel de mare pentru mine. După ziua de astăzi, am înțeles că ceea ce contează este prezentul. El îi căută chipul drag, îndrăznind să-i mângâie obraji cu dosul palmei. Bărbatul din acel mormânt, strămoșul meu, nu a văzut niciodată gloria pe care a adus-o fiul lui numelui său. Străinilor care l-au îngropat nu le-a pasat de tradițiile lui, ci pur și simplu l-au îndepărtat de pe pământul sfânt. Iar eu nu mă întreb decât... dacă chiar contează. Ce-mi va mai păsa de castelul

și de titlul meu când nu voi mai fi? De ce să trăiesc numai pentru a-mi spori averea? În schimb, de ce să nu îmi petrec viața și să-mi folosesc averea oferindu-ți viața pe care ți-o dorești? Experiențele pe care le meriți.

Ceva din căldura revelației îl părăsi atunci când gândurile negre reveniră la motivul pentru care se aflau ei doi întinși pe podea.

– Imediat ce voi face dreptate în stil viking înfruntându-l pe bărbatul care...

– Nu pot... nu pot vorbi despre asta acum.

Vocea ei se întrerupse, iar Piers își controlează o izbucnire de furie de care crezuse că scăpase.

– Îmi pare rău.

– Piers? șopti ea, cu vocea gravă din cauza emoției. Eu... eu nu vreau să încetezi să mă atingi. Mi-a plăcut. Aveam nevoie. Nu știam asta despre mine. Tu însă ai fost atât de blând... de priceput... Își lăsă capul în jos, ascunzându-și chipul de el. M-ai făcut să mă simt frumoasă, spuse ea cu capul sprijinit de pieptul lui. M-ai făcut să uit.

Cuvintele ei aprinseră o scânteie de speranță nu numai în inima, ci și în trupul lui. Una pe care el o reprimă cu o voință brutală.

– Te-am speriat astăzi... știu că am fost nemilos cu tine înainte. Te-am acuzat că ai mințit, când tu nu făceai decât să protejezi un secret dureros. Tot ce am putut vedea erau motivele pentru care să nu am încredere în tine. Niciodată nu m-am gândit că motivele tale pentru a nu avea încredere în mine ar putea fi chiar mai puternice. Pentru asta, îmi pare nespus de rău.

Ea oftă tremurând, inspirând epuizată, ca după un plâns sănătos și, îi plăcea lui să creadă, ușurarea unei conștiințe încărcate.

– Nu vreau să am un secret. Orice secret. Prea mult timp însă m-am simțit ca o carte deschisă cu o pagină ruptă. Par o femeie comună. Dacă încerci să mă citești, să mă cunoști, este imposibil, fiindcă ceva lipsește. Ceva pierdut.

Lipindu-și buzele de fruntea ei umedă, Piers îi savură parfumul.

– Tu, soția mea, ești oricum numai comună nu. Ești perfectă.

Ea se trase înapoi puțin, privindu-l cu ochii ei întunecați, ageri. El se întrebă ce putea vedea ea în umbrele care se adunau. Probabil mai mult decât vedeau cei mai mulți în plină zi.

Ea înghiți de două ori înainte să poată vorbi.

— Mi-ar plăcea să cred că nimic nu s-a schimbat prea mult între noi. Încă îmi doresc o familie. Copii. Copiii tăi, vreau să spun. Vreau să... să fac dragoste cu tine. Numai că nu... nu știu cum.

El inspiră adânc, greu, deopotrivă fericit și jenat.

— Alexandra...

Ea se încordă.

— Înțeleg dacă... dacă asta îți schimbă dorințele. Nu sunt virgină. Sunt un dezastru complet, și dacă nu mai vrei să...

— Dumnezeule mare, nu!

El o sărută pe frunte, coborând spre tâmpile. Îi oferi săruturi inocente, sacre, pe obraji, pe nas, pe colțul buzelor. Ea își întoarse fața spre el, lipindu-și gura încă tremurândă de a lui.

El îi permise, pierzându-se în sărut până când ea se desprinsese, inspirând adânc.

Și-ar fi vândut sufletul pentru o batistă.

— Mă simt mai bine acum. Ea oftă. Cred... cred că pot să încerc...

El o ridică, o duse spre pat și o așeză pe el. Se întinse lângă ea, în spatele ei, sprijinindu-i trupul cu tandrețe de al lui, ca într-un con protector.

— Măine, spuse el.

— Ce?

Ea își înălță capul, dar el i-l așeză din nou pe braț.

— Măine. O mângâie liniștitor pe brațe. Sau poate poimăine. Sau oricând ești pregătită. După ce lacrimile s-au uscat și teama a dispărut...

După ce el nu avea să mai simtă dorința de a omorî pe cineva.

După ce nu avea să mai fie ținta unui asasin.

Relaxându-se, ea încuviință, silueta ei mlădioasă tremurând de alte câteva ori.

— Măine, șopti ea printre lacrimi noi. Piers?

— Da, draga mea.

— Ce fac acum?

— Acum, spuse el, făcând tot posibilul să-și sincronizeze respirația cu a ei, atingând-o mai degrabă liniștitor decât cu dorință. Acum, îmi permiți să te țin în brațe. Să veghez asupra ta în timp ce dormi în brațele mele.

Ea încuviință, ghemuindu-se în îmbrățișarea lui.

Piers o ținu așa toată noaptea, căutând în întuneric răspunsuri despre care știa că nu se aflau acolo. Nu avea să smulgă de la ea informații pe care nu era gata să le ofere. Nu avea să o atingă decât dacă îi cerea ea.

Avea să își caute dușmanii și să-i elimine, căci aceștia erau o amenințare și pentru ea. Apoi, când ea avea să fie în siguranță, avea să sfâșie lumea pentru a-l găsi pe bărbatul care-i făcuse asta.

Avea să o răzbune.

Capitolul 25

Alexandra se așteptase să sufere toată ziua următoare și să-și petreacă fiecare moment temându-se de întâlnirea de la miezul nopții. Se temuse de o schimbare dramatică în dinamica dintre ea și soțul ei după noaptea extenuantă și intim emoționantă petrecută unul în brațele celuilalt.

Totuși, în timp ce ea și Redmayne se îndreptau pe drumul panoramic stâncos de la Le Havre la Seasons-Sur-Mer în trăsura încărcată cu o adevărată comoară, se simțea mai relaxată ca oricând.

Se ivi un zâmbet în timp ce se bucura de apusul strălucitor și râse la umorul crispat al soțului ei. Așa se simțea bucuria? O grămadă de ore aproape fără griji, fiecare moment fiind umplut cu desfătare, fiecare având un parfum distinct, toate dulci.

Prima lor oprire în Le Havre fusese la bancă, unde Redmayne scoase o sumă de bani halucinantă pe care i-o oferă ca și cum i-ar fi dat un gablonz.

Apropo de gablonzuri, ea nu se gândise niciodată că un bărbat putea avea tăria sufletească și financiară de a cumpăra cum o făcea Redmayne. Jefuirea satelor de pe coastă fusese una dintre trăsăturile moștenite de la străbunii lui și, evident, soțul ei părea hotărât să onoreze descendența lui pe deplin. Singura diferență notabilă era că, în loc să prade, el plătea.

Mai mult, plătea chiar foarte bine.

Uitate erau plimbările prin jungle străine și navigarea pe râuri mortale. Redmayne cucerea întregul bazar, răsfățând-o ca și cum ar fi fost o misiune cu care-l însărcinase chiar regina.

O împovăra cu cadouri scumpe, insistând asupra unui set de bijuterii care, susținea el, se potrivea cu părul și cu ochii ei. Cerceii, broșa, brățara și ceasul costau mai mult decât s-ar fi gândit ea, dar el nici măcar nu se deranjase să negocieze cu bijutierul.

După câteva extravagante stânjenitoare, Alexandra începu să se abțină să mai aprecieze ceva, temându-se că aveau să sfârșească prin a-l lua acasă. Dacă ar exclama la vederea unui telescop, el i l-ar fi cumpărat – la fel și sextantul și busola. Dacă o eșarfă îi atrăgea atenția, el o comanda în toate culorile. El nu își limita achizițiile doar la ce aprecia ea, ci îi procura lucruri franțuzești și străine despre care credea că i-ar plăcea, precum felinarul marocan incrustat cu pietre prețioase sau o carte scrisă de Sir Gregoire-Pierre Leveaux, faimosul explorator din secolul al XVI-lea. O fermeca și o încânta ușurința cu care îi ghicea gusturile fără să o întrebe.

El insistase ca ea să aleagă câteva fuste și bluze gata croite din vitrina unui magazin și alesese câteva articole vestimentare noi pentru el, menționând ceva despre un incident în spălătorie.

Se simți stânjenită auzindu-l că avea să o ducă la croitoria din Rouen despre care tot vorbea Julia.

– Acestea vor fi de ajuns, spuse ea, sperând ca proprietara să nu vorbească engleză, de frică să nu o fi jignit. Nu am nevoie să merg la Rouen.

Alexandra nu se considerase niciodată o femeie materialistă, căci un călător constant trebuie să-și aleagă economicos lucrurile, dar nu putea spune că nu se bucura de asta.

Abia își putu reține recunoștința atunci când el îi recomandă să aleagă unul, două cadouri pentru Cecelia și Francesca. Găsi un abac decorativ foarte scump pentru Cecil și ezită la cadoul pentru Frank, până când el îi sugeră un nou bici de călărie cu un mâner complex, dar extrem de practic.

Își lovi cu el propria coapsă, testându-i meritele.

Alexandra știa că avea să păstreze pentru totdeauna acel moment în amintire, cea mai prețioasă achiziție din întreaga zi. Teroarea din Torcliff, o amenințare bărboasă cu reputația unui demon, pierdut într-o fantezie distractivă, băiețoasă, lovind aerul cu un bici de călărie ca și cum ar fi fost o spadă.

– Ți-aș mulțumi dacă ai îndepărta zeflemeaua din privire, doctore, spuse el cu un zâmbet pieziș atunci când îi observă privirea insistentă. Nu făceam decât să realizez o analiză științifică detaliată.

– Și care este concluzia analizei tale? întrebă ea, bănuind că nu era capabilă să alunge prea mult de pe chipul ei, nici măcar scânteierea ciudată din inima ei.

El ținea biciul în fața lui la fel de ostentativ cum își ținuse regele Arthur sabia Excalibur.

– Proclam acest obiect un cadou excelent chiar și pentru cel mai rațional aventurier – sau aventurieră, după caz.

Ea i-l smulse din mână, lovindu-l peste braț cu el.

– Noi, oamenii de știință, nu proclamăm, deducem.

El râse.

– Acum, că ești ducesă, ar trebui să-ți permiți o proclamare ciudată. Necesită mai puțin de muncă decât pentru o deducere, și totuși adesea e la fel de uimitor de eficientă.

Ea se întrebă dacă lumea avea să recunoască vreodată că Teroarea din Torcliff nu fusese niciodată o teroare. Ci un bărbat. Un bărbat cu inteligență, abilități, farmec, istețime și umor care o surprindeau mereu. Un bărbat care o încânta adesea.

O fermeca.

Jură că, dacă ar trebui să facă ceva pentru soțul ei, acel lucru ar fi să se asigure că toți ceilalți acceptau asta.

Epuizați în cele din urmă după ore de cumpărături, se plimbară de-a lungul țărmului, unde Piers o atrase într-o conversație inutilă despre familia ei. Se opriră la o cafenea care oferea cele mai bune produse de patiserie. În timp ce mâncau, vorbiră despre povestea ei cu Haimanalele Roșii pe când era o fată neastâmpărată.

Pentru prima dată, amintirile din copilărie nu erau întinate de ceea ce urmase. Putea privi bucuria și inocența pe care le împărtășise cu dragile ei prietene și putea aprecia comoara care fusese prietenia lor.

Care încă era.

El se arătase în același timp fermecat și necăjit de relatarea ei despre momentul în care Cecelia fusese prinsă citind un roman sângeros la ora de conduită. Institutoarea o forțase să citească cu voce tare un pasaj, iar apoi aproape se evaporase în timp ce biata Cecelia citea o scenă senzuală despre doi iubiți predestinați.

Savurau o șarlotă delicioasă în timp ce discutau despre umorul negru al Francescăi, despre voința ei de nezdruccinat și despre temperamentul ei năvalnic, imaginându-și un viitor teribil dacă Piers s-ar fi măritat cu ea.

El își șterse de la ochi lacrimile ivite de la atâta râs și rămase nemışcat cât timp ea îi curăță o pată de frișcă de pe barbă cu batista ei.

Era ca și cum nu ar fi avut secrete unul față de celălalt.

Și aproape că nu aveau.

În trăsură, în drum spre casă, Alexandra simțea banii din poșeta pe care o avea alături în timp ce îl ținea de braț pe Redmayne și-și odihnea capul de umărul lui.

El o sărută scurt pe frunte și apoi o bătu indulgent pe mâna înmănușată.

Era prima dată de-a lungul zile când o sărutase.

Gândul provocă o grimasă gânditoare pe chipul Alexandrei. El o tratase de parcă era un obiect de anticariat prețios, deja ciobit și pe cale să se spargă. Deși se bucura de compania lui relaxantă și fermecătoare și era recunoscătoare pentru grija tandră față de ea, nu era sigură că-i plăcea această nouă dinamică dintre ei.

Tăișul reținut, aproape virtuos al nevoii lui.

Semăna foarte mult cu distanțarea.

Ei îi era dor de Teroarea din Torcliff. De desfrânatul, diabolicul, barbarul îngâmfat care era.

Atunci când intrară în hotel, avură nevoie de un alai de valeți, iar portarul îi întâlni la capătul scărilor cu un mesaj.

Muncitorii săpaseră neobosiți la intrarea în catacombe, suficient pentru ca inginerul să intre și să investigheze a doua zi dimineață, în cazul în care Redmayne dorea să fie de față.

Amintirea pericolului mai domoli buna lor dispoziție.

În timpul cinei tensionate, nu vorbiră despre asta, în timp ce un vânt îndrăzneț lovea de țărnm valurile albe, înalte. Nu menționară nimic important nici când urcară cele trei etaje către apartamentele lor, la sfârșitul serii.

Nu prea vorbiră despre multe lucruri, de fapt, căci erau prea multe de spus și nu știau de unde să înceapă.

O sărută în ușa și îi ură noapte bună solemn, tandru.

— Vino la mine, o invită el. Dacă ai nevoie de ceva.

Alexandra stătea în ușa, invitația stându-i pe limbă în timp ce-i privea spatele lat, drept, până când dispăru în apartamentul lui.

Avea atât de multe la care să se gândească și de care să se îngrozească. Întâlnirea. Banii. Crima. Toate posibilele consecințe ale confruntării.

O liniște, cumva, că aflate că acum catacombele erau deschise. Deși se lupta cu emoția dată de gândul de a mai pune piciorul acolo, nu primise noi indicații privind un alt loc de întâlnire.

Acum, că avea banii, era nerăbdătoare să termine.

O obseda identitatea persoanei care avea să i se dezvăluie, în timp ce Constance o îmbrăca pentru culcare cu o atenție excesivă care o amuza și o impresiona.

După ce-și urară reciproc noapte bună, alese o fustă, o centură lată și o bluză simplă dintre cele nou cumpărate, pe care să le poată ascunde pe sub pelerina închisă la culoare.

Apoi, Alexandra se urcă în pat și se uită la ceas. Zece fără un sfert. Mai avea vreo trei ore. Trei ore să permită șuierului vântului să o înnebunească încet.

Îndreptându-se spre ușa camerei soțului ei, auzi un murmur de voci și câțiva pași silențioși prin zgomotul nopții. Își lipi urechea de lemnul rece, ascultând notele masculine ale conversației lui prietenoase, dar formale cu valetul.

Deși se simțea jenată, rămase astfel, permițând vocii și apropierii lui să creeze o distragere bine-venită. Pașii dispărură, iar lumina era slabă, cu excepția strălucirii vagi a ceea ce ea presupuse că era lampa de pe noptieră.

Alexandra auzi scârțâitul patului atunci când el își așează trupul greu. În cele din urmă, se îndreptă spre patul ei și se întinse.

Prezența lui se simțea prin perete cu o vibrație aproape palpabilă, iar Alexandra se ținu ocupată imaginându-și-l sub baldachinul enorm, cu picioarele lui musculoase bine întinse și depărtate într-o poziție indolentă.

La imaginea invocată, trupul ei se trezi la viață, agitat de o senzație neobosită, nerăbdătoare, pe care ea o respinse.

Oare ce făcea el înainte să adoarmă? Citea? Oare admira priveștiștea mării neliniștite? Nu îl credea genul de bărbat care să țină un jurnal, deși exploratorii ca el făceau asta.

Oare se gândea la ea? Sau scria despre ea? Ce ar spune?

Încă o dorea?

„Măine sau oricând ești pregătită.“

Ziua de mâine nu era niciodată garantată nimănui, cu atât mai puțin lor. Amenințarea la adresa vieții ei nu trecuse, iar ea avea să dea în noaptea asta piept cu un posibil inamic care avea intenții

necunoscute, dar clar infame. Dacă banii nu mai erau suficienți? Dacă toată lumea îi descoperise crima?

Oare ar mai putea-o proteja Redmayne? Oare ar face-o? Una era să păstrezi secretul victimei și altul să comiți sperjur de dragul unei asasine. Una care îi pusese viața în pericol în nenumărate ocazii.

Redmayne bănuia că propriii dușmani erau responsabili de recente atentate la adresa vieților lor, dar remarcase, de asemenea, că apariția ei provocase toate întâmplările.

Nu ar avea sens ca șantajistul să își vrea ținta moartă.

Dar nu era, nu? Niciodată nu fusese rănită cu adevărat.

Ar putea fi acesta atât de insidios, atât de ingenios, încât să plănuiască totul astfel încât ea să scape mereu cu viață?

Oare era posibil ca scopul său să fie să o terorizeze, să-i arate cât de ușor i-ar fi să îi ia pe toți cei la care ținea dacă nu mai plătea?

Și printre cei la care ținea se număra acum și soțul ei. Un bărbat pe care-l cunoștea de numai nouă zile.

Zece când avea să bată miezul nopții.

Se foi și se răsuci, ridicându-se în poziție șezând atunci când amintirea a ceva ce el spusese îi veni în minte.

„Gândul că aș fi putut muri fără să fac dragoste cu tine este insuportabil. Imposibil.“

Scoase un sunet de neîncredere în timp ce o durere deloc străină i se instalează în vîntre. Chiar mai jos. Mușchii intimi se încordară în jurul unui gol alunecos cu o clipă înainte ca ea să sară din pat.

Nu mai era timp de meditație, nu când exista șansa de a se răzgândi.

Gândul că de Marchand ar putea fi singurul bărbat care să o fi avut complet... Că soțul ei ar putea afla adevărul... Sau mai rău.

Gândul că ar putea muri înainte să facă dragoste cu el... era insuportabil.

Imposibil.

Mai ales acum, când dorința o învăluia cu mai multă intensitate decât frica.

Merse tiptil și își lipi încă o dată urechea de ușă. Lumina slabă a lămpii încă strălucea pe sub ușă, dar toate sunetele erau acoperite de noaptea cea vîntoasă.

Inspirând adânc, întredeschise ușa.

Își auzi numele înainte să-și poată întoarce capul, un răspuns – o invitație – echilibrat pe buzele ei.

La vederea lui, își pierdu curajul, tabloul impresionant lăsându-l fără aerul care-i mai rămăsese în plămâni și fără cuvintele pe care mintea ei le putea forma. Strânse mânerul ușii mai cu putere și se îndreptă în timp ce sângele începuse să-i zvâcnească la tâmplă.

Într-adevăr, Redmayne era lungit pe marginea patului, cu ochii închiși, cu capul pe spate, cu gâtul expus. Un picior robust era întins pe așternuturile albe ale saltelei, celălalt picior atârându-i pe poale. O mână era pe sub așternuturi, mișcându-se ritmic.

În jurul mădularului.

Inima i se urcă în gât, și fu nevoită să înghită în sec de mai multe ori, holbându-se în timp ce el își mișca pumnul de-a lungul mădularului gros, alunecos, oprindu-se la capătul coamei de păr negru, înainte să tragă în direcția opusă.

Chipul său trăda o grimasă asemănătoare durerii. Șanțurile de la marginea ochilor se adânceau, ca și cum pleoapele lui nu aveau să se mai deschidă vreodată.

Vântul, primit prin fereastra deschisă, îi aruncă zgomotos o buclă neastâmpărată peste pleoapele închise în timp ce respirația i se precipita.

O secundă – sau poate o eternitate –, Alexandra se holbă la organul pe care-l mângâia între picioarele lui. Mai închis la culoare decât mâna din jurul lui, ieșea în evidență mândru și gros și... suficient de lung pentru a face fiecare mișcare a pumnului său o adevărată călătorie.

Nu avea niciodată să se potrivească înăuntrul ei, nu era posibil...

Se încordă aproape imediat, eliberând un val de umezeală îngrijorător.

Un sunet sumbru de plăcere fu emanat din pieptul lui, sincronizându-se perfect cu invitația trupului ei.

Contururile sculpturale ale trunchiului se încordară și se relaxară, unduindu-se în spasme lente care ar fi putut-o hipnotiza dacă el nu i-ar fi mormăit numele.

Apoi, el gemu.

Ea privi în sus și văzu că el avea ochii închiși.

El nu știa că ea se afla acolo.

Și totuși, îi rostea numele.

Așa o dorea? Se minună, vrăjită de jocul luminii felinarului ce-i lumina crestele întinse și curburile abdomenului, în timp ce el își

rotea șoldurile în mișcări lungi, apatice, oprindu-se respirând epuizat înainte să se retragă.

Poate deasupra lui? Nu ținută sub el. Nu pe la spate.

Ca din senin, își aminti de izbiturile șoldurilor atacatorului ei. Scurte, rapide, uscate, chinuitoare. Așa crezuse ea că sunt bărbații înăuntrul unei femei. Că se mișcau pentru a... termina.

Dar asta...

Făcu un pas în față, apoi încă unul. Această alunecare ușoară a șoldurilor lui era ca un dans primitiv, încântător, în care fiecare mușchi era controlat perfect. Nu era violență sau frenezie.

„Nu va dura mult.“

Alexandra clipi de câteva ori, blocând cuvintele.

Dacă totuși cu soțul ei avea să dureze? Dacă se gândea, nici una dintre întâlnirile ei anterioare cu Redmayne nu fusese scurtă. Și, din câte își putuse ea da seama, cât se satisfăcuse singur durase mai mult decât tot chinul ei cu de Marchand.

Nu părea să se grăbească prea tare să termine. Era ca și cum învățase să devină răbdător cu agonia care îi cuprindea chipul.

Aproape... că se bucura de asta.

Briza îi lipi cămașa de noapte de trup, făcându-i sfârcurile atât de tari și de sensibile, încât nu mai putu rezista.

Alungă senzația gândindu-se că era singura creatură care să se fi strecurat atât de aproape de ducele de Redmayne fără ca el să știe. El era mereu pregătit. Vigilent. În chinurile acestui act desfrânat, încântător, el devenise vulnerabil, și totuși supraomenesc de masculin.

– Dumnezeuule, icni el, mâna alunecându-i mai repede, degetele încordându-i-se. Alexandra!

– Piers!

Capitolul 26

La auzul numelui său, Piers se ridică și își trase așternuturile peste vintre. Vederea ei nu reuși să îi strunească extazul care se aduna în greutatea gemene de sub sexul lui.

O considerase pe Alexandra o nălucă pe care o invocase, o fantezie închisă în dorință. Dezbrăcată. Eterică, efemeră. Posesoarea unei frumuseți delicate, nepământești.

Asta dacă nu ar fi fost nesiguranța care scânteia în privirea ei de caramel, arzătoare.

Înmărmurit, închise ochii și-i deschise iar, pentru a se asigura.

La vederea ei, mădularul lui fu copleșit de o convulsie dureroasă, atât de agonizantă, încât îl făcu să strângă din dinți.

În fantezia lui, ea își aluneca trupul lucios pe mădularul lui, sânii ei perfecți, obraznici legănându-se în cea mai tentantă manieră de fiecare dată când coapsele ei le întâlnea pe ale lui.

În mod miraculos, iată-i acolo. Ea era acolo. În dormitorul lui. Palidă, mândră și dezbrăcată, tremurând în briza care-i flutura șuvițele grele, făcându-le să strălucească precum cosițele unei zeițe păgâne.

El își îndepărtă privirea de sfârcurile ei rozalii.

— Alexandra. Ce... faci?

— Mi-ai strigat numele.

Ea își trecu limba peste buza inferioară, în timp ce ochii ei rămaseră blocați pe așternutul care abia ascundea culmea erecției lui.

El zâmbi. Cât timp stătuse ea acolo? Oare cât timp îl văzuse satisfăcându-se cu ea în minte?

Dumnezeule, dar mintea lui nu ar fi putut invoca ceva la fel de magnific precum realitatea.

— Mi-ai spus numele pentru că... pentru că ți-ai imaginat că eu îți făceam... asta?

Ea arătă spre mâna lui, care acum ținea așternutul peste el.

Peste dorință se suprapuse panica, în timp ce el îi analiza trăsăturile frustrant de calme. Era dezgustată? Excitată? Speriată?

Oare ce să răspundă el?

Decise să-i spună adevărul. În cel mai rău caz, ar face-o să se repeadă de cealaltă parte a ușii. Nu se putea gândi la un alt motiv pe pământul ăsta blestemat pentru care ea se afla acolo cu el decât...

— Nu, Alexandra. Nu, nu mă satisfăceai cu mâna ta, nu în mintea mea.

— Eu eram... tu erai... în mine.

El rămase fără suflu. Inima îi încetini, se opri și apoi bătu din nou cu putere, amenințând să-i iasă din piept. Și totuși, îi răspunsese cu onestitate:

— Da.

Ea se apropie.

– Eram deasupra ta?

El ridică mâna.

– Nu face asta.

Ea ezită, simțindu-se rănită.

– Alexandra, se grăbi el să spună cu voce groasă. Dacă te mai apropii... Fir-ar, sunase ca o amenințare! Adică... Nu trebuie să faci asta. Ți-am spus că nu te voi atinge.

– Știu.

Ea se opri chiar în fața lui, cu sânii la numai câțiva centimetri distanță de gura lui. Genunchii ei aproape că-i atingeau pe ai lui. Era un chin. O tortură. Era un iad de-a dreptul. El se ținu însă de cuvânt, lovind cu pumnii în așternuturi.

– Te vreau, Piers!

Gura i se umezi, mușchii i se încordară, iar mădularul insistă să se miște spasmodic între picioare.

O șuviță rebelă îi căzu ei pe față, iar el tânji să i-o îndepărteze, să mângâie catifelarea obrajilor ei.

– Ești sigură? Vreau să fii sigură.

– Nu eram, îi răspunse ea cu privirea timidă, în ochii ei sclipind atât de multe lucruri, nici unul legat de sex. Nu până când am venit aici și te-am văzut... astfel.

El își reprimă un val de stinghereală deoarece fusese prins într-un moment atât de sincer de exprimare a nevoii.

Degetele ei fură cele care-i îndepărtară părul negru răzleț de pe frunte, atingerea ei fiind rece pe pielea lui care ardea de dorință.

– Tot ce știu înainte de tine este... Căută cuvintele, îndepărtându-și privirea. A fost forțat și repede.

El emană o parte din căldură, înlocuind-o cu un val de suferință și furie. Se gândi că voia să știe ce i se întâmplase și cum.

Cât de mult greșise. Numai faptul că aducea vorba despre asta îl distrugea.

– Dar tu ai fost.... lent adineauri, continuă ea. Precaut.

Ea se aplecă spre el, lăsându-și mâna să alunece pe brațul său până când îi cuprinse încheietura.

Uluit și de-a dreptul pietrificat, Piers rămase mut, cu ochii larg deschiși, în timp ce ea îi ghida mâna prin părul moale dintre picioarele ei. Ea îi apăsă degetele acolo, iar acestea alunecară cu ușurință între faldurile umflate, întâlnind mătasea caldă, umedă.

Gâfăiră amândoi, împărtășind un fior de neîncredere ca urmare a scânteii care se aprinse între ei.

— Vreau să fii tu ultimul bărbat care m-a pătruns. Ghidându-i încheietura, ea îi roti degetul pe clitorisul ascuns între faldurile închise, privirea devenindu-i la fel de umedă precum dorința. Vreau să fii tu. Soțul meu...

Auzise suficient.

Piers se ridică, se întinse spre ea și o trase peste el. Putea face asta. Avea să facă asta, ceea ce îi promisese de la început. Avea să înlocuiască amintirea unui alt bărbat cu nimic în afară de o beatitudine zdruncinătoare.

Alexandra nu își dădu seama de ce efort fusese nevoie pentru a se oferi astfel și pentru a cere până când el nu luă mantia seducătorului de pe umerii ei.

Redmayne rămase așezat și păstră așternutul peste șolduri în timp ce-i ghida picioarele pentru a-l încăleca.

Rămaseră astfel, împărtășind uluirea, ochii lui cercetându-i pe ai în căutarea unui motiv pentru care să nu o facă.

Nu găsi nici unul, căci ea nu i-l oferise.

Alexandra se sprijini pe umerii lui puternici în timp ce el își trecu un braț peste talia ei, înfășurându-i picioarele în jurul lui. Ei îi plăcea asta, îi plăcea să fie deasupra lui. O privea de sus pe bestia speriată și primitivă pe care o țintuia sub ea. Simțea o putere viguroasă și feminină. Una care îi făcea picioarele să tremure și privirea să i se încetoșeze, ca și cum vederea ei îl îmbăta.

Când buzele lor fuzionară, concepția ei asupra realității se schimbă. Și alte părți ale lor se contopiră. Inimile. Sufletele. Poate și destinele.

Ea fu cea care își încurcă limba cu a lui, care îl gustă, făcând cercuri umede. Care îl penetră.

Cu un geamăt grav, primitiv, mâinile lui își începură magia.

Deși sărutul lui deveni mai feroce, degetele sale o mângâiau lent, reacomodându-se cu căldura faldurilor sexului ei, răspândind dorința umedă pe care o găsisese acolo spre perla excitată care pulsa deasupra. El apăsă cu multă tandrețe pielea pe care o prinsese între degetul mare și arătător, frecând-o cu atâta îndemânare alunecoasă, încât ea văzu stele verzi.

— Piers! șopti ea sărutându-l. Sunt deja... Voi...

—Știu.

Răspunsul lui fu incredibil de masculin. Fu atât de plin de ardoare și de aroganță, iar ea nu avu timp să se arate deranjată de asta, căci el făcu ceva mult mai enervant.

Se opri.

Degetele lui părăsiră mugurele umflat și dureros și coborî pentru a înconjura deschizătura intimă, zgâriind-o ușor cu vârfurile aspre ale degetelor sale.

Mușchii intimi pulsau sub atingerea lui, contractându-se, invitându-l.

La început, el testă, trăgându-se înapoi pentru a-i urmări expresia în timp ce degetul lui se cufunda mai adânc. Suficient de adânc pentru ca palma să-i ajungă între coapse.

—Ești atât de udă, șopti el direct. Dar vreau mai mult. Vreau să fii gata.

—Sunt gata, gâfâi ea, luptându-se cu dorința de a se zvârcoli și de a se smuci.

El răspunse provocării ei retrăgându-se și pătrunzând-o încă o dată, de data asta cu două degete.

O senzație de dilatare o ului, dar nu simți durere atunci când el o pătrunse și mai profund, apăsând cu podul palmei clitorisul tremurând.

Magice. Acele mâini magice.

Îi șopti numele. Îl gâfâi în timp ce el crea o frecare delicioasă în ritmul acela plin de tandrețe. Degetele lui păreau în același timp străine și fantastice înăuntrul ei, dar podul palmei fu cel care apăsa pe clitorisul vibrant, provocând cel mai intens răspuns.

Cu picioarele depărtate și cu nimic în afară de brațul lui care să o împiedice să cadă, zvârcolirea ei se rezuma la mișcarea frustrată a șoldurilor. Legănatul se accentuă, până când începu să-i călărească mâna cu o nevoie nerușinată în timp ce o tensiune plăcută se aduna între picioarele ei.

El revendică un alt sărut în timp ce coapsele ei se cutremurară, eliberând un alt val de umezeală în jurul degetelor lui, în vreme ce el o conducea în acel loc minunat, tensionat, aproape de extaz.

Încă o dată, se retrase.

Ea scânci lipită de buzele lui, inconștientă, coapsele ei avântându-se înainte, căutând magia.

—Știu, draga mea, bâigui el, cu vocea biciuită de o suferință subtilă similară. Ți-e teamă?

- Nu.

Era îngrozită. Torturată. Și avea atâta nevoie de eliberarea pe care el i-o putea oferi, încât ar fi putut muri de dorință.

Ochii lui sclipeau aproape argintii în lumină, în timp ce o cerceta, descoperindu-i teama pe care ea se străduia să o ascundă. Așezându-și mâinile tandre pe coapsele ei, el se îndepărtă de ea, întinzându-se pe spate pe pat.

Vântul se simțea minunat pe pielea ei, deja alunecoasă datorită luciului dat atât de pasiune, cât și de frică. Îi întărise sfârcurile și îi ridicase părul de la ceafă.

- Dacă mă vrei înăuntrul tău, soție, mă poți avea după bunul tău plac.

Ochii lui străluceau cu o nevoie aproape fanatică. O foame soră cu venerația. Se întinse sub ea, oferindu-i-se trup și suflet. Un sacrificiu și o rugămintă.

Ea se holbă la trupul magnific, cuprinsă de poftă.

Niciodată nu îi trecuse prin cap că el nu avea să o ia. Că nu avea să o pătrundă. Să o ținuiască.

Că ea avea să îl primească.

Alexandra privi în jos, așa cum stătea călare peste coapsele lui, unde forma formidabilă a sexului lui ridica așternutul.

- Eu... eu nu știu cum să te satisfac, mărturisi ea, brusc descurajată.

El o privi cu o răbdare atât de tandră și de sinceră, încât ea se emoționă.

- Nu ai aflat până acum, Alexandra, că tot ce faci tu mă satisface? Este de ajuns să te privesc pentru asta. Să te ating și să te sărut. Parfumul, gustul și trupul tău sunt cele mai mari plăceri pe care le-am cunoscut vreodată. Tot ce faci dincolo de asta...

Cuvintele lui se pierdură într-un șuier reținut atunci când ea se apropie și îl acoperi, strângându-și degetele în jurul bazei erecției lui. Era mai cald decât își imaginase ea. Mai fierbinte chiar decât trupul lui arzător.

Fascinată, își trase mâna de-a lungul coloanei, către vârful umflat, minunându-se de catifelarea pielii ce aluneca peste fierul de neclintit de dedesubt.

Era mare, se temea ea. Copleșitor de mare. Și totuși, atât de diferit de ceea ce se așteptase ea să găsească.

Cum putea un o anexă atât de boantă și de mătăsoasă să provoace durerea ascuțită, devastatoare pe care o experimentase înainte?

Nu era posibil, hotărî ea. Nu avea să o facă. Nu de data asta.

Piers nu ar răni-o.

Știa asta din modul respectuos în care îi șoptea numele. După prinsoarea grijulie cu care îi susținea coapsele. După forța acestui act pe care îl lăsase cu totul în mâinile ei.

După modul în care el își închidea ochii, încercând să ascundă vulgaritatea dorinței lui primare pentru ea.

Ea voia să îi spună că nu trebuia să o facă.

Ea ardea la fel de fierbinte. El o dusesese într-un astfel de loc, descoperise o latură a ei atât de plină de nevoie, de nerușinată, de insolentă, încât o dorință obsesivă pentru trupul lui copleșea temerile și îndoielile pe care le-ar fi putut avea.

Poate ar fi fost diferit dacă ar fi stat deasupra ei. Sau în spatele ei. Dacă ar fi constrâns-o și ar fi tras-o de păr.

Dar astfel... cu trupul lui incredibil întins sub ea, cu dorința lui reținută de lanțurile de fier ținute într-o strânsoare strașnică....

Tot ce-și dorea era să se elibereze peste și în jurul lui. Să-i stingă nevoia și să-i îndeplinească dorințele.

Își trecu un deget curios pentru vârful sensibil al sexului său, găsind o umezeală ciudată, mătăsoasă.

El își întoarse capul într-o parte, pieptul lui ridicându-se cu respirații obosite, mușchii încordați din cauza efortului de a se stăpâni.

Era timpul. Era timpul eliberării lor din lanțuri.

Ea se ridică, așezându-l în dreptul deschiderii ei, împrăștiind căldura înviorătoare pe coroana sexului său.

În timp ce cobora lent, deschizându-și trupul, nici unul din ei nu mai respiră.

Ea îngheță. Pentru ceea ce păru o eternitate, tremură deasupra lui, paralizată, incapabilă să înainteze, incapabilă să se retragă. Părea... părea...

Nu știa cum se simțea. Nu o durea. Dar nici nu era ceva plăcut. Sau în regulă. Nu așa, cu trupul expus și cu fața lui întoarsă într-o parte.

El se gândise să-i ofere autonomie. Să o salveze de mâinile lui lacome și de dorința lui puternică. Ea se gândise că o putea face singură.

Greșiseră amândoi.

Ea se retrase, lăsându-i sexul să-i cadă pe coapsă.

— Piers, șopti ea, urând tonul disperat din vocea ei. Eu... am nevoie de tine.

Avea nevoie să simtă brațele lui în jurul ei. Protecția pe care trupul lui i-o oferea, chiar dacă această protecție era numai în mintea ei. În propriile amintiri.

El fu acolo în clipa în care ea rosti cuvintele. Era acolo, îmbrățișând-o, cu fruntea lipită de a ei, respirația lui hrănindu-i plămânii chinuiți.

— Eu... eu am nevoie să faci tu asta, mărturisi ea șoptit.

El înlemni, o mantie de venerație acoperindu-i în timp ce el se ridică și ghidă mädularul spre pielea umflată, umedă. Zăbovi la intrarea ei, așezându-se acolo înainte să-și elibereze organul, ambele mâini sprijinindu-i umerii.

— Ce fac acum? întrebă ea.

— Sprijină-te de mine, Alexandra, șopti el, aducând-o mai aproape de el. Fii aici! Fii cu mine!

Îi sprijini capul de umăr, îngropându-și fața în părul ei în timp ce-i încuraja coapsele tremurânde să se relaxeze.

În cele din urmă, o făcură.

Nu era ca și cum ar fi înțepat-o cu sulița. Nu chiar. Era mai degrabă ca și cum carnea ei feminină se modela pe lungimea lui umflată în timp ce se topea în jurul lui. Numai până la un punct. După ce ajunse atât de departe, mușchii ei interni se încordară, închizându-i într-o luptă sexuală pe care el nu îndrăznea să o poarte.

— Dumnezeule mare, femeie! Gâfâi de parcă simțea durere. Ești atât de... strâmtă!

Ea voia să-l întrebe dacă era de bine. Să îl mângâie și să îl încurajeze la fel cum făcuse el, dar singurul lucru la care se putea concentra era pulsul prelung, tensionat al pielii ei intime în timp ce se chinuia să-i accepte lungimea. Ea se încovoie puțin, sperând să-l tragă mai adânc, dar nu reuși decât, poate, un centimetru.

El înjură gâfâit.

— Spune-mi să mă opresc, o imploră el. Nu vreau să te rănesc!

— Nu te opri, gâfâi ea, împingându-și șoldurile, căutând eliberarea despre care știa că o aștepta la sfârșit. Numai că... numai că... te rog!

El înțelese rugămintea, iar degetele lui îi cuprinseră șoldurile, trăgând-o în jos pentru a-i întâlni șoldurile cu o singură penetra-re puternică.

Ea țipă, incapabilă să se controleze.

– Îmi pare rău, spuse el gătit, încercând să se retragă.

– Nu! Ea își încleștă brațele în jurul lui, împingându-și șoldurile spre ale lui. Nu te mișca!

Ordinul ei era o șoaptă șuierată, eliberată de un gât în care stagneră un milion de emoții diferite.

El se supuse.

La început, nu-l simți decât pe el înăuntrul ei. Acest organ străin, feroce, care pulsa, din carne neînduplecată și caldură. Ea rămase așa un moment, simțind. Experimentând. Analizând.

Nu era durere. Nu era chin. Era numai această presiune inconfortabilă la început, care lăsă rapid loc unei împliniri îmbucurătoare.

Respirația începu să se precipite în timp ce se dezlănțuia.

Nu era durere. Numai Piers.

Acest bărbat, care era mult mai mult decât ce se afla înăuntrul ei. Era respirația blândă din urechea ei. Pielea fină întinsă pe frânghiile de fier ale umerilor și ale coloanei în timp ce ea îl apuca precum o femeie care era gata să uite de ea.

Forța tandră a brațelor care o învăluiau într-un cocon confortabil îi susținea toată greutatea. Părul aspru și mușchii pieptului îi zgâriau sânii sensibili în timp ce ea și-i strivea de el.

Părul moale al picioarelor lui solide îi gădila pielea subțire, sensibilă a interiorului coapselor.

Era toate aceste lucruri și mult mai mult decât își putuse ea imagina.

Protectorul ei. Soțul ei.

Iubitul ei.

Deși fiecare instinct primar pe care-l avea Piers îi striga să se miște, să împingă, să posede, el se luptă cu toată ferocitatea adversarului.

Asta fiindcă instinctul de a proteja această femeie de orice amenințare devenise cel mai puternic dintre ele.

Chiar dacă acea amenințare era propria lui nevoie primară.

În plus, se afla înăuntrul ei. În sfârșit! Era închis într-un trup mai frumos, mai strâmt și mai umed decât putuseră cuprinde fan-teziile lui.

Era de ajuns.

Și totuși, nu avea să fie niciodată de ajuns.

Era mai mult decât îndrăznise el să spere. Mai mult decât merita – acest cadou al încrederii ei splendide.

Și totuși, dorea mai mult.

Dacă atât de departe putea merge ea în seara asta, el înțelegea.

Dacă ea avea să se retragă acum, avea să ia cu ea o fărâma din sufletul lui.

Era cel mai dificil lucru pe care-l făcuse vreodată, acela de a se pregăti să îi dea drumul dacă teama avea să o copleșească.

„Lasă-mă să-ți arăt cât de frumos poate fi“, o încurajă el în gând. „Lasă-mă să te revendic, astfel încât să nu mai aparții trecutului.“

Încet, în secvențe infinite, ea se relaxă deasupra lui, sexul devenind un înveliș modelat pe lungimea dinăuntru ei. Strânsoarea lui se mai relaxă, respirația se mai reglă chiar dacă mușchii ei se topeau odată cu ai lui.

Măinile ei mici, delicate începură să exploreze cu mișcări ușoare spatel, coborând de-a lungul coloanelor de mușchi care-i flancau coloana vertebrală.

Piers îi întoarse mângâierea, trecându-și mâinile aspre peste omoplații ei, cartografiindu-i panta taliei, bucurându-se de catifelarea pielii ei albe.

Își dori să-i poată vedea fața, și totuși nu era gata ca ea să-l privească. Aprecie respirațiile de pe gâtul lui, încrederea inerentă din ele. Intimitatea.

– Foarte bine, șopti ea.

– Foarte bine, răspunse el.

Nu trebuia ca ea să spună mai multe.

El își arcui ușor spatel, apăsând pe saltea, retrăgând numai baza mädularului său înainte să o pătrundă cu o mișcare blândă, plină de tandrețe.

Fricțiunea era neglijabilă, dar era tot ce aveau nevoie pentru o plăcere chinuitoare, remarcabilă, care înflorește între ei.

Ea respira precipitat în timp ce el o legăna ușor, unduindu-și șoldurile, rămânând adânc înăuntru ei, apăsându-i pe pânțele.

Simți că ar putea muri din cauza plăcerii!

În cele din urmă, ea se retrase puțin pentru a-l privi, pe chipul ei citindu-se un amestec de uluire și venerație.

Și plăcere.

Mai mult. Avea nevoie de mai mult. El îi putea oferi mai mult.

Își linse degetul și-l lăsa între ei, acolo unde ea era atât de mică, de delicată și totuși spectaculos de strâmtă în jurul lui. El mângâie clitorisul umflat, destins.

Ea eliberă un sunet jos și încântător, de parcă ar fi tors o leoaică. Degetele ei traversară coloana gâtului, alunecându-i în păr.

Atunci când el împinse iar, ea strânse mai tare, eliberând un sunet discret de încurajare.

Instinctiv, își puse mâna la gură.

— Nu, spuse el gătit, sărutându-i degetele fără să întreruptă ritmul lent, constant. Nu este cazul să-ți reprimi plăcerea. Cânt-o în noapte, iubita mea soție! Lasă-i să știe că ești a mea și că numai eu te pot face să te simți astfel.

Linse vârful degetelor, apoi îi mângâie părul.

Dumnezeule, iubea când făcea asta. Își lăsa capul pe spate, astfel încât să poată controla sărutul lor fierbinte, alunecos.

Simți o bucurie triumfătoare atunci când șoldurile ei începură să danseze ademenitor. Se unduiau și se învârteau în ritmul lui.

El își sincroniză atingerile limbii cu ritmul șoldurilor, atingerea ușoară ca pana a degetului său fiind ca o percuție care îi făcea șoldurile să vibreze. Privirea i se întunecă, devenind decadentă, abisuri întunecoase ale unei dorințe inimaginabile.

— Piers, îl avertiză, spasme mici intensificându-se în pielea feminină care îi învăluia mădularul.

— Nu aștepta după mine! șopti el asaltând-o cu săruturi fierbinți și cu mișcări puternice ale limbii.

Adevărul este că ar fi putut avea orgasm în momentul în care ea își înfășurase degetele subțiri în jurul lui.

Blestemat să fie dacă avea să termine așa repede. Jurase că avea să o facă să fie udă și epuizată înainte să termine și el, și, în acest moment, era numai una din cele două.

Foarte udă.

El își cufundă degetul mai mult, atingând demonic locul unde trupurile lor se uneau, adunând umezeala abundentă, pe care i-o întinse peste clitorisul vibrant.

Buzele ei se desprinseră de ale lui în timp ce ea se arcuia, lăsându-și capul pe spate cu un geamăt.

Tremura peste el, sexul ei mulgându-l în valuri ritmice, voluptoase. Părul ei desprins îi atinse spatele, iar degetele ei îl trăgeau de păr în timp ce tremura într-un orgasm prelung și extravagant.

Orgasmul îi pulsă prin mădular, gata să explodeze, și Piers își mușcă limba cu putere. Nu încă.

Nu până când ea nu avea să îl implore să se oprească.

Alexandra căzu peste soțul ei, se ghemui pe el, permițându-le pulsurilor ei voluptuoase de plăcere lichidă să se elibereze.

Uluită și umilită, se minună de libertatea și profunzimea a ceea ce experimentase. Ce frumusețe văzuse în spatele pleoapelor în timp ce cunoștea extazul. Dansurile de lumină și bucuria electrică făceau parte din el, din ceea ce îi făcuse ei.

Avu nevoie de numai câteva guri de aer pentru a-și da seama că el era înăuntrul ei, la fel de tare și de fierbinte, trupul lui fiind încă tensionat, în timp ce chipul se străduia să își păstreze detașarea, pierzând însă repede bătaia.

— Tu... tu nu...

Deși mușchii lui erau încordați, îi cuprinse cu blândețe chipul în mâini.

— Ai terminat, Alexandra?

Adresă întrebarea găuit, înainte să-și coboare buzele pe gâtul ei, gustând sarea și moscul de pe pielea ei.

— Ce vrei să spui?

— Lasă-mă să te întind sub mine, îi ceru el găuit, cu buzele coborându-i pe gât și pe piept.

Am nevoie să te văd. Să văd asta. Se mai legănă puțin pe pielea ei, încă tremurând. Am nevoie să gust... Îi ridică un sân, acoperindu-i sfârcul cu fierbințeala decadentă, umedă a gurii lui.

Indecența cererii lui, împreună cu poziția sa, fu de-ajuns pentru a stârni o excitare apatică în vintrea lui.

— Da, șopti ea, în timp ce el își mută atenția asupra celui alt sân.

Făcu ochii mari atunci când el se retrase, și brusc ea se trezi pe spate, cu picioarele depărtate de greutatea mâinilor lui.

— Dumnezeuule, băgui el. Ești atât de roz, de perfectă!

Cu o privire de un albastru glacial, se așeză deasupra ei, atingându-i pielea delicată cu limba, deschizând-o cu atingeri hotărâte, și, în mod miraculos, o nouă dorință se construi în vintrea ei. Odată ce șoldurile începură să i se ridice de pe pat, își concentră atenția spre singurul loc despre care ea știa că avea să explodeze curând cu tremurări fierbinți de plăcere.

Încă o dată, el se retrase chiar înainte ca ea să se elibereze, prădându-i trupul ca jaguarul care-i furase frumusețea sau care i-o făcuse cadou.

Alunecă în ea cu o mișcare fluidă, încântător de frumoasă, stabilind un ritm hotărât, controlat. Ochii lui alerti îi analizau chipul, reperându-i expresiile.

Ea îi simți ezitarea. Reținerea persistentă. Își trecu mâinile peste mijlocul lui și chiar mai jos, împingându-l mai adânc.

— Mai mult, șopti ea, simțindu-l tensionat, observând confuzia din ochii lui. Mai mult, repetă ea, ridicându-și coapsele pentru a le întâlni pe ale lui.

Mișcările lui se iuțiră, deveniră mai profunde, ridicând-o mai mult.

Ea adora asta, adora moliciunea saltelei la spate, greutatea lui deasupra ei. Se simțea protejată. Se simțea... glorioasă. Constată că putea controla ritmul cu șoldurile, ridicându-se mai repede, mai în forță, luându-l pe tot înăuntru cu toată ferocitatea lui animalică, cu toată grația lui nobilă.

Cu toată dorința, îl făcea să-și piardă controlul.

El se umflă înăuntru ei, devenind incredibil de gros, găsind în trupul ei un loc la fel de potrivit pentru a fi satisfăcut precum perla de la exterior.

Alexandra fu din nou învăluită de plăcere, de data asta mai intens decât înainte, asaltată de o ploaie de pulsații care-i treceau prin vene, până când degetele de la mâini și de la picioare fură infuzate de scânteii și sclipiri.

Nu o făcu să uite de ea. Nu de data asta. Privea cu o uimire fascinantă în timp ce el o urmă în acel loc. Șoptindu-i numele, gemându-l, mârâind în timp ce jeturile de lichid ale eliberării lui îi învăluiau pânțele.

Se gândea că acum era cel mai frumos. Neajutorat în fața plăcerii, acaparat de căldura și de supunerea trupului ei. Fiecare tendon i se încorda de o beatitudine care părea să se asemene cu a ei, poate chiar întrecând-o în timp ce convulsii somptuoase puneau stăpânire pe trupul lui vânjos înainte să facă o ultimă mișcare înăuntru ei.

Rostogolindu-se pe o parte într-un colaps controlat, o luă cu el. O trase peste el și îi împrăștie părul pe piept, nepăsându-i de trupurile lor lipicioase din cauza sudorii sau de urmele plăcerii lor.

Respirau împreună în tăcere, permițând vântului să le răcească trupurile în timp ce fiecare profita de o clipă pentru a contempla enormitatea cataclismică a ceea ce tocmai se întâmplase între ei.

După o clipă, fiori reci îi cutreierară pe piele. Redmayne îi sărută umărul și se dădu jos din pat, înmuie o cârpă în ligheanul cu apă curată și se întoarse pentru a i-o oferi cu blândețe.

Apoi, o băgă sub așternuturi și o așeză pe o parte, cu fața la el, creând un cocon cu trupul înainte să o asalteze cu săruturile lui nestăvilite.

O privi lung, cercetător.

— Alexandra, spune-mi sincer. Ești...

— Cred că este posibil să te iubesc.

Ai fi putut crede că băguise asta fără să gândească. Dar nu o făcuse. Nu de data asta. Pur și simplu, nu voia să răspundă la întrebarea pe care el era pe cale să i-o adreseze. Căci răspunsul ar fi atât da, cât și nu.

El nu ar fi părut mai uluit nici dacă ea i-ar fi străpuns inima.

— Crezi... este posibil...

Ea oftă, privind în sus. Se întorseseră la faza cu repetatul.

— Nu am avut vreodată o definiție a iubirii. Ea își trecu mâna peste puful fin de păr de pe pieptul lui, simțind bătaile rapide și puternice ale inimii lui. Cea despre care ea nu era sigură că îi aparținea. Sau că avea să îi aparțină vreodată. Dar mă gândesc că dacă nu-mi pot imagina viața fără tine... Dacă mă simt atât de atașată, atât de dedicată ție... Atât de extrem de posesivă.... Asta trebuie să însemne ceva, nu? Dacă am încredere în tine pentru a face asta... Râse obosită. Te cunosc de numai nouă zile. La miezul nopții, vor fi zece. Dar deja nu îmi mai pot imagina zilele care vor urma fără tine alături. Ție asta nu îți seamănă a iubire?

— Alexandra, eu...

Ea îi acoperi buzele cu trei degete, unul peste cicatricea ei preferată, reducându-l la tăcere.

— Nu trebuie să spui nimic. De fapt, mi-aș dori să nu o faci. Nu în seara asta. Aveam nevoie numai ca tu să știi asta.

Ea se ghemui în trupul lui și fu înduioșată când el o trase mai aproape fără ezitare. O nouă emoție se strecură în îmbrățișarea lui.

Posesia, îi plăcea ei să creadă.

Alexandra se uită la ceasul de pe poliță, mulțumindu-se să contorizeze ritmul respirațiilor lui. Mai era o oră până când trebuia să plece.

Simți de parcă lumea se sfărșea când se gândi că trebuia să părăsească siguranța brațelor lui.

Simți picioarele lui apăsând pe ea și pe el tresărind în vis. Un sfoarăit silențios, masculin răsună în el. De așteptat!

Ea zâmbi, fericită că el putea dormi.

Măcar unul din ei trebuia să o facă!

Capitolul 27

Redmayne avu un presentiment rău care-l trezi dintr-un somn liniștit, lunguros. Amețit, se simțea de parcă l-ar fi trezit însuși diavolul.

Simțind nevoia de confort, se întoarse spre soția lui, dar fu surprins să vadă că era singur în pat.

Se ridică și-i strigă numele, în timp ce așternuturile alunecau de pe trupul lui gol.

Vântul nu mai răcorea pielea lui fierbinte, dar, în schimb, adăuga un fior perfid sentimentului său apocaliptic.

„Nu fi un prost melodramatic“, se dojeni el. Nu trebuia să permită evenimentelor din urmă cu două săptămâni să-i afecteze autocontrolul. Avea nevoie să rămână ager. Sigur pe el. Să-și ascută instinctele și să-și țină spiritul treaz.

Era singura manieră prin care putea să-și protejeze soția până când avea să se ocupe de amenințare.

Așternuturile erau suficient de reci pentru a-i spune că locul era gol de ceva vreme. Prea mult pentru un drum la toaletă. Gândul îi displăcu profund.

Se ridică, hotărât să meargă să o găsească.

Poate se întorsese în camera ei, neobișnuită să doarmă în alta. Făceau progrese spre vindecare, dar asta nu însemna că nu-i trebuia mult spațiu și răbdare. Ea fusese atât de obișnuită cu propria-i suveranitate, iar el i-o furase.

Cele mai nobile cupluri dormeau separat. Poate asta prefera și ea.

Ei bine, nu și el! Avea să facă orice pentru a o determina să se răzgândească.

Se întinse să închidă fereastra, pierdut în gânduri.

Mâna îi înlemni pe toc, în timp ce o sprijini alături și pe cealaltă, atunci când văzu o siluetă în mantie înconjurată de lumina unui felinar alergând prin noaptea de nepătruns. Vântul îi îndepărtă gluga de pe cap, descoperindu-i coada împletită lungă de o culoare extraordinară.

Știuse cine era înainte să-i vadă părul. Sigur că da. Îi învățase mer-sul, înălțimea, mișcările. Analizase totul la ea fără ca măcar să vrea.

Vru să deschidă larg fereastra și să strige după ea.

În stupefacția lui somnoroasă, aproape făcu asta.

Realitatea îl înlemni. Ea părăsise patul lui la... Se uită la ceas. La aproape miezul nopții, iar acum se îndrepta singură spre catacombe.

Catacombe pe care intenționase să le cutreiere pentru a găsi indicii despre persoana care încercase să-l omoare.

În mintea lui alergau milioane de gânduri, suspiciuni și tăgăduiri, și-și trase pe el pantalonii, o cămașă, o haină neagră și cizmele.

Ce naiba pune la cale? La ora asta, nu putea avea de gând decât câteva lucruri, și fiecare scenariu care i se strecura în minte era mai sinistru și mai jignitor decât precedentul.

De dimineață, el îi oferise o avere în numerar. Oare era posibil să-l părăsească? Oare partida lor de amor năucitoare nu fusese decât un rămas-bun în semn de recunoștință.

Oare în tot timpul acesta intenționase să-l părăsească?

Un gând întunecat îl făcu să ia cu el pistolul și să-și îndese cuțitul la cizmă.

Poate că ea se întâlnea cu cineva.

Un prieten la ananghie? Un complice?

Un amant?

Urlă în sinea lui. Fusese atât de prudent, atât de suspicios.

Își reaminti fiecare interacțiune a lor de când se întâlniseră, căutând un indiciu, oprindu-se pentru a privi patul, respirând anevoios.

S-ar fi putut preface în atâtea privințe. Comportarea ei, povestea, bunătatea.

Dar nu și asta. Comportarea unei femei ar putea mima plăcerea, dar trupul ei nu. Tremurul. Nevoia. Uluirea. Umezeala, orgasmele năucitoare.

Dar toate celelalte lucruri? Dar...

„Cred că este posibil să te iubesc.“

De ce ar spune asta dacă intenționa să plece? Dacă intenționa să se vadă cu alt bărbat?

Oare era posibil ca ea să fi vrut să-l amăgească într-atât încât să fi fost capabilă de o confesiune atât de lipsită de suflet?

Încă din momentul în care o întâlnise, ea devenise slăbiciunea lui. O femeie uluitoare, seducătoare, exasperantă, descumpănitoare. Una pe care el și-o dorise cu disperare.

În tot timpul acesta, oare inima ei aparținuse altui bărbat?

Refuza să creadă asta, să creadă că ea l-ar distruge iremediabil.

Inima lui era străpunsă de ghearele reci ale neîncrederii și ale groazei, care o înghețau făcând-o casantă și amuțită.

Femeile erau în stare de orice, nu? În lipsa duelurilor onorabile, al profesiilor profitabile și al mijloacelor sociale pentru a supraviețui, ele trebuiau să găsească o modalitate de a dobândi puterea prin orice mijloace necesare, nu? Ele erau prizonierele moravurilor sociale ale bărbaților, erau la mâna lor, astfel încât, pentru a obține ceea ce își doreau, apelau adesea la fapte uluitoare de manipulare brutală.

Mama lui, fosta lui logodnică, amanta lui...

Soția lui?

Se luptă cu impulsul de a ieși în grabă din apartament și se fu-rișă afară din hotel, pornind pe urmele ei cu pas hotărât, dar discret. Nu luă cu el un felinar, obișnuit fiind să meargă prin noapte, folosindu-se de luna argintie și de lumina felinarului din depărtare.

Soția lui avea motive să urască bărbații. Căci, indiferent de cât de suspicios devenea, nu putea nega că trauma ei fusese reală.

O strânsese la piept când o simțise cu inima frântă. Oare îi fusese distrusă și sănătatea mintală?

Se însurase cu o femeie excepțională, dar oare nu se știa deja, din punct de vedere social și medical, că exista o linie fină de demarcație între nebunie și inteligență? Oare era posibil să fie atât victimă, cât și inițiatoarea unui plan viclean? Oare se măritase cu el plănuiind de la început să devină văduva lui bogată, așteptând să dea lovitura fatală până când avea să intre în posesia unei mici averi cu care să dispară?

Nu era inofensivă. Știa cum să mânuiască un pistol.

Chiar acum, el s-ar fi putut îndrepta spre o capcană.

Deși toate aceste suspiciuni înfigeau cuie în sicriul de gheață care-i înconjură inima, el le respingea cu violență.

Cu cât își dorea mai mult să aibă încredere în ea, cu atât mai mult mintea lui părea să șovăie din cauza suspiciunilor tumultoase care semănau cu paranoia.

Nu credea că ea încerca să-l rănească.

Era Alexandra. Era miloasă, dar și hotărâtă. Era sinceră, dar și enigmatică. Rațională, cu capul pe umeri, încântătoare.

Cu toate acestea, avea secrete, nu? Le văzuse stând la pândă în umbrele din ochii ei. Se gândise că scăpase de ele, că el reușise să le îndepărteze.

Se părea că nu.

„O cunoști de numai zece zile“, îi șoptea rațiunea.

O altă senzație îl înfioră, făcându-l să se vâre sub haină și să privească atent în noapte.

Se simțea ca și când diavolul era prin preajmă, încercând să profite de puțină lumină care străbătea întunericul. Instinctele de vânător ale lui Piers simțeau că pericolul plana. Nu era o ființă, ci un gol. Cineva sau ceva găunos, abisal, înfometat.

Încă un prădător?

Cu mâna pe armă, își urmări soția prin întuneric, cum făcuse cu atât de multe creaturi, intenționând să o urmeze până la sursa misterelelor ei.

Alexandra își îndreptă pistolul spre umbrele de dincolo de locul unde lumina felinarului dansa pe pereții reci ai catacombei. Poate că era dispusă să se sacrifice pentru prietenele ei, dar asta nu era, fără îndoială, prima ei opțiune.

Cu atât mai puțin acum.

Nu acum, când se îndrăgostise de soțul ei.

Se îndrăgostise de-a binelea. Inima ei abia mai recunoștea schimbările. El devenise o necesitate. Un custode al vindecării și al bucuriei. Ideea că el avea să afle, să o respingă sau, mai rău, să devină victima persecutorului ei era pur și simplu insuportabilă. Trebuia să facă tot ce i se cerea pentru a evita ca întâmplarea de cu o zi în urmă să se repete.

Alexandra spera să-și întâlnească inamicul în prima anticameră după intrarea în criptă, a cărei stabilitate era îndoielnică după estimările ei. Când se împiedică de niște pietricele care încă nu fuseseră îndepărtate, descoperi, printre aburii peșterii, pe un stâlp provizoriu, un bilet.

„Mormântul familiei Redmayne.“

Înghiți gustul metalic de panică în timp ce intra în ceea ce acum i se părea a fi un coridor nesfârșit, fără ferestre. Piatra umedă, străpunsă de rădăcinile insistente ale ierbii, făcea ca pașii ei să răsună cu un ecou bizar. Avea senzația că era privită sau urmărită și nu se putu abține să nu se întrebe ce se ascundea în umbre, dincolo de lumina slabă.

Nu știa de ce lăsă pistolul jos atunci când dădu colțul spre cripta Redmayne. Poate pentru că i se părea ridicol să împuște un prieten.

Sigur că nu avea să facă asta niciodată. Nu era făcută pentru a omorî.

Numai că era. *O făcuse.*

De aceea se afla aici.

— Julia?

Femeia se sprijinea de un morman de mizerie unde se odihnise cândva scheletul lui Redmayne, încă îmbrăcată într-o rochie de seară și purtând la gât diamante. Pieptenele cu diamant din părul ei auriu strălucea în lumina felinarului pe care-l ținea pe braț. Probabil costase mai mult decât oricare dintre plățile făcute de Alexandra.

— O, nu te prefacă că ești surprinsă, *Alexander!* Julia își înclină capul într-o parte, mijind ochii ca un șarpe. Ești atât de inteligentă, trebuie măcar să fi bănuیت că eu eram.

Alexandra tresări, dar mai degrabă pentru că Julia folosise porecla ei din Haimanalele Roșii.

O suspectase pe Julia. Aceasta se aflase pe lista ei de posibili suspecti, dar nu crezuse niciodată cu adevărat, deoarece...

— Tu nu ai nevoie de mai mulți bani, spuse ea mirată. Și totuși, i-ai luat pe ai mei în toți anii aceștia...

— Sigur că nu aveam nevoie de banii tăi, dar tu da. Toată lumea știe că familia ta se află în colaps financiar de zeci de ani. M-a încântat gândul de a te face să suferi.

— Dar... suntem prietene. Își dădu seama de cât de insipidă era afirmația ei. Era evident că erau orice numai prietene nu. Și totuși,

nu părea capabilă să înceteze să asculte motivele pentru care șantajistul și persecutorul ei *nu putea* fi Julia Throckmorton.

Chiar dacă ea stătea în fața ei, recunoscând.

Ca fată, fusese mai degrabă timidă. Gingașă și credulă și, să-i fie iertat, fără speranță din punct de vedere intelectual. Se schimbase atât de mult în zece ani? Suficient cât să pună la cale o prăbușire în catacombe, să angajeze asasini, să provoace accidentul de pe navă și, de asemenea, să aranjeze prăbușirea catacombei cu atâta precizie încât să nu fie prinsă de dezastru? Părea improbabil. Imposibil.

Și totuși, cu o zi în urmă, Julia se plimbase din mormânt în mormânt, nu? Atinsese totul, enervând oamenii suficient încât aceștia să o ignore. Probabil dăduse peste ceva.

Se aflase pe puntea corabiei când încercătura căzuse. Luase parte la nunta la care se aflaseră și asasinii. Pe peronul trenului.

Se aflase acolo de fiecare dată când ceva rău se petrecuse.

— Prietene? Julia se juca cu lăntșorul, mușcându-și buzele. *Prietene?* Prietenele nu și-o trag cu logodnicii altora, *Alexander*.

Contrariată, Alexandra făcu un pas în spate.

— Eu... eu niciodată... orice zvon ai auzit... a fost fals. Nu am avut niciodată un amant.

Femeia se încordă, iar în privirea ei groaznică se văzu răutate pură. Era cea mai urâtă expresie pe care o văzuse Alexandra vreodată.

— Ba ai avut unul, nu, *Alexander*? Nici măcar nu te obosi să negi — te-am văzut în noaptea aia. Am văzut ce ai făcut. Am fost martoră la tot.

Perplexă, Alexandra inspiră aerul rece și umed. Doar nu se referea Julia la...

— Maurice de Marchand. Julia îi șopti numele ca pe al unui sfânt. Timp de doi ani, *eu* am fost muza lui. Fu cuprinsă de o nostalgie ce o transportă, fără îndoială, în trecut. Mă dezbrăca și-mi venera trupul. M-a învățat cum să seduc și să satisfac un bărbat. M-a învățat cât de multă plăcere poate exista în durere. Eram obsesia lui. Singurul obiect al dorinței lui.

— Dacă chiar crezi asta, ești o proastă.

Alexandra clătină din cap, nevenindu-i să creadă ce i se înfățișa în fața ochilor ei. Presupusese că șantajistul era un oportunist în cel mai bun caz sau cineva care avea ciudă pe familia ei în cel mai rău caz.

Nu se gândise niciodată că ar putea fi cineva căruia îi lipsea bărbatul pe care ea îl omorâse.

Tresărind, Julia reveni în prezent, ținându-o pe Alexandra cu o privire dușmănoasă atât de otrăvitoare, încât o îngrozi.

— *M-a iubit*, se răsti ea. Tu nu ai fost nimic altceva decât o distracție. O ocazie. Și-a petrecut ore venerând altarul trupului meu. Iar eu pe al lui. Tot ce a făcut a fost să te aplece peste birou și să-ți ridice fusta ca unei târfe ieftine. Să nu crezi că ai însemnat ceva pentru el, *Alexander!*

Alexandra strânse pistolul în mână. Chiar își dorea ca Julia să înceteze să mai folosească acel nume. Nu știa ce i se părea mai șocant și mai aberant, cuvintele aspre ale femeii sau nebunia care sclipea precum diamantele în ochii ei foarte meschini.

— De Marchand m-a rănit, Julia! Nu înțelegi asta? O cuprinse furia, izvorând dintr-un loc atât de vechi și de întunecos, încât o înfricoșă. Dacă ai fost martoră, așa cum spui, atunci știi că nu eram *amanți*. Că nu-l voiam în apropierea mea.

Julia flutură din mâini, într-un gest care trăda o neîncredere puternic înrădăcinată.

— O, nu mă face să râd! *Toate* îl doreau. V-ați furișat în apartamentul lui și i-ați furat cele mai intime lucruri *ani* la rând. Să știi că eu am fost cea care i-a spus.

— Tu. *Ce?* Degetul Alexandrei atinse trăgaciul pistolului pe care-l ținea într-o parte, nevenindu-i să creadă. Știai ce avea de gând să-mi facă? M-ai aruncat în brațele lui sperând să-mi fure virginitatea?

Julia își dădu ochii peste cap și-și îndepărtă șoldul de marginea baldachinului gol.

— O, nu fi dramatică, sigur că nu! Credeam c-o să-ți tragă una și apoi o să vină la mine... De unde era să știu că practic ți-ai cerut-o?

— Nu am făcut nimic...

— În primul rând, l-ai lăsat să te lovească, când toți știau cât de excitat devenea atunci când făcea asta. Ba chiar ai recunoscut că știai că ți place să producă suferință. Asta l-a excitat mai mult decât...

Alexandra scoase pistolul și-l îndreptă spre pieptul Juliei. Sau undeva pe acolo. Tremura atât de violent, încât nu era sigură.

— El... el m-a violat, Julia. De ce nu l-ai oprit?

— Nu îmi dau seama dacă mă minți pe mine sau te minți singură. Julia privi pistolul gânditoare, fără teamă, ca pe un puzzle ce trebuia rezolvat. Abia de i te-ai împotrivit. Dumnezeu, după ce te-a penetrat, ai stat acolo ca un pește mort...

— Oprește-te! *Oprește-te!* strigă Alexandra.

Ar putea apăsa pe trăgaci.

Dacă ar face-o, Francesca și Cecelia ar fi în siguranță. Soțul ei ar fi liber. Ce mai conta dacă avea să prăbușească mormântul peste ele? Coșmarul ăsta avea să se sfârșească!

Degetul ei atinse trăgaciul, respirația i se precipită. Se concentra. Lăsa apoi arma, scoțând un sunet rănit de înfrângere.

Nu o putea face.

Adevărul era că Julia fusese victima lui Marchand, la fel ca ea. Ba poate chiar mai mult. Dacă el fusese cu Julia timp de doi ani înainte ca violul să aibă loc, atunci însemna că el începuse relația cu ea pe când Julia avea doar cincisprezece ani. O manipulasese chiar în anii în care ea se forma. Crease o habotnică dintr-o simplă adolescentă.

Spera că ardea în iad.

– Julia, începu ea, sperând să se înțeleagă cu femeia instabilă. Am adus banii. Arată spre geanta în care se afla o adevărată avere.

Julia o privi de parcă îi oferea un șarpe.

– Am decis că, acum, că ești o ducesă, o avere nu mai este de ajuns.

– Ce ai putea vrea mai mult?

Julia o privi contemplativ, studiind-o meticulos.

– Am crezut că soțul tău va fi un chin pentru tine. Teroarea din Torcliff, un desfrânat dominator și desfigurat. Am crezut că te va face să suferi, că te voi vedea chinându-te ca un vierme în cârlig. Dar, din păcate, se pare că voi doi vă potriviți într-un mod dezgustător.

– De aceea ai încercat să-l rănești? Alexandra începu să se răzgândească privitor la împușcarea femeii. Ca să mă faci să sufăr?

– Să-l rănesc? Julia pufni. M-am gândit la ceva mai rău de atât, cred. Vreau să-i spui. Vreau să-i mărturisești ce ai făcut.

– Nu este nevoie de asta.

Alexandra se întoarse, scăpând poșeta atunci când Redmayne apărură din umbre la intrarea în criptă, un spectru uriaș de furie silențioasă.

Inima îi tresări când îl văzu, aducând cu el protecția și forța. Nu mai era singură. Atât de singură și speriată.

Apoi, ca și cum ar fi fost împușcată un trăgător priceput, bucuria ei se transformă în disperare.

Știa. Auzise totul.

— Excelență! îl salută Julia ca pe un prieten vechi. Intrați, vă rog. Soția dumneavoastră are o poveste atât de interesantă. Îi spui tu, Alexander, sau îi spun eu?

— Nu. Îmi. Mai. Spune. Așa, comentă Alexandra. Era o nebunie să o contrazică, dar ce mai conta acum?

Privirea rece ca gheața a lui Redmayne o scrută pe Alexandra o clipă, apoi se întoarse spre Julia.

— Ascultă-mă! Rosti cuvintele printre dinți, valuri de răutate izvorând din el. Nu am rănit niciodată în viața mea o femeie, dar voi face asta dacă tu...

— Îmi pare rău, Excelență, dar, dacă mi se va întâmpla ceva, soția dumneavoastră va fi cea închisă. Se îmbufnă. Spune-i, Alexander, zise ea dramatic, lingușitor. Spune-i ce ai făcut! Cum te-ai aplecat pentru directorul școlii noastre, cum ai stat acolo și te-ai bucurat de moment până când rușinea te-a făcut să...

Redmayne trecu pe lângă Alexandra, îndreptându-se spre Julia, amenințând-o cu degetul.

— Tacă-ți gura, nebună nenorocită!

— L-am ucis!

Amândoi se opriră și o priviră. Pe chipul Juliei se citea triumful, și Redmayne...

Alexandra înghiți, căutându-și curajul de a-l privi. Nu-i putu identifica reacție, nu cu precizie. Oroare, poate. Furie, cu siguranță.

Condamnare?

— Eu... l-am omorât pe Marchand când el... în timp ce el... Nu o putea spune, nu putea recunoaște că, la vârsta de șaptesprezece ani, nu putuse suporta ideea ca el să termine în ea. El... avea un brici pe birou și... l-am luat. M-am întors. I-am tăiat gâtul.

Nici unul dintre ei nu se mișcă, dar Julia veni în spatele ei.

— Spune-i! Spune-i tot! Cum ți-ai adunat clica de snoabe prăpădite și pe nenorocitul de grădinar și l-ați îngropat în grădină, pe post de îngrășământ.

Soțul ei stătea nefiresc de drept, cu pumnii strânși.

— Acesta este secretul tău. Ea este motivul pentru care mi-ai cerut azi banii.

Vocea lui era atât de distantă, de lipsită de emoție, încât ea nu-și dădu seama dacă era o afirmație sau o întrebare, dar încuviință oricum.

– Asta este tot!

– Este o asasină! strigă Julia. Mi-a luat bărbatul pe care îl iubeam, iar eu mă voi răzbuna făcând la fel.

Ideea scurse ultima picătură de viață care rămăsese în ea.

Redmayne își ridică ochii spre Julia, ținându-o cu privirea lui rece, monstruoasă.

– Mi-aș dori să nu-l fi ucis ea, Lady Julia, doar pentru că mi-a luat șansa de a-l măcelări chiar eu.

– Ce? bolborosi Julia.

– Ce? repetă Alexandra.

– Consideră-te norocoasă – și pe amantul tău la fel – că a murit atât de repede.

Alexandra se trezi strânsă în brațele lui cu o tandrețe atât de feroce, încât se prăbuși în prinoșarea lui, suspinând recunoscătoare.

– Dumnezeu! Soția mea... O strânse și mai tare, tremurând din cauza furiei nedezlănțuite. Când mă gândesc cât ai suferit. Nu pot...

– Lumea *va afla*. Vocea Juliei căpătă un ton maniacal, isteric. O pot dovedi! Veți fi amândoi ruinați!

– Ce dovadă ai? întrebă Redmayne.

Julia i se adresă Alexandrei:

– Voi trei, Haimanalele Roșii, vă considerați perfecte. Mult mai inteligente decât oricine altcineva. Râse ca și cum nimeni nu mai făcuse o afirmație atât de ridicolă în viața ei. La început nu aveam decât briciul și cuvântul meu, recunosc eu victorioasă. Ceea ce nu ar fi ajutat mult pentru a dovedi... Până când ai început să-mi trimiți bani. Acum, am dovezi. Scrisori de la tine de când erai copilă, implorându-mă să nu spun. Este la fel de incriminator ca o confesiune. Se întoarse spre Redmayne. Și va fi trimisă autorităților de către avocatul meu dacă mi se întâmplă ceva, condamnându-vă pe amândoi și pe Haimanalele voastre ridicole.

– Uiți, Lady Julia, că fratele meu *deține* autoritățile. Vocea lui era impregnată de o victorie la fel de întunecată. Sunt afurisitul de duce de Redmayne, descendența și numele meu sunt mai vechi și mai greu de stârpit decât ale reginei. Împotriva mea, cuvântul tău nu va valora mai mult decât o șoaptă în vânt. Și, dacă răspândești vreo vorbă despre soția mea, nu vei mai vedea dincolo de porțile azilului. Acum. Dispari. Dracului. Din. Fața. Mea.

Brusc — din fericire — fără cuvinte, Julia se îndepărtă de baldachin, măsurând încăperea.

— Voi găsi o cale..., spuse ea apăsător.

— Nu și dacă știi ce este mai bine pentru tine, o avertiză soțul Alexandrei. Altfel, voi pune să fii arestată pentru că ai atentat la viața mea. Te voi spânzura dacă este nevoie.

Alexandra își înălță capul de pe pieptul soțului ei, unde și-l odihnișe, chinuită de o întrebare.

— Cum ai făcut-o, Julia? o întrebă ea, oprind-o pe femeie înainte să dispară. Cum ai pus la cale tot planul? Chiar ai vrut atât de mult să mă rănești încât ai pus în pericol vieți nevinovate?

Luciul țevii unui pistol apăru înaintea unor umeri lați. Julia se clătină pe pantofii ei cu toc, îndreptându-se spre Alexandra.

— Chiar credeai că muierea asta proastă putea pune singură la cale o intrigă atât de deșteaptă? Thomas Forsythe îi aruncă Juliei o privire indiferentă, sfidătoare, care o făcu să plângă. Nu e în stare nici de o partidă acceptabilă.

Alexandra ridică pistolul, simțindu-și soțul transformându-și mușchii calzi în oțel rece, în timp ce o strângea în brațe.

— Thomas! strigă ea la bărbatul pe care-l considerase prietenul ei.

Acesta renunțase la orice urmă de bunăvoință, adoptând o mască rigidă și dură.

— Lăsa arma aia ridicolă jos, doctore Lane! Oftă ușor plictisit. Și împinge-o înapoi!

— Ba nu!

— Fă-o! o încurajă Redmayne de la spate.

Uluită de capitularea sa, Alexandra îl privi cu gura căscată.

— Dar... dar...

— Soțul tău este înțelept. Forsythe înaintă în criptă, făcând încă trei pași, până când ajunse între ușă și baldachin. Recunoaște un L.H. Parker de vânătoare. Această piesă ingenioasă artizanală este capabilă să doboare un elan de la cincizeci de pași și se zvonește că poate pune la pământ un urs flămând. Dacă aș apăsa pe trăgaci acum, nici unul dintre voi nu ar scăpa nerănit. Își potrivești arma pe umăr. Dar tu, dragă doctore Lane, vei fi făcută praf și pulbere!

Capitolul 28

Dacă Piers a avut vreodată vrun coșmar, atunci acesta era. Soția sa aflându-se între el și inamicul lui, ca un scut delicat. Pistolul lui era îndesat în jachetă.

Dacă ar fi băgat mâna după el, Forsythe ar fi tras. Ticălosul abia aștepta. Se citea pe el setea de sânge.

Neobișnuit să se simtă neputincios, Piers îl privi peste capul soției sale, promițându-i în tăcere o moarte lentă și dureroasă. Jurând răzbunare. Forsythe se trezise în această dimineață fără să știe că avea să fie ultima lui zi.

Înainte să-l poată omori pe nenorocit, Piers trebuia să o ia pe Alexandra din bătaia puștii.

Chiar dacă nenorocitul acela avea să facă o gaură în mijlocul lui Piers, acesta din urmă avea să-l ia pe Forsythe în iad cu el înainte să-și dea duhul.

– Piers? scânci Alexandra, încă amenințând cu pistolul.

– Pune-l jos, doctore! Forsythe făcu un pas amenințător în față, oprindu-se la vreo cinci pași de ea. Sau te pun eu! Știi că nu vreau să fac asta, Alexandra. Cred că știi însă că o voi face.

Aplecându-se, Redmayne îi șopti ceva Alexandrei la ureche, în timp ce vocea țipătoare a Juliei pătrunse prin domul criptei:

– Cum poți spune lucruri atât de îngrozitoare după tot ce am făcut noaptea trecută pentru tine? Nu gemeai cuvinte precum „acceptabil” atunci când îți înghițeam dezgustătoarea...

– Taci măcar o dată în viață, târfă ignorantă!

Forsythe îndreptă țeava puștii în direcția ei, la numai un braț distanță în stânga Alexandrei.

Alexandra își îndoi genunchii, lăsându-se în jos pentru a așeza pistolul său mic.

– Nu vrei să tragi aici, îl avertiză ea. Nu suntem siguri că nu va provoca o prăbușire. Vom fi toți făcuți praf și pulbere.

– Împinge-l spre mine! îi ordonă Forsythe, ignorând-o.

Alexandra o făcu și, în panica ei, căzu. Târându-se cu spatele pe jos, nu se opri până nu ajunse la picioarele lui Piers.

Julia scoase un sunet disperat, umilitor.

—Cum îndrăznești să mă insulti astfel? Pe ea ai vrut-o în tot timpul ăsta? Spune-mi, laș nenorocit! M-ai folosit pentru a ajunge la ea?

Piers se aplecă pentru a-și ajuta soția să se ridice, acceptând mânerul pe care ea îl scosese pe furiș din gheata lui.

—Nu ai de ce să fii geloasă! Forsythe o privi batjocoritor pe Julia. Gusturile mele nu s-au îndreptat niciodată spre intelectuale plictisitoare cărora nu le mai tace gura. Genul care să mă corecteze, care să mă privească de sus! Forsythe făcu o grimasă plină de dispreț. Ce bărbat vrea să se culce cu o femeie care se crede mai deșteaptă decât el? Deși, acum, că știu că ai mâinile pătate de sânge, trebuie să recunosc că ești mult mai interesantă.

—Ce vrei, Forsythe? întrebă Piers, dornic să-l strângă de gât pe individ. Voia să vadă cum i se scurgea viața din privire în timp ce, sugrumat, lingăul ăsta nenorocit scotea o scuză pentru că îi jig-nise soția.

—Mi-e teamă că nu am acordat prea multă atenție trecutului, recunosc Forsythe senin, fixând cu privirea poșeta Alexandrei. Astfel, trebuie să facem ce avem de făcut...

—Poftim! spuse ea aruncându-i-o la picioare. Ia-o și du-te!
El nici măcar nu privi în jos.

—Mi s-a promis mult mai mult... Ridică arma mai sus și ochi. Să-l omor pe ducele de Redmayne și să fac să pară un accident.

Piers nu trebui să întrebe la cine se referea. Știa deja.

Singurii oameni care puteau profita de pe urma morții lui. Patrick și Rose Atherton.

—O rană prin împușcare este imposibil de făcut să pară un accident, spuse Piers amuzat.

—Aceste catacombe sunt suficient de sigure pentru a rezista zgomotului, ați văzut și voi, nu? le reaminti Forsythe. M-am descurcat chiar peste așteptări cu praful de pușcă pentru a produce primul dezastru. O pot face din nou. Acum însă, până vă vor dezgropa ei, eu voi fi deja departe.

Nu avea să ajungă niciodată atât de departe.

—De ce este nevoie pentru a le lăsa pe femei să plece? întrebă Piers.

Atunci, ar fi numai între el și Forsythe.

Atunci, ar putea acționa. Oricât de devastatoare și de letală era arma din mâinile lui Forsythe, Piers putea fi, în mod impresionant, și mai mortal.

Cripta era strâmtă, iar o pușcă, indiferent de tipul ei, avea foarte multe dezavantaje într-un loc precum acesta.

El însă nu putea acționa, nu putea gândi, nu se putea relaxa suficient pentru a realiza manevra periculoasă de care era nevoie cât timp viața soției sale era în pericol.

— Îmi pare rău! Degetul lui Forsythe atinse trăgaciul. Acum, ducea este parte din sarcina pe care am fost angajat să o îndeplinesc.

Patrick Atherton intră în încăpere îmbrăcat într-un costum gri din lână fină, cu un pistol îndreptat spre amândoi.

— O sarcină la care ai eșuat lamentabil! Se întoarse spre Piers, ura sclipind în ochii lui ca o pală reflexie a propriei sale dușmăanii. Ce ți-e și cu clișeele, vărule! Dacă vrei ca un lucru să iasă bine...

Patrick îi fusese mereu inferior. Era mai puțin înalt. Era mai puțin frumos, mai puțin tânăr, mai puțin viguros. Era mai puțin puternic, atât în ceea ce privea titlul, cât și statura.

De aceea angajase un mercenar. Nenorocitului nu-i plăcuse nicio dată să-și mânjească mâinile.

— Voi doi m-ați urmărit aici, deduse Piers.

Patrick fusese umbra din întuneric. Ghimpele din coastă. Piers fusese prea concentrat asupra soției lui pentru a acorda atenția cuvenită instinctului său.

Ea era slăbiciunea lui, iar acum vărul lui știa asta.

— Când am auzit că peștera s-a prăbușit, m-am urcat pe următorul feribot spre Normandia, explică Patrick, oftând amuzat. Cum s-a dovedit că aveți mai multe vieți decât pisicile, m-am gândit că este nevoie de mai mult de o persoană pentru a termina treaba.

Piers își privi batjocoritor vărul, ura clocotind la suprafață.

— Dumnezeule! Rose este afară? Ar putea să ni se alăture!

Privirea lui Patrick deveni ageră. Atinse un punct sensibil.

— Sigur că nu! Rose nu m-ar lăsa să teucid, nu când încă este îndrăgostită nebunește de tine. De când te-ai întors din morți, nu m-a mai atins.

— Asta pentru că ești slab! izbucni Piers. Nu ești suficient de bărbat pentru a mă ucide chiar tu! A trebuit să-l angajezi pe incompetentul ăsta să o facă!

—Vezi tu incompetent! sări Forsythe, cu degetul de pe trăgaci tremurându-i.

Piers îl cunoștea de-o viață pe Patrick și se bazase pe faptul că vorbele lui aveau să-l atingă pe vărul său, care împinse țeava pistolului lui Forsythe într-o parte.

—Dacă te pierzi cu firea, îți vei pierde răsplata, Forsythe!

Gura doctorului se transformă într-o grimasă încâpățânată, dar acesta și-o ținu închisă!

Pistolul lui Patrick strălucea în lumina felinarului, mai puțin periculos decât arma automată, dar tot letală.

—Ai dreptate, desigur, asta ar fi trebuit de la bun început să fie între noi doi. Este destul de poetic, nu crezi? Că aici, în mormântul străbunilor noștri, m-am dovedit demn de titlul salvaticului Redmayne.

—Nu vei fi niciodată demn de titlul Redmayne, îl tachină Piers. Ești prea patetic!

—Nu la fel de patetic precum tatăl tău!

Redmayne încremeni, mușcându-și buzele într-un avertisment silențios.

—Mi-a oferit acces la acest proiect cu ani în urmă, pe când tu erai un băiețandru, iar eu un tânăr. A fost o mare afacere pentru gloria familiei. Una pe care am resuscitat-o atunci când am crezut că voi deveni duce. Când se presupunea că aveai să mori în jungla aia!

Patrick inspectă mormântul.

—Bietul tău tată, mereu căutând consolare în planurile lui stupide, lăsându-le mereu neterminate! Acesta este unul dintre puținele pe care le-am încurajat. I-am stat alături în timp ce tu și Ramsay vă primeați educația, în timp ce mama ta preacurvea prin Europa. L-am ajutat să-și administreze atât fondurile, cât și suferința. L-am ajutat să facă nodul ștreangului pe care și l-a pus de gât.

Străpuns de un fulger de furie, Piers abia se stăpâni să nu sară peste soția lui și să-l sfâșie pe individ.

—Lasă-le pe femei să plece și ne vom înfrunta chiar aici, îi ceru el. Ca de la bărbat la bărbat. Unul din noi se va odihni în cripta Redmayne de-a dreptul.

—Piers! protestă Alexandra.

—Nu sunt prost, reacționează Patrick. Știu că nu te voi doborî într-o luptă unu la unu. Este unul dintre motivele pentru care știu

că aş fi un aristocrat mai bun. Un duce nu ar trebui să meargă la luptă. Alţi bărbaţi fac asta pentru el.

Patrick clătină uşor din cap, şi chipul lui Redmayne fu cuprins de o suferinţă reală, pe care nu merita să i-o arate.

– Mi-e teamă că, de data aceasta, ducesa nu va fi salvată. Există şansa să fie însărcinată. Îşi îndreptă pistolul spre burta Alexandrei. Iar asta nu se va întâmpla!

Piers nu cunoscuse niciodată teama adevărată – nu înainte de acel moment. Timpul devenise o teorie, lent şi incoerent.

Mută cuţitul pe care Alexandra îl scosese din gheata lui în mâna stângă, îndreptând-o pe Alexandra spre baldachin. În clipa în care soţia lui nu îi mai stătu în cale, scoase pistolul din jachetă, întinse braţul şi apăsă pe trăgaci de trei ori la rând.

Patrick trase în gol şi nu avu şansa să mai încerce o dată, căci două dintre gloanţele lui Piers îşi făcură loc chiar în inima lui. Se prăbuşi la pământ, aterizând cu faţa în jos, cu un zgomot dezgustător.

Alexandra s-ar fi împiedicat de Julia dacă aceasta nu s-ar fi întins după pistolul de pe podea, înşfăcându-l şi ţintind spre Forsythe.

Forsythe, care-şi îndreptase arma spre Alexandra, observă la timp intenţiile Juliei, şi o explozie puternică, decisivă, îi surzi pe toţi în timp ce el apăsă pe trăgaci.

Diamantele străluceau în timp ce se răspândeau pe o distanţă de-a dreptul uluitoare, alături de sângele care nu ţinea cont de nimic. Când căzură la pământ, Alexandra se adăposti după o movilă de pământ şi piatră, protejându-şi capul şi acoperindu-şi urechile cu mâinile.

Piers ezită, apăsând pe trăgaci de încă trei ori, aproape ratându-l pe Forsythe în timp ce acesta se ascunse de partea cealaltă a platformei funerare.

Forsythe începu să reîncarce, urmărind-o pe Alexandra pe partea cealaltă a baldachinului. Ea îl văzu la timp şi se îndepărtă, căutând pistolul care încă se afla în mâna lui Patrick.

Forsythe se ridică, golind arma acum încărcată.

Piers îşi abandonă pistolul fără gloanţe şi, într-o clipită, se aruncă la pământ, aterizând între pistol şi soţia lui.

Nimeni nu auzi ultimele cuvinte ale lui Forsythe în timp ce Piers apucă țeava, i-o înşfăcă din mâini şi-şi înfipse cuţitul în gâtul bărbatului, cuprins de exaltarea de a-i fi venit de hac răufăcătorului.

De a vedea cum i se scurge viaţa din privire.

Când se întoarse, Alexandra îi recuperase pistolul și stătea în mijlocul criptei învârtindu-se confuză. Privirea ei zăpăcită se muta neobosită în timp ce își îndreptă arma spre cadavrul așezat cu fața în jos a lui Patrick, apoi spre ceea ce mai rămăsese din Julia, înainte să o îndrepte înspre Forsythe, al cărui sânge încă gâlgâia din gât.

Piers se descotorosi de el ca de gunoiul ce era, o euforie multumitoare slăbindu-i genunchii la vederea ei. Dumnezeu, era perfectă! Trăia!

Era a lui.

Și îl iubea.

El își ridică mâna, întinzându-se spre ea.

– Ești teafără, spuse el, înconjurând baldachinul și apropiindu-se de ea cu grijă.

Ea apucă pistolul holbându-se la el de parcă prezența lui o îngrozea. De parcă tocmai s-ar fi trezit dintr-un coșmar numai pentru a se pomeni înconjurată de haos.

– Piers? spuse ea, apoi tresări, punându-și o mână la ureche.

El merse la ea, șuierul din urechea lui deranjându-l numai puțin în timp ce, lăsându-și mâna să alunece pe sub a ei, îi luă arma și o abandonă pe podea.

– Mă poți auzi? întrebă el cu blândețe. Ești rănită?

– Te aud... cu greu. Trupul ei tremura ca și cum își petrecuse noaptea într-un troian de zăpadă, iar paloarea ei începu să-l îngrijoreze. Ce nenorocire! exclamă ea, vocea ei sunând ca și cum încerca să înțeleagă consecințele ororii.

– Nu privi, o dojeni el, apropiindu-se și mai mult.

Ea se trase înapoi, șovăind.

– Ce dezastru! șopti ea, iar între sprâncene îi apărură un rid. O tragedie. Îmi pare rău că au vrut să te rănească, Piers. Îmi pare rău! Ar trebui... Ar trebui să te ajut să cureți. Sunt obișnuită cu moartea. Dar cred că s-ar putea să mi se facă rău dacă încerc. Stomacul meu nu ar suporta... este atât de sensibil. Mă doare atât de tare.

Piers se opri, confuz din cauza valului incoerent de cuvinte.

Când ea îl privi, începură să-i curgă lacrimile, iar el nu mai putu suporta.

– Te voi strânge în brațe, Alexandra, o avertiză el. Poate mai strâns decât este confortabil. Iar tu îmi vei permite!

– Este în regulă, spuse ea cu o voce care aparținea unei fete mult mai tinere. Nu am nevoie...

—Am eu! La dracu'! izbucni el. Acum, nu te mai mișca!

O trase spre el, fără să simtă, până când nu o văzu teafără în brațele lui, că tremura și el probabil la fel de tare ca ea.

Ea se sprijini de el, la început timid, apoi cu încredere, ascunzându-și mâinile în haina lui.

El îi tot rostea numele. Îl rostea ca pe un cântec, un psalm, o rugăciune, îmbrățișând-o, mângâindu-i părul, inspirându-i adânc, cu fiecare respirație, parfumul în plămâni.

O scoase din încăpere, ducând-o câțiva pași de-a lungul tunelului catacombei înainte să-și sprijine spatele de zidul rece de piatră, permițându-și un loc întunecat unde să își tragă sufletul o clipă.

Unde să nu mai știe decât de ei.

Unde să se simtă vii.

Mereu se conectau aici, în întuneric. Era un loc unde puteau fi sinceri. Cu adevărat sinceri, în sfârșit!

—Tu... acum știi totul despre mine, îi șopti ea. Toate secretele mele. Sunt o criminală.

El râse ironic.

—Iar mie nu-mi pasă, spuse el. Alexandra, dacă nu ai observat, astăzi am ucis mai mulți oameni decât tine în toată viața ta. Am vorbit serios, singurul motiv pentru care aș da timpul înapoi ar fi ca să comit chiar eu fapta. Asta pentru a nu o mai avea tu pe conștiință, pentru a nu mai avea tu mâinile mânjite de sânge, căci eu aș fi fericit să mă scald în el.

Ea se ghemui ușor la pieptul lui, iar el se gândi cu întârziere că poate spusese cam mult, că poate îi arătase prea mult din ferocitatea sa, mai mult decât putea ea îndura în acel moment.

—D-dar... de Marchand nu m-ar fi ucis, a spus-o chiar el. Oftă nefericită. Nu este același lucru ca atunci când îți aperi propria viață.

—Ba este, spuse el, îndepărtând impulsul de a o scutura. Sau de a o săruta. Sau... sau... orice ar fi împiedicat-o să se lasă pradă durerii ori vinei. Ai văzut ce a făcut din Lady Throckmorton. Nu există nici o îndoială că te-ai luptat pentru viața ta, Alexandra. Există o soartă mai rea decât moartea, iar el ar fi putut face din restul copilăriei sale un infern. Mai mult decât a făcut-o deja!

O vreme, ea păstră tăcerea, respirând greoi și ghemuindu-se la pieptul lui, ca și cum nu se putea apropia suficient de mult de cal-dura lui.

Și el înțelegea sentimentul, mai mult decât credea ea. Cumva, simțea nevoia să o absoarbă. Să o încătușeze astfel încât să nu se mai despartă niciodată. Simți o dorință acută de a o târî spre casă. De a o înclua în turnul castelului Redmayne pentru a fi mereu convins că avea să fie în siguranță.

Această emoție neobosită care îl stăpânea amenința să-l distrugă. În acel moment, în acel loc, știa că ar face orice pentru ea. Ar omorî dragoni și ar înfrunta armate de inamici. Ar înconjura pământul pentru a-i aduce pe dușmanii săi la picioarele ei. Puterea care îl stăpânea avea să-i asigure victoria.

Deși era numai un om. Însă, atunci când o ținea la piept, prin venele lui curgea ceva mai puternic decât puteau muritorii înțelege. Exista o denumire pentru asta, dar cumva nu părea suficient de convingătoare pentru a transmite cu adevărat grandoarea și importanța sa.

În toată viața lui, nu simțise vreodată că aparținea undeva. Nu știuse niciodată ce însemnau cuvintele „casă” și „familie” sau de ce însemnau atât de mult pentru alții.

Până acum. Până la ea.

În timp ce-și ascunse fața în coada ei încâlcită, expiră toată angosaa, neîncrederea și nefericirea de care se agățase atât de mult timp.

Inspiră însă un curaj pe care nu-l cunoscuse niciodată, acela de a spune cuvinte la care nu se gândise înainte.

— Cred că... probabil... te iubesc!. Cred că te iubesc de când te-am văzut prima dată în ceața de pe peron. Te iubesc, soția mea curajoasă și frumoasă! Dumnezeuule, cât de mult te iubesc!

Ea se lăsă pe spate, iar în întuneric el nu o putu privi în ochi.

— Piers?

— Da, iubirea mea!

— Piers. Eu... Ea căzu pe spate, iar asprimea aerului rece al nopții îl făcu să observe îngrozit o pată udă, lipicioasă pe cămașa lui. Piers, mi-e frig!

O prinse înainte să cadă chiar pe brațele lui. O striga. O striga în timp ce zgomotul cizmelor și licărul felinarelor se apropiau de ei dinspre intrarea în tunel.

Patrick nu ratase, realiză el în timp ce alerga cu ea în brațe pe culoar. Așa se explicau paloarea și starea de șoc.

În timp ce alerga, se ruga din răspuțeri. Implora.

„Nu mi-o lua!”

Nu știa pe cine implora, dar dintre toți adversarii pe care era gata să-i înfrunte pentru ea, era unul în fața căruia se simțea neputincios.

Moartea.

Capitolul 29

O iubea.

Acesta fu primul gând al Alexandrei de îndată ce reuși să îndepărteze miasma durerii și stupoarea incredibilă care păruseră să alunge durerea într-un alt loc.

Se forță să deschidă pleoapele, testând lumina din încăpere înaintea să poată arunca o privire prin camera de hotel familiară.

Se simțea de parcă ar fi trecut Mercury peste ea.

Dar Piers o iubea. Iar ea îl iubea pe el.

Atunci... unde era?

Vru să spună ceva, dar din gâtul său uscat și aspru nu scăpă decât un croncănit.

O siluetă se aplecă asupra ei. Un bărbat. Un chip drag, familiar.

Nu era însă cel pe care dorea să-l vadă.

– *Petite Duchesse*. Beți asta! Jean-Yves îi sprijini capul cu mâna lui puternică, ridicându-l suficient încât să poată lua o gură de apă. V-a atins un glonț, chiar deasupra șoldului, îi explică el. Sunteți norocoasă că sunteți în viață! Norocoasă, într-adevăr, că medicul a fost chirurg în recentul război franco-dahomean. Este obișnuit cu rănilor cauzate de glonț.

Amintirile îi așaltară gândurile lente cu o acuratețe incredibil de precisă. Julia. Forsythe. Vicontele Carlisle.

Tot sângele acela!

Se înecă cu o înghițitură de apă, iar Jean-Yves îi șterse cu răbdare gura, ca și cum ar fi fost îngrijitor toată viața lui.

– O, Doamne! spuse ea gutural, podidită de lacrimi. Câtă moarte, Jean-Yves! Mai multe cadavre! Mai multe secrete!

– Nu vă gândiți la asta! O mână paternă îi mângâie părul, ușoară ca o frunză ce cade toamna. Îmi pare rău că nu v-am urmat în acea noapte, zise el cu sinceritate. Credeam că în brațele soțului

dumneavoastră erați în siguranță. În patul lui. Nu am crezut că veți fugi. Ochii lui trădau o ușoară reținere, una care o umplu de vină.

— Îmi pare rău! șopti ea, iertarea cuprinzând mai multe decât avea el să intuiască vreodată. Niciodată nu avea să poată recunoaște în fața lui că-l suspectase de șantaj. Că vina și teroarea o determinaseră să îi trateze pe toți din jurul ei cu neîncredere. Îmi pare atât de rău!

— S-a terminat, *Duchesse*. Autoritățile știu că vărul ducelui a încercat să-l omoare, că Forsythe a omorât-o pe Lady Throckmorton și că dumneavoastră ați fi urmat dacă el nu i-ar fi ucis. Privirea lui blândă fu însoțită de un zâmbet trist. Secretul dumneavoastră este în siguranță! Soțul dumneavoastră este în siguranță!

— Dar...

— Am ajutat să îngropați acele cadavre și o voi face mereu dacă mi se va cere. Pentru dumneavoastră și pentru ele. Arată cu o mișcare a capului spre ușă. Viața dumneavoastră are parte de un nou început alături de un bărbat care vă iubește cu disperare.

Ea îl luă de mână și i-o strânse, gâtul fiindu-i prea plin de emoție pentru a-și exprima recunoștința, dar el îi strânse mâna la rândul lui, zâmbetul său spunându-i că înțelegea pe deplin.

Îi dădu drumul mâinii și se îndreptă spre ușă, invitând pe cineva înăuntru.

Nu era Redmayne, ci erau „ele“, cele la care se referise.

Haimanalele Roșii se grăbiră spre ea într-un val de mătăsurii și exclamații.

— Te-ai trezit! Cecelia se aplecă și îmbrățișă aerul din jurul ei, ca și cum ar fi fost prea fragilă pentru a o atinge. O, slavă Domnului, Alexander! Am fost atât de nefericite când am aflat că ai fost împușcată, aproape că am vrut să venim călare de-a lungul canalului decât să așteptăm feribotul.

Francesca o sărută pe frunte.

— Spre norocul nostru, Cecelia a putut să-l farmece pe un pescar să ne treacă apa.

— Și, prin farmec, se referă la bani.

Cecelia își împinse ochelarii pe nas, planând ca o colibri îngrijorată, înfășurată în mătăsurii de culoarea cobaltului.

Francesca se tot foia, fusta ei de culoarea untului foșnind pe podea în timp ce umplea paharul cu apă al Alexandrei, potrivea draperiile pentru a permite o lumină optimă, așeza șalul aproape, alegea

o carte de citit și analiză eticheta tonicului de pe noptieră ca și cum se pregătea să-i dea medicamentul potrivit.

– Cât timp am dormit? întrebă Alexandra.

– O, câteva ore, nimic îngrijorător! Cecelia aduse o perie. Vrei să-ți descâlcesc părul?

– Câteva ore?

Alexandra o privi pe Francesca, căutând adevărul.

– De fapt, câteva zeci de ore. Francesca oftă. O zi și ceva, dacă punem la socoteală timpul care i-a trebuit soțului tău să te aducă aici.

„Aproape două zile?“ cugetă Alexandra în timp ce se bucura de vederea prietenelor ei dragi și se strădui să stea în poziție șezut. Durerea o chinuia, iar ea înjură printre dinți.

– O, nu, nu trebuie să te miști! o dojeni Cecelia. Ți s-ar putea desface cusăturile, apoi bietul Redmayne va trebui...

– Unde este? întrebă Alexandra, tânjind să-l vadă.

– O, în cealaltă cameră. Cecelia făcu un gest spre camera lui Redmayne în timp ce se așeză pe saltea și începu să-i desfacă grijulie cozile Alexandrei. Francesca l-a otrăvit.

– Ce?

– Nu l-am otrăvit, insistă Francesca. Încă respiră sau cel puțin respira acum o oră, când am verificat.

– I-a turnat un somnifer în ceai, bolborosi Cecelia, trecând peria argintie prin șuvițele încurcate ale Alexandrei. Cred că i-a dat prea mult, căci este inconștient de vreo nouă, zece ore.

– Asta nu are nimic de-a face cu dozajul meu, o contrazise Francesca. Are de-a face cu faptul că nu s-a mai odihni de vreo treizeci de ore. Așezându-se pe scaunul de lângă pat, Francesca zâmbi larg. Să știi că n-am avut de ales. Dacă nu s-ar fi plimbat ca un leu în cușcă, răstindu-se la personal și interogând chirurgul o dată la douăzeci de minute, devenind o pacoste, l-aș fi lăsat în pace. Dar, cu cât stătea mai mult treaz – și tu inconștientă –, cu atât devenea mai insuportabil.

Cecelia se aplecă spre ea, ochii ei albaștri strălucind de bucurie.

– Este îndrăgostit până peste cap de tine, Alexander. Acum, că nu mă mai tem pentru viața ta, găsesc comportamentul lui chiar romantic.

Aceste vorbe o încurajară peste măsură pe Alexandra. Și ea fusese la fel. Apatică. Incoerentă din cauza grijii față de el. Asta făcea dragostea din oameni.

Totul e permis în dragoste

– Da, netotul de el! Întări Francesca. Ce dracu' i-ai făcut? Vă cunoașteți de numai zece zile.

– Și, cu toate astea, îl iubesc, recunosc Alexandra, simțind asta cu toată ființa ei. Îl iubesc incredibil de mult!

O priviră amândouă cu aceeași expresie neîncrezătoare.

Francesca înșfăcă încă o dată tinctura de pe noptieră.

– Cât de mult ți-au administrat?

– Vorbesc serios, spuse Alexandra râzând, întreruptă de o durere cumplită. Sunt îndrăgostită până peste cap de el, așa cum ai spus că este și el.

Cecelia îi luă o mână și o lipi de pieptul ei generos.

– O, Alexander, sunt ușurată – nu – încântată să aud asta. Meriți o astfel de iubire. Un astfel de bărbat. Poate că este intimidant și destul de... rebel pentru un duce, dar sunt convinsă că ar fi în stare să-ți aducă și luna de pe cer dacă i-ai cere-o.

Francesca se aplecă spre ea atentă.

– Totul... adică noaptea nunții... când voi doi... La dracu', voiam să știu dacă este atent.

Alexandra zâmbi. Rar i se întâmpla Francescăi să rămână fără cuvinte, și grija evidentă din stânjeneala prietenei ei îi încălzi inima.

– Este atent. Zâmbi, înroșindu-se când își aminti cum făcuseră dragoste. Nu fusese numai atent, ci și carnal, obraznic și sensibil – și încă nu-i arătase totul. Este... chiar încântător.

– Bine!

Francesca se lăsă pe spate ca o regină pe tron, mulțumită pentru moment.

– Și când te gândești că în tot timpul ăsta Julia a fost cea care te-a șantajat! Cecelia își duse o mână la decolteu, jucându-se cu perlele și afișând o privire melancolică. Jean-Yves mi-a spus că nu a supraviețuit.

Când ușa dintre cele două camere se deschise cu putere, sperindu-le pe toate, Alexandra se afla în mijlocul povestirii evenimentelor din acea noapte.

Redmayne intră, rămânând o clipă pe loc atunci când privirile lor se întâlneau cu o intensitate alarmantă.

El arăta teribil, părul lui rebel fiind lipit pe-o parte, ca și cum ar fi dormit în aceeași poziție zece ore. Urmele cicatricilor păreau mai adânci, mai furioase – la fel și cearcănele de sub ochi. Barba îi crescuse, întinzându-se pe gât, nearanjată de câteva zile. Cămașa

îi era numai pe jumătate încheiată, mușchii pieptului său bronzat fiind vizibili prin cămașa albă.

Alexandra nu mai văzuse în viața ei pe cineva atât de frumos.

În spațiul care-i despărțea se țesu un fir de emoții, accentuând tensiunea. Chipul lui ar fi putut fi cizelat în granit, ochii lui fiind cuprinși de cele mai nestăvilite furtuni.

Ea își dorea să poată spune ceva, dar rămase fără cuvinte văzându-l. Fiecare cuvânt care-i trecea prin minte părea fie banal, fie prea mărunț.

Cu privirea lui firoasă, le ceru prietenelor ei să plece.

– Afară!

Cecelia îi dădu ascultare după ce-o sărută pe Alexandra pe obraz, strângându-i mâna reconfortant.

Redmayne o opri pe Francesca în ușa.

– Ne socotim noi mai încolo!

– Să crezi tu!

Francesca trecu pe lângă el, făcându-i cu ochiul peste umăr.

El trânti ușa în urma lor înainte să se întoarcă spre ea cu o expresie devastată. Pustiită.

Furioasă.

– Ești bine?

Alexandra bătu în retragere imediat ce rosti cuvintele. Mereu urâse întrebarea aceea, dar acum înțelegea perfect de ce oamenii o adresau.

În loc să-i răspundă, el își întoarse privirea de la ea, fixând-o în peretele împodobit cu arabesc de lângă tăblia patului, în timp ce se lupta în mod evident cu o avalanșă de emoții.

– Am avut nevoie de aproape două zile pentru a mă liniști, izbucni el în cele din urmă. Te-ai furișat să te întâlnești cu un șantajist... căruia nu-i cunoșteai pe atunci nici sexul, nici letalitatea... fără să-mi spui o vorbă? Dintre toate lucrurile periculoase, prostesti, nechibzuite...

– Am crezut că șantajistul era responsabil de atentatele la viața ta. Încercam să-mi protejez prietenele, pe mine și în cele din urmă pe tine de ceea ce am făcut, explică ea.

Vorbele ei îl făcură să o ținuiască iar cu privirea.

– Să mă protejezi. Pe mine? Din năucit, deveni neîncrezător. Alexandra, sunt soțul tău. Este datoria mea... nu... este dreptul meu

să te protejez. Dacă mă mai privezi vreodată de acest drept, te voi încuia în turnul castelului Redmayne și voi arunca cheia, pricepi?

Brusc, ea deveni defensivă. Nu era întâlnirea romantică pe care se aștepta să o aibă cu așa-zisul ei soț îndrăgostit.

– Ce te face să crezi că poți...

– Nu pot! Nu pot să stau lângă tine și să văd cum te chinuiești să respiri, întrebându-mă dacă ți-a mai rămas suficient sânge în trup pentru a rezista. Să-mi doresc să-mi tai venele și să ți-l ofer pe al meu. Nu pot să văd cum cineva îți amenință viața. Nu pot – și nu o voi face – să permit să pleci de lângă mine într-o lume care mi te-ar putea lua.

Se îndreptă spre patul ei, sprijinindu-se în genunchi, cu chipul aprins și ochii plini de îngrijorare.

– Nu știi tu, Alexandra, cât mă va costa să te iubesc așa. Mă consumă. Mă obsedează. Cumva, în mai puțin de două săptămâni blesmate, ai devenit mai vitală pentru supraviețuirea mea decât aerul pe care îl respir sau apa pe care o beau. Îi duse mâna la gură, sărutându-i palma. Soție, tot ce îți cer este să te înduri de mine. Dacă există o luptă de purtat, un ticălos de înfruntat, te implor să-mi oferi onoarea. Cel mai crud lucru pe care l-ai putea face ar fi să mă condamni la o lume fără tine în ea.

Mișcată peste măsură, Alexandra își trecu degetele prin barba lui, până la cicatricea de pe obraz, înainte să o analizeze pe cea care se întindea până la scalp. El se lăsă mângâiat de atingerea ei ca o pisică ce primește ceea ce i se cuvine.

– Și eu te iubesc! spuse ea în cele din urmă.

El își încleștă maxilarul și-și strânse buzele care deveniseră o linie subțire.

– La naiba, promite-mi!

– Promit! spuse ea, inundată de o tandrețe devastatoare.

– Fără secrete între noi! completează el, ridicându-se pentru a se așeza pe pat, lângă ea, luând-o de mână. Te vreau cu totul, Alexandra! Îți vreau bucuria și tristețea. Secretele și păcatele. Trecutul și pasiunile, opiniile și pretextele. Vreau să știu totul. Totul! Vreau să fiu singurul cu care le împărtășești. Soție, sunt un egoist nenorocit, dar îți voi fi recunoscător dacă-mi faci pe plac! Te vreau fără restricții și dincolo de suspiciuni!

Spre surprinderea ei, Alexandra observă o dorință similară în ea.

—Fără secrete! întări ea. Deși, cumva, va trebui să mă împarti cu ele.

Făcu semn din cap spre ușa pe unde ieșiseră Haimanalele Roșii...

Care probabil ascultau de partea cealaltă.

El se încruntă, prefăcându-se a se gândi la asta.

—Dacă sunt esențiale fericirii tale, atunci sunt și pentru mine.

—Sărută-mă, soțule! spuse ea.

El se aplecă, având grijă să nu apese și să nu o lovească, sărutându-i buzele în timp ce în gât îi vibra un sunet arzător.

Un val de iubire o inundă, însă nu semăna deloc cu plăcerea oferită de mâinile lui magice. Era mai delicată și i se răspândea în inimă cu o strălucire incredibilă, scaldând-o în căldură și împlinire.

Când se îndepărtă, ea văzu aceeași sclipire în ochii lui.

—Ești perfectă! șopti el. Soția mea inteligentă și frumoasă!

Ea își trecu mâna peste cicatricile lui.

—Și tu ești!

Știa că amândoi era niște ființe cu defecte, rănite și imperfecte, dar înțelesese ce voise să spună. Erau perfecți unul pentru celălalt. Două suflete agitate care nu aveau să se liniștească niciodată, dar care nu aveau să mai fie nevoite să rătăcească singure.

Epilog

Lui Piers îi trebuiseră doi ani pentru a ajunge aici.

— Ești sigură? o întrebă el pentru ultima oară, amintindu-și surprinderea ei atunci când moașa polineziană o sfătuisese să facă dragoste cu el pentru a grăbi nașterea copilului lor.

Ar fi trebuit să se aștepte la asta, dar, când Alexandra îi sugerase să nască în celălalt colț al lumii cu o moașă pe care o întâlnise în timp ce excava un strat acvifer antic, el acceptase imediat.

Nici unul din ei nu-și dorise să sufere de plictiseală și izolare în Londra pe durata sarcinii. În plus, poveștile ei aprinse despre paradis, despre un trib în care femeile însărcinate erau respectate, cinstite și alintate — fără să mai vorbim despre faptul că erau sumar îmbrăcate — părea cea mai bună idee.

Timp de câteva luni, fusese de vis. Dormeau într-o colibă fără pereți, care avea un aer elegant datorită perdelelor ce fluturau și covoarelor din pluș. Oceanul îi ademenea la somn în fiecare noapte și îi trezea în fiecare dimineață.

Se hrăneau cu fructe exotice și nuci de cocos, cu pește proaspăt, porc și cereale culese sau obținute în ziua respectivă. Înotau în golfuri cristaline și se jucau sub cascade. Atunci când începuse să se miște cu greutate din cauza copilului din pânțe, el îi masa picioarele în timp ce ea plutea în apa sărată.

De câteva ori pe săptămână, Piers mergea la vânătoare cu bărbații, învățându-se reciproc deprinderile pe care le dobândiseră. Adesea, tribul primea vizitatori din străinătate, pe care oamenii îi întâmpinau cu zâmbetele lor largi, minunate, și cu comerțul viguros.

Paradis.

Indiferent de unde se aflau, fiecare zi cu ea era utopică. Iar fiecare noapte era divină.

Deși fuseseră, din fericire, compatibili în pat, sarcina îi provoca uneori un libido de-a dreptul feroce.

Dacă ar fi fost după el, ea ar fi fost mereu însărcinată. Aveau să aducă pe lume niște copii adorabili cu părul negru și ochi de chihlimbar. De s-ar fi putut bucura de licărul nesățios al poftelor din ochii ei!

În pat, Alexandra era, la fel ca în alte aspecte, o iubită curioasă și entuziastă, care devenise în cele din urmă foarte pricepută, abilitățile ei fiind de neegalat chiar și de cele mai celebre curtezane. Se iubeau ca soț și soție, iar Piers putuse să treacă granița spre cele mai desfrânate acte.

Cu excepția acestuia. Niciodată acesta.

— Nu trebuie să facem asta, spuse el. Sunt și alte moduri.

— Vreau! Alexandra se îndreptă spre pat, iar el o ridică, aranjând pernele pentru a-i sprijini burta în timp ce ea se aplecă. Am încredere în tine.

Acele cuvinte erau ca un balsam pentru inima lui și ca o iască pentru bărbăția sa.

— Să îmi spui dacă îți este frică, zise el.

— Nu îmi este niciodată frică. Nu cu tine. Își odihni fruntea pe brațele lui. Aceasta este amintirea de care vreau să scap. Ultima barieră peste care vreau să trec. Cum altfel să o fac dacă nu așa?

El acceptă cu entuziasm, dar era totuși extrem de îngrijorat. Până acum, fuseseră suficient de norocoși pentru a evita o experiență sexuală neplăcută. Prin comunicare, umor și înțelegere, reușiseră să-i înfrângă temerile și să-i îngroape multe dintre amintiri. Ce minunat ar fi să o scape de toate suferințele! El știa că ea nu avea să uite niciodată pe deplin, dar poate avea să renunțe la povară cât de mult era posibil. Să-și abandoneze trecutul pentru existența ei prezentă.

El trecu în spatele ei, mângâindu-i șira spinării, bucurându-se de senzația pe care i-o dădea atingerea șoldului ei, mai voluptos decât înainte, mai senzual și mai catifelat.

Era o priveliște atât de frumoasă, că abia mai rezista. Fesele ei pline erau întinse spre el, iar comoara ademenitoare de sub ele era deja umedă și înviorată.

Cu un deget curios, Piers despărți faldurile, pofta făcându-și loc în timp ce se apleca pentru a se înfrupta. Când limba lui alunecă printre petalele încântătoare, se desfătă cu gemetele ei discrete și cu respirația neregulată. O excita cu mișcările ușor înțepătoare ale limbii, făcând cutele să devină fierbinți și pline, devorate de dorință. El îi dezmiardă sexul în toate locurile ascunse, explorând înăuntru

cu limba, dorindu-și să bea din fântâna dorinței pe care o descoperise acolo.

Mereu avea să râvnească la parfumul ei. Niciodată nu avea să se sature.

Chinuind-o cu mișcări lente, circulare, o făcu să renunțe la demnitate în fața lui în timp ce se zvârcolea, se încovoia și-și împingea șoldurile în spate, mișcându-se în același ritm cu buzele lui. În cele din urmă, el își concentră atenția asupra clitorisului, atingându-l cu mișcări ușoare ca un fulg, știind că era suficient pentru a o duce pe culmile plăcerii.

Ea se foia și striga, înmuindu-i limba cu orgasmul ei. Trupul ei se încorda și tremura, iar coapsele îi vibrau, până când el o așeză jos cu grijă, propagându-i extazul în tremurări delicate care o înfiorau.

Piers se retrase, ștergându-și barba și lingându-și buzele ca o pisică prinsă la oala cu smântână. Nu avea să se plictisească niciodată de plăcerea și de satisfacția pe care i le oferea.

Sprijinindu-se în genunchi, se lăsă îmbătat de priveliște, de strălucirea minunată a sarcinii ei, de luciul luminiscent al pielii ei.

– Te iubesc, mormăi el, deși intenționase să-i spună în șoaptă.

– Te iubesc, răspunse ea visătoare.

Aplecându-se, își luă bărbăția în mână și îi frecă capul de deschizătura ei vulnerabilă, așteptându-se ca ea să se încordeze. Să înlemnească.

Nu o făcu.

Se aplecă peste ea, sărutându-i fierbinte spatele, șoptindu-i cuvinte de dragoste în timp ce împinse în golfulețul catifelat al trupului ei. Odată ce ajunsese cât de departe putea, rămase acolo, bucurându-se să o simtă umedă și strâmtă în jurul lui. pulsațiile și reverberațiile orgasmului ei anterior îi ofereau pielii lui sensibile o senzație divină.

– Doamne, este atât de... Se opri, retrăgându-se. Ești bi...

– Dacă termini întrebarea, te voi castra!

Amenințarea ei nu păru serioasă, iar Piers zâmbi în timp ce-i simți mișcările circulare nerăbdătoare ale șoldurilor.

Se încordă și începu să se miște. Poziția îi oferea cea mai indecentă priveliște. Bărbăția lui, alunecoasă datorită dorinței ei, o pătrundea iar și iar, iar trupurile li se întâlneau cu mișcări ritmice, puternice. Pielea ei delicată, rozalie, catifelată și totuși încordată exercita presiunea perfectă, întâmpinându-i mișcările și încordându-se atunci când el se retrăgea.

Sexul ei savuros era modelat pentru a-l primi întotdeauna.

După primele mișcări, ea începu să tremure, deschizându-se pentru el, potrivindu-și ritmul cu al lui în impulsuri autoritare, îndemnându-l să o pătrundă mai adânc.

El îi dădu ascultare și-și lăsă mâna să alunece între ei pentru a atinge zona la care știa că trupul ei avea să răspundă. Cu cealaltă mână, îi depărtă fesele, degetele lui curioase făcând cercuri umede în jurul deschizăturii umede pe care o găsi acolo.

Răsufierea ei întretăiată, uimită fu urmată de o zvâcnire a mușchilor interni, trăgându-l înainte. El încercă locul strâmt ușor, numai cu vârful degetului, încântat când un orgasm rapid și neașteptat explodă în ea, ținându-l prizonier în ea, storcându-l până când el nu mai putu suporta.

I se tăie răsufierea, dar își reveni atunci când propriul lui orgasm îi întrerupse ritmul, acaparându-l într-o strânsoare de lichid fierbinte. Îi silabisi numele, zvâcnirile extazului fiind atât de copleșitoare, încât aproape că-și dorea să scape de ele.

Era la un pas de a se prăbuși, însă reuși să-și controleze căderea, trezindu-se într-o încălceală de membre. Burta ei era cuibărită între ei, protejată de trupul lui, în timp ce Piers mângâia locurile care deveniseră preferatele lui. Partea inferioară a sânilor, clavicula, umflătura abdomenului.

— Nu pare să te fi deranjat, zise el cu viclenie.

— A fost cea mai bună partidă, gâfâi ea, transpirată din cauza epuizării și a efortului. Cea mai bună de până acum.

El pufni.

— Spui asta atât de des, încât încep să cred că este adevărat.

Ea își întoarse capul într-o parte.

— Pui la îndoială spusele mele?

Ridicându-se, îi sărută nasul. Pleoapele. Colțurile gurii.

— Nu. Nu le pun. Am încredere în tine.

Era un lucru înspăimântător să ai încredere în cineva pe deplin. La început, nu-i fusese ușor. Dar, pe măsură ce mariajul lor se consolida, ajunsese să accepte că înclinația ei pentru onestitate nu era numai o trăsătură adorabilă, ci și o virtute inepuizabilă. Probabil era cea mai onestă persoană pe care o întâlnise, iar loialitatea ei era răsplătită de cei care o iubeau.

Oftând, ea își trecu mâinile peste talie, ghemuindu-se în el.

Totul e permis în dragoste

— Poți ieși acum, îi spuse ea copilului în timp ce-și îndepărta o șuviță de păr. Atât de mulți oameni sunt nerăbdători să te cunoască.

Se holbară o clipă amândoi, deși el nu știa exact ce așteptau să vadă.

— Probabil este băiat, bâigui ea. Unul la fel de încăpățânat ca tine.

— Sper că este fată.

Ea păru uimită.

— Da?

— O fetiță cu părul negru și ochi de chihlimbar. Cineva care să mă strige „tati” și să tragă după ea râuri de funde prin tot castelul.

Zâmbetul ei ar fi putut lumina cerul nopții.

— O vei răsfăța teribil.

— Asta este și ideea. Ea va fi noua Teroare din Torcliff. O creatură mai de temut decât aș putea fi eu.

— Să nu îndrăznești! Îl împunse în coaste cu forță. Dacă vei crea un monstru, va trebui să o educi singur! Nu te baza pe mine!

El radia de fericire.

— Crezi că se va teme de mine, având în vedere cum arăt?

Alexandra îl mângâie cu toată tandrețea din lume.

— Te va iubi, așa cum te iubesc și eu. Chipul tău va fi cea mai frumoasă priveliște, fiindcă pentru ea va reprezenta acasă, iubire, siguranță și acceptare. Copiii noștri vor fi mândri să aibă un tată atât de frumos și de curajos!

Piers își dresese vocea, înecat de emoție, hotărându-se să mai destindă atmosfera.

— Am putea-o numi Katherine, sugeră el. Kitty. După animalul care a schimbat cursul vieții mele în mai bine. Fără el, m-aș fi însurat cu Rose.

Ea îl înghionti, și pe bună dreptate.

— Să nu mai vorbești astfel! îl dojeni ea. Nici nu îmi pot imagina! Se întristă. Aproape că îmi este milă de ea. A pierdut totul. Reputația, titlul, mica avere pe care o avea.

El făcu o grimasă gândindu-se că Rose, văduvă, ar putea putrezi în casa aia prăpădită unde fusese trimisă, într-un colț rece din Blighty. Atât de departe, încât Piers să nu mai fie nevoit să o vadă vreodată.

Eliberându-i mâna, Alexandra își trecu un deget peste cicatricea de pe falca lui, distrăgându-l.

— Bestia care ți-a făcut asta nu a fost o biată pisică.

— Ai dreptate, ca întotdeauna, recunosc el. Îmi vei permite să botez copiii Pantera? Sau Jaguar?

Ea se strâmbă.

— Ai dreptate, Kitty este perfect!

— Tu ești perfectă!

O sărută.

— Știm amândoi că asta este o minciună. Am fost o bestie absolută cu tine timp de o lună.

Se chinui să se răsucescă, pentru a găsi o poziție mai confortabilă.

— Numai două săptămâni, după calculele mele, o tachină el, dar se simți pedepsit de încruntarea ei. Se apropie pentru a i-o îndepărta. Ești o bestie adorabilă!

El o trase spre el, potrivindu-i fundul adorabil în curbura trupului său.

— Să mergem acasă o vreme! Să lăsăm personalul să vadă copilul și să îi invităm pe părinții tăi din Hampshire. Mi-ar plăcea să petrec timp pentru a vedea mânjiile lui Mercury. În plus, rămășițele Redmayne vor fi restituite de la muzeu.

— Îmi place ideea, zise ea. Cred că îmi este dor de vara din Devonshire. Nu este atât de cald.

Își trecu un cârlionț rebel după ureche.

Ea se mișcă în clipa când conturul unui picioruș apărură deasupra buricului, iar el puse mâna peste el, dorindu-și să-i întâlnească proprietarul mai mult decât orice pe lume.

— Cred că merg să o caut pe Cecelia. Alexandra căscă și își întinse trupul gol cu o grație indolentă. Vom merge să înotăm pe sub cascada astăzi. Sentimentul de ușurare este de nedescris. Este singurul moment în care spatele nu-mi provoacă dureri.

— Vin și eu.

Își ridică trupul din pat cu greutate.

Ea îi zâmbi obraznic.

— Nu ești invitat. Dacă vrem să înotăm ca între fete?

— Chiar crezi să soțul dominant și nesuferit al Ceceliei va sta la o distanță mai mare de zece pași? Își dădu ochii peste cap. Asta dacă nu va înota pe la picioarele ei ca un șarpe de apă.

Un alt zâmbet strălucitor aproape că-l orbi în timp ce ea se ridică din pat, sânii ei plini săltând într-un mod care-l făcu să saliveze.

— Și tu ești mai breaz ca el?

– Sigur că sunt, pufni el. Eu pot sta chiar la cincisprezece pași distanță înainte să-mi fie dor de tine și să fiu nevoit să mă apropiu.

– Cum spuneam! îl tachină ea. Transformi totul într-o competiție.

Îl sărută, înfășurându-se într-un material colorat, făcându-l să se simtă recunoscător că aveau să fie din nou în apă, unde ea avea să poarte cât mai puține haine.

– Până să ne întoarcem la castelul Redmayne, va trebui să rămânem aici până va naște și Cecelia. E cam la o lună după mine. Poate și ea va avea o fată. Ideea păru să o încânte. Vor fi foarte bune prietene! O a doua generație de Haimanale Roșii.

– Oare este lumea pregătită pentru una ca asta? Piers își îmbrățișă soția, smerit în fața simplității fericirii lor. În fața deplinătății ei. Nu m-ar deranja să rămân în paradis cu tine oricât vei dori. Îi mângâie burta. În plus, abia aștept ca scumpa noastră Kitty s-o întâlnească pe verișoara ei Ramsay.

SERIA „DIAVOLII ÎNGENUNCHEAȚI“

Frumoasă, faimoasă și sclipitor de inteligentă, Lady Alexandra Lane a știut întotdeauna să-și poarte singură de grijă. Însă nimeni nu s-ar aștepta ca trecutul ei să ascundă secrete întunecate – secrete pentru care este șantajată an după an. Acum, când starea financiară a familiei a devenit extrem de precară, Alexandra vede o singură soluție: să se căsătorească numaidecât cu unul dintre cei mai bogați bărbați eligibili. Chiar dacă acesta are reputația unui adevărat diavol.

Piers Gedrick Atherton, duce de Redmayne, caută răzbunare și primul pas în acest sens este să își aleagă o soție. Însă, pentru un bărbat cunoscut drept Teroarea din Torcliff, nu este o sarcină chiar ușoară să cucerească inima – sau măcar mâna – unei femei. Și totuși, Alexandra apare în viața lui ca sclipirea unui fulger. Când ea îi propune căsătoria, Piers își dă cu ușurință seama că necazurile pășesc și pe urmele ei, nu doar pe ale lui. Dar spiritul ei liber, istețimea și gentilețea, deopotrivă cu frumusețea incredibilă trezesc în el dorințe feroce. Și tocmai de aceea va face tot ce este posibil pentru a o ține în siguranță – și în brațele lui, pentru totdeauna.

„Romantic, incitant și plin de suspans.“

SUZANNE ENOCH

Kerrigan Byrne este una dintre revelațiile genului *historical romance*, cele 20 de titluri ale ei fiind o prezență constantă în topurile *New York Times*.